

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ANNITA ΕΚΜΠΕΡΓΚ



ΕΠΙ δεκάξη χρόνια όλα πήγαιναν ομαλά. Όχι πώς δεν είχε το αντρόγυνο τις δύσκολες στιγμές του. Ψυχρότητες, δυσανεξίες, παρεξηγήσεις, ζηλίες, είνε στο πρόγραμμα της συζυγικής ζωής. Κάτι που δε μπορεί να λείπει. Δεν είναι όμως αυτά που επικρατούσαν στο γάμο τους. Αγαπημένο το αντρόγυνο. Ή παρόδος του καιρού και η απόκτηση παιδιού, δε λιγόστεψαν τα ενδιαφέροντά τους.

Από έρωτα παντρεύτηκαν. Φυσικά, η έρωτική φλόγα δεν διατηρεί την παλιά της λαμπρότητα, αλλά και στο ποσοστό που μένει ήταν ό,τι χρειαζόταν για την ευχάριστη πορεία του ζεύγους.

Όλα κανονικά. Κατά δύο χρόνια μεγαλύτερος της είναι ο Νέος. Νέος ακόμα. Παιδί, καν σχεδόν παιδί. Τα μ-



«Βαρέθηκα αυτή την κλειστή ζωή. Έχω ανάγκη να φρεσκαριστώ λίγο...»

ΑΠΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑΤΑ

λις βαδίζουν στην ωριμότητά τους. Θα εξακολουθούσαν το δρόμο τους μια χαρά, αν δεν είχαν επινοήσει τα ταξίδια. Προσχαρινό χωρισιόμοι. Έξοικειώθηκαν με τα συνεχή πάνε κι' όλα. Πότε έλειπε ο ένας, πότε ο άλλος. Το επάγγελμα του συζύγου, επέβαλλε μακριές απουσίες. Δύο και τρεις μήνες έλειπε από το σπίτι του. Άλλα κι' η κυρία δεν έμεινε ασάλευτα στη γωνιά της. Τους ήθελε κι' αυτή τον ένα και τους δυο μήνες τον παραθερισμό της. Από τα διαλείμματα όμως αυτά οι δυο σύζυγοι επέστρεψαν πιο θερμοί από ό,τι ήταν πριν χωριστούν. Επαλήθευσε της θεωρίας ότι χρειάζονται κάπου-κάπου οι διακοπές, για να μη χάσει η συζυγική φωλιά τη θερμοκρασία της. Μόλις βλέπεις τη θερμοκρασία να περιορίζεται, το βαλίσάκι σου και δρόμο — λένε οι θεωρητικοί.

Να δοίμε όμως αν η θεωρία αυτή ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Στο εξωτερικό ταξίδεψε φέτος η σύζυγος, που μάς ιστορεί σε μια επιστολή το πάθημά της: «Πριν από λίγο έλειψα στο εξωτερικό για οικογενειακούς λόγους. Ο άντρας μου δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Η απουσία μου κράτησε ένα μήνα. Όταν όμως επέστρεψα...»

Κάτι που δεν το περίμενε, που δεν πέρασε από το νου της. «Αν το φανταζόταν, δε θάκανε βήμα από το σπίτι της. Έστω όμως με τη βεβαιότητα, ότι επιστρέφοντας βάθρισκε τον άντρα της όπως ήταν πάντα. Ύστερ' από το χωρισμό τους: θερμό, εκρηκτικό, τρυφερό.

Τον βρήκε αλλαγμένο. Πλήρης η μεταβολή. Αγνώριστος. Δυο μέρες ύστερ' από την επιστροφή της έσκασε το κανόνι. «Ακούστε τί της είπε: «Θέλω μεγαλύτερη ελευθερία. Θέλω να βγαίνω τ' απογεύματα και τα βράδια, χωρίς να σου λέω που πηγαίνω και με ποιούς πηγαίνω. Βαρέθηκα αυτή την κλειστή ζωή. Έχω ανάγκη να φρεσκαριστώ λίγο...»

Σημειώστε, ότι πρόκειται για άνθρωπο που ως τώρα ήταν εξαιρετικά σπιτιόσιος. Έμπεπε να τον σπρώξει, για να βγύ. Από τη δουλειά και στο σπίτι. Κλεινόταν από τις αχτώ τ' απογεύματα. Να μην ακούσει για φίλους, για παρέες, για δεξιώσεις, για ταβέρνες, για σινεμά. Με το στανιό να τον τραβήξει η γυναίκα του σε κανένα θέαμα, σε καμιά φιλική οικογένεια. Το κανονικό του δρομολόγιο ήταν, μόλις έφτανε από το γραφείο να κατευθυνθεί στο σπίτι του. Οι παντοφλές, η εφημερίδα, το βιβλίο. 'Επί ώρες

τόρριχνε στην ανάγνωση, ώσπου να φτάσει η στιγμή του ύπνου.

Πόσες φορές η γυναίκα του, δεν τον παρακινούσε να κάνει καμιά βόλτα... «Τί είναι αυτό το δικό σου; — του έλεγε. — Θα μουλιάσεις έτσι καθώς κάθεσαι όλο μέσας».

Ανένδοτος εκείνος. Σπιτόγατος που βαρύνει να σάλεψη. Ή έξοδος του ήταν άγνωστα.

Πώς τώρα αυτή η ανατροπή; Τί κουβέντα, να λες στη γυναίκα σου ότι θα βγαίνει τα βράδια, χωρίς να δίνεις λογαριασμό, που πηγαίνεις και με ποιούς πηγαίνεις!...

Το «πολιτεύτηκε» στην άεχη ή σύζυγος. «Έκανε πώς δείχνει «κατανόηση» και βρήκε φυσική την επιθυμία του άντρα της ν' αλλάξει ζωή. Ασφαλώς πρέπει να βγαίνει, να βλέπει κανέναν άνθρωπο, να λή και καμιά κουβέντα πέρα από τα επαγγελματικά. Απόλυτα σύμφωνη: να βγαίνει ο άντρας της. Άλλα να βγαίνει μαζί της. Μήπως και η ίδια δεν έχει ανάγκη να κινηθεί κάπως κοινωνικά; Τους ίδιους γνωστούς έχουν, τους ίδιους συγγενείς, τους ίδιους φίλους. Να τους καλούν, να δέχονται τις προσκλήσεις τους, να βλέπουν καμιά ταινία, να παρακολουθούν κανένα θεατρικό έργο, να πίνουν κανένα ποτήρι... Αυτό που κάνει όλος ο κόσμος.

Άλλοίμονο, δεν είναι τέτοια έξοδος που τον ενδιέφερε. Μόνος και ανεξέλεγκτος θέλει να είναι στις εξόδους του. Αδιάλλακτος σ' αυτό. Το είπε χωρίς περιστροφές: «Η ελευθερία, η διαζύγιο. Τον παροκάλυψε, έκλαψε, του μίλησε για την αγάπη της... Του κάκου. Δεν τον έπεισε. Είχε πάρει την απόφασή του. Θα χώριζε, αν δεν τον άφηνε ελεύθερο στις κινήσεις του. Τότε εκείνη σκέφτηκε ότι έπρεπε να συμβιβαστεί. Θάκανε λίγους μήνες υπομονή, ώσπου να δει τί γίνεται. Παρηγοριέται με την ιδέα, ότι θα πρόκειται για κάτι περαστικό, για μια περιπέτεια, που δεν πρόκειται να γίνει μεγάλη διαρκία.

Το στάδιο της δοκιμής διανύει τώρα. Πόσο υποφέρει... Δεν είναι εύκολο να βλέπεις τον άντρα σου να σου φεύγει το απόγευμα και να επιστρέφει κατά τις προχωρημένες νυχτερινές ώρες... Κάποτε επιστρέφει ημερησίως. Θέλει στομάχι για ν' ανεχτεί μια τέτοια κατάσταση. Δεν φαντάζεται η σύζυγος, ότι ένας άντρας που επιστρέφει μετά τα μεσάνυχτα, παρακαλούσε τη συνεδρίαση της 'Ιεράς Συνόδου, όταν ακούει το κλειδί στην πόρτα το νιώθει γυρίζει στη στέγη του, για να μη κοιμηθεί, να πλυθεί, ν' αλλάξει, ν' ανασυγκροτηθεί και το επόμενο βράδυ να ξαναρχιστεί τα ίδια.

Διακριτικός πατά στα νύχια, για να μη ευπνήσει εκείνη που αγρυπνά και, με τα μάτια κλειστά, καμώνεται την κοιμισμένη. Άρθροβαίνει στο κοβάτι του. Πολλές φορές πηγαίνει στη δική του κλίνη.

Απ' όλη τη στάση του, δε φαίνεται ότι έπαυσε να την αγαπά. Δεν της στέργει τις συζυγικές θωπείες του. «Αν δεν υπήρχε το χαρισιμύνη.

Καμιά φορά σκέπτεται να τον παροκολογήσει. Το βρίσκει όμως τόσο ταπεινωτικό... Κι' έπειτα, ποιά θα είναι το κέρος της; «Ας υποθέσουμε, ότι παρακολουθώντας μαθαίνει κατά ποιο τρόπο εξακριβώση ποιά είναι; Μάλλον θα χειροτερεύει η κατάσταση. Αν έρα, τουλάχιστον, έχει και μια μικρή, ελάχιστη ελπίδα, ότι δεν είναι της ελπίδας. «Οτι δεν υπάρχει άλλη γυναίκα ανάμεσα στους δυο της πη. Άλλα τότε, τί συμβαίνει; Πώς να ξεγύμνη τη στάση του; Πώς να φοβή η ίδια;

Νοιώθει τόσο στραπατσασμένη... Έρχονται στιγμές, που σκέπτεται να κάνει τα ίδια. Οφθαλμών αντί οφθαλμού. Δεν της λείπουν απ' αυτήν, που και νόστιμη και νέα ακόμα είναι; Γιατί να λείπουν άλλα δεν το αποφασίζει. Αγαπά τόσο τον άτακτό της... Είναι ά-κάμα και το παιδί, ένα αγοράκι δεκαπέντε ετών.

Δύσκολη η θέση της. Τη σημερινή κατάσταση δεν την ανέχεται. Με το δίκιο της. Διαζύγιο δε θέλει. Ο άλλος δε δείχνει καμιά διάθεση να γυρίσει στην κανονική του ζωή. Σε αμηχανία η κυρία φωνάζει και ζητεί να της δώσουν σωσίβιο, για να σωθεί.

Αφού όμως έχει τη δύναμη της υπαγωγής, θα εξαντλήσει το αυτό που της λέει: ότι δεν υπάρχει δεύτερη γυναίκα στη ζωή του. Ίσως η παρεκτροπή του να οφείλεται απλά και μόνο στη διάθεση, που αισθάνεται ο άνθρωπος να μη δίνει λόγο για τις πράξεις του, κι' αν ακόμα πρόκειται για πράξεις, που δεν ένοχλούν κανένα.

Πολλά τα «ίσως!». Ένα το βέβαιο: ότι αυτά τα διαλείμματα στη συνέχεια του συζυγικού βίου δεν βγαίνουν σε καλό. Οι θεωρητικοί μπορούν να σας πείσουν για το αντίθετο. Μια θεωρία, που πολύ συχνά ενοχλεί σε συγκρούσεις με την πράξη. Θεωρητικά οι διακοπές φρεσκάρουν το έρωτικό ενδιαφέρον. Μα η πείρα μάς διδάσκει πάσο επικίνδυνα είναι κάτι τέτοια φρεσκαρίσματα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



— Φτάνει πιά!... Μ' έπιασε πονοκέφαλος!



— Μα δε νυστάζω ακόμα, Άγγελική μου!...



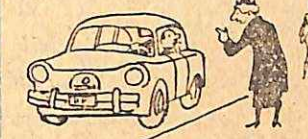
— Βλέπεις που δε με πιστεύεις; Δε γύμνησε ακόμη!...

Ο κύριος που οδηγεί την κουρσα είναι αρκετά ηλικιωμένος — με μαλλιά α-φθόνως γκρίζα — αυτό όμως δεν τον εμποδίζει καθόλου, προφανώς, να επιδιώκεται σε κυνήγια κατά το μάλλον και ήττον ασυμβί-βαστα με την προχωρημένη ηλικία του.

Έχει, λοιπόν, πάρει από πίσω μια κοπέλλα και πηγαίνει αργά-αργά στο δρόμο προβάλλοντας το κεφάλι από το αυτοκίνητό του και προτεινόντας της κάθε τόσο:

— Μα έλατε, δεσποινίς! Έμπστε μέσα! Αφού πηγαίνω άδειος. Παρέα θέλω μόνο!

Και η μέν κοπέλλα απο-



μακρύνεται, αλλά μια γρή-πυ που συμβαδίζει μαζί της και ακουσε τη πρόσκληση ζυνών-ναι:

— Ή κοπέλλα άντεχει να πάν και με τα ποδαράκια της. Δε με παίρνεις έμένα σ' αυτοκίνητο, μία και θέλεις παρέα;

Ο γκρίζος κύριος κυττά τη γριά που βρέθηκε απροσ-δόκητα μπροστά του και προϊούμενος την ανάγκη φι-λοτιμίας, χαμογελά:

— Και δε φοβάσαι, κυρού-λα μου, να πας μόνη σου με ξένον άνθρωπο; Τίς λέ-ει εύθυμα.

— Με άνθρωπο φοβάμαι, κύριε, αλλά όχι και με... γάδο! Απαντά με κατα-πληκτική έτοιμότητα η γν-ραία κυρία.

Και ο μέν ώριμος κυν-γός των θηλίκων έθαλε ο-λοταχώς κι' εξαφανίστηκε, ο δε άκηκός μεμαρτύρηκε.

★

Η σκηνή στο θέατρο. Έ-νας μικροσκοπικός κύ-ριος κάθεται σε μία θέση της πλατείας και μπροστά του ακριβώς μια ογκώδης κυρία, κορυβίων διαστάσε-ων, που του κρύβει πέρα-πέρα όλη τη θέα της σκηνής.

Η αύλαία ανοίγει, η πα-ρόστασις αρχίζει και ο μι-κροσκοπικός κύριος βλέ-πει ότι... δε βλέπει απολύ-τως τίποτα. Στριφονυρίζει στο καθισμά του, σκύβει δε-



— Τί συμβαίνει κύριε; Τί θέλεις;

Κι' ο μικροσκοπικός θα-της, μόλις συγκρατώντας την ανανέκτησή του:

— Κυρία μου, έχετε, σας παρακαλώ την καλωσύνη να μου λέτε, τουλάχιστον, τί γίνεται και τί λέγεται επί σκηνής;

— Μη χειρότερα! Λέει η κυρία ψιθυριστά και γίνεται κατακόκκινη. «Ακου άξιω-οις!

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.731 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

— Σας το λέω, κυρία μου, επειδή πλήρως είσθηριο, άλλα χάρις στη πλάτη σας δε βλέπω τίποτα. Μια, λοιπόν, και αποφασίστε να ρθίτε στο θέατρο έχετε την καλωσύνη να ενημερώνετε τα θυμάτα σας;...

Και η κοντρή με έτοιμό-τητα:

— Μπα; Και γιατί έρεσι, κύριε, μία κι' αποφασίζετε να έλθετε στο θέατρο, δε παίρνετε μαζί σας... μια σκάλα.

Και οι...περίοικοι ξεπούν σε γέλια.

★

Χ ΡΥΣΕΣ δουλειές κάνουν πάλι τα φαρμακεία με τη γρίπη και δεν έμεινε ούτε συνοικιακό φαρμακείο, που να μην είδε ώρες μεγάλο συνωστισμό.

Πρό ημερών, λοιπόν, έ-νας έμπρος που είχε υπ-νός να δει πελτίτη στο να-γαζί του, εμακάριζε έναν φαρμακοποιό:

— Βλάκα!

Και το αλτπάκι:

— Έυ βλάκας είμαι βέ-βαια, αφού δεν έπιασα που-θενά δουλειά για...σκύλος!

★

Σ Ε κεντρικό ζαχαροπλα-στείο κάθεται ένας νέ-ρος μαζί με έναν άλλον, ο-ταν μπαίνουν και στρώνον-ται στο παλιό τραπέζι κι' ο νεαρός κοπέλλες, που καλούν το γκαρσόνι:

— Ορίστε, παρακαλώ! Λέ-ει εκείνο τις κοπέλλες. Τι επιθυμούν οι δεσποινίδες;

— Παγωτά! Τι παγωτά έ-χετε;

Κατάπληκτοι ο νέρος λέ-ει στον άλλον:

— Ακούς τί παράγγειλαν; Παγωτά! Μέσα στην καρδιά του χειμώνα και με τέτοιο κούρ! Τρελλές είναι οι κο-πέλλες!

Και ο άλλος νέρος φιλο-σοφικά:

— Δεν είναι τρελλές, ά-γαπητέ μου. Είναι είκοσι έ-των...

Κι' ο πρώτος κουνώντας το κεφάλι:

★

Η κυρία που άναβαίνει την όδο Πανεπιστημίου κρα-τά από την αλυσίδα ένα σκύλακι κομψότατο, κατα-ρομάλικο, με μία τετρα-γωνη μουσουδίτσα, που...φο-ρά ένα ωραιότατο καμμένο παλτουδάκι, τυλιγμένο στο σώμα του και δεμένο με φιογκάκια. Ένα αλτπάκι κυττά κατάπληκτο το κα-λοντυμένο σκύλακι κι' ύ-στερα παίρνει την κυρία από πίσω.

— Κυρία, κυρία!

Το μακρύ και το κοντό τους, ηγουν ήτοι άραδιάζουν κι' άλλοι μέν την «σεγκοντάρου» κι' άλλοι πάλι και προκύπτει, στο φινάλε, ότι όντως κάτι τρέχει και της Καλλας το τραγούδι παρατάγοντα που έχει.

Γ. Θ-ς

Ή κυρία στρέφει: Τί είναι; Τί θέλεις; Και το αλτπάκι:



— Αλλά η κυρία ρίχνει μια ματιά στο αλτπάκι υπερ-χωπας περιφρονητική, ξο-να-στρέφει και συνεχίζει το όρομ της ψιθυριστάς:

— Βλάκα!

Και το αλτπάκι:

— Έυ βλάκας είμαι βέ-βαια, αφού δεν έπιασα που-θενά δουλειά για...σκύλος!

★

Σ Ε κεντρικό ζαχαροπλα-στείο κάθεται ένας νέ-ρος μαζί με έναν άλλον, ο-ταν μπαίνουν και στρώνον-ται στο παλιό τραπέζι κι' ο νεαρός κοπέλλες, που καλούν το γκαρσόνι:

— Ορίστε, παρακαλώ! Λέ-ει εκείνο τις κοπέλλες. Τι επιθυμούν οι δεσποινίδες;

— Παγωτά! Τι παγωτά έ-χετε;

Κατάπληκτοι ο νέρος λέ-ει στον άλλον:

— Ακούς τί παράγγειλαν; Παγωτά! Μέσα στην καρδιά του χειμώνα και με τέτοιο κούρ! Τρελλές είναι οι κο-πέλλες!

Και ο άλλος νέρος φιλο-σοφικά:

— Δεν είναι τρελλές, ά-γαπητέ μου. Είναι είκοσι έ-των...

Κι' ο πρώτος κουνώντας το κεφάλι:

★

Η κυρία που άναβαίνει την όδο Πανεπιστημίου κρα-τά από την αλυσίδα ένα σκύλακι κομψότατο, κατα-ρομάλικο, με μία τετρα-γωνη μουσουδίτσα, που...φο-ρά ένα ωραιότατο καμμένο παλτουδάκι, τυλιγμένο στο σώμα του και δεμένο με φιογκάκια. Ένα αλτπάκι κυττά κατάπληκτο το κα-λοντυμένο σκύλακι κι' ύ-στερα παίρνει την κυρία από πίσω.

— Κυρία, κυρία!

Το μακρύ και το κοντό τους, ηγουν ήτοι άραδιάζουν κι' άλλοι μέν την «σεγκοντάρου» κι' άλλοι πάλι και προκύπτει, στο φινάλε, ότι όντως κάτι τρέχει και της Καλλας το τραγούδι παρατάγοντα που έχει.

Γ. Θ-ς

ΤΟ «ΑΛΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ»

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πυγμαλίων καὶ Γαλάτεια

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



M. NTANTOLO

Πικάντικο ρεπορτάζ

Θ ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Εἶναι ἀκατάλληλη ἡ θέσι πού διάλεξαν

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ



Στο άνωτέρω σχεδιάγραμμα σημειώνεται ή θέση πού έξελέγη γιά τόν άνδριάντα τού 'Ελευθερίου Βενιζέλου.

δίο του Άδωρεω, όπου έχουν συγκεντρωθεί και οι άλλοι ήρωες της Έπανάστασης και μάλιστα στη μεγάλη πλατεία που σχηματίζεται μπροστά από τη Σχολή των Ευελπίδων. Και να τον τοποθετήσουν σ' ένα ψηλό βάθρο. Τα γάλκρια ανάγλυφα θέλουν άνοιχτους δριζόντιες, για να φανούν καλύτερα.

Για τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἡ καλύτερη θέσι εἶναι ἡ πλατεία τοῦ Συντάγματος. Καὶ γιὰ τὴν ἀπότισι ποταμιατικὸν φόρον τιμῆς καὶ διότι ἐκεῖ τὸν ἀκούσαν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ ἐκφωνῇ τοὺς ἱστορικοὺς του λόγους, στὶς μεγάλες ὥρες τοῦ ἔθνους.

‘Αλλά και λόγοι αισθητικής επιβάλλουν την τοποθέτησι του μνημείου —που σφαλώς θα είναι καλλιτεχνικό και επιβλητικό— στην πολύπαθη αυτή πλατεία που παραμορφώθηκε τον τελευταίο

καιρὸ μὲ τὰ «ἔργα», ποὺ ἔγιναν. Νὰ τοποθετηθῇ μάλιστα πρὸς τὸ κάτω μέρος τῆς πλατείας, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ὥστε νὰ κίβηται πρὸς τὴν ἀποκεντρωμένην κατεύθυνσιν καὶ νὰ φέρῃ τὴν ἀντιπροσωπευτικὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἀντικειμένου.

να κοψη τη σημερινή αρχιτεκτονική μονοτονία και ασχήμια του
κομματιού εκείνου και να είναι περίβλεπτο απ' όλους τους δρό-
μους, που συγκλίνουν στο Σύνταγμα.

"Αν όμως εξακολουθούν να υπάρχουν αντιδράσεις, που έμπο-
δίζουν σήμερα την τοποθέτηση του μνημείου του Βενιζέλου, στην

Πλατεία τοῦ Συντάγματος ἢ σὲ κάποια ἀνάλογη θέσι, τότε κα-
λύτερα εἶναι ν' ἀναβληθῇ τὸ ζήτημα ὥσπου νὰ ὁρισθῇ. Για-

ἐκλογή τῆς θέσεως τοῦ Ἀγνωστοῦ Στρατιώτου. Ὁ ἄνδρῖς οὖν νύ
συζητοῦν γιὰ τὴ μεταθέσιν του σὲ ἄλλη θέσι, ἀπὸ τὴν ἐπομένη τῶν

...ἀποκαλυπτηρίων του. Καί ίσως, κάποτε βρούν τή θέσι το
ἀγάλματος πού τοῦ ἀνήκει ἀπό τήν ἱστορία.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μεταλλοὶδες στό φῶς

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐνας ἀκατανίκητος γόνος τῶν παλαιότερων Ἀθηνῶν, ὁ Στέφανος Χαλαζῆς, γέρος πιά, θυμάται τὰ παλιά του, τὶς ἐρωτικές ἐπιτυχίες του — τότε πού οἱ γυναῖκες πέφτανε στὴν ἀπληστή ἀγκαλιά του γιὰ νὰ καοῦνε σὰν πεταλούδες στὸ φῶς: Πρῶτο θυμὰ του εἶναι ἡ Λίζα, ἡ μοναχοκόρη τοῦ τραπέζιτη Μπαλτζάκη, πού αὐτοκτονεῖ στὸ μοναστήρι τῆς Τήνου, ὅπου τὴν ἔχουν κλείσει οἱ γονεῖς τῆς γιὰ νὰ ξεκαθάρσιν τὸν ὄρατο ἀπαγορευμένο διαλεκτὸ τῆς καρδίας τῆς... Δεύτερα θυμάται τὸν οἰκτρὸν κόρη τῶν ἀδελφικῶν τοῦ ἱππικοῦ Ἀλκιβιάδη Γιαννέλη, ἡ Κλεῖω καὶ ἡ Ἰωάννα, πού τὸν ἀγαποῦν καὶ οἱ δύο μετὰ πάθος καὶ τὸν καρίζουν τὴ ζωὴ τους: Μία νύχτα, ὁ Γιαννέλης τῆς σκοτώνει καὶ τὴς δίδει ὅλο θυμὰ τοῦ ἀκατανίκητου γόνου, εἶναι ἡ Λουκία Γραβενή, πού ξετρελαμένη ἀπὸ ἔρωτα, ἐγκαταλείπει σὺζον καὶ κόρη, γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὸν, πού δίνει τὴν καρδιά τῆς... Κι' ὅταν ὁ Χαλαζῆς τὴν βαρύνει ἐκείνη αὐτοκτονεῖ σὲ σκολοπάτια τοῦ σπιτιοῦ τῆς, μιά καὶ δὲν εἶναι πιά ἀξία νὰ διαβῇ τὸ τιμιο συζυγικὸ κατῶφλι. Στὴ σειρά τῶν γυναικῶν πού προσθέτουν σελίδες στὸ ἐρωτικὸ λεύκωμα τοῦ Χαλαζῆ εἶναι δύο φίλες ἀδελφικές, ἡ Ἐλπίς καὶ ἡ Ὀλγα, πού τὶς χωρίζει ἡ δραματικὴ ἀντιζηλία γιὰ τὸν ἴδιον ἄντρα. Κι' ὅταν καταλαβαίνουν ὅτι βρίσκονται αἰσθηματικὰ ἀντιμέτωπες, μονομαχοῦν μετὰ πόθου γέρο, πού τὸ ἔνα τους εἶναι ἀπλητορσιζμένο! Ἡ τύχη τοῦ θανάτου διαλέγει τὴν Ὀλγα. Κι' ἡ Ἐλπίς ὅμως δὲν προφταίνει νὰ κορπὶ τὸν ἔρωτα τοῦ Χαλαζῆ, γιὰ τὸν ὅτι, μαθαίνοντας τὸ δραματικὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας, τὴν ἐγκαταλείπει μετὰ ἀποτροπιασμοῦ καὶ τὴν στέλνει νὰ τελειώσῃ μετὰ ἀνταρσία τὴν ζωὴ τῆς σὲ ἕνα σανατόριο τῆς Ἐλβετίας. Μία ἄλλη γυναίκα παντρεμένη αὐτῇ, μετὰ παιδιὰ — μὴ κόρη ὁμοίως — ἡ Ἐλπίς Μπαρτσέλη, καλεῖ μιά μέρα τὸν ἄντρα πού λατρεῖ, τὸν ἴδιον πάντα Στέφανο Χαλαζῆ, καὶ τοῦ ἐξομολογεῖται ὅτι καὶ ἡ μοναχοκόρη τῆς, ἡ ἀγαπημένη τῆς Ἀλίκη, τὸν λατρεῖ καὶ αὐτὴ σὺν τοῦ ἴσου! Ἐταί, ὑπέρα καὶ κόρη εἶναι τὸν ἴδιον ἀντίπαλον!

— Γι' αὐτὸ πρῶτισμα νὰ τὴν διώξω! εἶπε σκληρὰ ὁ Ἐλλησὶν Στέφανος.

— Τὴν Ἀλίκη!...
— Ναι! τὴν Ἀλίκη, τὴν μοναχοκόρη μου!... Ἀπὸ τὴν ἀπόφασί μου αὐτὴ βγάλε τὰ συμπεράσματά σου... Σκέφτηκα νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ κοντά μου. Κυρίως ὅμως ἀπὸ κοντά σου!...
— Ἐλλήν...
— Λέω νὰ γράψω, σήμερα κιόλα, στὸν πατέρα τῆς, στὸ Παρίσι, καὶ νὰ τοῦ πῶ ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο στὸ γυρισμό του ἀπὸ τὴν Ἐλβετία νὰ τὴ γράψω σὲ κανεὶς κολλέγιο ἐκεῖ... ὅτι τὸ πῶ ἀκόμα ὅτι αὐτὸ μὲν εἶπαν οἱ γονεῖς πῶς τὸ ἐπιβάλλει ἡ εὐαίσθητη ὑγεία τῆς... Ἐταί, καὶ καλύτερα θὰ μορφώθῃ, καὶ χωρὶς κινδύνους θὰ ἀσπυχηθῇ. Κινδύνους ὅλων τῶν εἰδῶν, σωματικῶν καὶ ψυχικῶν!... Τί λές; Ἐκαστὰ καλὰ!...
— Ἐλλήν. Μὲ βοήθειες ἀπρὸς τοῖς ἀντελῶς... ὅτι διώξῃς, λές, τὴν λατρεμένη σου μοναχοκόρη μακριὰ σου!... Τὸ σκέφτηκες αὐτὸ καλὰ!...
— Εἶναι ἡ μὴν λύσις... Βλέπεις ἐσὺ καμμιὰ ἄλλη... Θέλω νὰ τὸ σώσω τὸ φῶς! τοῦ ἀπολόγους βροχῶν. Γι' αὐτὸ τὴ δώσω... Βλέπεις, ἡ ἀγάπη σου εἶναι καὶ μὲν πῶς δυνατὴ ἀπὸ ὅλα—ἀκόμα κι' ἀπὸ τὴν υποκίνησιν σου!...
— Τούτισσε τὰ χέρια, καὶ τὸν κύτταξε ὑπερηφάνως τὸ μάτι;
— Γιὰ νὰ σὲ κρατήσω δικό μου, συνέ-



χισε πρὸς σιγὰ μετὰ ἀσυγκράτητο πάθος, θὰ μπορούσα ἀκόμα καὶ νὰ τὴ σκοτώσω μετὰ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίξε σπρωγμένη δυνατὰ ἀπ' ἔξω! Στὸ κατῶφλι φάνηκε ἕνα κορίτσι, ὑψηλὸ σὰ μίσχος, χλωμὸ σὰν κρίνο...

— Ὡς νὰ μπορούσα νὰ σὲ βοηθήσω, μαμά!... ψιθύρισε μετὰ φωνὴν σὰν κελαῖδημα πουλιοῦ. Γιατί θάτανε τρομερὸ νὰ σκοτώσῃς ἐσὺ, μετὰ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια τὸ παιδί σου!...

Ἀλίκη! φώναξε γεμάτη φόβου ἡ ὑπέρα.

Ὁ Χαλαζῆς εἶπε σπικωθὴ κατὰ γλῶσσιν κι' αὐτὸς, καὶ κύτταξε αὐτὴς τὴν θυγατέρα, τότε τὴν μιά, τότε τὴν ἄλλη, πού ἡ μιά τῆς ἀποτελοῦσε μικρογραφία τῆς ἄλλης...

Ἡ μικρὴ προχώρησε ἕνα βῆμα μέσα στὸ δωμάτιο, ἀφοῦ ἐκλείσε πίσω τῆς τὴν πόρτα.

— Μοῦ ἐκλεψες τὸ μυστικόν, καλή μου μαμά, εἶπε μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο, κλέβοντας τὸ γόαμμα μου... Ἡ τύχη θέλησε νὰ στὸ ἀνταποδώσω κι' ἐγώ: Ἐκλεψα τὸ

μυστικόν σου κρυφακούοντας στὴν πόρτα! Ἡ ὑπέρα ἐκρύψε, κατακόκκινη ἀπὸ τὴν ντροπὴν τὸ πρόσωπό τῆς, μέσα στὰ ὁμορφα κρινόλευκα χέρια τῆς...

— Πόσο με συγκίνησε τὸ δράμα σου, μαμά! συνέχισε ἡ Ἀλίκη. Ἡ τύχη θέλησε νὰ μὰς κἀν ἑμᾶς τὶς δύο πρωταγωνίστριες σ' ἕνα ἀπίθανο δράμα: Ἀντίζηλες ὑπέρα καὶ κόρη!...

— Ἀλίκη!...

— Εἶναι τρομερὸ, ἀλήθεια, μαμά! Τρεμερὸ, ὅσο κι' ἀπαιτεῖται! Μοιάζει μετὰ δραματικὸ μυθιστόρημα...

Σταμάτησε λίγο, κι' ὕστερα τὸ ἔλαφρά σαρκαστικὸ χαμόγελο ἔδωσε ἀπὸ τὰ χλωμά τῆς χεῖλιά της...

Τὸ ὄψος τῆς τώρα ἦταν αὐστηρὸ, καὶ τὰ λόγια τῆς μαστιγώσανε σκληρὰ τὴν ἔνοχη ὑπέρα:

— Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε ὅμως, μαμά, ὅτι θὰ ἐπαίσεις τέτοια τραγικὴ κομωδία μετὰ τὸ φῶς τὸ μπαμπά, πού σ' ἀγαπᾷ τόσο καὶ σ' ἐμπιστεύεται τόσο!... Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε ὅτι ἐσὺ κι' ὁ καλύτερος φίλος τοῦ σπιτιοῦ θὰ φτιάνατε ἕνα χυδαῖο ζευγάρι ἐρωτικῆς παρανομίας κάτω ἀπὸ τὸ δῶν τὰ μάτια!...

Πελιδνὴ, ἡ ὑπέρα προσπάθησε νὰ σταμάτησιν τὴν κόρη τῆς:

— Πῶς τοῦλάχισ, ἀσάφιστα πλῆγμα; Ἀντίθε πάλι τὸ σαρκαστικὸ χαμόγελο στὰ χλωμά κοριτσιά της χεῖλια:

— Ἐλα τώρα, μαμά!... Νὰ μιλάς ἐσὺ γιὰ ἀσάφεια!...

Ἡ Ἐλπίς ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω καὶ κατέρρευσε σὲ μιά πολυθρόνα...

— Εἶμαι πολὺ μικρὴ, συνέχισε ἡ Ἀλίκη, γιὰ νὰ πῶ σὲ σένα, τὴν τόσο πρὸς μέγαλη, μυαλωμένη καὶ λογικὴ, πόσο κακὸ ἦταν αὐτὸ ποῦκαες! Ἦτανε τόσο ἀπίθανο, πού ἐγὼ ἡ μικρὴ καὶ ἀνόητη ἄφισα τὴν καρδιά μου ἐλευθερὴ νὰ ἀγαπήσῃ αὐτὸν πού νόμιζα γιὰ... φίλο τοῦ σπιτιοῦ, κι' ὅχι γιὰ φίλο τῆς κυρίας τοῦ σπιτιοῦ!

Τώρα δὲ μίλησε ἡ Ἐλπίς, δὲν τόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῇ... Μὲ κρυμμένο τὸ κεφάλι στὰ χέρια τῆς ἔπινε τὴν μοναχοκόρη τῆς νὰ τὴ μαστιγώσῃ μετὰ ἀλύττητα λόγια...

Ἐνας λυγρὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Ἀλίκης...

Ἦταν ἀτυχία μου ἀπίθανη νὰ ἀγαπήσω ἕνα ἄνθρωπο τόσο δραματικὰ ἀπαγορευμένον!... ψιθύρισε. Ἀτυχία νὰ λατρεύω αὐτὸν πού κουρεύατε τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀνύποπτου πατέρα μου!... Πού νὰ τὰ φαντασθῶ ἐγὼ ὅλα αὐτά! Ἀπειρὴ ἡ καρδιά μου, δὲ χωροῦσε τέτοιες ἀμαρτωλές ὑποψίες... Νὰ ὅμως πού διδάχτηκα, ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, τόσο πολλὰ μαγεμένα, κρυφακούοντας πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα...

Γύρισε ἑξαφνικὰ στὸ Στέφανο καὶ τοῦ πέταξε ἑξοὰς, ἐχθρικά:

— Λυπάμαι πού σὰς ἀγάπησα! Λυπάμαι πού σὰς λάτρευα τόσο, πού νὰ μὴ μπορῶ οὔτε σήμερα ἀκόμα νὰ σὰς περιφρονήσω!...

Ἐνα κύμα ἐρωτικῆς συμπόνοις φούσκωσε βοθεῖα, μέσα στὴν καρδιά τοῦ Χαλαζῆ... Ἐκανε ἕνα βῆμα μπροστὰ καὶ προσπάθησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ:

— Μικρὴ μου Ἀλίκη!... τῆς ψιθύρισε. Ἀπομακρύνθηκε βίαια ἀπὸ κοντά του:

— Δὲ χρειάζομαι τὸν οἶκτο σου! τοῦ φώναξε.

— Ποῖον οἶκτο μου;... Δὲν εἶσαι ἡ ἀγαπημένη μου μικρούλα πού συνήθισα ἀπὸ τὸν καιρὸ πού γεννήθηκες νὰ σοῦ καίδωμ τρυφερά τὰ μαλλιά!...

— Ναι!... Καὶ νὰ μὴ φέρνεις καραμέλλες, σοκολάτες καὶ παιχνίδια!... Καὶ κόλλες τὴν πρωτογονιὰ! Εἰσαπτε, δηλαδὴ, ἕνας δεύτερος πατέρας μου—ἕνας ἄλλος νὰ ἐ-

ξευτελίστε στὰ σκοτεινὰ τὸν ἄλλο, τὸν ἀληθινόν...

Ὁ Χαλαζῆς ἔσκυψε τὸ κεφάλι του, μαστιγώμενος ἀπὸ τὰ ἀδυσώπητα, μὰ καὶ τόσο δίκαια λόγια τῆς...

— Δὲ σὰς κρατᾷ κακία ὅμως γι' αὐτό... συνέχισε πρὸς σιγὰ, πρὸς τρυφερά. ἡ μικρὴ ἐρωτευμένη. Εἶναι δυνατὸ νὰ κρατήσῃ κακία σὲ σὰς;... Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι θὰ ξεχνούσα τὸ κατῶφλι μου νὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν πατέρα μου, ἀπὸ φόβο... μὴν πικράνω ἐσὰς!...

Δεύτερος λυγρὸς ἐπινε τὴ φωνὴ τῆς...

— Τί δίλημμα! ψιθύρισε. Νάσαι ὑποχρεωμένη νὰ σκίσῃ τὴν καρδιά τοῦ πατέρα μου πού λατρεύω, ἀποκαλύπτοντάς του τὴν παράνομο σχέσι τῆς ὑπέρτας μου μετὰ τὸν πρὸ καλὸ φίλο του—καὶ τὸν ἀγαπημένον τὸ δικό μου!... Ὁμοιογὰ πρὸς πελάνωσα! Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, τί νὰ ἀποφασίσω...

Σταμάτησε, ἔσκυψε τὸ κεφάλι τῆς, κι' ἔμεινε σιωπηλὴ γιὰ λίγο. Ὑστερὰ τὸ ἑξαφνικὸν καὶ κύτταξε τοὺς δύο ἐνόχους πού σωπαίνανε μπροστὰ τῆς. Στὰ δακρυσμένα μάτια τῆς ἔλαμψε κάτι σὰν ἀσάφην ἀπόφασιν...

— Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλη λύσις... μουρμούρισε σὰ νὰ μονολογοῦσε.

— Ἀπὸ ποῖ;... τὴν ἐρώτησε ἡ ὑπέρα τῆς, ἐνῶ τὴν ἀγκαλιάζε ἕνα δυνατὸ ῥίγος...

Ἡ Ἀλίκη τινάξε ἀποφασιστικὰ τὶς μπούκλες τῶν μαλλιών τῆς:

— Πρὶν, μαμά, εἶπε σιγὰ, κρυφακούοντας πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, σ' ἄκουσα νὰ λές ὅτι θὰ μ' ἔστειλες μακριὰ σου γιὰ νὰ μὴ με μισήσῃς ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶναι προτιμώτερο νὰ πεθάνω παρὰ νὰ σὲ περιφρονήσω...

Ἀλίκη!... Τί τρέλλες εἶν' αὐτὲς πού λές!... φώναξε ἡ ὑπέρα τῆς παγωμένη.

Ἡ μικρὴ γύρισε στὸν ἄντρα πού τὴν κύτταξε γεμάτος ἀγωνία:

— Ὅσο γιὰ σὰς, εἶναι ἀδύνατο νὰ πάψω νὰ σὰς λατρεύω, ὅσο κι' ἂν ἡ λογικὴ σὰς ρίχνῃ χαμηλὰ στὴν ἐχτίμησί μου... Καὶ πεθαμένη, νομίζω, θὰ σὰς λατρεύω!...

Κι' ὕστερα, ἑξαφνικὰ, πρὶν προφτάσουν, ἡ Ἐλπίς, ἡ ὁ Χαλαζῆς νὰ τὴν κρατήσουν, χύπησε στὸ παράθυρο ὁρμητικὰ, ἔσπασε τὸ γέφυμα μετὰ τὸ κεφάλι τῆς, κι' ἔπεσε στὸ δρόμο!...

Δὲν ἔζησε παρὰ λίγα λεπτὰ, στὴν ἀγκαλιά τῆς ὑπέρτας τῆς καὶ τοῦ Χαλαζῆ πού τρέσανε σὲ δρόμο ξετρελαμένοι!...
— Παιδί μου!... Ἀλίκη μου!... Σὲ σκότωσα!... ἑξαφνικὰ ἡ φτωχὴ ὑπέρα σφίγγοντας μετὰ ἀπελπισμένη λατρεία τὸ τοιακισμένον κορμάκι στὴν ἀγκαλιά τῆς, φιλοῦντας τὰ ματωμένα μαλλιά της...

Κι' ὕστερα, ἑξαφνικὰ, ἀπότομα, ἕνα τρελὸ γέλιο ἔσκισε τὸ λαρύγγι τῆς! Σηκώθηκε, ἔξελξε τὰ μαλλιά τῆς, κι' ἄρχισε νὰ χορεύῃ, τραγουδώντας δυνατὰ καὶ παράφωνα, γύρω ἀπὸ τὸ πτώμα τῆς μοναχοκόρης τῆς...

Ὁ Χαλαζῆς ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω. Κι' ἔμεινε ἐκεῖ, στὴ μέση τοῦ δρόμου, κυττάζοντας μετὰ φόβου αὐτὰ τὰ δύο τοῦ θύματα, τὰ δύο πτώματα — τὸ πεθαμένο καὶ τὸ ζωντανόν...—ποῦσε στρώσει πάλι τὸ μοῖραϊο τοῦ πέρασματος ἡ μοῖρα τοῦ καταστρεπτικοῦ τοῦ ἔρωτος...

ΣΤ΄.

Μέσα στὸ εὐθύμο ἐκεῖνο κέντρο τοῦ καλοῦ κόσμου ἀργὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, εἶχε ἀνάψει ἡ συζήτηση ἀνάμεσα στὴ χρυσὴ νεολαία τῆς ἐποχῆς. Ἦτανε πέντε στὴ συντροφιά, ὅλοι νέοι, πλούσιοι, ἀπὸ μεγάλα τζάκια. Οἱ ἄδελφοι μπουκάλιες τοῦ οἴνου μᾶλλον, πεταμένους κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, εἶχαν μεταβῇ στὰ μάτια ζωερὲς λάμψεις κι' εἶχανε ζωτανέψει τοὺς παλμούς καθέμιαν ἀπὸ τὶς πέντε νεανικὲς καρδιές.

— Λένε ὅτι μόλις ἦρε ἀπὸ τὸ ξεωτερικό... ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; ρωτοῦσε ὁ δεύτερος.

— Κανεῖς δὲν ἔχει... ἀπαντοῦσε ὁ τρίτος.

— Τὸ μόνο πού βεβαιώνουν ὅσοι τὴν εἶδαν—καὶ δὲν τὴν εἶδαν πολλοί, γιὰ τὴν ἀποφύγει νὰ πολυμνησθῇ—εἶναι ὅτι ἡ ὁμορφιά τῆς ἔχει κάτι τὸ ἀσύλληπτο!... πρόσθεσε ὁ τέτατος.

Ὁ πέμπτος—κι' αὐτὸς ἦταν ὁ Στέφανος Χαλαζῆς—δὲν ἐπαίνε μὲν στὴ συζήτηση, πρὸς ἀνὰ ἀνὰ μὲν οὐδὲς φίλους του.

Καθότανε μόνος του σὲ μιά γωνιά τοῦ τραπέζιου, καὶ κἀνίε σιωπηλὸς τὸ τσιγάρο του, ρουφώντας πού καὶ πού μιά γουλιὰ σαμπάνια ἀπὸ τὸ κρουσάλλιο ποτήρι πούχε μπροστὰ του.

— Ἐσὺ τί λές, Στέφανε; τὸν ρώτησε σὲ μιά στιγμή κάποιος ἀπὸ τὴν συντροφιά.

— Τί νὰ πῶ; Γιὰ ποῖο ζήτημα; ἔκανε ἀφηρημένος ἐκεῖνος.

— Γιὰ τὴν γόση τῆς ὁδοῦ Σόλωνος...

Ὁ Χαλαζῆς σήκωσε τοὺς ὤμους του:

— Δὲν ὑπάρχουν γόσες!... εἶπε.

— Πῶς δὲν ὑπάρχουν γόσες!... Αὐτὴ ἡ γυναίκα τότε τί εἶναι;...

— Δὲν τὴν ξέρω, κι' εἶναι ἀπόψε ἡ πρώτη φορὰ πού ἀκούω νὰ μιλάει γι' αὐτή!... Γενικά ὅμως νομίζω ὅτι πίσω ἀπὸ τὴ φήμην τῆς γόσης, πούχε χωρὶς ἄλλο καλλισογῆσι ἐπιτήδεσι ἡ ἴδια, κρύβεται μιά κοινὴ κι' ἀσημαντὴ γυναικίονα πρόθυμη νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς ἀντρα πού ξέρει τὴ δουλειὰ του...

Ὁ πρὸς ζωερὸς τῆς παρέας ἕνας ὑψηλὸς νέος μετὰ ἀσφύγι ντύσιμο καὶ κατάμαυρα ὀνειροπόλα μάτια, χτύπησε μετὰ δύναμιν τὴν γροθία τοῦ ἀπάνω στοῦ μαριμάρινο τραπέζι:

— Δηλαδὴ, ἐσὺ σὰ νὰ λέμε, εἶσαι ἄντρας πού ξέρεις τὴ δουλειὰ σου;... ρώτησε.

— Νομίζω ναι... ἀπάντησε μετὰ ἡσυχία αὐτοπεποιθιστὸς ὁ Χαλαζῆς.

— Καὶ θὰ μπορούσες νὰ τὴν κατακτήσῃς αὐτὴ τὴν ἀπόδοσιν, τὴν ἀπροσπέλαστη γόση;...

— Ὅπως καὶ κάθε γυναίκα...

Κατάπιε μετὰ δυσκολία τὸ θυμὸ τοῦ ὁ ἄλλος.

— Καί... πόσες μέρες νομίζεις ὅτι σοῦ εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ νὰ πετύχῃς;...

— Νὰ, νομίζω ὅχι περισσότερες ἀπὸ δεκαπέντε ὥς εἰκοσι...

— Σοῦ δίνω τριάντα!... τοῦ πέταξε ὁρμητικὰ ὁ ἄλλος. Ἄν σ' ἕνα ἡμῶν δὲν ἔχῃς καταφέρει τίποτα, θὰ μὰς κεράσῃς ἐδῶ μέσα δέκα μπουκάλια γαλλικῆς σαμπάνια...

Ἄν ἔχῃς πετύχει, θὰ σοῦ προσφέρω μετὰ ἀπὸ δέκα σαμπάνιες καθένας!

Ὁ Χαλαζῆς γέλασε, γεμίζοντας τὸ ποτήρι του μετὰ τὸ ἀφρόδες ποτό.

— Ἀλλοίμονό μου, δηλαδὴ!... εἶπε μετὰ κομικὸ φόβο. Πῶς θὰ τίς πῶ τίς σαράντα μπουκάλια;...

— Ὅσα σὲ βοηθήσουνε κι' ἐμεῖς!... ἔλεγε.

— Δέχομαι, κύριε, τὸ στοίχημά σου.

Ἡ σκηνοθεσία τῆς γνωριμίας ἔγινε μετὰ τὸν πρῶτον τρόπο ἀπὸ τὴν ἐπιτήδεον κατακτητῆ: Μία νύχτα κρού, γειμωνιάτικη, τὴν ὥρα πού ἡ γόση κατέβαινε ἀπὸ τὸ λαντὼ μπροστὰ στὸ σπῆτι τῆς, δύο ὑπο-

ποῖο τύποι, καλοπληρωμένοι ἀπὸ τὸ Χαλαζῆ, χύπησαν ἀπάνω τῆς. Ὁ ἕνας τῆς βούλωσε τὸ στόμα μ' ἕνα βρώμικο μαντήλι, ὁ ἄλλος τῆς ἀπάξε τὸ τραντάκι!...

— Βοή!...

Ἡ στριγγιλία τῆς γυναικὸς πνίγηκε μετὰ τὴν ἐρημιά. Ὁ ἀμαρτὸς φέρεται σὰν ἐλεεινὸς δειλὸς—δὲν ἦταν ὑποχρεωμένοι ποτέ οἱ ἀμαρτὸς νὰν ἱπποτικοὶ παλληκαράδες... Μαστίγωσε δυνατὰ τ' ἄλογά του καὶ χύπησε τρουαγμένους...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὅμως, ἕνας ἄντρας ἔσκιε τὸ σκοτάδι καὶ χύπηξε ἀποφασιστικὰ στὴ γυναικίαν γιὰ νὰ τῆς προσφέρει ἀναπάντητη βοήθεια...

— Πίσω παλιάνθρωποι! ἀκούστηκε βροντερὴ ἡ φωνὴ τοῦ.

Ἀρπάξε τὸν ἕνα λωποδύτη ἀπὸ τὸ λαίμω, χτύπησε τὸν ἄλλο δυνατὰ στὸ κεφάλι καὶ τοῦ πῆρε τὸ τραντάκι τῆς ὥρας τοῦ μισολιποθυμῆσι. Κι' ὕστερα, βλέποντας τοὺς καὶ τοὺς δύο νὰ τὸ βάζουνε στὰ πόδια—ἔτσι ὅπως εἶχε ἀπὸ πρὶν συμφωνηθῇ...—τοὺς κυνήγησε ἕνα δίστημα... Μετανοιώνοντας ὅμως, ἐξαγύρουνε στὴ γυναικίαν, πούχε ἀκούμπησι στὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ τῆς τρέμοντας σύγκορη ἀπὸ τὴ δυνατὴ συγκίνησι πούχε δοκιμάσει... Οἱ γυροφύλακες στὴν παλιὰ Ἀθῆνα ἦσαν εἰδος σπάνιου σὲ κάτι τέτοιες κακὲς στιγμὲς—ὅπως, περὶπου, κι' οἱ ἀστυνόμοι στὴν καινούργια...

— Κυρία!... εἶπε σιγὰ, μετὰ τὴν μελωδικὴ φωνὴ τοῦ ὁ Χαλαζῆς. Συνέλαθε... Οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ τὸ σκάσανε... Δὲ μπορούνε πιά νὰ σὰς βιάσων.

— Κύριε, σὰς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη γεμάτη θερμὴ εὐγνωμοσύνη. Χωρὶς ἑσὰς...

— Ἀς μὴ μιλάμε γι' αὐτὸ... τὴν ἔκρινε ἐκεῖνος γεμάτος εὐγενικὰ ἀδρότητα

— Μὰ... σὰς χρωστάω...

Δὲ μὴν χρωστᾷτε τίποτε ἀπολύτως, τὴν βεβαίωσε. Ἀπειναντίας, ἐγὼ χρωστάω στοὺς ἑλεεινούς αὐτοὺς κακοποιούς τὴν εὐτυχία τῆς γνωριμίας μου μαζί σας...

Ἡ κοκετταρία εἶχε ἐκτοπίσει τὸ φόβο ἀπὸ τὴν καρδιά τῆς γυναικὸς:

— Δὲν εἰσαπτε μόνο γενναίως... τοῦ μουρμούρισε μ' ἕνα γλυκύτατο χαμόγελο.

Εἰσαπτε κι' ἐπικίνδυνος κόλασας...

— Δὲν εἶναι κόλασας ὅποιος λείει τὴν ἀλήθειαν...

— Γιὰ ἄλλη μιά φορά, τότε σὰς εὐχαριστῶ...

— Μὲ εὐχαριστεῖτε, ἀλλά... τρέμετε!

— Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ φόβο πιστεύετε... βιάστηκε νὰ τὸν βεβαιώσῃ

στασία ενός πραγματικού άντρα!... Τρέ-
μα μόνο από το κούρσο!

— Ναί... Έχετε δικίο... Πηγαίνετε, λοι-
πόν, στο καλοεστιαμένο, χωρίς άλλο, σπι-
τι σας... Και, για πιά μεγάλη ασφάλεια,
επιτρέψτε μου να σας συνοδεύω ως την
πόρτα του...

Η γυναίκα έπνιξε έναν κομικό στεναγ-
μό της:

— Αλλοίμονο!... Τότε δε θα έχω για
ώρα πολλή την εύτυχια της συντροφιάς
σας...

— Πώς αυτό;
— Απλούστατα: βρισκόμαστε ακριβώς
μπροστά στο σπίτι μου...

Ο Χαλαζής υποκλίθηκε μπροστά της:
— Τότε, δε μου μένει παρά να σας εύ-
χθω καληνύχτα... της ψιθύρισε με κάτι
σαν αδιόρατη λυπή στη φωνή του...

— Α, όχι... Δε θα φύγετε έτσι... Θα ά-
νευθε να πάρετε κάτι μαζί μου...

— Είναι όμως περασμένη η ώρα και δε
θα ήθελα να σας ενοχλήσω...

Χαριτωμένα πέρασε το χέρι της κάτω
από το μπράτσο του:

— Είσαστε ο σωτήρας μου... του είπε
μ' έναν αυθορμητισμό, ολόκληρα παιδικό.
Έχω υποφέρει να σας ενοχλήσω...

Σε λίγο, οι δυο τους, μόνοι, καθισμένοι
σε δυο βαθιές πολυθρόνες, μέσα σ' ένα
σαλονάκι, επιπλωμένο με πολύ γούστο,
τσουγγύριζαν τα ποτηράκια της βενεδικτί-
νης, σαν παλιοί γνώριμοι.

Η όμορφη της Νέλλης είχε κάτι το έ-
ξωτικό και το άγριο. Τα μάτια της είχαν
τη σκληρότητα του άσπλου, τα δόντια
της μοιάζαν με δόντια χαριτωμένου σα-
κοδόρου και τα χείλια της, σαρκώδη και
κατακόκκινα, νόμιζε κανείς ότι στάζαν αι-
μα θυμάτων πουχανε χωρίς οίκτο κατα-
σπαρταχτή...

Αυτό της είπε τουλάχιστον ο Χαλαζής
τη δέκατη μέρα της γνωριμίας τους, ενώ
έπαιρνε μαζί της το τσάι σ' ένα τέτ-α-τέτ
που θα μπορούσε μια χαρά να γλυστρή-
σει από την απλή φιλική εγκαρδιότητα
στην τρυφερή εγκαρδιότητα του έρωτος...
Πράγμα! περίεργο! Μπροστά στη Νέλ-
λη, ο άντρας αυτός, που οι γυναίκες τον
είχαν ως τώρα πείσει ότι η γοητεία του
ήταν ακατανίκητη, ένοιωσε τον εαυτό
του δειλό κι' άπειρο σά μαθητή του Γυ-
μνασίου... Κιττάζε την υπέροχη αυτή
γυναίκα και μεθούσε από τη ματιά της, α-
πό τη φωνή της, από το άρωμα που σκόρ-
πιζε το ξέσπιο κορμί της.

Σε μια στιγμή ενώ καθόντουσαν πλάι-
πλάι τις έπιασε ζεστά το χέρι και τόφερε
με φλόνα στα χείλια του:

— Νέλλη... της ψιθύρισε με πάθος που

δεν άπείχε πολύ από το να ναι αληθινό...
— Αν έφρατε...

— Αν ήξερα... τον έρωτησε εκείνη με
μια τρυφερή ειρωνεία, ξεχνώντας με γοη-
τευτική αφηρημάδα το χέρι της μέσα στο
δικό του...

— Αν έφρατε... τί αναστάτωση έχετε
προκαλέσει μέσα μου...

Τα παιχνιδιάρικα μάτια της τον χαϊδέ-
ψανε με μαλακό, βελουδέσιο φως...

— Αν ήξερα...

Τί περίεργο! Τάχασε αυτός πουχε συνη-
θίσει να μην τ' άχνει ποτέ...

— Αν έφρατε... ψιθύρισε, χωρίς να
τολμή να την κυττάξει... Ίσως... ίσως μ'
αναστατώσει!

Σήκωσε τους ώμους της και του άπο-
κρίθηκε ψυχρά, κοφτά:

— Δεν άγαπώ εγώ!...

Ο Χαλαζής την κίτταξε παραξενεμένος,
με κάτι σά φόβο στο βλέμμα του, που μέ-
σα του είχε ανεξήγητα πηνή ή συνθισμέ-
νη ατύποπιθισή...

Διάκρινε μια σκληρή, άτσάλινη λάμψη
στα μάτια τα δικά της, που τον πόνεσε
μέσα του, βαθιά του, σαν κοφτερό μα-
χαίρι.

Ξετρελλαμένος, ταπεινωμένος, νικημένος,
γονάτισε μπροστά της:

— Εμένα όμως θα μ' άγαπήσετε! της
φώναξε. Θα μου δώσετε το φιλί σας, είτε
από έρωτα, είτε ακόμα κι' από οίκτο...
Γιατί, δεν άξίζει να σας το κούψω, είναι η
πρώτη φορά που νοιώθω πως άγαπώ!...

Τον κίτταξε, και μια άγρια ικανοποίη-
ση ανάκατάθηκε στην κοφτερή σκληρόδα των
ματιών της:

— Αυτό, μεγάλο μου κατακτητή, συμ-
βαίνει γιατί δε σας είπα άνεπιθύλαγα το
«ναί», όπως όλα τα γυναικεία κουτονοήθια
που σας έχουν ως τώρα κακομάθει...

— Θα μου το πείτε το «ναί» όμως!...
της είπε, αγκαλιζοντάς την σφιχτά.

— Από τούτα τον έσπραξε δυνατά και πε-
τάχτηκε οδοί:

— Είστε τρελλός!

Τα δυο σκληρά λόγια της τον μαστιγώ-
σανε δυνατά, κάνοντάς τον βαθιά να πο-
νέσει...

— Ναί, τρελλός... της άποκρίθηκε ανά-
μεσα σε δυο λυγμούς. Σκοτώστε με, άλ-
λά ποτέ άγαπήστε με λίγο...

— Έκανε λίγα βήματα εκείνη μέσα στο
σαλόνι πριν του άπαντήσει. — Ύστερα στά-
θηκε μπροστά του, και του έανάψε απλά,
με κάτι τώρα σά συμπόνια στη φωνή της:

— Δεν άγαπώ εγώ...

— Δεν άγαπάτε... Μά, είσαστε, λοι-
πόν, ένα άωλο άγαλμα. Ένα νεκρό άρι-
στούργημα...

Τον ζύγωσε πολύ, και του μουρμούρισε

με μια φωνή που άντάνησε σά σφύριγμα
φιδιού στ' αυτιά του:

— Είμαι μια γυναίκα που άγάπησε πο-
λύ και πόνεσε περισσότερο... Τα πρώτα
μου όνειρα ά'πρε άδιόφορα ένας άντρας
και τάνε κομμάτια!...

— Από τότε, με την
καρδιά μου ματωμένη, με τις αισθήσεις μου
θελπηματικά άλυσσοδεμένες, έχω όρκοιστή να
έκδικηθώ όλους τους άντρες για το άφάν-
ταστο κακό, που μούκανε κάποτε ένας ό-
μόφυλός τους!...

— Ός τώρα, έχω προκαλέ-
σει ένα σωρό καταστροφές... Βλέπω τους
άντρες να σέρονονται στα πόδια μου, κι'
εγώ σαρκάζω... Έσείς είσαστε ο πρώτος
που του έσκαπάζω τον έαυτό μου. Δεν ξε-
ρω γιατί, έσας όμως δεν έχω τη δύναμη
να σας καταστρέψω... Φύγετε, κύριε! Δεν
έχετε να περιμένετε τίποτ' από μένα, δε
θέλω να περιμένω τίποτ' από σας...

— Νέλλη...

Το όνομα της βγήκε από τα χείλια του
σά δισύλλαβος σπαραγμός...

Χαμήλωσε λίγο εκείνη το κεφάλι της και,
παρασυρμένη από κάτι που ποσπαθούσε
να πνίξη μέσα της, του είπε σιγά:

— Σε δυο μέρες, άλλωστε, φύγω από
την Ελλάδα, για να μην έαναγνωρίσω πο-
τέ... Ούτανε κουτό να σας κούψω, ότι φεύ-
γω λιγάκι νικημένη αυτή τη φορά... Αν
έμενα, μπορεί ναίκα να καμιά τρέλλα, ή
καμιά κουταμάρα, μαζί σας!...

— Έσφριξε με άπελπισία τα γόνατά της
με τα χέρια του και της φώναξε σαν τρελ-
λός:

— Νέλλη!... Μ' άγαπάς!... Το όμολο-
γησες!... Προδόθηκε...

Τραβήχτηκε άποφασιστικά, άποσπαστη-
κε βίαια από την άγκαλιά του...

— Πηγαίνετε!... του φώναξε, άκαμπτη
άδυσωπτη. Δεν έχουμε να πούμε τίποτ'
άλλο...

... ..

— Ύστερ' από δυο μέρες, ο Χαλαζής, ά-
νίκανος να κρατηθώ άλλο, έξευτελισμένος
στα ίδια του τα μάτια, άγιάστρευτα έω-
τευμένος, γυμνούσε το όσπιο της έξωπο-
τας του σπιτιού της οδού Σόλωνος. Δει
του άνοιξε κανείς! Τα έώφυλλα του σπι-
τιού έμειναν ολόκληστα, σά πεθαμένα μά-
τια... Μια γειτόνισσα τον πληροφορήσε,
ότι η κυρία που καθότανε στο σπίτι, είχε
μετακομίσει εκείνο το πρωί...

... Το ίδιο βράδυ, στο κέντρο της εύ-
θυμίας και του εύκολου έρωτα, οι πέντε
νέοι, είχανε φανασιασμένη γύρω από το τ-
διο μαρμαίνο τραπέζακι. Άνάμεσα τους,
ο Χαλαζής, χλωμός, ταπεινωμένος, με τη
ματιά του προσηλωμένη στην άόριστη άν-
ταύγεια ενός χαμένου όνειρου, έμενε σιω-
πής. Γύρω του, οι φίλοι του σεβάστη-
κανε τον πόνο του... Σε μια στιγμή, όμως,
έκείνος άπόρρεξε να έπιθληθώ στον έαυτό
του. Σήκωσε το κεφάλι του με προσηλω-
μένο το κέφι, παράγγειλε στο γκαρσόνι δέκα
μπουκάλες σαμπάνια, κι' όμολόγησε μ' ένο
χλωμό χαμόγελο:

— Έχασα, κύριοι!...

Γέμισε με το άφορισμένο ποτό του πέν-
τε ποτήρια, και σήκωσε το δικό του:

— Άς πούμε στην πρώτη μου έρωτική
άποτυχία!...

Ζ'.

Το μαγευτικό ποινώ της άνοιξης, είχε
σκορπίσει παντού με άπλοχεριά μύρα,
χρώματα και τριλλίες πουλιών. Μαγεμένος
μαζί μ' όλα τα άλλα πλάσματα της γής,
κι' ο Στέφανος Χαλαζής, όνειροπολούσε,
εξαπλωμένος στη βαθιά πολυθρόνα του
γραφείου του. Η υπαρκτότητα του
γράφου του, ήτανε άνοιχτή και τα λου-
λουδιασμένα τσαμπιά της πασχαλιάς και
της άκακίας τον πολιορκούσαν με τα πιά
άπαλά τους άρώματα. Από γτές, άθελά
του, ή θύμψη του είχε γυρίσει στην πα-
λιά εκείνη υτελική άγαπημένη, πουχε πε-
ράσει διακριτικά από τη ζωή, άλαφροπα-
τώντας με τα νύχια, θά ήταν η άκριβολο-
γία... — χλωμή σά γάοκισσος, ευγενικά
σά νύμφη ενός κοστωάλλινου δάσους...

Την είχε — νιώσει έδώ και τέσσερα γό-
νια. Ήταν όρρανή από υπέρτα κι' από
πατέρα, και ζούσε μια ζωή μοναχική και
στερημένη στο πλευρό μιας γοιάς θείας
της, κυρίας της παλιάς έποχής, με άυστη-
ρες άοχες ήθικες και πολύ συνεκχυμένες
άπόψεις πάνω στ' ζωτικό αυτό θέμα που
λέγεται έρωας κι' άπωχολεή συνήθεια τόσο

έντονα τα νειάτα... Η Χορητίνα, ές τα εφ-
κοσι χρόνια της, δεν είχε άγαπήσει. Πού
ν' άγαπήσει! Μέσ' στους ψηλούς τοίχους
του Άρσνακίου, όπου είχε περάσει φυλα-
κισμένη τα πρώτα της νεανικά χρόνια!...

— Όταν βγήκε πάλι από κεί μέσα, με το
διπλωμά της γραμμένο σε άπταιστη καλ-
λιγραφική καθαρόευσσα, ή ζωή της προσ-
φέρθηκε σε πολύ μικρές κι' αίσθηματικά
άνεπαρκείς δόσεις — σά δοσμένη με το
σταγονόμετρο! Η θεία της όνειρευόταν ένα
γάμο σοβασό, μ' έναν καθός ποτέτι κύριο
κάπως περασμένης ηλικίας — ένα γάμο,
δηλαδή, που θά έεκινούσε από την έκτί-
μηση, μια κι' ο έρωας, σύμφωνα με το κα-
τασταλαγμένο συμπέρασμα της πείρας
της, δεν ήταν παρά κάτι έπιμερο κι' έπι-
πόλοιο, κάτι έντελώς άνικανο να σπορίσει
μιά άξιοσπρεπή οίκογένεια με άοχες... Πει-
θήνια ή Χορητίνα, περίμενε, χωρίς άνυπο-
μονησία το μεσοκόπο Βασιλόπουλο του πα-
ραμυθίου της, που δε βάφανε ίσως πάνω
στο άσπρο άλογο — μια κι' ή ίππασία
άπαγορευότανε στους κάπως ώριμους κυ-
ριους, που όχι άσπνια πάσων από άσ-
θηρικά... — θάπαινε όμως στη ζωή της
μ' ένα ιδιόκτητο λαντά, που θά το άδη-
γούσε ένας μεγαλοπόης άμαξάς, σά θεός
του Όλμπου με λιθόδα!

Τότε, εαφνικά, άπροόπητα, σαν άίσθη-
ματικός κεραυνός πάνω στο όλοκάθαρο
στερέωμα της ζωής της, τη χτύπησε κα-
τακέφαλα ο έρωας για το Στέφανο Χα-
λαζή!...

Τι τρομακτική θύελλα ήταν αυτή!... Μό-
λις τον είδε, ή χλωμή μικρούλα με τα ου-
λακισμένα κι' άλυσσοδεμένα όνειρα του έ-
ρωτος, ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά
ξετρελλαμένη δυνατά!... Από κείνο το κα-
λοκαιριατικό δειλινό στην έξέδρα του Φα-
λήρου, ή ζωή της του χαρίστηκε όλοκλη-
ρωτικά κι' άνεπιθύλαγα. Είχε κατέβει, ό-
πως πάντα, με τη θεά της. Καί, εαφνικά,
ένώ προχωρούσε προς το βάθος της έξέ-
δρας, τον είδε μπροστά της! Η ζεστή
βελουδένια ματιά του καρφώθηκε βαθιά
μέσ' στα μάτια της, και κατάφερε μονο-
μίας να εισχωρήσει ως μέσα στην... — ά
της... Ο Χαλαζής κοινοστάθηκε. Έφθυγε
αυτή την ώρα, ή υψηλή όμως εκείνη κοπέ-
λα με το δειλό παρθενικό ύφος του κέντη-
σε ζωηρά το ένδιαφέρον. Γύρισε και την
είδε να προχωρά στο πλευρό της γοιάς
κυρίας, που άκουπούσε πάνω στο έβένινο
μαστούνακι της με τη χρυσή λαδί... Δεν
είχε προχωρήσει παρά λίγα βήματα ή
χλωμή κοπέλλα, όταν γύρισε πίσω το κε-
φάλι της. Η ματιά της διασταυρώθηκε για
δεύτερη φορά με τη δική του. Από κείνη
τη στιγμή, ή Χορητίνα ήτανε σκλάβος του
μεγάλου κατακτητή!...

Εκείνος προχώρησε σιγά-σιγά πίσω
της. Τώρα οι δυο γυναίκες — ή νέα κι' ή
γριά — είχανε κάτσει στο παγκάκι της
έξέδρας, με τα κεφάλια τους γυρισμένα
προς το έξάισιο όρομα του ήλιου που βα-
σίλευε, σπαταλώντας έπουράνια ροδοπέ-
ταλα στα βάθη του Σαρονικού... Ο Χα-
λαζής έκάτσε λίγα μέτρα μακ' υπέρτα τους.

— Έβγαλε το καρέ του, κι' έγραψε λίγα
λόγια φλογερά με το μολύβι του. Έσχισε
το χαρτί, τύλιξε μέσα του ένα μικρό μπου-
κετάκι γιασεμιά που κρατούσε, και σπώ-
θηκε. Την ώρα που περνούσε μπροστά από
τις δυο γυναίκες, της γοιάς τα προσδυ-
πικά μάτια ήτανε γυρισμένα μακριά, στα
βάθη της θάλασσας.

Ο Χαλαζής άσπρε έπιτήδεια να του πέ-
ση το ένα του γάντι. Σκύβοντας για να
το πάρει, άσπρε το μυλλιετάκι με τα γιο-
σεμιά, δίπλα στην άραία άγνωστη. Κι' ύ-
στερα προχώρησε προς την άκτή του Φα-
λήρου, όπου «παίανιζε» ή μουσική. Από
κεί, κάνοντας βόλτες στην άκροθαλασσιά,
παρκαλούσθησε γι' άκεκή ώρα τις δυο γυ-
ναίκες. Ύστερα τις είδε να σπώνονται.

Διασχίσανε κατά μήκος την έξέδρα, και
περάσανε κάτω από το ύπóστεγο της μου-
σικής. Την ώρα που περνούσανε δίπλα του,
για πρώτη φορά, ή ματιά της κοπέλλας
διασταυρώθηκε με τη δική του. Εκείνη κο-
κίνησε κι' ύστερα χλωμιάσε άπότομα. Ο
Χαλαζής τις άκολουθούσε από μακριά και
μπήκε μαζί τους στο ίδιο βαγόνι του τραί-
νου.

Στην Άθήνα τις άκολουθούσε πάλι. Την
ώρα που σταματάγανε μπροστά στο σπίτι
τους — ένα άυσιπρό άρχοντικό της οδού

Πινακτών — ή Χορητίνα έαναγύρισε, τον
κίτταξε και, αυτή τη φορά, του χαμογέ-
λασε... Κι' ύστερα χάθηκε πίσω από τη
βαρεία έξέδρα.

Σε μια βδομάδα, ένα λαντά με κατεβα-
σμένα κορτινάκια, τους έτρεχε με καλπα-
σιμό προς ή Πατήσια. Εκείνη άκουμπού-
σε το κατανό της κεφαλάκι στον ώμο του.

— Οέ μου!... Άν τόδερε ή θεία... μου-
μούριζε.

— Γιατί, μικρή μου Χορητίνα; Είναι
κακό ν' άγαπάει κανείς... Καί ν' άγαπιέ-
ται!...

Τον κίτταξε με το μελαγχολικό της
βλέμμα και του χαμογέλασε τρυφερά. Για
χατήρι που ήταν έτοιμη να τα ξεχάσει όλα.
Και τα έέχασε...

Δεν του ζήτησε ποτέ στο σύντομο διά-
στημα της γνωριμίας τους, ούτε όρκους
για παντοτεινή πίστι, ούτε ύπόσχεσι για
γάμο... Δινότανε άνεπιθύλακα, χωρίς πα-
ζαρέματα κι' άνταλλάγματα, στον έρωτα.
Ήταν ό,τι θά μπορούσε να γυρέψει από τη
ζωή...

Μια μέρα μόνο του ζήτησε κάτι ρω-
μαντικά άσήμαντο:

— Στέφανε... Όέλω να φωτογραφιστώ-
με μαζί!...

— Με μεγάλη μου χαρά, άγαπημένη
μου... της άποκρίθηκε εκείνος, γεμάτος
τρυφερό προθυμία...

— Η φωτογραφία μας αυτή θα μου
μείνη κι' όταν θα με ξεχάσεις, για να μου
θυμίζει τη σύντομη εύτυχία μου...

— Μά, δεν πρόκειται να σε ξεχάσω πο-
τέ, κουτό!...

Φωτογραφιστήκανε μαζί. Και πήρε αύ-
τός ένα αντίτυπο, κι' αυτή άλλο ένα. Ύ-
στερα ο Χαλαζής άρχισε να βασιλεύει. Η
αλήτικη ψυχή του γύρευε έπιταχτικά έω-
τική άλλαγή... Δε ζήτησε παρά ένα προ-
σχημα για να ξεκόψει από την όμοιομο-
φία αυτού του μελαγχολικού έρωτα, πουχε
άρχισε να γίνεται πλήξη. Και το πρόσχη-
μα του τόδωσε ή ίδια ή Χορητίνα: Έν'
άπόγεμα, δεν ήρθε στο ραντεβού τους.

Ξαφωρμένος, άπολυτρωμένος, ο κατα-
κτητής σχεδίασε άμέσως ένα ταξίδι για το
έξωτερικό, από φόβο μήπως, μένοντας στην
Άθήνα, βρεθώ πάλι καμιά μέρα μπροστά
της κι' άναγκαστή να έαναδοκιμάσει το εα-
ναίσταμένο φαί του πεθαμένου του έ-
ρωτα... Κι' ή άπουσία του από την Άθή-
να βασίτηξε τέσσερα χρόνια. Έδώ και δε-
κάπεντε μέρες, είχε γυρίσει. Με καινού-
ργιες περιπέτειες στο ένεργητικό του, πού-
χανε θάψει βαθιά στη θύμψη του τη μι-
κή χλωμή κοπέλλα του Φαλήρου...

Καί, εαφνικά, γτές, ο Χαλαζής είχε πά-
ρει ένα γράμμα. Λιγόλογο και κάπως άνε-

ξήγητο: «Έγω να σας δώσω κάτι από μια
παλιά σας λημονημένη γνωριμία. Περι-
μένετε με, σας παρακαλώ, το άπόγεμα
στο σπίτι σας. Μία άγνωστη». Μία άγνω-
στη!... Και μόνο ή ύπογραφή τον έκανε να
νοιώθω προκαταβολικά τα ρίγη μιας και-
νούργιας περιπέτειας... Γι' αυτό και σή-
μερα είχε δώσει από νωρίς τον ύπνρετη
του, και περίμενε γεμάτος άνυπόμονο έν-
διαφέρον στο γραφείο του, πνιγμένος μέσ'
στα άρώματα που τούβελαν οι πασσα-
λιές από τον κήπο... Χωρίς να το θέλη ο-
μως, ή θύμψη του, την ώρα εκείνη, έανα-
γύρισε στη Χορητίνα, γεμάτη τύψεις...

— Από τους συλλογισμούς του τον έβγα-
λε το όσπιο της έξώπορας, που χτύπη-
σε δυνατά δυο φορές. Ο Χαλαζής πετά-
χτηκε και πήγε ν' άνοίξει. Μπροστά του
στεκότανε μια έαφνική κοπέλλα, πολύ ο-
μορφή.

— Ο κύριος Χαλαζής... τον ρώτησε,
κωτίζοντάς τον βαρετά στα μάτια.

— Εγώ, δεσποινίς!...

— Ήτανε τόσο όμορφη!... Άμέσως ή εύ-
λαπη καρδιά του χτύπησε δυνατά... Έυπα-
σε την κοπέλλα στο γοάφειο του και της
έδειξε μια πολυθρόνα:

— Καθήστε, δεσποινίς!...

— Εύχαριστώ!...

— Έκάτσε κι' αυτός άπέναντί της και την
κίτταξε άπληστα.

— Εκείνη όμως δε φαινότανε πρόθυμη να
σικινηθώ από τη φλογερή ματιά του. Ή-
ταν έπιστημη, άλγιστη, σχεδόν ένοχική!...

— Κύριε Χαλαζή, του είπε εαφνικά, έο-
χουαι να σας φέρω κάτι από τη Χορητίνα!

— Από τη Χορητίνα!...

— Η καίμενούλα, ή παλιά του άγαπημένη,
του φανερώθηκε ένοχλητική μπροστά του...

— Αυτό... συνέχισε ή κοπέλλα, δίνον-
τάς του κάτι τυλιγμένο σ' ένα τσιγαρο-
χαστό.

— Ο Χαλαζής το πήρε μηχανικά.

— Άνοιξτε το, σας παρακαλώ... του εί-
πε ή κοπέλλα, σνεδόν έπιταχτικά.

— Ο Χαλαζής άνοιξε το τσιγαροχαστό.

Μέσα του ήταν ή παλιά εκείνη φωτογρα-
φία του με τη Χορητίνα. Κι' από κάτω
διάβασε γραμμένες λίγες λέξεις από ένα
χέρι, που έγραφε: «Η φωτογραφία της εύ-
τυχίας...».

— Σας έστειλε ή Χορητίνα!... ρώτησε
την κοπέλλα, μ' ένα ύφος φανερά ένοχλη-
μένο.

— Όχι, κύριε... Γιατί ή Χορητίνα πέ-
θανε!...

— Πέθανε!...

— Μάλιστα... Φθισκή, στο Μαρούσι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.



ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

Η συσκευή αυτή, που κρατάει ο δότης της φωτογραφίας μας, δοκιμάστηκε πρδ ήμε-
ρων στο Σιρόε Σ' άντικε της Φλωρίδας (Η.Π.Α.), και ή δοκιμή αυτή απέδωσε πο-
λύ ικανοποιητ' ά αποτελέσματα. Η όλη συσκευή λειτουργεί με ηλεκτρικό ρεύμα, που
νίει την έλικα και έπαιρπει στον έρευνήτή του βυθού να προωθείται χωρίς να κα-
ταβάλλει καμ' ά προσπάθεια. Χάρη στη νέα αυτή έφεύρεσι, βύτες έφοδιασμένοι με τις
ειδικές αναπνευστικές συσκευές θα μπορούν να φτάγουν σε βάθος 60 μέτρων και να
κινούνται με μεγάλη άνεση.



ΤΑ ΠΙΟ ΑΙΜΟΒΟΡΑ ΨΑΡΙΑ

Τα επράγχα (άοιστερά) είναι, ως γνωστόν, τα προμερά ψάρια που άφρονουν στα
ποτάμια, που βρίσκονται στα άνωρα Βραζιλίας και Παραγουάης. Τα σαρκόβόρα αυτά
ψάρια ρίχνονται κατά κοπάδια πάνω στα έδα, που τολμούν να διασχίσουν τα ποτά-
μια περπατώντας ή κολυμώντας και τα κατασφονδύλουν με άνθρωπια ταχύτητα. Με-
ρικά λεπτά μετά την έπίσεί τους δεν μένει από το θύμα, παρά μονάχα ο σκελετός,
πράγμα που διακρίνεται καθαρά στη φωτογραφία μας (δεξιά).

Τίρω από το ΠΡΑΣΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Ο "Αγγλος που «τίναξε τη μπάνκα»

Ο «άνθρωπος που τίναξε τη μπάνκα» στο Μοντεκάρλο, ήταν ένας διαβόλεμος "Αγγλος άπατεώνας, που πέρασε αρκετά χρόνια στη φυλακή ύστερα απ' αυτό το κατόρθωμά του.

Λεγότανε Τσάρλ Ουέλς και πρωτοεμφανίστηκε στο Μοντεκάρλο τον 'Ιούλιο του 1891. Είχε μαζί του ένα ποσόν 100.000 φράγκων, προερχόμενο από διάφορες άπατες του στην Αγγλία. 'Η μέθοδος του ήταν να πουλάει στους άοφελες προνόμια εύρεσις για ανύπαρκτες εφευρέσεις. Οι εφημερίδες της πατρίδας του είχαν ασχοληθεί με τη δράση του. Στο Μοντεκάρλο όμως δεν τον ήξερε κανείς.

"Αρχισε λοιπόν να παίζει ρουλέτα, με το εξής σύστημα: Ποντάριζε σ' ένα αριθμό. "Αν έβγαινε ο αριθμός αυτός, άφινε εκεί όλα τα κέρδη του, για δεύτερη φορά. Το ίδιο έκανε κι άλλη μια φορά — αν βέβαια κέρδιζε. Ποτέ όμως δεν έπαιζε τον ίδιο αριθμό περισσότερο από τρεις φορές στη σειρά.

"Ήταν γνωστό στο Μοντεκάρλο πως το «σύστημα» αυτό είχε καταστρέψει πολλούς παίκτες. Στην περίπτωση όμως του Ουέλς θαυματούργησε. Πράγματι αφού έπαιξε επί 11 ώρες στη ρουλέτα, έφυγε απ' το Καζίνο πλουσιότερος κατά 250.000 φράγκα.

Τότε ακριβώς «τίναξε τη μπάνκα».

Τι σημαίνει αυτή η φράση: Στην αρχή του παιχνιδιού, κάθε τραπέζι της ρουλέτας εφοδιάζεται μ' ένα σεβαστό χρηματικό ποσό, σε μάρκες (πραγματικά χρήματα δεν παίζονται ποτέ). Στην εποχή του Τσάρλ Ουέλς, το ποσόν αυτό ήταν 100.000 φράγκα για κάθε τραπέζι. "Αν λοιπόν ένας παίκτης ήταν τόσο τυχερός, ώστε να κερδίσει όλα αυτά το ποσόν, λέγανε τότε πως είχε «τίναξει τη μπάνκα».

Αυτό είχε συμβεί και πριν απ' τον καιρό του Ουέλς, αλλά πολύ σπάνια. Ο Ουέλς ήταν πιθανότατα ο τυχερότερος παίκτης που παρούσιάζτηκε ποτέ στο Καζίνο.

Μετά τον πρώτο θρίαμβό του, καυχήθηκε:

— Θά ξανατινάξω κι αύριο τη μπάνκα, μία ώρα αφού ανοίξη το Καζίνο.

Τ' άλλο πρωί, στις 11, είχε καθήσει πάλι σ' ένα τραπέζι της ρουλέτας κι είχε ξαναορίσει να παίζει. Κι' η προφητεία του έπαλθεψε, με εκπληκτικό τρόπο! Οι 100.000 φράγκα εξαντλήθηκαν και πάλι και χρειάστηκε να εφοδιασθώ το τραπέζι με καινούργιες μάρκες.

'Η Τύχη ευνοούσε άπίστευτα τον Ουέλς. "Ενα σωρό άλλοι παίκτες τον είχαν περικυκλώσει και προσπαθούσαν να μιμηθούν το παιχνίδι του. "Αλλοι πάλι — άντρες και γυναίκες — άγγιζαν τα ρούχα του, πιστεύοντας πως θα τους έφερνε νούρι...

Είχε γίνει το γαϊδεμένο παιδί, γάρις στην σκανδαλώδη τύχη του.

Τόν προσκαλούσαν παντού, σε τραπέζια και σε γιορτές, με την έλπιδα προφανώς πως θα τους αποκάλυπτε λεπτομέρειες για το αλάνθαστο «σύστημα» του.

Συγχρόνως όμως, οι γαμμένοι τάβαζαν μαζί του, για να ξεθυμάνουν... Καθώς έμπαινε μία μέρα στο Καζίνο, κάποια γυναίκα ώρμησε πάνω του και του ζήτησε να της επιστρέψει 130.000 φράγκα. που είχε νάσει στη ρουλέτα και — όπως έλεγε — τ' είχε κερδίσει εκείνος. "Αγρίωνε δε με τις διαμαρτυρίες του τόσο, που χρειάστηκε να επέμβει το προσωπικό του Καζίνου για να τον γλυτώσει απ' τα χέρια της!

Το ίδιο συνέβη και με κάποιον Έγγλεζο, που στρίμωξε σε μία γωνιά τον Ουέλς και άπαιτησε να του δώσει 50.000 φράγκα. "Ήταν η προίκα τς κόρης του — του είπε — και τ' είχε παίξει στη ρουλέτα με την έλπιδα να τα διπλασιάσει.

— "Η κόρη μου πρόκειται να παντρευτεί τον άλλο μήνα, δήλωσε. Τώρα όμως που έμεινε άποικη, θά υασιωθή αναγκαστικά ο γάμος της και θά πεθάνει απ' τη λήθη της, αν δεν μου δώσετε πίσω τα λεφτά μου!

Και πάλι ο Ουέλς είδε κι' έπαθε για να γλυτώσει...

Στο μεταξύ, η φήμη του ανθρώπου που είχε «τίναξει τη μπάνκα»



Μία γυναίκα ώρμησε πάνω του και του ζήτησε να της επιστρέψει 130.000 φράγκα...

κα» του Μοντεκάρλο δυο φορές συνέχεια, απλώθηκε σ' όλη την Ευρώπη. Οι ανταποκριτές των εφημερίδων προσπαθούσαν να του πάρουν συνέντευξη. Στις ανταποκρίσεις τους γράφανε πως ήταν ένας συνηθισμένος τύπος, μικροκαμωμένος, μάλλον αμόρφωτος, αλλά άπίστευτα τυχερός.

Στο τέλος της σαζόν, ο Ουέλς έφυγε απ' το Μοντεκάρλο, ξαναγύρισε όμως τον άλλο χρόνο.

Αυτή τη φορά, έφτασε στο λιμάνι του Μονακό μ' ένα θαυμασίο ιδιόκτητο γιγώτ για 60 πρόστυπα, εφοδιασμένο με αϊθουσα χορού και με δωμάτιο μουσικής.

Φιλοξενούσε τόσους πολλούς, ώστε δεν τους χωρούσε το πλοίο του. "Έδινε γεύματα μεγαλοπρεπέστατα στο γιγώτ, κι' ύστερα συνέχιζε το γλέντι με τους προσκεκλημένους στο σε κάπιο από τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία.

Σ' ένα απ' τα τραπέζια του αυτά, υπήρχαν μεταξύ των προσκεκλημένων του πέντε "Αγγλοι λόρδοι με τις γυναίκες του, ένας Γερμανός εκατομμυριούχος κι' άλλοι τρεις "Αμερικανοί, ένας Γάλλος διπλωμάτης, κλπ.

Στο τέλος της σαζόν του 1892, ο Ουέλς έφυγε για το Λονδίνο. "Όταν όμως το γιγώτ του

έφτασε στη Χάβρη, τον περίμενε εκεί ένα ένταλμα συλλήψεως, για διάφορες άπατες που είχε κάνει.

'Η γαλλική αστυνομία τον παρέδωσε στην αγγλική. "Εγινε η δίκη του και καταδικάστηκε σε 8 έτων φυλάκιση.

"Όταν απολύθηκε απ' τις φυλάκες, άλλαξε το επίθετό του σε Ντάβενπορτ, συνεταίρισθηκε μ' ένα καθαίρεμένο κληρικό και σκαρώσανε μαζί διάφορες άπατες, που στοίχισαν 3 χρόνια φυλακή στον καθένα τους.

"Επειτα ο Ουέλς πήγε στη Γαλλία, όπου συνέχισε τη δράση του. Καταδικάστηκε πάλι κι' έμεινε 5 χρόνια στις γαλλικές φυλάκες.

"Υστερα κήρυξε πτώχευση κι' έκαμε μία συμφωνία με τους δανειστές του.

Με την απειλή πως θ' αυτοκτονούσε, κατάφερε να του εξασφαλίσουν ένα επίδομα αρκετό για να ζή. "Αρνήθηκε δε κατηγορηματικά να δεχθώ λιγότερα από 125 φράγκα τη βδομάδα.

"Ός το 1922, έζησε άνετα και με μία σχετική πολυτέλεια — που δε μπορούσαν βέβαια να του την προσφέρουν τα 125 φράγκα των δανειστών του... "Ισως νάκανε κι' άλλες άπατες σ' αυτό το διάστημα...

Λίγο πριν πεθάνει, εκμυστηρεύθηκε σ' ένα δημοσιογράφο ότι, προτού πάει στο Μοντεκάρλο, είχε μελετήσει διάφορα «συστήματα» και τ' είχε δοκιμάσει μάλιστα, στο Λονδίνο. Είχε προτιμήσει δε τελικά εκείνο που αναφέραμε στην αρχή. "Ήταν αποφασισμένος ως-

τόσο να σταματήσει να παίζει απ' την πρώτη μέρα, αν τυχόν έχανε το μισό κεφάλαιό του.

Τέτοιες περιπτώσεις σαν του Ουέλς είναι έλαχιστες, μετρομένες στα δαχτυλά. Πάντως δε, το Καζίνο — κάθε καζίνο — δεν ανησυχεί ποτέ γι' αυτούς που «τίναζουν τη μπάνκα», γιατί ξέρει πως θά εισπράξει με το παραπάνω τα χαμένα από τους πολλούς παίκτες που θά προσπαθήσουν να μιμηθούν τον ένα τυχερό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Φιλοδοξίες που σβύσανε.

Οι πόλισμαν νίνονται... νταντάδες

Κάθε μήνα, η αστυνομία της Κοπεγχάγης περιμαζεύει το λιγότερο 150 χαμένα παιδιά. "Επειδή μάλιστα έχει παραγίνει το κακό, συνιστά τη χρήση ειδικών μενταγιόν για τα μικρά παιδιά, ώστε να μπορεί εύκολα να βρισκί τους γονείς τους. Στο μεταξύ, πολλοί αστυνομικοί μεταβάλλονται αναγκαστικά σε... νταντάδες, αντί να κυνηγούν τους κακοποιούς! Και τα αστυνομικά τηλέματα έχουν εφοδιασθώ με διάφορα παιχνιδιά για να κάνουν πιο εύχρηστη την παραμονή των πισισίκων σ' αυτά!

Μία μεγάλη ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

Οι Έλβετίδες έτοιμάζουν έκθεσι αφιερωμένη στη ζωή και τη δραστηριότητα της γυναίκας

Σε λίγους μήνες — και συγκεκριμένα, στις 17 'Ιουλίου του 1958 — πρόκειται ν' ανοίξη, στις όχθες της γραφικής λίμνης της Ζυρίχης, μία έκθεσι μοναδική στο είδος της. Μία έκθεσι αφιερωμένη στη «ζωή και τη δραστηριότητα της Έλβετίδας γυναίκας» και οργανωμένη, ως την τελευταία της λεπτομέρεια, αποκλειστικά και μόνο από γυναίκες.

Το περιεργό είναι πως η Έλβετία, η πρώτη χώρα, στην οποία θά γίνη μία έκθεσι καθαρώς γυναικεία, είναι, συγχρόνως και η μόνη, ανάμεσα στις προηγμένες χώρες της κεντρικής και δυτικής Ευρώπης, που δεν έχει ακόμη παραχωρήσει το δικαίωμα της ψήφου στο άσθενές φύλο. "Εμμεσα, λοιπόν — όσο κι' αν οι οργανώτριες, μη θέλοντας να θυμίσουν τις... άρειμάνιες συφραζέττες του παλιού καιρού άρνούνται κάθε πολιτική αποκλιμάτση και κάθε μαχητική πρόθεση — η έκθεσι αυτή θά φιλοδοξήσει να αποδείξη πως οι Έλβετίδες, αδικα στερούνται την πολιτική ισοτιμία με τους άντρες και πως είναι, από κάθε άποψη, άξιες να την αποκτήσουν.

Χαρακτηριστικό, άλλωστε, είναι πως για την επιτυχία της έκθεσεως έχουν κινητοποιηθώ όλοι οι γυναικείοι οργανισμοί της μικρής αυτής χώρας, επανγελιατικοί, θρησκευτικοί και κοινωνικοί, και συνεργάζονται στενά μεταξύ τους. Οι Έλβετίδες, που φημίζονται για το νηφάλιο και μάλλον ψυχρό χαρακτήρα τους, έχουν γίνει αγνώριστες από την ημέρα, που άρχισε η κίνηση για την προετοιμασία της έκθεσεως και ο πυρετός, που τις κατέχει γίνεται, όσο πλησιάζει η κρίσιμη ημέρα και ζωρρότερος.

Φυσικά, ο όγκος της δουλειάς, που θά χρειασθώ να κάνουν δεν είναι μικρός, γιατί δε θέλουν να καταφύγουν καθόλου στην αντρική βοήθεια. 'Η μόνη συνεισφορά του ισχυρού φύλου θά είναι καθαρά... χειρωνακτική. Θά περιορισθώ, δηλαδή, στους χτίστες, που θά κατασκευάσουν τα περιπτερα, και στους μαργακούς και τους μαγατιάτρες, που θά επιμεληθούν το εσωτερικό τους κάτω από τις οδηγίες και την επίβλεψη γυναικών — αρχιτεκτόνων και νυναικών — διακοσμητριών!

Δεκαεννιά Έλβετίδες αρχιτέκτονες, με επικεφαλής την κ. Άννα-Μαρία Χουμπάχερ, που θεωρείται εφάμιλλη με τους καλύτερους άρρενες συνθέτες της σε τόλημ και πρωτοτυπία εμνηύσεων, έχουν αναλάβει να καταρτίσουν τα σχέδια των περιπτέρων, ενώ ένα δεύτερο θαλακό επίτελείο, αποτελούμενο από διακοσμητρίες, σχεδιάστριες και μακεττίστες, εργάζεται με επικεφαλής την κ. 'Ιουλίαν Ντυπακίε, αθεντία στα ζητήματα του καλού γούστου.

'Η κομψότατη Έμμη Έμπερλι-Σουμάχερ είναι επιφορτισμένη με το πιο δύσκολο κι' άχαρο έργο: την οικονομική και οργανωτική προετοιμασία της έκθεσεως, ενώ η νεαρή κ. Λάουρα Βύς διευθύνει την υπηρεσία τύπου που έχει αναλάβει τόσο να διαφημίσθ την έκθεσι στην Έλβετία και στο εξωτερικό όσο και να έτοιμάσει τους στατιστικούς πίνακες, τα παραστατικά σχέδια και το φωτογραφικό υλικό, που θά αποδείξουν με χειροπιαστά στοιχεία στους επισκέπτες και τις επισκέπτριες — προπαντός μάλιστα στους επισκέπτες, που θά είναι και οι πιο δύσπιστοι! — την τεράστια εξέλιξη των Έλβετιδών μέσο στα τελευταία χρόνια.

'Η έκθεσι θά διαρρίθται, όπως ανακοινώθηκε, σε δύο τομείς, ο πρώτος και σημαντικότερος από τους οποίους θά έχη τη χαρακτηριστική ονομασία «Αφιέρωμα στην έρνασις της γυναικάς».

Στόν τομέα αυτόν, θά υπάρχουν τ' εξής περιρπτερα, που θά παρέχουν μία πειστική κι' ολοκληρωμένη εικόνα της γυναικείας συνεισφοράς σε όλα τ' πεδία της δημοσίας και ιδιωτικής ζωής: Τ' έντυσιο, η μόδα, η γυναικεία και τ' κορμιά, η γυναικεία και η υφαντουργία, η γυναικεία στο έμποριο, η γυναικεία στο εργοστάσιο, η γυναικεία στη διοίκηση, η κοινωνική δραστηριότητα της γυναικάς, η γυναικεία στην ξενοδοχειακή επικήρση, η γυναικεία στη γεωργία και την κηπουρική, η γυναικεία και οι καλές τέχνες, η γυναικεία στην εκπαίδευσι και η γυναικεία στην Ιατρική.

"Επίσης, στόν τομέα αυτό θά περιλαμβάνονται μερικά ρεσιτράν, ένας κινηματογράφος, ένα καλλιτεχνικό άτελιέ, καθώς και ο... «παράδεισος των ανδρών» — μία μεγάλη έκκλησι.

'Από τις κυριώτερες οργανώτριες της έκθεσεως της Ζυρίχης 1) 'Η επιφορτισμένη με τ' οικονομικά κ. Έμπερλι-Σουμάχερ. 2) 'Η αρχιτέκτων κ. Ρούφερ. 3) 'Η διακοσμητρία κ. Ντυπακίε. 4) 'Η διευθύντρια της υπηρεσίας τύπου κ. Λάουρα Βύς. 5) 'Η αρχιτέκτων κ. Άννα-Μαρία Χουμπάχερ (δεξιά), ενώ παρουσιάζει τ' μοντέλο του μεταλλίνου πυργού, που θ' αποτελέσει την κυριώτερη άτραξιόν της έκθεσεως.

που έτοιμάζουν οι οργανώτριες για τους άρρενες επισκέπτες και που κανείς δεν ξέρει ακόμη τή φύσι της.

'Η πιο ενδιαφέρουσα άτραξιόν του πρώτου τομέως, εκτός από τ' ανιγματογό για την ώρα, «παράδεισο των ανδρών», θά είναι ένας ψηλός μεταλλίνος πυργός, προωπικό έργο της αρχιτέκτονας Άννας-Μαρίας Χουμπάχερ σε υπερμοντέρνο στυλ που σε άομονική συνοχή μεταξή τους, διάφορους τύπους κατοικιών: Τήν κατοικία του έργενη, τήν κατοικία του νεαρού άντρου, τήν κατοικία για μία μητέρα μόνη της με τ' παιδί της, τις κατοικίες για οικογένειες τριών ή περισσότερων ατόμων.

Μία στοά άρκετά μεγάλη μήκους θά συνδέη τους δύο τομείς του αρχιτεκτονικού συμπλέγματος της έκθεσεως.

Στη στοά αυτή, τόν αποκλειστικό λόγο θά έχη η διευθύντρια της υπηρεσίας τύπου κ. Λάουρα Βύς και οι συνεργάτιδες της. Με φωτογραφίες, με πίνακες με παραστάσεις, με αριθμούς, ο επισκέπτης θά μπορεί να δώ όλους τους σταθμούς της εξέλιξεως της γυναικάς στην Έλβετία.

Ο δεύτερος τομέας θά αποτελήται από μία αίθουσα χορού, ένα μουσείο, μία αίθουσα διαλέξεων, ένα υποδειγματικό «κίνητροκάρτεν» — ίδρυμα, προοριζόμενο για να περνούν την ημέρα τους τα παιδιά των εργαζομένων μητέρων — μερικά μπάρ και καφετέριες και μία έκκλησι, όπου θά ιερουργούν εκ περιτροπής παπάδες καθολικοί, διαμυρτομένοι, ευαγγελιστές και... ροδβίνοι.

Κατά τη διάρκεια των δύο μηνών, που θά παραμείνη άνοιχτή η έκθεσι, οι οργανώτριες θά εφορμάσουν ένα ευρύτατο πρόγραμμα μορφωτικών όμιλών και ελεύθερων συζητήσεων, ώστε κάθε Έλβετίδα να μπορεί να βρή μία ικανοποιητική απάντησι στα έρωτήματά της και συγχρόνως να αναπτύξη άδόμευτα τις άποψεις της για τ' μέλλον της γυναικείας χειροφεττώσεως στη χώρα της.

"Εννοείται, ότι στις συζητήσεις αυτές, θά υποδεικνύεται ευγενικά στους άντρες πως... δεν υπάρχει κανείς λόγος να τις παρακολουθούν, ενώ, στην περίπτωση, που θά βρεθώ κάποιος αδιακρίτος, που δε θά σεβάσθ αυτή την υποδείξι, οι διευθύνουσες τη συζήτηση, δε θά του επιτρέψουν να αναμειχθώ σ' αυτή.

"Ετσι — παρατρεί ένα έλβετικό περιοδικό — οι γυναίκες που βρίσκονται, προς τ' παρόν έξω από τ' κοινοβούλιο της δημοκρατίας, θά βρουν τήν ευκαιρία μίας μικρής «ρεβάνς», άφήνοντας κι' αυτές έξω τους άντρες, για δύο μήνες, από τ' όικό τους κοινοβούλιο!





«ΣΟΥΠΕΡΠΕΡΑΝ ΕΝΑ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΟΥΡΑΝΤΖΟΣ, Πεντητάρας, Ιατρός δερματολόγος, Κόνινος τύπος, **ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΜΠΟΥΡΑΣ**, Συνομηλικός, Οδοντογυμναστής, Καλοδιατηρημένος, **ΕΥΤΕΡΠΗ ΚΟΥΡΑΝΤΖΟΥ**, Τό προφέρω «επιπλάσιον» το δερματολόγουν, 58 χρονών, πληρωτική, δυσκίνητη και νεύρωνα, **ΜΑΡΙΚΑ ΜΠΟΥΡΑ**, Τό προφέρω «εν επίπτον» του δοντογυμναστή, Στιφή, στεγνή, ξερακιανή, σαν τις γεροντοκόρες των γελοιογραφιών, 60 χρονών, **ΝΙΝΑ-ΠΟΠΗ**, Δυο νόστιμα προκλητικά κορίτσια, με ήπια μάλλον ελαφρών βαρών, **ΑΛΛΑ** **ΠΡΟΣΩΠΑ**, Βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο Ιατρείο του Κουράντζου)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (συνεχίζει ενδιαφέροντα συζητήσι):... Αδελφά μου, λες τα λάθη της νεότητος! Την πάσσα, γιατί κι' εσύ κι' εγώ ακούσαμε σαν ήλιθιο τον πατέρα μας και τη μάνα μας! Επιδρομή! Μακριά απ' τ' απέναντα κοριτσόπουλα! Κυτάξτε να πάρτε το διπλωμά σας και μετά να βάλετε στο χέρι καμιά γυναικά προίκα! Να εξασφαλίσετε τη ζωή σας!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Δεν έχεις δικό...

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Αδικο; "Εχω δική τεράστια. Θάχαμε παντρευτή δυο όμορφες κοπέλες μικρότερες από μας δέκα-δεκαπέντε χρόνια, θάχαμε περάσει μία μετρημένη, αλλά χαρούμενη ζωή και σήμερα, επί τέλους, δα θα ζυγώναμε το πρώτο να βγαίνουμε απ' το σπίτι μισοπληρωμένοι και με άδεια γραβάτα για να φύγουμε με άδρα άρχιτερα να μη τίς βλέπουμε και να μην τίς άκούμε! Πήρες προίκα, λέει! Και λοιπόν; Τι χάρακα έχω απ' την προίκα; Που βάζω τους πελάτες που μου δίνουν δυο χιλιάδες δρωμάδες να λένε πως μου δώσανε τέσσερα κατσαρόνια για να κλέβω... τα λεφτά μου!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Σωστά!

"Η προίκα είναι λάθος. Μ' αυτές τις συνήκες δηλαδή δεν είναι τίποτ' άλλο από μία χρηματοδοτημένη δυστυχία. (Παύσι)... Γ' αυτό με φώναζες; Για να ποίμε άμοιβαίους τον καύμο μας;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Οχι. "Εχω μία ιδέα.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Φαεινή;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Ηλιόδοστη!

"Απεφάσισα ν' ασχοληθώ με διαπλανητικές εφευρέσεις!... Θά κάνουμε ειδικό «αποπνιγμό», εργαστήριο επιστημονικών ερευνών, θά κλειδωνόμαστε εκεί μέσα και θά «γλυτικοποιή» ανεξόλητοι μέχρι πού!... Γιατί θ' ελθώ δα άποπνιγμένος! Και τ' άκούδονι δα θά λειτουργή. Για κάθε ένδεχομένο — μπορεί να ποίμε εδς μούθε ένα προί για δυο λεπτά της ώρας — θά έγκαταστήσουμε μέσα και μερικά παρόδοξα μηχανήματα, έναν άσφραστο, ένα μαγνητόφωνο, που θά βγάξη άσυνάρτητους ήχους κι' ακατάληπτες λέξεις κι' άλλα διάφορα τέτοια. Θά πάρουμε και δυο σκυλίτσες, μία γάτα, ένα-δυο πουλιά.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: "Ολα καλά. Αλλά έσυ φτιάχνεις «λοσιόν» για τις ρυτίδες, που εινε γάλα και κολώνια κι' εγώ βασανίζω τους ανθρώπους στην πολυθρόνα, ώπου να τους πετύχω τη μασέλα. Τι δουλεία έχουμε με τα διαπλανητικά ζητήματα;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Δεν έχει καμία σημασία, άγαπητέ μου. "Ο «έδισον» μπορούσε να είναι φορμισκοποιός. και Α Φλέμιγν

ζωέμπορος. "Ο εφευρέτης δέν γίνεται. Γεννιέται!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Τέλος πάντων... "Ας άρχίσουμε να τ' όλμε σ' αγα-σ' αγα. Γιατί βλέπεις, απ' τις γυναίκες μας... θά τ' όμώθω δ' ό κόσμος. Και θά μάς πάρουνε στο ψύδ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: "Θά ποίμε πως είναι μεγάλο μυητικό!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι του Κουράντζου)

ΕΥΤΕΡΠΗ: Πιστεύεις άπό β-τι αυτοί άσολογούντα με παρ-αύλους και δορυφόρους;

ΜΑΡΙΚΑ: Εύτερπη μου, τί να σου πώ; Στους άντρες δέ μπορεί νάχη κανείς έμπιστοσύνη. "Αλλά που ξέρεις; Δεν άποικιλεύεται να τους χτύπησε καμιά τέτοια λόξα. Γιατί πάντως περί λόξας πρόκειται.

ΕΥΤΕΡΠΗ: "Αναμφισβήτη-τως. Και εδωδούμε το κά-σμου τ' ά ληπά!

ΜΑΡΙΚΑ: Κι' έμεις! "Όλο παραινέει και παίρνει από τις καταθέσεις μας σ' τη τράπεζα.

ΕΥΤΕΡΠΗ: "Ο δικός μου θέλει να πουλήσω τα σπίατα στην πλατεία "Αγάμων.

ΜΑΡΙΚΑ: Κι' δ' "Αριστέλ-δης, την πολυκατοικία Σάλα-νος.

ΕΥΤΕΡΠΗ: Μεγάλο κακό μάς βρήκε!

ΜΑΡΙΚΑ: "Εγώ θά ζητήσω να έπισκεφτώ με το εργαστή-ριο! Την ώρα που δέν εργά-ζονται. Για πέντε λεπτά.

ΕΥΤΕΡΠΗ: Δεν τους κάνου-με καλότερα σ' ανιδισμό;

ΜΑΡΙΚΑ: Τι αιδωισμό! Δέν θ' άνοίξουν!

ΕΥΤΕΡΠΗ: Κουτή που εί-σαι! Θά φανάξουμε κλειδαρά και θά ποίμε πως χάσαμε τα κλειδιά μας!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο «εργαστήριο»)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ:... Θόρυβο ά-κούω! ("Ιδρώνει). Αύτες θά είναι!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (κυτάζει άπό μία μικρή τρύπα): "Όχι! άχι! Κλειδαρά φέρνει!

Εύχως που λάβαμε τα μέτρα μας. Νίνα, Πόπη! Γρήγορα! Φορέτα τις μπλούζες, τις μά-σκες, και τα λαστιχένια γάν-τια.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σεβαφέτη ά- μέσος με το αντεμακρινιάζ!... Μήπως σ' άς τραξήσουν τις μά-σκες.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Βάλε το μαγνητόφωνο... Ψυχραιμία!... **ΠΕΡΙΚΛΗΣ**: "Εν τάξει! Προλάβαμε!... "Ανοίγω! "Α-ριστείδη, κύττα μην έχω κοκ-κινάδια... ("Ανοίγει): "Τι κατάστασι είν' αυτή; "Εσείς είσαστε; Γιατί κάνατε τέτοια τρέλλα; (Στον κλειδαρά). Χά-σου άπό μπρός μου γρήγορα. (Στις γυναίκες). "Ελάτε, άλ-λά για μία στιγμή.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (όπαγορεύ-ει σοβαράτα): "Αλφα-ψί, μηδέν-ώμεγα, έπακόσια έκα-τομύρια όκτακόσες είκοσι δυο χιλιάδες, κόμμα, ένενηντα τέ-σ-

σερα, τελεία. "Αλφα-ψί, έξα-κόσες... (Στις γυναίκες): Πώς βρεθήκατ' εδώ;... (Στην Πό-πη): Δεν είμαστε καλά! ΤΟ ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΟ: Τίπι! Τίπι! Τίπι!... Τίπι-τίπι! Τίπι-τίπι! ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Σοσσί (Ση-μειώνει).

ΤΟ ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΟ: Τίπι! "Ιε... Κρρρ!... Μπρρρ! Μμμμ! Νιάου! Νιάου!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ (σιγά): "Ε χει γάτα μέσα! Δεν είναι δι-κό μας αυτό. "Αλλά παίρνου-με τα σημάτά του να τελειο-ποιήσουμε το «Σουπερπέραν Ένα»!

ΤΟ ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΟ: Τίπι! Τόπι! Γάβ! Γάβ!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Και σκύλλο έχει!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (σά πυρετό... εδράσεως): Θά έκπέμπη νέα! (Στις γυναίκες): Φύγετε άμέ-σως! "Όλοι έτοιμοι! (Οι γυ-ναίκες φεύουν πατώντας στα νύχια)... Φτηνά τη γλυτώσα-μει! Φέρε σ' αινάει!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σά τρεις μέρες στο ίδιο εργαστήριο)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Κατάλαδες, φίλε μου; Πείστηκαν αύτες, άλλα το διέδωσαν σ' όλο τον κόσμο! Και δέν ξέρεις τί να πής! Να κάνης δέν εφευρέτη; Δα σου ποίμε στην ψώνισα; Να πής την αλήθεια; Πάλι ρε-ζίλι γίνεσαι. (Κουδονί). Ποι-ός διάολος χτύπησε! Λάθος θά είναι. ("Ανοίγει): "Ορίστε...

ΝΤΑΛΛΑΣ (ψηλός, άσπρο-μάλλης, σοφρός): Προφέσσορ Ντάλλας. Πρόεδρος της Διε-θνούς "Οργανώσεως Διαπλανη-τικών "Ερευνών.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (μέσα του): Αυτό μάς άδειπει! (Αυτά): Περσάτε κι' καθηντά! (Στον "Αριστέλδη): "Αριστέλδη! "Ηρ-θε δ' ό κ' πρόεδρος!

ΝΤΑΛΛΑΣ: Χάσω άρ γιού. (Χειραψία). Άλγες έρωτήσεις θά κάμω μόνον. "Εχετε σ' άσει τας δυνατότητας του «Σ.Π.Τ. νικ»!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μάλλον.

ΝΤΑΛΛΑΣ: Δα χρειάζε-ται μετριοφροσύνη. "Ο χάρος δ' ό δικός σας, το «Σ.Π.Τ. νικ» "Ενας είναι πενταπλάσιος;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Περίπου.

ΝΤΑΛΛΑΣ: Συμφωνείτε να εργαστήτε για λογαριασμόν μας;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ: Μμμ! Πρόωρο άκούω.

ΝΤΑΛΛΑΣ: Καθόλου! Θά σ' άς βοηθήσωμε και θά σ' άς χρηματοδοτήσωμε!...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Στο «εργαστήριο»)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ (διαβάζει έ-χοντας άγκαλιά την Πόπη): "Ο πρόεδρος της Διεθνούς "Οργανώσεως Διαπλανητικών "Ερευνών καθηγητής κ' Χέουρ Ντάλλας, έδήλωσεν ότι ή πρό-οδος των έρευνών των δια-πλανητικών έπιστημών προ-επάν "Ελλήνων έπιστημόνων κ' κ. Περικλή Κουράντζου και κ. Αριστέλη Μπούρα, δικαιολο-γεί την έξοχά άισιοδοξία!...

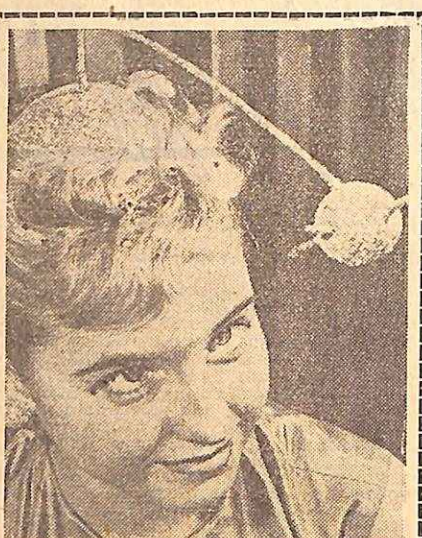
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ: Τό μόνο κα-κό είναι ότι έχω σ' άσει το κε-φάλι μου να διαβάζω δλ' α-υτά τα πυρραυλικά και δορυφο-ρικά και τηλεκατευθυντήρια, γιατί με ρωτάνε οι ξένοι και δέν ξέρω τί να πώ!

ΜΑΡΙΚΑ (που είχε μηή με άντικλειδί έμφανίζεται πάνω άπ' τ' ά παραθύρι): Εύτέρπη, έ-λαι! Καλά τάχες μυριστή π' ός γελάσανε και τον "Αμερικάνο! (Βουτάει ένα βάζο): "Ετοιμα-στήτε να σ' άς στείλουμε κατ' ευσέλιαν στο "Υπερπέραν!...

(Αύλατα) ΕΨΙΛΟΝ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Τό πρακτικό αυτό ήλεκτρι-κό μαξιλάρι θά ζεσταίνη στο έξής τους οδηγούς των α-υτοκινήτων. "Αρκεί να συνδεή με τη μπαταρία του α-υτοκι-νήτου για να εξασφαλίση στον οδηγό μία ευχάριστη θερμοκρασία, με μία σχεδόν άσημαντή κατανάλωσι ρεύ-ματος. Τό μαξιλάρι αυτό κα-τασκευάζεται άπό την "Κόν-κουαίη Κάρ "Αέροσπιν του Λονδίνου.



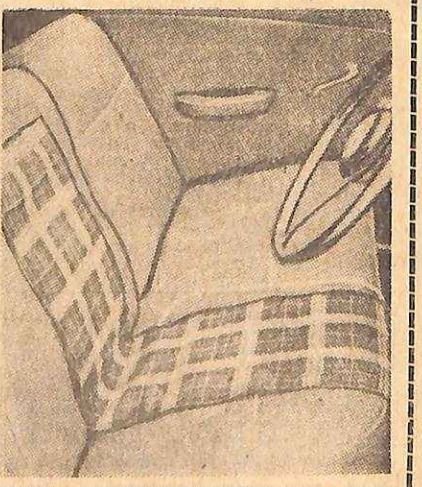
ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙ — «ΣΠΟΥΤΝΙΚ»

"Ενας οίκος μόδας της Φραγκφούρτης λανσάρισε πρό ημερών το καπελλάκι «Σπούτνικ» στο όποιο οι γυναίκες επε-φύλασαν ένθουσιώδη υποδοχή. "Ο δορυ-φόρος περιστρέφεται γύρω άπό τ' ό κε-φάλι και διευκολύνει έτσι εκείνη που τον φοράει να προσελκύη τ' ενδιαφέρον των ανδρών.



ΤΕΛΕΙΩΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

"Ενα άπό τα πιο πρωτότυπα έρετείνά παιδικά παγνίδια είναι και τ' γεωμε-τρικό ήλεκτρικό τρανάνκι, που όπως είναι έφοδιασμένο με ήλεκτρονικό μηχανισμό, σ' αματά α-υτομάτως μόλις κάποιος έμ-πόδιο βρεθή πάνω σ' τη σ' αηροδρoμική γραμμή. Σ' τη φωτογραφία μας τ' τρα-νάνκι σ' αματάρε για να περάση μία άγγελά-δα. Μόλις τ' τετραπόδο φύγη άπό τις γραμμές, τ' τρανάνκι θά ξεκινήση και πάλι για να συνεχίση τ' όρoμο του.



Οι πιο επικίνδυνοι ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Σε ποιους στήνει το καρτέρι του ο θάνατος για τους πεζούς και τους αυτοκινητιστάς

"Εξακόσια αυτοκίνητα τ' ό μήνα έ-χονται να προστεθούν στον άριθμό των τροχοφόρων, που έχουν π' ήξει κυριολεκτικώς τους δρόμους των "Α-θηνών. Κάθε άνθρωπος όνειρεύεται ν' άποκτήση ένα κουσάκι και να μη σ' τα μεγάλα... Βάσανα: Να γί-νη δηλαδή νευρικός, ν' άρχιση να ύ-ποφ' όρη άπό την καρδιά του, να τρα-διέται με τους έφοριακούς, να μαλ-λώνη έκάτο φορέ τ' ό ώρα με τους διαβάτες και τους άλλους οδηγούς, να πλουτίση τις γνώσεις του και τ' ό λεξιλόγιό του με την ελληνική «ά-ρω», να τρέχη κάθε τόσο στο α-υτόφορο και τέλος να χάνη δυο ώρες την ημέρα άγωνιζόμενος να βρη π' ό θά «παρκάρη» τ' ό αυτοκίνητό του! Κι' ύστερα να περπατά άλλα δυο χιλιόμετρα για να πάη στο γρα-φείο του.

Και κοντά σ' όλα τα άλλα βά-σανα, έχει και τις βλάβες του α-υτο-κινήτου, τις έπισκευές σ' τα συνε-ργεία, την καθημερινή συντήρησι και τ' έξοδα που μεγαλώνουν με την κί-νησι του. Μά τ' ό σπουδαιότερο είναι ότι ζ' ό κανείς διακόσ μέσα σ' ένα έοιάτη! "Αγωνίζεται π' ός να προ-στατεύη τους πεζούς άπό τις ρό-δες του!

Αυτό τ' ό τελευταίο ίσχυει, φυσικά, μόνο για τους προσεκτικούς και ε-υ-συνειδητούς οδηγούς. "Υπάρχουν δ' ο-μως και άλλοι, που θά έλεγε γανείς ότι τους φ' αίνει ό άτυχής διαβάτης, έπειδή αυτοί υπήκαν σ' όσα βάσανα και τους έέρωνται με τ' όση περι-φρόνησι, λες και δέν είναι συνάνθρω-ποι τους, άλλα μ' όγες!

"Ετσι οι δρόμοι της "Αθήνας με-ταβάλλονται σ' «σφαγεία, άν κρί-νη κανείς άπό τ' όν έκπληκτικό άρι-θμό των δυστυχημάτων. "Από σχετι-κή έπίσημη στατιστική βλέπουμε ότι κυκλοφορούν στην "Αθήνα περισσό-τερα άπό τριάντα χιλιάδες α-υτοκι-νήτα, που κινούνται και στην περι-οχή της "Αττικής Κι' α-υτά τ' α-υτο-κίνητα έχουν κάνει 39,423 παραβά-σεις, οι δέ οδηγ' όι τους έχουν π' αεί 31,446 φορές σ' τα α-υτόφορα!

"Υστερα άπό α-υτά, μπορείτε να καταλάβετε τ' ό δράμα ενός α-υτοκι-νιστού. Κι' α-υτό τ' ό δράμα ύπ' α-

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

* Για τ' ό τέτοια και τ' α-υτά σου ταμπουρά βαρεί ή κοιλιά σου.

* "Αφέντη άπόκτησες; Κακά στερνά θά έκνης.

* "Ο κλέφτης άν δέν τον ί-δουν, κλέβει, άν τον δουν λέει πως χωρατεύει.

* Βλέποντας και κάνοντας κατά τ' όν καιρό.

* Τό Μάη β' όδι μη ρεχτής και τ' ό Λαμψη γυναικά, κι' άν είναι κι' έκάτο χρονών, θαρρείς ότι είναι δέκα.

* Βουδάσου άν δέ μπορείς, δ-σο που να μπορείς.

* Σ' ένα καράβι βράζουμε κι' έναν πόνο λέμε.

* Σ' τη γάτα άρέσει τ' ό ψάρι, μά νάμνη σ' ό νερό δέ θέλει.

* Μετά τ' όν τρικυμία περίμε-νε γαλήνη.

* Καλοοίρα που είμ' εγώ πούχσα ένα κι' πύρα δυο.

* Βροντούν όλα τα αϊδερα, βροντ' ό κι' ή σακκοράφα!

* Κάποιος φοδ' όταν τ' ό βροχή κι' έπεσε σ' ό χαλάζι.

* Τ' ό ένα τ' όν βρωμά και τ' άλλο τ' όν μυρίζει.

* Άν δέν κλωσήση ό γάιδα-ρος, δέν τ' όνε εφορτώνουν.

* "Αζίζει ή γεροντίσσα με δέ-κα πουλακίδες.

χει παντού, σ' όλη τ' όν "Ελλάδα, που κυκλοφορούν περισσότερα άπό 66.000 α-υτοκίνητα!

"Ελάχιστοι δέ άπό τους οδηγούς α-υτοκινήτων, παρ' όλο που είναι προσεκτικοί και δεξιότητες, δέν έ-χουν δοκιμάσει τ' ό λαχτάρα ενός δυ-στυχήματος και δέν έχουν τραξήξει τους μπελόδες των δικαστηρίων. Με-ρικοί μάλιστα έχουν τ' ακίσει κυ-ριολεκτικώς άπό άλλεπάλλες άτυ-χίες και έχουν κλειστή άρεκέτα γ' ό-νια σ' τη φυλακή!...

Ποίος φ' αίνει για τ' ό δυστυχίμα-τα; Οι πεζ' όι φανάζουν ότι φ' αίνει ό α-υτοκινητιστής, που δέν τους λογα-ριάζουν. Οι α-υτοκινητιστές πάλιν ί-σχυρίζονται ότι είναι άσχημοί και άπρόσκετοι όι πεζ' όι. Κι' άλλοι πάλι, π' ό συντηρητικοί έξηγούν ότι δέν έχουμε κατάλληλους δρόμους και συγκροσμένα α-υτοδίατα σήματα κι' ότι στην "Αθήνα έχει συγκεντρωθή τ' ός κόσμος, που μόνο με... έλικό-πτερο υπορεί κανείς να κυκλοφο-ρήση! "Ετσι μοιράει έχουμε πολλά, πάρα πολλά δυστυχίματα. "Υπολο-γίζεται ότι γίνονται έντεκα δυστυ-χήματα τ' όν ημέρα. "Ο δέ έτήσιος ά-ριθμός τους έπερνά τις τέσσερις χι-λιάδες!...

Α-υτά τ' ό δυστυχήματα συμβαίνουν σ' όλους τους δρόμους της "Αθήνας και ί-διαίτερα σ' τις μεγάλες άρτησεις, όι όποιες και κατατάσσονται σε κα-τηγορίες... δυστυχημάτων. Είκοσι, δυος, άπό α-υτούς τους δρόμους εί-ναι αλληλίδες παγίδες τ' όν θανάτου. "Εκεί πραγματικά έχει σ' ήσει τ' ό μακάβριο καρτέρι του δ' χάρος. "Ε-κεί έχουν συμβη τ' ό περισσότερα και τ' ό πιο άνατριχιαστικά α-υτοκινη-στικά δυστυχήματα. "Αλλ' όμως σ' όν άνθρωπο, που θά βρεθή εκεί κάτω άπό τους τροχούς ενός α-υτοκινήτου. Δέ γλυτώνει τ' ό θάνατο!

Τέτοιοι δρόμοι στην περιοχή της "Αθήνας είναι όι ακόλουθοι: "Η λεω-φόρος "Αθηνών κι' ή παλαιά όδός Καβάλας, που θά έπρεπε να λέγε-ται... λεωφόρος της Λαμπυρίαιας. "Εκεί έχουν συμβη όι πιο τρομακτι-κές συγκρούσεις και τ' ό περισσότερα δυστυχήματα.

Ρεκόρ σ' ό πολύνεκρα δυστυχήμα-τα έχει έπίσης ή όδός Θεών, άπό τ' όν περιοχή τ' ό Αιγάλεω. "Επειτα έρχονται: ή όδός Μεσογείων άπό τ' όν ύψους της «Σωτηρίας» μέχρι τ' ό Σταυρό, και ή λεωφόρος Βασιλίσ-σης Σοφίας. Ι-διαίτερα δέ σ' τις δια-σταυρώσεις των όδων Ξετίας, Σού-τσου, Δορυλαίου και στην πλατεία Μαδρίτ. "Η όδός Πατισίων σ' όλο τ' ό μήκος των τεσσάρων χιλιομέτρων της, και ή λεωφόρος Συγγρού, κα-θώς και ή λεωφόρος Κηφισίας, ά-σ-χίζοντας άπό τ' ό Γηροκομείο και φτάνοντας μέχρι τ' ό Ζηρίνειο.

"Αλλ' ό δρόμοι, που αναγράφον-ται ως έξαιρετικά επικίνδυνοι σ' όν πίνακα των δυστυχημάτων, είναι όι όδοι Πειραιώς, "Αθήνας, "Ακαδημίας, Λιοσίων, Πανεπιστημίου, Στα-δίου, "Αλεξάνδρας και ή περιοχή τ' ό Φαληρικού Δέλτα.

Σ' α-υτούς τους δρόμους π' όπει να έχη κανείς τ' ό μάτια του... σ' α-ράντα και να μη βιάζεται ποτέ. Κα-λά θά κάνει να σκέπτεται ότι κάθε χρόνο, μόνο στην "Αθήνα, δυο χιλιά-δες άνθρωποι β' όκονται κάτω άπό τους τροχούς των α-υτοκινήτων και ότι μόνο τ' ό 1956 συνέβησαν 737 συγκρούσεις 72 άνατροπές α-υτοκι-νήτων, 1883 «τυχήματα» πεζών με 36 νεκρούς, 257 προσκρούσεις σ' ό περίπτερα και δέντρα, 129 πτώσεις όχημάτων σ' ό χαράδες και κρη-μύνες, 23 άναστροφές σ' ό πεζο-δρόμους και πανηγυρικές είσοδοι σ' ό... μαγαζιά!

"Ετσι, έκείνο που π' όπει διαρκώς να έχη σ' ό μυαλό του τ' ός ό οδηγός δ' ός κι' ό πεζός είναι ότι σ' ό έ-ρισμένα σημεία των παραμονών, ό θάνατος,



— Τι γκρινιάζεις, Κλεοπάρα; Κυτάω για δουλειά!...

Επίκαιροι στίχοι

ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ

"Εξεσπάθωσαν και πάλιν όι θεράποντες τ' ός μόδας, που τ' όν κάθε άλλοφροσύνη παίρνουν πάντα κατά (πόδας) κι' άπό δ' ό και μέρες ήδη, πομπωδώς διασημίζουν τα καινούργια τους μοντέλα, που «χαρέμ» ύπευθ- (μίζουν)!

Σουλτανάτο π' όν να κάνουν μ' άλλους λόγους τ' ό (φουστάνι) και όι άντρες που δέν είναι ούτε Κροίσοι ούτε (σουλτάνοι), επιβάλλεται ν' άδράξουν τέτοιους μ' όδιστρον, εν (τάχει) και δικαίως να τους στρώσουν σ' ό γερ' ό «σουλτάν» (υπερνάχι)!

Μετά πλείστες όδες «κόντζες» και πολύμνη «κο- (πάντα) τ' ό ξαγάφτιαξε δ' Μπαράντο με τ' όν διοργ' όν του (Ανα) κι' ίσχυρίζονται όι γνωστοί τους, πως σ' έλαγιστες (ήμέρες), και τ' ό μέλιτος σελήνην θά χαρούν όι δυο άστέρες!

Μετα πλείστες όδες «κόντζες» και πολύμνη «κο- (πάντα) τ' ό ξαγάφτιαξε δ' Μπαράντο με τ' όν διοργ' όν του (Ανα) κι' ίσχυρίζονται όι γνωστοί τους, πως σ' έλαγιστες (ήμέρες), και τ' ό μέλιτος σελήνην θά χαρούν όι δυο άστέρες!

Μετα πλείστες όδες «κόντζες» και πολύμνη «κο- (πάντα) τ' ό ξαγάφτιαξε δ' Μπαράντο με τ' όν διοργ' όν του (Ανα) κι' ίσχυρίζονται όι γνωστοί τους, πως σ' έλαγιστες (ήμέρες), και τ' ό μέλιτος σελήνην θά χαρούν όι δυο άστέρες!

Μετα πλείστες όδες «κόντζες» και πολύμνη «κο- (πάντα) τ' ό ξαγάφτιαξε δ' Μπαράντο με τ' όν διοργ' όν του (Ανα) κι' ίσχυρίζονται όι γνωστοί τους, πως σ' έλαγιστες (ήμέρες), και τ' ό μέλιτος σελήνην θά χαρούν όι δυο άστέρες!

Μετα πλείστες όδες «κόντζες» και πολύμνη «κο- (πάντα) τ' ό ξαγάφτιαξε δ' Μπαράντο με τ' όν διοργ' όν του (Ανα) κι' ίσχυρίζονται όι γνωστοί τους, πως σ' έλαγιστες (ήμέρες), και τ' ό μέλιτος σελήνην θά χαρούν όι δυο άστέρες!

Μετα πλείστες όδες «κόντζες» και πολύμνη «κο- (πάντα) τ' ό ξαγάφτιαξε δ' Μπαράντο με τ' όν διοργ' όν του (Ανα) κι' ίσχυρίζονται όι γνωστοί τους, πως σ' έλαγιστες (ήμέρες), και τ' ό μέλιτος σελήνην θά χαρούν όι δυο άστέρες!

Μετα πλείστες όδες «κόντζες» και πολύμνη «κο- (πάντα) τ' ό ξαγάφτιαξε δ' Μπαράντο με τ' όν διοργ' όν του (Ανα) κι' ίσχυρίζονται όι γνωστοί τους, πως σ' έλαγιστες (ήμέρες), και τ' ό μέλιτος σελήνην θά χαρούν όι δυο άστέρες!

Μετα πλείστες όδες «κόντζες» και πολύμνη «κο- (πάντα) τ' ό ξαγάφτιαξε δ' Μπαράντο με τ' όν διοργ' όν του (Ανα) κι' ίσχυρίζονται όι γνωστοί τους, πως σ' έλαγιστες (ήμέρες), και τ' ό μέλιτος σελήνην θά χαρούν όι δυο άστέρες!

Μετα πλείστες όδες «κόντζες» και πολύμνη «κο- (πάντα) τ' ό ξαγάφτιαξε δ' Μπαράντο με τ' όν διοργ' όν του (Ανα) κι' ίσχυρίζονται όι γνωστοί τους, πως σ' έλαγιστες (ήμέρες), και τ' ό μέλιτος σελήνην

Κορίτσια στο ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΟ

Μιά μεγάλη έρευνα για τα συγκινητικά δράματα της ζωής τους

ΣΤΗΝ Κίνα, στην απέραντη αυτή χώρα των 600.000.000 ανθρώπων, που ο πολιτισμός και η σοφία του λαού της υπολογίζονται σε χιλιοετηρίδες, ο νομοθέτης ακόμη μέχρι σήμερα, βασίζεται στην πεποίθησή ότι τα εγκλήματα είναι προϊόντα του περιβάλλοντος μέσα στο οποίο ζουν τα άτομα. Ιδιαίτερα οι Κινέζοι πιστεύουν ότι οιαδήποτε εγκληματική πράξη γίνεται κάτω από την επίδραση του στενού κύκλου ή της οικογενείας των δραστών. Γι' αυτό ο κινεζικός νόμος επιβάλλει σε πολλά ζητήματα ποινές στους γονείς και πρό πάντων στη σύζυγο του κακοποιού. Οι γονείς, όπως και η σύζυγος, θεωρούνται ένοχοι, γιατί δε φρόντισαν ή δε μπόρεσαν να προλάβουν την έκτελεση εγκληματικών πράξεων!

Φαίνεται, λοιπόν, ότι στην Κίνα κατανοήθηκε πολλούς αιώνες πρίν μπροστά ό,τι έρχονται τώρα να μάς διδάξουν οι σύγχρονοι κοινωνιολόγοι και εγκληματολόγοι. Το περιβάλλον, δηλαδή, συντελεί στη διαμόρφωση του ανθρώπινου χαρακτήρα και στη δημιουργία της προσωπικότητάς του. Αυτές τις σκέψεις κάναμε, καθώς η διευθύντρια του Υπουργείου Δικαιοσύνης κ. Μαυρομάτη μάς εξιστορούσε τα βάσανα των 200 κοριτσιών, που κρατούνται στο 'Αναμορφωτήριο των Άμπελοκήπων.

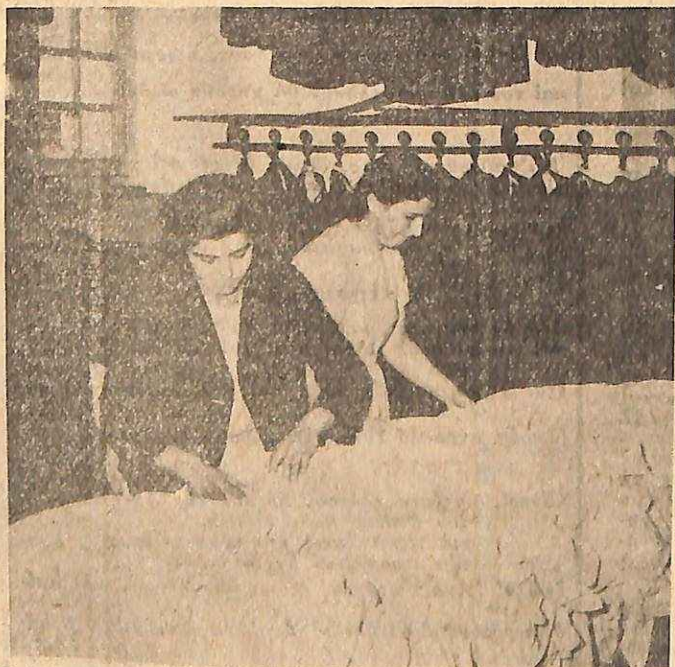
Τα παιδιά αυτά είχαν όλα μια κοινή αφετηρία: Την εγκατάλειψή απ' τους γονείς τους, την δυστυχία, την διαδίσταση σ' ανθυγιεινά σπίτια, την αμορφωσιά. Τέλος, με μιά λέξη, εκείνο που η έπιστημη χαρακτηρίζει εγκληματικό περιβάλλον. Θύμα αυτού του περιβάλλοντος είναι και η μικρούλα Ρούλα Π., ένα ασημάτιστο 15χρονο κοριτσάκι. Κατάγεται απ' το Βόλο και είναι η δεύτερη κατά σειρά απ' τα 6 παιδιά της οικογενείας της.

Τόσα στόματα είναι ένα καθημερινό βάσανο για ένα δυστυχή πατέρα, που είχε την απρονοησία να αρραδιάσει τόσα παιδιά. Ο πατέρας της Ρούλας, για ν' απαλλαγεί απ' αυτήν, την έστειλε να δουλέψει ως υπηρέτρια στην Αθήνα.

Οι ιστορίες των μικρών υπηρετριών μοιάζουν καταπληκτικά μεταξύ τους, όταν τύχη και πέσουν σε οικογένειες, που ο λεγόμενος κύριος του σπιτιού είναι νέος και ζωηρός. Η Ρούλα δεν έφτασε αμέσως εκεί που φαντάζεστε, αλλά πέρασε από διάφορα στάδια, που συγκλονίζουν για την απανθρωπιά και βαρβαρότητα των ανθρώπων που ζουν και κινούνται ανάμεσά μας.

Φαίνεται, ότι το δράμα της Σπυριδούλας, που ήρθε στο φως της δημοσιότητας τυχαία, είναι απλώς ένα έπεισόδιο απ' τ' αναρίθμητα καθημερινά δράματα, που παίζονται στις κουζίνες των αθηναϊκών σπιτιών.

Την σύγχρονη αυτή σκλαδιά, που αντί γι' αλυσίδες στα



Στην ιματιοθήκη του σχολείου τα κορίτσια ασχολούνται με την τακτοποίηση των φορεμάτων που έγραψαν μόνα τους.

πόδια έχει άσπρη ποδιά στη μέση, τη γνώρισε η Ρούλα και τη διηγείται απλά, χωρίς στόμφο αλλά πολύ ευγλωττα:

— Δεν έβγαίνα ποτέ έξω... Δε μ' άφηναν ούτε στην εκκλησιά την Κυρική να πάω να προσευχηθώ. Όταν τελείωνα τη λάτρη του σπιτιού, η κυρά μου μου έδινε να τινάξω και τα βαρυά χαλιά της. Όταν τελείωνα κι' αυτή τη δουλειά, μ' έβαζε στο πλυταριό για μπουγάδα. Τα βράδια με άφηνε νηστική. Άλλα και το μεσημεριάτικο φαί και αυτό ήτο λιγοστό. Μου έδιναν ένα πιάτο, που γέμιζαν από τ' αποβόγια των μελών της οικογενείας! Άν ή κυρία μαγειρεύε κολοκύθα παραγεμιστά, έμένα μου έδινε τις ψυχές με το ρύζι...

Το τί τράβηξε σ' αυτό τ' αθηναϊκό σπίτι η Ρούλα δεν περιγράφεται. Την έδερναν αλύπητα και τα βράδια για τιμωρία, αν δεν πρόφτανε να τελειώσει όλες τις δουλειές του σπιτιού, την κλείδωναν έξω στη σκάλα της υπηρεσίας και την άφηναν να κοιμηθεί πάνω σ' ένα χαλάκι στο κεφαλόσκαλο. Ο πατέρας της, όταν πληροφορήθηκε τα βασανιστήρια που έκαναν στην κόρη του, αντί να την ξαναπαρή μαζί του, ζήτησε αύξηση μισθού!

Η Ρούλα όμως δε μπορούσε φυσικά να ζήσει αυτή τη σκλαδιά, και αναγκάστηκε να φύγει και ν' αλλάξει οικογένεια. Στο νέο σπίτι, τ' αφεντικά της είχαν ένα άνεψιό που φαίνεται ότι είχε έρωτικές διαθέσεις για τη Ρούλα. Η μικρούλα αντίσταθηκε όσο μπορούσε, αλλά στο τέλος, όπως συμβαίνει σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, υπέκυψε. Τ' αφεντικά της έπρεπε να βρουν κάποιο τρόπο για ν' απαλλάγουν απ' αυτήν και για ν' αποσύρουν το σκάνδαλο, που ήτο δυνατόν να ξεσπάσει σε βάρος της οικογενείας τους, αν η Ρούλα έλεγε το πάθημα στους γονείς της.

Την κατάγγειλαν λοιπόν ότι τους έκλεψε ένα χρυσό βραχιόλι. Η μικρή ώδηγήθηκε στο δικαστήριο ανήλικων και έτσι βρέθηκε κλεισμένη στο 'Αναμορφωτικό σχολείο.

Αυτή είναι με δυο λόγια η ιστορία της Ρούλας. Ο νομοθέτης μας δεν προβλέπει τιμωρίες για τους γονείς, όπως οι Κινέζοι. Άν κάτι τέτοιο συνέβαινε, θα έπρεπε να υπήρχε και αναμορφωτήριο γονέων.

Η κ. Μαυρομάτη, που έχει ειδική πείρα στην αναμόρφωση των νεαρών εγκληματιών, μάς τόνισε απερίφραστα ότι τα περισσότερα εγκλήματα των παιδιών όφειλονται κατά κανόνα στα σφάλματα των γονέων. Ακριβώς δε γι' αυτούς τους λόγους, όταν το Υπουργείο Δικαιοσύνης διαπιστώνει ότι μερικές οικογένειες είναι πιθανόν να οδηγήσουν τα παιδιά τους στην διάπραξη αξιοποιώνων πράξεων, συλλαμβάνει προληπτικώς τα παιδιά και τα κλείνει στο



Το άπλωμα των ρούχων — μετά τη μπουγάδα — στην αυλή του 'Αναμορφωτηρίου.

Άναμορφωτήριο, για να μπορέσουν εκεί να σπουδάσουν και να γίνουν καλοί άνθρωποι.

Η ανατροφή των κοριτσιών στο Άναμορφωτήριο δεν είναι ασφαλώς ιδανική. Η σχολή στερείται κυρίως ειδικευμένων παιδαγωγών. Δεν πρέπει να λησμονήτε ότι πολλά κορίτσια είναι ασθενή με ψυχικά τραύματα. Είναι χαρακτηρισές που παρουσιάζουν σαφείς ψυχοπαθητικές τάσεις.

Η ψυχαγωγία τους επίσης είναι ελάχιστη. Αυτό τουλάχιστον μάς ώμολόγησε η διευθύντρια της Σχολής κ. Χανιώτη, που καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να καλλιεργήσει τη διαδίστα των κοριτσιών στο Άναμορφωτήριο.

— Για να τις διασκεδάσω, μάς είπε, τους παίζω ή ίδια διάφορα τραγούδια με την κιθάρα μου. Έτσι εφευγουν για λίγο από τη μοναξιά τους.

Οι κοπέλλες έχουν οργανώσει προσκοπικές ομάδες. Το γεγονός όμως ότι βρίσκονται διαρκώς κάποιες μέρες, μειώνει άναμφισβήτητα τα πλεονεκτήματα του θεσμού αυτού.

Ο άθλητισμός είναι κάτι που συγκινεί όλους τους νέους. Ιδιαίτερα έχει αποδειχτεί ότι επιδρά ήθικοπλαστικά στους κρατούμενους.

Ωστόσο το Υπουργείο Δικαιοσύνης φαίνεται ότι δεν έχει κατανοήσει όσο έπρεπε την επίδρασή του.

Τα σπόρ, με τα οποία καταχίνονται οι κρατούμενες στο Άναμορφωτήριο, ουσιαστικά εκτελούνται από μιά όρμέμφυτη έφηβική διάθεση, παρά από τη συστηματική διδασκαλία τους.

Τα κορίτσια ήταν υπερήφανα, όταν σ' ένα μάτς μπάσκετ-μπόλ κατόρθωσαν να νικήσουν με μεγάλο σκόρ την αντίπαλο ομάδα τους.

Τη μεγάλη αυτή έπιτυχία μάς την έτόνισαν με ιδιαίτερη υπερηφάνεια, που έδειχνε ακριβώς την έσωτερική τους ικανοποίηση.

Προφανώς στις άθλοπαιδιές είχαν βρή μιά διέξοδο δράσεως στον κλειστό κόσμο που ζούν.

Μήπως θα ήταν δυνατόν η υπερβολική αυτή αγάπη για τα σπόρ να χρησιμοποιηθεί ευρύτερα σαν ένα πρόσθετο μέσο αναμορφώσεως;

Άλλ' αυτά είναι μερικά από τα προβλήματα, που αντιμετώπιζει η Δ' της του Άναμορφωτηρίου. Η μέριμνα όμως της κοινωνίας δεν πρέπει να περιορίζεται, όπως μάς έλεγε πολύ σωστά η κ. Μαυρομάτη, στην αναμόρφωση των κοριτσιών μόνον κατά το χρόνο της παραμονής τους στη Σχολή.

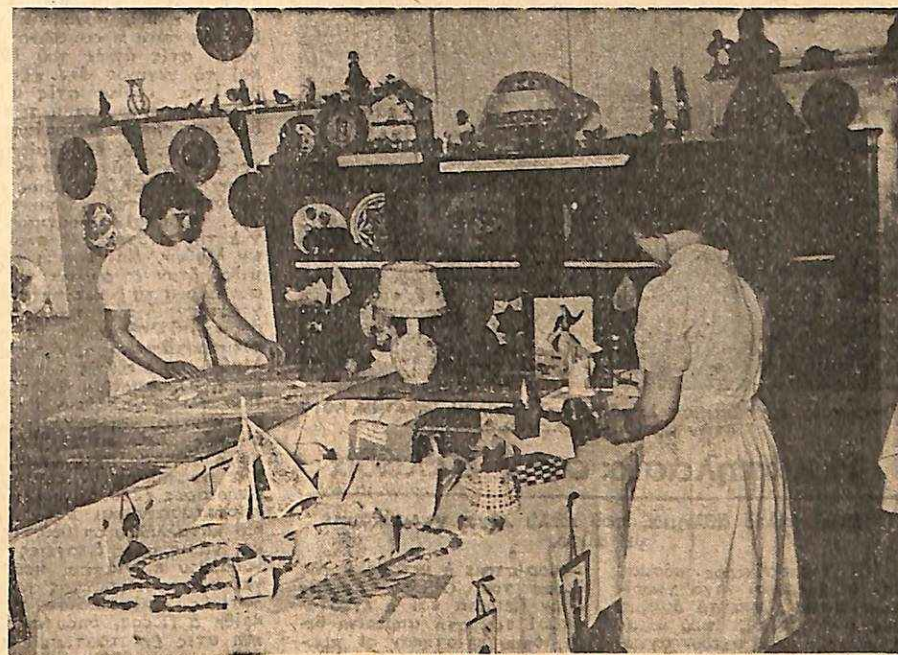
Άν οι οικογένειες και το περιβάλλον τους εκρίθηκαν επικίνδυνα για τις ανήλικες πρίν από την είσοδό τους στη Σχολή, οι ίδιες ασφαλώς έπιφυλάξεις θα πρέπει να υπάρχουν και κατά την έξοδό τους. Πρέπει κάποιος να μεριμνήσει ώστε τα παιδιά αυτά, όταν θα βγαίνουν απ' τ' Αναμορφωτήριο, να βρουν δουλειά, για να μπορέσουν να συνεχίσουν την έντιμη ζωή, που με τόσο κόπο προσπαθεί να τους μάθει η Διεύθυνση της Σχολής.

Η έπίσκεψή μας στο Άναμορφωτήριο τελειώνει εδώ.

Χαιρετούμε με συμπάθεια τις μικρές, που έχουν συγκεντρωθεί στη βαρεία σιδερένια έξωπορτα της Σχολής. Όλες φαίνονται ξένοιαστες και χαρούμενες. Το γέλιο που πλημμυρίζει τα παιδικά πρόσωπά τους μάς πείθει ότι ξαναβρήκαν το θάρρος τους για τη ζωή.

Γι' αυτό το γέλιο που άνθει τώρα στα χαρούμενα παιδικά πρόσωπα των κοριτσιών αξίζει κάθε έπαινος σ' όσους συνετέλεσαν για να τ' αποκτήσουν.

Γ. Ν. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ



Το Άναμορφωτήριο έχει μιά αίθουσα έκθεσεως όπου ο έπισκέπτης βλέπει τα έργα χειροτεχνίας των κοριτσιών.



Τα κορίτσια του Άναμορφωτηρίου φτιάχνουν και δωροφες τσάντες. Μερικές από αυτές έπιδεικνύουν στο συνεργάτη μας.



Στην αίθουσα καλαθοπλεκτικής οι κοπέλλες μαθαίνουν να φτιάχνουν διάφορα μικρά καλαθάκια χρήσιμα στο σπίτι.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ μακραίνει τη ζωή

Τό ισχυρότερο χτύπημα

Σε μία μεγάλη αθλητική επίδειξη εί-
μαι παρών και ο παλιός διάσημος μπο-
ξερ Μάξ Σμέλινγκ. Ένας ρεπόρτερ
τον πλησιάζει και τον ερωτά:
— Ποιός σας κατάφερε, κ. Σμέλινγκ,
το ισχυρότερο χτύπημα στην καριέρα
σας;
— Η έφορια, του άπαντά εκείνος.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Διαθέζω στην εφημερί-
δα, γυναίκα, πως η διάρκεια της ζωής
μίας ατυμωμένης σιδηροδρομίου δεν ύ-
περβαίνει τα τριάντα χρόνια.
ΕΚΕΙΝΗ: Πως ήθελες να τα ύπερ-
βη, προκομμένο μου, όταν καπνίζη μέρα
νύχτα, όπως και του λόγου σου;

Πέντε δλόκληρα χρόνια ο Σκωτσέζος
Μάκ έλειπε στον Καναδά, και όταν, έ-
πι τέλους ξαναγύρισε στη πατρίδα του,
τα έξη αδελφια του τον υποδέχονται
στο σιδηροδρομικό σταθμό, με τερόστι-
ες γενεάδες.
— Τι σας συμβαίνει παιδιά; τούς ρω-
τάει έκπληκτος ο Μάκ. Γιατί αφήσατε
όλοι γένεας;
Κι' εκείνοι του άπαντούν:
— Γιατί, όταν έφυγες, πήρες μαζί σου
την χριστιανική μηχανή.

— Ποιός ήταν υπάιτιος του διαζυγίου
σας; ρωτάει ο δικηγόρος την κυρία,
που τον επισκέφτηκε για τον διακανο-
νισμό μερικών μεταδιαζυγιακών ζητη-
μάτων.
— Η καμαριέρα μου, κύριε!
— Η καμαριέρα σας; Πως;
— Απλούστατα. Ένα γράμμα που
προοριζόταν για μένα, τώδωσε στον άν-
τρα μου!

Είναι νύχτα και ο κύριος και η κυ-
ρία Φαντασιόδου κάνουν έναν περίπατο
στην άπέραντη έρημη πλάξ.
Σ' ένα σημείο ο σύζυγος σταματά
και κυττάζει αψηχημένος την θάλασσα,
που την δαμώνει η πανσέληνος. Και σαν
δνειροπαρμένος, λέει στη γυναίκα του:
— Αν έκανε κανείς απ' εδώ μία γέ-
φυρα και την έζέτεινε επάνω από την
άπέραντη θάλασσα, που λες πως θα κα-
τέλιγε τελικά;
— Στο φρενοκομείο, του άπαντά χω-
ρίς πολύ σκέψη η γυναίκα του.

Ο γνωστός ηθοποιός του γαλλικού
κινηματογράφου φερναντέλ καθόταν μία
μέρα στο ασφωκτικά γεμάτο παρισινό
«μετρό» κρατώντας στα γόνατά του το
μικρό ανηψάκι του.
Σε μία στάση πήκε μία ώρατα κυ-
ρία και στάθηκε ορθία κοντά στον ηθο-
ποιό. Και ο φερναντέλ βλέποντας την
λέει στο ανηψάκι του, δυνατά:
— Πιερ, δεν προσφέρει τη θέσι σου
στην κυρία;

Ο κ. Γκαφόπουλος είναι προσκεκλη-
μένος στο σπίτι του προσημαμένου του.
Η υπηρέτρια μπαίνει στην τραπεζαρία
κρατώντας ένα δίσκο με μία όρεκτική
ψητή χήνα και τη βάζει πλάι του. Ο
Γκαφόπουλος δεν κουνάει τη χάρα του
και απαντάει δυνατά:
— Τι τυχερός που είμαι, που κάθε-
μαι κοντά σε μία χήνα!
Την ίδια στιγμή όμως αντίλαμβανει
πως πλάι του κάθεται και η συζύ-
γος του προϊσταμένου του και συμπλη-
ρώνει:
— Συγγνώμη μαντάμ. Εννοούσα την
ψητή!

Όταν ο γνωστός Γερμανός δραματι-
κός συγγραφέας Θεόδωρος Φοντάνε ή-
ταν ακόμη κριτικός σε μία εφημερίδα
του Βερολίνου, ένας νεφρός του έστειλε
για να κρίνει μερικά κακότεχνα ποιή-
ματά του μ' ένα γράμμα, στο οποίο
μεταξύ των άλλων τού έγραφε: «Ε-
πειδή δεν δίδω μεγάλη σημασία στη
οίξη, τα κόμματα τα προσβάλλει έστω».
Ο Φοντάνε την επομένη τού έστρε-
ψε τα ποιήματα με το εξής σημείωμα:
«Την προσέχη φορά στείλτε μου, πα-
ρακαλώ τα κόμματα κι' εγώ θα προσ-
βώσω τούς στίχους!»

Μπορεί άραγε ο Πέτρος να κρα-
τήση ένα μουσικό; ρωτάει στην τα φωνά
ο Κώστας το φίλο του Γιάννη.
Κι' ο Γιάννης τού άπαντά:
— Τι λες, Κώστα μου! Πάνε τώρα
πέντε χρόνια, που έπηρε αβέρσι και η
γυναίκα του δεν το ξέρει ακόμα!



— Είναι το νυφικό της μαμάς μου! Είδες εί-
ώραία πού το διατήρησε;
— Το νυφικό, ναι!...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΦΟΙΤΗΤΡΙΕΣ

Σοφά, τὰ κεφαλάκια σας θὰ γίνουνε
τὰ τρισαγαριτωμένα κεφαλάκια,
τὴ γνῶσι καὶ τὴ μάθησι θὰ πίνουνε
σαν γάλα τοῦ πιὸ γάργαρο νεοῦ
καὶ τώρα πού ἄλλα πράγματα φορτώνετε
σ' αὐτὰ τὰ κοριτσίστικα νυαλάκια,
τὸ ὕψος σας πολὺ τὸ διορθώνετε
καὶ εἶναι περισσότερο αὐστηρό.

Ἡ Μπέττυ, πᾶσι νὰ γίνη χημικός
—τὸ πήρε σοφὰ καὶ τὸ πιστεύει—
καὶ θὰ μπορῇ «ἐπιστημονικῶς»
τὰ διάφορα στοιχεῖα ν' ἀνακατεύη...
Κι' ἂν ἴσως—ποιὸς τὸ ξέρει;—ερωτηντῇ
κανέναν φοιτητὴ, στὴν ἴδια τάξη...
Ἄ ὀχι... Δὲ μπορεῖ νὰ παντρευτῇ
προτοῦ τὴν ἐπιστήμη της κυττάξη...

Ἡ Ντόρα, ἔχει γραφῇ στὴ νομικὴ
νὰ γίνη μὴ καλὴ δικηγόρινα
ζωὴ δὲν τῆς ἀρέσει κομμικὴ
καὶ εἶναι σοφὰ καὶ ὄχι ταχαπνίνα...
Τὶ κώδικες σὲν ἄπειρό της νοῦ
φορτώνει κι' ἀποικτὰ εὐθυνοισία,
τίς «Νεσπές» τοῦ Ἰουστινιανοῦ
καὶ τὴν Ρωμαϊκὴ Νομοθεσίαν.

Κι' ἡ Τζούλια, γιὰ γιατρὸς τραβᾶει... Τὶ λόγος
καὶ κατὶ νύχτα μέρα θὰ σκεφτῇ:
Νὰ γίνη παθολόγος; Κασιδιολόγος
ἢ στὰ ἐντερικά νὰ εἰδικευτῇ;
Ἡ Μαίρη, στὴν ἀρχιτεκτονικὴ
κι' ἡ Ρίτα, ὁδοντίατρος θὰ γίνη
κι' ἡ Κάκια πιά στὴν φαρμακευτικὴ
σπουδάζει καὶ πολὺ δὲ ἐπιμενῇ...

Μὰ ὅλ' αὐτὰ, περίπατο θὰ πᾶνε
καὶ τὰ κοίτσιά, δὲ θὰ τὰ σκεφτοῦν,
ὅταν θὰ δοῦν πὼς κάποιον ἀγαπᾶνε
καὶ πρέπει πιά νὰ νοικοκυνευτοῦν.
Κι' ἡ Μαίρη καὶ ἡ Τζούλια καὶ ἡ Κάκια
θ' ἀφήσουν τίς σπουδὲς καὶ τὴν σχολή,
θὰ πλέγουν τῶν υἱοῶν τους τὰ βοσκακία
καὶ θάνα εὐτυχισμένες πιά πολὺ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΠΑΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΘΑΡΙΣΕΤΕ τὰ γάντια σας

Μάλλινα, δερμάτινα, «νκλασέ»
κλπ.

Τὰ λερωμένα γάντια προκαλοῦν
τὴν ἴδια ἐντύπωση μὲ ἓνα λεκιασμέ-
νο γιαντῆ, Γι' αὐτὸ, δὲν πρέπει νὰ
δεχνάτε νὰ τὰ καθαρῖζετε καὶ νὰ τὰ
φρεσκάρτε κάθε τόσο. Νὰ πὼς θὰ
κάνετε αὐτὸ τὸ καθάρισμα.

1) Γάντια ἀπὸ βαμβάκι ἢ ἀπὸ
μαλλὶ ἢ ἀπὸ λινὸ ὕφασμα.

Θὰ τὰ πλύνετε μὲ κρύο νερὸ καὶ
σαποῦνι. Θὰ τὰ ἀφήσετε κατόπιν νὰ
στεγνώσουν στὴ σκιά.

Ἄν θέλετε, προτοῦ στεγνώσουν
τελείως, μπορεῖτε νὰ τὰ σιδερώσε-
τε. Θὰ τὰ περάσετε πρώτα ἀπὸ μέ-
σα, ὥστε νὰ πατηθοῦν καλά οἱ ρα-
φές, καὶ κατόπιν ἀπ' ἔξω.

2) Γάντια ἀπὸ νάυλον ἢ ἄλλη
συνθετικὴ οὐσία.

Θὰ τὰ πλύνετε ὅπως καὶ τὰ προη-
γουμένα. Προσοχὴ ὅμως! Δὲν παίρ-
νουν σιδερώμα.

3) Γάντια «λαβάρη».

Πλένονται ἐπίσης μὲ κρύο νερὸ
καὶ σαποῦνι. Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ
τὰ πλύνετε, ἀφοῦ τὰ φορέσετε στὰ
χέρια σας. Επειδὴ ὅμως, δὲν παίρ-
νουν σιδερώμα, θὰ πρέπει νὰ γεμί-
σετε τὰ δάκτυλά με βαμβάκι, γιὰ
νὰ μὴ μαζέψουν. Στὴν περίπτωσι
πού δὲν πάστε αὐτὴ τὴν προφύλα-
ξι, εἶναι καλὸ, προτοῦ τὰ χρησιμο-
ποιήσετε, νὰ τὰ φορέσετε στὰ χέρια
σας καὶ νὰ τεντώσετε τὰ δάκτυλά
σας κάμπωτες φορές. Θὰ ξαναπά-
ρουν ἐπὶ τὸ κανονικὸ σχῆμα τους.

4) Γάντια ἀπὸ προβά ἢ σεβρώ.

Θὰ βάλετε πάνω σ' ἓνα κομμα-
τάκι φανέλλα, πού θὰ τὴν βρέξετε
προηγούμενος σὲ κρύο νερὸ. Λίγο
τοιμημένο σαποῦνι καὶ θὰ περάσετε
ὅλη τὴν ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῶν
γαντιῶν. Θὰ τὰ ξεπλύνετε κατόπιν
μὲ ἄφθονο νερὸ καὶ ἀφοῦ τὰ σκου-
πίσετε μὲ μιά στεγνὴ φανέλλα, θὰ
τὰ βάλετε νὰ στεγνώσουν στὴ σκιά.
Θὰ γεμίσετε τὰ δάκτυλά με βαμ-
πάκι.

5) Γάντια «γκλασέ».

Ἀφοῦ βρέξετε ἓνα σφουγγάρι μὲ
σὰ γάλα, θὰ βάλετε πάνω σ' αὐ-
τὸ λίγο τριμμένο σαποῦνι καὶ θὰ
περάσετε τὰ γάντια, πού θὰ τὰ ἔ-
χετε φορέσει στὸ χέρι σας. Γιὰ νὰ
καθαρίσουν καλά, θὰ τὰ περάσετε
πολλές φορές. Κάθε φορὰ θὰ στίβε-
τε τὸ σφουγγάρι, θὰ τὸ ξαναβυθί-
ζετε στὸ γάλα καὶ θὰ ριχνετε πάνω
του λίγο τριμμένο σαποῦνι. Θὰ τὰ
ἀπλώσετε κατόπιν στὴ σκιά γιὰ νὰ
στεγνώσουν. Προτοῦ, ὅμως, στεγνώ-
σουν τελείως, θὰ τὰ τεντώσετε πρὸς
ὅλες τίς διευθύνσεις.

Προκειμένου γιὰ τὰ λευκὰ γάντια
«γκλασέ», θὰ λυώσετε λίγη τριμμέ-
νη κιμωλία μέσα σὲ καθαρὴ βενζί-
νη, σὲ τρόπο πού νὰ σχηματισθῇ μιά
πολύ ρευστὴ κρέμα. Μ' αὐτὴν θὰ
τριψτε τὰ γάντια. Θὰ τὰ περάσετε
κατόπιν μὲ μιά στεγνὴ φανέλλα καὶ
θὰ τὰ τινάξετε πολλές φορές γιὰ νὰ
φύγουν τὰ ἴχνη τῆς κιμωλίας. Θὰ τὰ
τραβήξετε ὕστερα πρὸς ὅλες τίς
διευθύνσεις, γιὰ νὰ ξαναπαρουν τὸ
κανονικὸ τους σχῆμα.

6) Ἀνοιχτόχρωμα γάντια.

Ὅλα γενικὰ τὰ ανοιχτόχρωμα
γάντια θὰ τὰ καθαρῖσετε μὲ βενζί-
νη. Ἄν εἶναι πολὺ ἀκάθαρτα θὰ
ἀνακατέψετε, στὴ βενζίνη καὶ λίγες
τάλκ.

7) Χρωματιστὰ γάντια.

Τὸ ἀκόλουθο μίγμα εἶναι καλὸ
γιὰ ὅλα τὰ χρωματιστὰ γάντια.
Σαποῦνι σὲ σκόνη 65 γραμ.
Ἰσχυρὸ τοῦ Ζαβέλ 40 »
Ἀμμωνία 3 »
Νερὸ 40 »

Θὰ βουτήξετε μέσα σ' αὐτὸ τὸ
μίγμα ἓνα κομματάκι φανέλλα καὶ
θὰ περάσετε προσεχτικὰ τὰ γάντια.

ΠΑΡ' ὅλο πού ἡ Πέπη εἶχε φτάσει στὰ
25 τῆς χρόνια, δὲν εἶχε βρῇ ἀκόμη
τὸν ἀνδραπό της. Κι' ὅλο ἔβαχνε νὰ
τὸν βρῇ καὶ ἦταν στὴ διαρκὴ κι' ἐ-
πίμονη ἀναζήτησι. Κι' ἔπρεπε νὰ τὸν
εἶχε βρῇ, γιατί ἡ Πέπη ἦταν μιά νόστιμη
καὶ ἀξιοπρόσδεχτη κοπελλίτσα, μικροφτια-
γμένη μὲν, ἀλλὰ μὲ κομψότερες ἀναλογίες.
Γλυκεία, πεταχτή, ἀεράτη — ἓνας τύπος
πολὺ τραδηχτικός. Ἐκεῖνο πού τραβοῦσε
περισσότερο ἦταν τὰ μάτια της. Ἀεικίνη-
τα καὶ λαμπερά, ἐπαίζαν ἀσταμάτητα, σὰν
νάβελαν νὰ φανερώσουν τὴν ἀνησυχία πού
κρυβόταν πίσω τους. Δὲν ἔπρεπε, λοιπόν,
νὰ εἶχε βρῇ τὸν ἀνδραπό της μιά τέτοια
κοπελλίτσα, ἀφοῦ τὸν βρίσκουν πολλές, μὲ
λιγώτερα χαρίσματα; Ἐπρεπε. Ἀφοῦ, μά-
λιστα, οὔτε οἱ γνωριμίες τῆς ἔλειπαν, οὔτε
οἱ θαυμασταὶ πού τὴν περιτριγυρίζαν, γε-
μάτοι ὀρεγί, καὶ διάθεσι νὰ τῆς φανοῦν
χρήσιμοι, οὔτε τὰ «θύματα». Ἀλλά...

Δὲν εἶναι ὁ τύπος μου, καὶ μὲν
Στάσα.
Στάσα, ἦταν ἡ φιλενάδα τῆς ἐμπιστο-
σύνης της, δεύτερη ξαδέρφη της. Σ' αὐτὴν
ἀνοίγει τὴν καρδιά της κι' ἔλεγε τίς διά-
φορες μικροπεριπέτειες πού τῆς τύχαιναν,
ζητώντας λίγη κατανόησι καὶ λίγο κουρά-
γιο.

— Ἐπὶ τέλους, ποιὸς εἶναι ὁ τύπος σου,
Πέπη;

— Ἀκριβῶς δὲν ξέρω. Ἀλλά, ὅταν θὰ
μοῦ τύχῃ, θὰ σοῦ πῶ: «Αὐτὸς εἶναι ὁ τύ-
πος μου! καὶ θὰ τοῦ ἀφοσιωθῶ γιὰ πάντα.

Ἀλλά ὁ «τύπος» τῆς δὲν τῆς τύχαινε.
Περνοῦσαν πολλοὶ καὶ διάφοροι «τύποι»,
ὅμως ὁ ἓνας, αὐτὸς πού θ' ἀνταποκρινόταν
πρὸς τίς ἀνεξίτηλές της ἀπαιτήσεις της, ἄ-
γνωστος καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἴδια, ὀχι.

Στὴ Στάσα, λοιπόν, μιλοῦσε γιὰ τὴν
τελευταία της γνωριμία—ἓνα γιαντράμπα-
λον νεαρό. Κατενθουσιασμένη μαζί του, ὅ-
πως μὲ τὸν καθέναν, στὴν ἀρχή.

— Νομίζω ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ τύπος μου.
Πρέπει νὰ εἶναι...

Καὶ τὰ μάτια της λαμπύρισαν παιχνι-
διάρικα.

— Πού τὸν γνώρισες, Πέπη;
— Σ' ἓνα σπῆτι πού μεῖχαν καλέσει
τὴν Κυριακή. Μοῦ ζήτησε νὰ χορεύωμε.
Ἀχ! Δὲ φαντάζεσαι τί διακριτικὰ πού χο-
ρεύει. Ἐχω τὴν ἐντύπωσι, μάλιστα, πὼς
ἔτρεμε καὶ λιγάκι, ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Μοῦ
ἔκανε μερικά πολὺ λεπτὰ κι' εὐγενικὰ κομ-
πιμέντα. Φαίνεται πὼς τοῦ ἀρεσα. Μοῦ
πρότεινε νὰ πάμε σινεμά.

Ἐπήγαν «σινεμά» καί, τὴν ἄλλη μέρα,
ἡ Στάσα ζήτησε νεώτερα.

— Τί ἔγινε στὸ σινεμά;

— Εἶδαμε τὸ ἔργο.

— Καί... τίποτ' ἄλλο;

— Ἀ, ὀχι. Εἶναι κορρέκτ ὁ Τέλης. Κρά-
τησε ἀπέναντί μου μιά στάσι πού με συγκί-
νησε. Δὲ μοιάζει μὲ κατὶ ἄλλους, ἀναι-
δέϊς, πού μόλις δεχτῆς νὰ πάτε σινεμά μα-
ζί καὶ βρεθῆτε στὴ σάλλα, ἀπλώνουν τὴ
χεροῦκλα τους. Ἀ! ὀχι. Ὁ Τέλης εἶναι
λεπτότατος. Κρατᾷ τὴν ἀπόστασι πού
πρέπει. Μετὰ τὸ σινεμά μοῦ πρόσφερε ἓ-
να γλυκὸ στὸ ζαχαροπλαστεῖο.

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτα,
— Σὲν τί;

— Κάποιον ὑπανιγμό, τέλος πάντων...

— Ἀ, ὀχι. Ὁ Τέλης δὲ μοιάζει μὲ κατὶ
ἄλλους, πού μόλις δεχτῆς νὰ σοῦ προσφέ-
ρουν ἓνα γλυκὸ, νομίζουν ὅτι ἀπόκτησαν
δικαιώματα. Ὁ Τέλης εἶναι πολὺ εὐγενι-
κός... Μεθαύριο μὲ κάλεσε σὲ ταβέρνα, νὰ
φάμε μαζί.

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτα,
— Σὲν τί;

— Κάποιον ὑπανιγμό, τέλος πάντων...

— Ἀ, ὀχι. Ὁ Τέλης δὲ μοιάζει μὲ κατὶ
ἄλλους, πού μόλις δεχτῆς νὰ σοῦ προσφέ-
ρουν ἓνα γλυκὸ, νομίζουν ὅτι ἀπόκτησαν
δικαιώματα. Ὁ Τέλης εἶναι πολὺ εὐγενι-
κός... Μεθαύριο μὲ κάλεσε σὲ ταβέρνα, νὰ
φάμε μαζί.

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτα,
— Σὲν τί;

— Κάποιον ὑπανιγμό, τέλος πάντων...

— Ἀ, ὀχι. Ὁ Τέλης δὲ μοιάζει μὲ κατὶ
ἄλλους, πού μόλις δεχτῆς νὰ σοῦ προσφέ-
ρουν ἓνα γλυκὸ, νομίζουν ὅτι ἀπόκτησαν
δικαιώματα. Ὁ Τέλης εἶναι πολὺ εὐγενι-
κός... Μεθαύριο μὲ κάλεσε σὲ ταβέρνα, νὰ
φάμε μαζί.

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτα,
— Σὲν τί;

— Κάποιον ὑπανιγμό, τέλος πάντων...

— Ἀ, ὀχι. Ὁ Τέλης δὲ μοιάζει μὲ κατὶ
ἄλλους, πού μόλις δεχτῆς νὰ σοῦ προσφέ-
ρουν ἓνα γλυκὸ, νομίζουν ὅτι ἀπόκτησαν
δικαιώματα. Ὁ Τέλης εἶναι πολὺ εὐγενι-
κός... Μεθαύριο μὲ κάλεσε σὲ ταβέρνα, νὰ
φάμε μαζί.

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτα,
— Σὲν τί;

— Κάποιον ὑπανιγμό, τέλος πάντων...

— Ἀ, ὀχι. Ὁ Τέλης δὲ μοιάζει μὲ κατὶ
ἄλλους, πού μόλις δεχτῆς νὰ σοῦ προσφέ-
ρουν ἓνα γλυκὸ, νομίζουν ὅτι ἀπόκτησαν
δικαιώματα. Ὁ Τέλης εἶναι πολὺ εὐγενι-
κός... Μεθαύριο μὲ κάλεσε σὲ ταβέρνα, νὰ
φάμε μαζί.

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτα,
— Σὲν τί;

— Κάποιον ὑπανιγμό, τέλος πάντων...

— Ἀ, ὀχι. Ὁ Τέλης δὲ μοιάζει μὲ κατὶ
ἄλλους, πού μόλις δεχτῆς νὰ σοῦ προσφέ-
ρουν ἓνα γλυκὸ, νομίζουν ὅτι ἀπόκτησαν
δικαιώματα. Ὁ Τέλης εἶναι πολὺ εὐγενι-
κός... Μεθαύριο μὲ κάλεσε σὲ ταβέρνα, νὰ
φάμε μαζί.

— Καὶ δὲν σοῦ εἶπε τίποτα,
— Σὲν τί;

— Κάποιον ὑπανιγμό, τέλος πάντων...



ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Μοῦ μίλησε γιὰ τὸ νοσοκομεῖο ὅπου
ἐργάζεται. Μοῦ περιέγραψε μιά ἐγγείρησι
σκληροειδιδίως μὲ τέτοια ζωντάνια, πού
συγκινηθῆκα, Στάσα μου. Ἀ, ὀχι. Ὁ Τέ-
λης δὲν εἶναι ἀπὸ τούς τύπους ἐκείνους
πού, ἐπειδὴ θέχεται νὰ πᾶς μιά ἐκδρομὴ
μαζί τους... Ὄχι, ὀχι. Αὐτὸς ὁ τύπος μ'
ἐνθουσιάζει.

— Ναι, ἀλλὰ θὰ πρέπει κάποτε νὰ ἐκ-
δηλωθῇ.

— Κάποτε θὰ ἐκδηλωθῇ. Ἄν καί, νὰ
σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, αὐτὴ ἡ λεπτὴ κατά-
στασι πού ὑπάρχει μεταξύ μας, μ' ἀρέσει.

Γιὰ δυο-τρὲς βδομάδες ἡ Πέπη ἐξακο-
λουθοῦσε νὰ εἶναι ἐνθουσιασμένη, συγκινη-
μένη, εὐχαριστημένη. Κι' εἰπεῖτα...

Μοῦ εἶπε νὰ πάμε ἀπόψε στὸ θέα-
τρο, ἀλλὰ βρῆκα μιά πρόφασιν καὶ ἀνή-
θηκα.

— Γιατί;

— Ὄχι, καὶ μὲν Στάσα. Πολὺ ἐπιφυλά-

κτικός, συγκρατημένος καὶ ντροπαλός. Τὸν
βαρέθηκα. Δὲν εἶναι ὁ τύπος μου. Τὸν βρί-
σκω κρύο, ἀνάλατο, σαχλό. Μοῦ θυμίζει
νερόδραστο ρύζι. Ἐνῶ ὁ Μίμης...

— Ποιός εἶναι ὁ Μίμης;

— Ἐνας φίλος του, δικηγόρος. Μοῦ τὸν
γνώρισε πρὸ ἡμερῶν. Δὲ φαντάζεσαι τί
ἐνδιαφέρον τύπος πού εἶναι. Μοῦ ζήτησε
ραντεβού...

— Πολὺ καλὸς φίλος τοῦ γιατροῦ. Μπρά-
δο του.

— Μὴ βιάζεσαι νὰ τὸν κακοχαροχητή-
ρης, Στάσα. Ὁ ἀνθρωπος, σὲ μιά στιγμὴ
πού ἔλειψε ὁ... πὲς τον ντε... ὁ Τέλης, μὲ
ράτησε: «Υπάρχει τίποτα μὲ τὸν γιατρό;»

«Ἀπολύτως τίποτα, τὸν εἶπα. Μιά ἄλλη
καμαρανερί». Ἀ, εἶναι πολὺ ἐν τάξει σ'
αὐτὸ ὁ Μίμης. Καὶ τότε μόνο μοῦ ζήτησε
ραντεβού.

— Κι' ἐστὶ δέχτηκε;

— Γιατί νὰ μὴ δεχτῶ; Ἀφοῦ εἶναι ὁ τύ-
πος πού μοῦ ἀρέσει. Μόνο συμφορή-
σαμε νὰ μὴν ποῦμε τίποτα στὸν γιατρό...
Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ ξέρω—δὲ
νομίζεις κι' ἐσύ;

Ἡ Πέπη πῆγε στὸ ραντεβού μὲ τὸ δικη-
γόρο. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔγινε ἡ ἀναφορά
στὴ Στάσα:

— Φαντάσου ὅτι, μόλις βρεθήκαμε μό-
νοι, μὲ ὀρεξε καὶ μὲ φίλησε. Φυσικὰ ἀπο-
τραδηχτήκα, τὸν θύμισα, πού ἔκανα πα-
ρατηρήσεις. Ἀλλά τί τὰ θέλεις, Στάσα
μου. Μ' ἀρέσει αὐτὸς ὁ τύπος. Ὄχι σὰν
κατὶ ἄλλους, πού βγαίνουν μαζί σου τρεῖς
μῆνες, περνᾶνε ὅλες ὁλόκληρες μαζί σου
τὲτ-ἄ-τὲτ καὶ δὲν τοῖμοῦν νὰ σοῦ πᾶσουν
οὔτε τὴν ἀκρὴ τοῦ χεριοῦ σου. Ἐνῶ ἐποῦ-
τος ἐδῶ σοῦ φανερώει ἀμέσως τὰ αἰσθη-
ματά του. «Κοπέλλα μου μ' ἀρέσεις, σὲ
ἀγκαλιάζω, σὲ φιλάω μὲ τὸ πρῶτο. Δὲ
μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ». Αὐτὸ τὸ ἐπιφα-
νεισκό θράσος εἶναι ἀβουρητισμός, εἶναι
ἓνα εἶδος εἰλικρινείας πού σὲ κολακεύει σὰν
γυναίκα. Δὲν τὸ νομίζεις κι' ἐσύ Στάσα;

— Ἐξαρτάται.

— Βέβαια, δὲ τοῦ βάλω φρένο ὅταν πα-
ραπαίρῃ θάρρος, ἀλλά... μ' ἀρέσει, τί
νὰ σοῦ πῶ.

Ὅμως δὲν τῆς ἀρεσε γιὰ πολὺν καιρὸ:
— Τὸν ἐστρίψα τὸ δικηγόρο.

— Γιατί;

— Πολὺ θράσος καὶ πολὺ ἀναίδης χρυ-
σὴ μου. Ἰσαλάβουτας, μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Ἀ! Γιὰ
στάσου, κύριε. Τί νομίζεις ὅτι εἶναι κάθε γυναίκα; Μόλο ἀπάνω
στὴ μπλάκι κι' ἀπλώνουμε τὸ χέρι μας καὶ τὸ κόβουμε; Κάποιο
λαθος ἔχεις, ἀγαπητέ μου. Χρειάζεται καὶ κάποια προπαρασκευὴ
καὶ κάποια διάκρισι, ὀχι μὲ τὸ πρ

Δε φαντάζεσαι πόσο εύγενής κύριος είναι. Να μου ανοίξει την πόρτα να περάσω, να μου δώσει το χέρι του να κατέβω, να μου βγάλει το καπέλλο μόλις με συναντά, να μου κάνει χιλίες δυο περιποιήσεις. Και να μου μιλάει σαν ν' απευθύνεται σε κάμψα.

Εξοκολούθησε να είναι ένθουσιασμένη κάμψον καιρό: — Φαντάσου, Στάσα μου, ότι είναι τόσο εύγενής, ώστε ποτέ δε μου φέρνει αντίρρηση σε τίποτα. Ο, τι θέλω γίνεται.

— Άσε τον τρόπο που μου μιλάει: «Θα σου άρεσε, Πέπη, να πάμε άποψε στο θέατρο; Θα σου έκανε κόπο να πηγαίναμε έναν περίπατο στο Φάληρο;» Και πού να σου πω και το άλλο: Το χειροφίλημα. Και όταν συναντιώμαστε και όταν χωρίζουμε, πάντα θα βγάλει το καπέλλο του και θα μου μιλήσει το χέρι. Έκείνη τη στιγμή αισθάνομαι σαν πριγκίπισσα!...

— Άλλα πολύ γρήγορα άλλαξαν τα πριγκιπικά της αισθήματα. Ήταν άπογευμα και η Πέπη βρισκόταν στο σπίτι της Στάσας. Σε μία στιγμή κύταξε το ρολογάκι της:

— Πεντέμιση, είπε. Και στις έξι έχω ραντεβού με τον αρχιτέκτονα. Θα του τηλεφωνήσω ότι δε θα πάω.

— Γιατί;

— Ούφ! τον βαρέθηκα τόσος! Αυτή η υπερβολική εύγενεια, οι ρεβερέντες και οι τιτιμιονίες, μου δίνουν στα νεύρα. Φανερώνουν έλλειψη ανδρικού χαρακτήρος. Έγώ τον άντρα, τον θέλω άντρα. Νάχη και μία αντίρρηση, να θυμώσει και καμιά φορά, να μου πη και καμιά κουβέντα. Όχι άλλο κατελλοδούρα και χειροφίλημα.

Και πήρε το τηλέφωνο για να του πη πως κάτι της έτυχε και να μην την περιμένει. Κι εκείνος της απάντησε πως δεν πείραζε κι' η Πέπη τον ρώτησε:

— Μά δε με ρωτάς, Κωσάκη, τί μου έτυχε;

Κι' εκείνος της άποκρίθηκε:

— Αυτό θα ήταν άδικη κρίση.

— Άει στο διάολο, βιάσα!

Είπε η Πέπη, αφού όμως έκλεισε το τηλέφωνο.

— *

Επείτα από κάποιο διάστημα, η Πέπη είχε ένθουσιασθή με τον Αλέκο.

— Ά, δεν ξέρεις τι ενδιαφέρον τύπος που είναι. Πρώτα-πρώτα είναι πολύ συμπαθητικός. Ψηλός, με πλούσια μαλλιά, όνειροπόλος μάτια και κολλητική μύτη. Είναι και ποιητής...

— Όταν βγαίνουμε μαζί, μου μιλάει για το φεγγάρι, για τ' άστρα για τη θάλασσα...

Κι' όλο ποιητικές παρομοιώσεις βρίσκει για το καθετί. Κι' όλο για το μέλλον μου μιλάει. Που τα έμπνεεται τόσα σχέδια, για μακρινά ταξίδια σε όνειρομένα παραδείσια νησιά, όπου θα ζούμε, λέει, μονάχοι οι δυο μας, κοντά στο κύμα... Δεν πίστευα ποτέ, Στάσα μου, πως υπάρχουν τέτοιοι τύποι στην εποχή μας. Είμαι ευτυχισμένη — ζω σ' ένα άτελείωτο όνειρο...

— *

Στάσα μου, φεύγω γιατί έχω ραντεβού.

— Με τον ποιητή;

— Όχι. Αυτόν τον έστειλα ταξίδι στον άγύριστο.

— Γιατί;

— Όχι, καίμενη. Μπαφίσα με τις άνοσιες του. Όλα τα ίδια και τα ίδια, για το φεγγάρι και για τ' άστρα και τα έρμημένα και για φανταστικά

σχέδια. Δε μπορείς να καταλάβεις πόσο έπληττα μαζί του, τον τελευταίο καιρό. Αυτός δεν ήταν έρωτας. Ήταν άστρονομία, κοσμογραφία και όνειροκρίτης. Άποψε — και τα μάτια της λαμπύρισαν παιχνιδιάρικα — έχω ραντεβού με το Γιδόγο. Έκείνο που με τράβηξε σ' αυτόν, είναι η σοβαρότητά του. Λίγες κουβέντες και μετρημένες. Άλλα κάθε κουβέντα που θα σου πη, έχει νόημα. Τι τα θέλεις, Στάσα. Οι σοβαροί και λιγομίλητοι τύποι πάντα μου άρεσαν.

— Όμως όχι για πολύ καιρό και τούτος. Άντρας ήταν αυτός; Να του βγάλεις κάθε λέξη με το τσιγγέλι; Λες και πληρώνει φόρο για τις κουβέντες που άλεγε; Να περνάς κοντά του μία ώρα αλόκληρη μέσα σε βαθύτατη σιωπή και να νομίζεις ότι ο άνθρωπος που έχει δίπλα σου είναι φακίρης που έχει πέσει σε καταληψία; Άσε με, καίμενη Στάσα, να χαρής.

— Ο Σταύρος; Είναι τύπος ένδιαφέρων. Πολύ εύθυμος, να σου διηγείται εύθυμες ιστορίες και σταματημό να μην έχει. Που τα θυμάται τόσα ανέκδοτα και που τα βρίσκει τόσα καλαμπούρια;

— Ο Σταύρος; Άσε με καίμενη Στάσα, να χαρής. Μπορείς να βασισθής σ' έναν άνθρωπο που λέει διαρκώς άστεια και παίρνει το καθετί από την εύθυμη πλευρά του; Άφου — φαντάσου — μία κηδεία περνούσε προ ήμερών στο δρόμο μας κι' αυτός βρήκε ευκαιρία να κάνει καλαμπούρι. Άσε που τα περισσότερα ανέκδοτα που λέει, είναι γνωστά. Ο Νάσος είναι ένδιαφέρων τύπος. Προχτές είχαμε το δεύτερο ραντεβού και μ' έκανε να κλάνω από συγκίνηση. Μου πρότεινε να παντρευτούμε!...

— Βέβαια, δεν τούδωσα άκόμα άπάντηση. Άλλά τι τα θέλεις, Στάσα μου, καταλαβαίνεις ότι μία τέτοια πρόταση, έτσι ξαφνικά... μά δεν είναι συγκινητική; Τι; Ο Νάσος; Άσε με, καίμενη Στάσα, να χαρής. Με το πρώτο που με είδε, να παντρευτούμε. Πώς θα με παντρευτής, κύριε, χωρίς να με γνωρίσης πρώτα, χωρίς να ξέρης το χαρακτήρα μου, τα οικογενειακά μου, τέλος πάντων, τι άνθρωπος είμαι; Μόνο ένας έπιπόλαος μπορεί να κάνει τέτοιες προτάσεις.

— *

Τα μάτια της λαμπύρισαν. Άποψε πρόκειται να γνωρίσω ένα γιατρό. Θα μου τον συστήση η Λέλα.

— Πάλι γιατρό;

— Γιατί όχι; Η Λέλα μου είπε πως είναι έξαιρετικός τύπος. Θα τον φέρη μαζί του ο φίλος της. Κάτι μου λέει μέσα μου πως αυτός θα είναι ο τύπος μου. Άύριο περίμενε νέα μου.

— *

Και τα νέα της:

— Ξέρεις ποιός ήταν ο γιατρός;

— Ποιός;

— Έκείνος που ξέρεις. Ο Τέλης!...

Δεν φαντάζεσαι τί γέλια έκανα... Τι έκπληξες μάς έπιφύλασσε καμιά φορά η ζωή... Άύριο, όμως, πρόκειται...

Και συνεχίζει τις γνωριμιές της η Πέπη, τους ένθουσιασμούς της και τις άπογοιεύσεις της, μέχρι που να βρη τον «τύπο» της και να πη: «Αυτός είναι και θα του άφοσιωθώ για πάντα... Άλλά φαίνεται πως δεν θα το πη...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 676

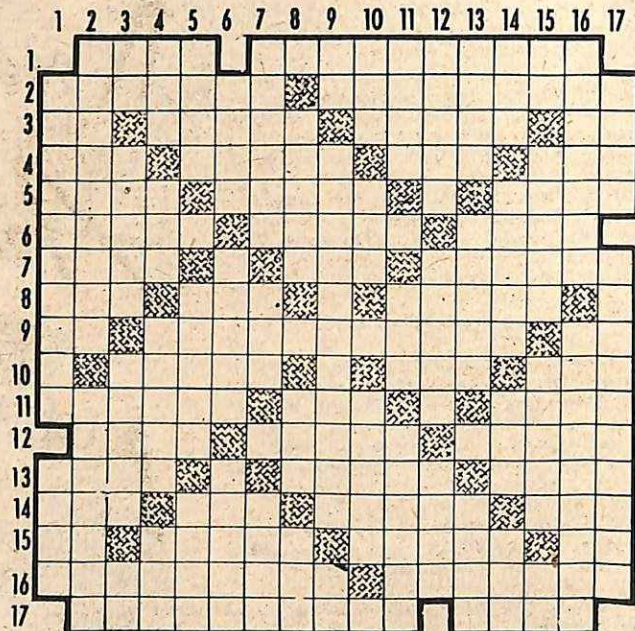
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Παιγνίδι άμερικανικής προέλευσης, που παίζεται με 52 χαρτιά. — Άρχιεπίσκοπος και αντίπαλός του.
- 2 Πολύ μεγάλη. — Μεγαλώσει ποντικοί των άγρών.
- 3 Μισή λύρα. — Πόλις της Βουλγαρίας επί του Εύξεινου. — Ο «Διακοδόλος» είναι ένα από τα έθνη του. — Συνε-

μέ τις άρχαιότητες και τη μυθολογία μας.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ούσιαστικά και μεταφορικά ένα τέτοιο πλοίο έχει ανάπτυξη όλη του την ταχύτητα. — Ζωοτροφή.
- 2 Έλλειψη σταθερότητας (μεταφ.). — ... Λωτρέκ: διάσχιος Γάλλος ζωγράφος.
- 3 Άνεστραμμένη νότα. — Μνή-



χόμενα στην άρχη.

- 4 Ανατολή (άγγλ.). — Φρειδερίκος. — Περιόμιος Γερμανός φιλόσοφος και ποιητής. — Άρθρο. — Επώνυμο δύο Γερμανών συγγραφέων.
- 5 Λάμπη στην όδον. — Κοσκίνισμα. — Σιτηρέσιο των Βυζαντινών, που δινόταν δωρεάν.
- 6 Άθνηος τραγικός, γιός του Σοφοκλέους. — Ποταμός της Ν. Α. Μικράς Άσίας, που εκβάλλει στη Μεσόγειο. — Βλήμα όπλου.
- 7 Πρόθεσι και άρθρο. — Χρονικό διάστημα. — Ήγουμεν μονής, που ύπηρε ήρωις πολλών σκανδάλων.
- 8 Άρθρο. — Ντεμπορα. — Τίς σάτο του Χόλλυγουντ. — Τις έχουν μόνο τα ζώα.
- 9 Νημάτιο. — Ένα από τα όπλα του στρατού μας. — Όμοια σύμφωνο.
- 10 Νήμα. — Καταστροφικό έντομο. — Ήρωις του Κορνέιυ.
- 11 Επαναστάσεις. — Το φίλι στα άγγλικά. — Δέματα.
- 12 Βουνό της θεσσαλικής Μαγνησίας. — Χώρα της Στερεάς, που σκεπάζουν κατά το μεγαλύτερο μέρος ο Παρνασσός, ο Ελικών και η Κίρφοις. — Πολυγαμημένο πρόσωπο.
- 13 Μας προσφέρονται τώρα... ξερά. — Άνθρωπος που ζή εις βάρος άλλων (μεταφ.). — Ή άτυμωφαιρα της ταβέρνας συμβάλλει στη δημιουργία του.
- 14 Έπιφώνημα, που άποτελεί την πρώτη λέξη λαϊκού τραγουδιού. — Άρχικά μονάδων άσφαλείας. — Όρθά. — Ξε-
- 15 Το «όχι» σε ξένη γλώσσα. — Περιόμιη όπερα. — Δε λείπει από κανένα χορό. — Μισό ρόδι.
- 16 Ρήμα που τερματίζει πολλές ζωές. — Ζώο που η φύσι έντυσε σαν κατάδικο.
- 17 Ο ίδρυτης της θρησκείας των άρχαίων Περσών. — Αίτριος άρχαιολόγος, που άσχολήθηκε

μα. — Θυμίζει Άποκροή. — Άρθρο.

- 4 Χρώμα (ξεν.). — Νομός και ποταμός της Γαλλίας (όπως προφέρονται στα γαλλικά). — Χρησιμοποιείται στην κατασκευή δρόμων. — Το ήμισυ μιάς άορτης.
- 5 Χώρα της Δ. Άσίας. — Περιέχουν ταίγρια. — Έπαναλαμβανόμενο γίνεται μουσική έπιτυχία.
- 6 Μέρος του ματιού. — Μία των Δωδεκανήσων. — Προστατεύει από ήλιο και βροχή.
- 7 Περιόμιος Ίταλός ποιητής. — Άγγλος θαλασσοπόρος. — Αυτός.
- 8 Άρχιαρμοστία των Β. Α. Ίνδιαν. — Γλύκισμα. — Πρόθεσι μπροστά σε φωνήεν.
- 9 Δηλώνει διαταγή. — Δικαστής. — Άνεστραμμένο σύμφωνο.
- 10 Λέξι που άκούμε σε πολλά στρατιωτικά πασαγγέλια. — Δικό σου. — Κοινώς λέγεται σίφονας.
- 11 Όρος στο ποδόσφαιρο. — Άναφορική άντωνυμία (δοτ. πληθ.). — Στην πόλι αυτή ζούσε η Ήρα.
- 12 Βασιλιάς των Περσών. — Μανιτάρι. — Αίριν. — Παλαιά δόξα της όδονς.
- 13 Περιόμιος Αλεξανδρινός μαθηματικός. — Ίδιότης που έχουν όλα ανεξαιρέτως τα σώματα. — Περιόμιος ταίκο.
- 14 Καλύπτουν το ήμισυ της Νάντης. — Μάρθα. — Άστέρι που έσβυσε. — Άγγλος πρέσβυς στην Άθήνα. — Ένας από τους Χάν.
- 15 Άρθρο. — Άρρώστια των Ιπποειδών. — Είδος ύφασμα.
- 16 Βασίλισσα άσιατικής χώρας. — Όδηγεί στη νίκη.
- 17 Τα άναγκούν οι άστρονομικοί. — Τίτλος δημοσίων υπαλλήλων σε χώρες της Άνω Άνατολής.

Π. Γ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ
Η λύσι του 675
στη σελ. 90



— Κι' έδωσες μεγάλη προίκα στην κόρη σου!...

Το δίλημμα!...

— Δε μπορώ να καταλάβω, Άθνη μου, πως παντρεύονται μερικές χωρίς προίκα!

— Με συγχωρείς, Ύουλιέττα μου, που σε πήρα τέτοια ώρα... Άλλά δε μπορείς να μου φύγης απ' τη σκέψη μου!

— Σα δε ντρέπεσαι, λέω εγώ! Για τέτοιο κορίτσι σαν το κρύο νερό, ζητάς και προίκα!...

Τι θα γίνει, άντρούλη μου; Θα τελειώσω καμιά φορά αυτές οι είδικες για τις Ιταλικές λίρες!...

Ίδαντοι αστραγάλοι

Να πώς θα τυλίξετε τους αστραγάλους σας, για να τους κάμτε να λεπτύνουν.

Πώς θα καταπολεμήσετε το πρήξιμό τους

ΠΟΙΑ είναι τα ιδανικά μέτρα που πρέπει να έχουν οι αστραγάλοι των ποδιών; Θα πρέπει ίσως να τονίσουμε κι εδώ, ότι ο αστραγάλος δεν είναι ανεξάρτητος από το υπόλοιπο σώμα. Δεν υπάρχουν, λοιπόν, ιδανικά μέτρα για όλες τις γυναίκες. Κάθε γυναίκα έχει, τουναντίον, τα δικά της ιδανικά μέτρα, που προσδιορίζονται από τρεις παράγοντες: το ανάστημα, το βάρος και την περίμετρο της μέσης. Έτσι, τα μέτρα που είναι καλά για μία γυναίκα μπορεί να μην ταιριάζουν σε μία άλλη.

Να ένας πίνακας που θα σας κάμη να βρήτε τα δικά σας ιδανικά μέτρα:

Ανάστημα (έκατοστά)	Βάρος σε κιλά	Περίμετρος μέσης	Περίμετρος αστραγάλων
150	45	55	22
151	45,9	55,5	22,2
152	46,8	56	22,4
153	47,7	56,5	22,6
154	48,6	57	22,8
155	49,5	57,5	23
156	50,4	58	23,2
157	51,3	58,5	23,4
158	52,2	59	23,6
159	53,1	59,5	23,8
160	54	60	24
161	54,9	60,5	24,2
162	55,8	61	24,4
163	56,7	61,5	24,6
164	57,6	62	24,8
165	58,5	62,5	25
166	59,4	63	25,2
167	60,3	63,5	25,4
168	61,2	64	25,6
169	62,1	64,5	25,8
170	63	65	26
171	63,9	65,5	26,2
172	64,8	66	26,4
173	65,7	66,5	26,6
174	66,6	67	26,8
175	67,5	67,5	27

Ο πίνακας αυτός συνετάχθη από ειδικούς αισθητικούς έπειτα από μακρές και προσεκτικές παρατηρήσεις. Οι ειδικοί αυτοί τονίζουν ότι το σέξ-άππλ βρίσκεται κυρίως στη μέση και τους αστραγάλους. Κι' αν ακόμη έχετε τους ώμους της Μαρίλυν Μονρόε, το στήθος της Μάνσφιλντ και το χαμόγελο της Τζοκόντας, τα πλεονεκτήματά αυτά δε θα σας χρησιμεύσουν σε τίποτα, αν το σώμα σας δεν στηρίζεται πάνω σε δυο καλοφτιαγμένα πόδια.

Θα προσπαθήσετε, λοιπόν, να κάμτε τους αστραγάλους σας να προσεγγίσουν στα μέτρα που σας δώσαμε.

Το καλύτερο μέσο που διαθέτετε για ν' αποκτήσετε ωραίους αστραγάλους είναι η γυμναστική. Να δυο ασκήσεις που θα σας ωφελήσουν πολύ.

1) Όρθια, με ένα μέτρο τα πόδια. Ανασηκωθείτε στις μύτες των ποδιών όσο πιο ψηλά μπορείτε. Θα ξαναγυρίσετε κατόπιν ήρεμα στην προηγούμενη στάση. Την άσκηση αυτή θα την επαναλάβετε 20 φορές.

2) Ξαπλωθήτε ανάσκελα και σηκώστε τα πόδια σας, ώσπου να τα φέρετε στην κατακόρυφο. Θα κάμτε κατόπιν μία σειρά κυκλικών κινήσεων με το μπροστινό μέρος του ποδιού, κρατώντας τη φτέρνα ολότελα ακίνητη.

Αν το αίμα δεν κυκλοφορή κανονικά μέσα στις φλέβες σας, θα σας κάμη καλό να κοιμάσαστε με τα πόδια λιγάκι ψηλότερα από το κεφάλι.

Θα σας ωφελήσουν πολύ επίσης τα μασσάζ, που πρέπει να γίνονται εκ των κάτω προς τα άνω και ιδίως στο εσωτερικό μέρος του αστραγάλου, όπου παρουσιάζεται συνήθως η κυτταρίτις.

Αν έχετε πολύ χονδρούς αστραγάλους, μπορείτε να καταφύγετε στους υπερήχους ή να χρησιμοποιήσετε τις ειδικές περιτυλίξεις με παραφίνη.

Αν πάσχετε από κυτταρίτιδα των κνημών, που επεκτείνεται και στους αστραγάλους, θα αποφύγετε τις σάλτσες, τα καρυκεύματα, τα θαλασσινά κτλ.

Οι βιολεττίες ραβδώσεις στα πόδια είναι σημείον μιας ειδικής ασθένειας, που καλείται ακροκυάνωση. Η ασθένεια αυτή οφείλεται σε κακή λειτουργία των αδένων, που, με τη σειρά τους, επηρεάζουν την κυκλοφορία του αίματος. Είναι προφανές ότι, για να απαλλαγείτε από την ακροκυάνωση, πρέπει να θεραπεύσετε πρώτα τον ή τους ενδοκρινείς αδένες, που προκαλούν αυτή την ασθένεια. Η αιτία βρίσκεται συνήθως στο θυροειδή αδένος. Και γι' αυτό η ιωδοθεραπεία αποδίδει πολύ καλά αποτελέσματα.

Το πρήξιμο των αστραγάλων, εξ άλλου, μπορεί να οφείλεται σε λευκωματουρία, λόγω κακής λειτουργίας των νεφρών. Η περίπτωση αυτή παρουσιάζεται συχνά στις έγκυες. Για να ξεπεραστούν τα πόδια σας, πρέπει ν' ακολουθήσετε την ιδιαίτερη διατροφική αγωγή που ενδείκνυται στην λευκωματουρία. Θα αποφύγετε κυρίως το αλάτι, το πολύ ψωμί, τα κόκκινα κρέατα (ιδίως το χοιρινό), τα αλλαντικά, τις κονσερβές, τα παχειά ψάρια (βακαλδός, σαρδέλλες, τόννος, σκουμπρί κτλ.), τα πολλά αυγά, το γάλα, τη σοκολάτα, τα ξερά φασολικά, τις τομάτες, τα σπαράγγια, τα αντίδια, το λεμόνι, τα παλιά και παχειά τυριά, τις σάλτσες, το κρασί, τον καφέ και το τσάι.

Μία άλλη πάθηση που παραμορφώνει τους αστραγάλους είναι η πλατυποδία. Μπορεί να οφείλεται στα παπούτσια ή να έχει κληρονομική προέλευση. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση, πρέπει να καταφύγετε σε ορθοπεδικό γιατρό.

Αν το πρήξιμο των αστραγάλων δεν οφείλεται σε κανένα από τους λόγους που αναφέραμε, τότε πρέπει ν' αναζητήσετε την αιτία του στην κυκλοφορία του αίματος. Όταν το πρήξιμο οφείλεται σ' αυτή την αιτία, τα πόδια είναι κρύα και πρήσκονται ιδίως το βράδυ. Η γυμναστική των αστραγάλων μπορεί, στην περίπτωση αυτή, να δώσει άριστα αποτελέσματα. Οι ασκήσεις που σημειώσαμε παραπάνω θα σας εξυπηρετήσουν πολύ.

Αν οι αστραγάλοι σας είναι πολύ χοντροί, θα κάμτε το έξης: Θα βρέξετε ένα μεγάλο κομμάτι υδροφιλο βχιμδάκι μέσα σε ένα άραίο γαλάκτωμα από πτίπουρα κι' αφού το στίψετε, θα το βάλετε γύρω στους αστραγάλους σαν κομπρέσσα. Πάνω στην κομπρέσσα θα βάλετε ένα παχύ στρώμα από στεγνό βχιμδάκι και θα την τυλίξετε μ' ένα κομμάτι ταφτά. Θα αφήσετε αυτή την κομπρέσσα στο πόδι σας όλη τη νύχτα. Θ' αφήσετε αυτή την αγωγή επί μακρό χρονικό διάστημα. Τα αποτελέσματα θα σας καταπλήξουν.

Αν, τουναντίον, έχετε πολύ λεπτους αστραγάλους, θα τους ενισχύσετε με την κατάλληλη γυμναστική.

ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙΡΟΥ...

Ο νιόχάματος

Χτύπ' άμαξά, το καμουτσι να κάνη στράκα και στον Ντορή σου, άμαξά, βάλε φτερά. Φωτιά θα βάλω να καη' απόψε η Πλάκα, για να γιορτάσω τη μεγάλη μου χαρά.

Τράβα όπου θές, πρωτοβουλία σου αφήνω, ή, μάλλον, έχε την Άγάπη οδηγό. Στην Πλάκα ένα ζωντανό υπήρχε κρίνο, κι' ήταν της Τύχης μου και τόκοφα εγώ.

Σάρκινο κρίνο, άνεκτίμητο στολίδι, κοπέλλα σπάνια, σεμνή και ταπεινή. Κι' απόψε άλλαξα μαζί της δαχτυλίδι και πίστι έχουμ' όρκιστή παντοτινή.

Μιά φλογερή, τρελλή αγάπη μ'ας ένώνει —και μη ρωτήσης ούτε «πώς», ούτε «γιατί». Αιώνια αγάπη, που ποτέ της δεν τελειώνει κι' είν' απ' το θάνατο πολύ πιο δυνατή.

Βάρδ' άμαξά, να σε χαρώ, μέσα στα ούλα, τράβα παντού, για να θαυμάση ο ντουινιάς την πιο γλυκειά, την πιο καλή Πλακιστοπούλα, που την έστόλισα με άνθη λεμονιάς.

Αφού την πήρα την κοπέλλα π' αγαπούσα, ας γίνουν όλ' απόψε κεραμιδαριό. Σεμνή και φρόνιμη και χαμηλοβλεπούσα, και γεννημένη μόνο για νοικοκυριά.

Χτύπα, λοιπόν, το καμουτσι σου, άμαξά και, με το κάθε χτυπημά σου, κάνε στράκα. Πάμε όπου θές! Τράβα ντουγρού, στρίψε λοξά, πάμε απόψε να την κάψουμε την Πλάκα.

Τρέχ' άμαξά, κι' απόψε κέφι έχω τρελλό, κι' είν' όλο γέλιο, και χαρά, και καλαμπούρι. Τρέχ' άμαξά! Μονάχα, σε παρακαλώ, σταμάτα λίγο στην ταβέρνα του Τζουτζούρη.

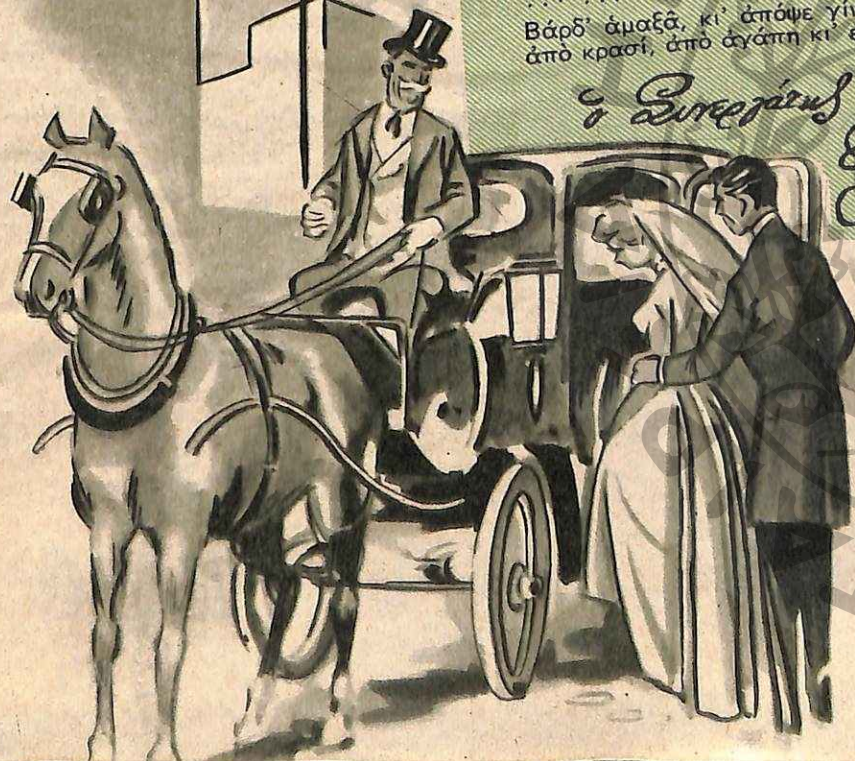
Να κατεβώ στους μακαντάσηδες να πω μια «καληνύχτα», κι' αμ'ε-σβύσε, ξεροσφύρι να πω, παρέα με τους φίλους π' αγαπάω, το τελευταίο μου «έλευθερο ποτήρι».

Και φύγε γρήγορα μετά, σαν άστρατη για του Ζαπτείου τη σκοτεινή δεινόστοιχία...

Βάρδ' άμαξά, κι' απόψε γίνηκα στουτί, από κρασί, από αγάπη κι' ευτυχία!

Ο Σπυρίδης Γ.

Ευχαριστίες
Ανταδία



ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΥΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΤΟΥΦΕΚ

Η ΘΕΟΜΗΝΙΑ ΤΟΥ ΤΕΝΝΕΡ

ΤΙΣ πρώτες μέρες του Δεκεμβρίου 1943, οι Γερμανοί άρχισαν έκτακτα επιχειρήσεις έναντι των ανταρτών, που πλημυρίζαν τότε τα βουνά μας. Ξεκινώντας από διάφορα παραλιακά σημεία, προχώρησαν προς το εσωτερικό της Πελοποννήσου, αφήνοντας πίσω τους έρριπτα και καπνούς. "Ένα τμήμα από έρριπτα κάποιους περίπου άντρες, μ' επί κεφαλής τον αιμοδόρο Τέννερ, λοχία των "Ες—Ες και φρουράρχο του Αιγίου, τράβηξε για τα Καλάβρυτα. "Κατά την πορεία του — αναφέρει η επίσημη έκθεση προς το Τ.Α.Κ.Ε. — εισήλθε εις διάφορα εν τω μεταξύ χωριά, όπου δεν προέβη εις έκτελέσεις ή συλλήψεις, άρκεσθόν μόνον εις πυρπολήσιν μερικῶν κενῶν οικήματων, με την δικαιολογίαν ότι ανήκον εις αντίρτας. Οι κάτοικοι του χωριού Ραγών επιληροφόρησαν εν τῷ μεταξύ τὰ συμβαίνοντα εις άλλα χωρία, επειδή όμως, φιλήσυχος ὡς πάντοτε, δὲν εἶχον ἀναμικχῇ εἰς ὁργανώσεις, οὐτε καὶ κανεὶς τῶν ἀνδρῶν τοῦ χωριοῦ εἶχε καταταγῇ εἰς ὁμάδας ὑπαίθρου, ἐθεώρησαν φρονιμώτερον νὰ παραμεινῶν ὅλοι στὸ χωριό, διὰ νὰ μὴ δώσωιν ἀφορμὰς ὑποψιῶν καὶ ἀποφύγουν οὕτω τυχόν ἀντίποινα..."

Τὸ χωριὸ Ραγὼς εἶναι χτισμένον σὲ βαθειὰ κ' ἀπότομη χαράδρα. Τὰ χαράματα τῆς 8 Δεκεμβρίου, βρέθηκε κυκλωμένο ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς ποὺ εἶχαν καταλάβει τὰ γύρω ὄρη. Συγχρόνως ἕνας ὁλόκληρος λόχος μπήκε στὸ χωριὸ καὶ στάθμευσε στὴ μικρὴ του πλατεία. Παρ' ὅλο πὺ ἦταν νύχτα ἀκόμη οἱ χωρικοὶ τοὺς μυστήθηκαν. Τρόμος καὶ φόβος τοὺς κατέλασε τότε. Οἱ γυναῖκες ἄρχισαν τὰ κλάιματα καὶ μερικοὶ νέοι, οἱ πὺ τολμήσαν, ἀποφάσισαν νὰ δραπέτευσουν. Οἱ Γερμανοὶ ὅμως πὺ τοὺς πῆραν εἰδησι, ἄρχισαν νὰ τοὺς πυροβολοῦν, πράγμα πὺ τοὺς ἀνάγκασε νὰ γυρίσουν πίσω. Στὸ μεταξύ οἱ πρόκριτοι, μ' ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ιερέα τοῦ χωριοῦ Χρήστο Κ. Κανελλόπουλο, παρουσιάστηκαν στοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ μέσον τοῦ διερμηνεῖα, ρώτησαν γιὰ ποῖο λόγο τὰ ἔκαναν ὅλ' αὐτὰ, ἀφοῦ αὐτοὶ δὲν εἶχαν πειράξει κανένα.

— Μὴν ἀνταρτεῖτε, τοὺς διαβεβαίωσε ἕνας ἀνθυπολοχαγός. Κανεὶς δὲν προέκυψε νὰ πᾶν τίποτε. "Ἐκτελοῦμε... γυνάσσια κ' ὁ δρόμος μᾶς ἔφερε τυχαίᾳ στ' ὄμορφο χωριὸ σας. Πάντως ἕνα πράγμα θέλουμε ἀπὸ σας: Νὰ εἰσποησθετε ὅλους τοὺς συγχωριανοὺς σας, νέους καὶ γέροντες, νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ δῶ. Διαφορετικά, μὲ μεγάλη μας λύπη, θὰ τὸν θεωρήσωμε ἀντίρτες καὶ θὰ τοὺς χτυπήσωμε..."

Ἦσαν τόσο συμπαθητικὸς αὐτὸς πὺ τοὺς μιλοῦσε κ' εἶχαν τὸση εὐγένεια τὰ λόγια του, ὥστε κανεὶς δὲν ἀμφέβαλε γιὰ τὴν προθεσίαν του. "Ἐτοί οἱ πρόκριτοι, ἡσυχος, πῆγαν στὴν ἐκκλησίαν καὶ κάλεσαν τὸν πληθυσμὸ γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγελοῦν τὰ εὐχάριστα νέα. Κανεὶς δὲν ἐμπέπε νὰ φοβᾶται. Οἱ Γερμανοὶ δὲν εἶχαν κακὸ σκοπὸ. Θὰ ἔμεναν μιὰ-δύο μέρες ἐκεῖ πέρα καὶ θαύσαν χωρὶς νὰ ἐνοχλήσουν κανένα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς οἱ ναζῆδες δὲν εἶχαν πειράξει ὡς τὴν ὥρα οὐτε κοινονίᾳ. Τὸ μόνον πὺ ἔκαναν ἦταν, νὰ γυρίσουν ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι καὶ νὰ ζητοῦν τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο. Οἱ χωρικοὶ, φιλόδοξοι καὶ στοὺς ἔθρονους τοὺς ἀκόμη, ὄχι μόνον τοὺς ἔδιναν αὐγά, κόττες καὶ ὀ. τι ἀλλὰ ἤθελαν, ἀλλὰ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς καλοπιάσουν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ μὴν ἔχουν φασαρίες καὶ δημιουργήσουν θύματα. "Ἐτσι πέ- ρασε τὸ μεσημέρι χωρὶς νὰ συμβῇ ἀπολύτως τίποτα. Κατὰ τὴν τρεῖς ὥρᾳ δὲν ἀπὸγευμα, στὸ οἶκμα πὺ εἶχαν τοποθετήσῃ τὸν αὐτοματο τοὺς κ' ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ ἀξιωματικοὶ, παρατηρήθηκε ξαφνικά κάποια ὑποπτικὴ κίνησι.

Ὁ παπᾶ-Χρήστος Κανελλόπουλος καὶ οἱ πρόκριτοι, κυττάχτηκαν μὲ κάποια ἀνησυχία. Τί συνέβαινε λοιπόν; Γιὰ ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία καὶ τὰ τρεχάματα; Κάποια στιγμή, μιὰ ὁμάδα Γερμανῶν πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ ιερέα. Ὁ καλὸς ἐκείνος λευτερός, θέλοντας νὰ μάθῃ τοὺς σκοποὺς τοὺς, κάλεσε τὸν Τέννερ, πὺ μιλοῦσε τὰ ἑλληνικά, νὰ τοὺς προσφέρῃ καφέ. Ὁ φοβερός λοχίας γύρισε καὶ τὸν κῆταξε μὲ μισόκλειστα μάτια.

— Πῆγαινε νὰ χτυπήσῃς τὴν καμπάνα! τὸν πρόσταξε. "Ὅλοι οἱ ἄν- τρες τοῦ χωριοῦ νὰ συγκεντρωθοῦν ἀμέσως στὴν πλατεία. "Ἐχω νὰ τοὺς μιλήσω. "Υστερα παίρνουμε τὸν καφέ... παρέα!

Θέλοντας καὶ μὴ, ὁ ιερέας ἔκανε τὴν διαταγὴ τοῦ Τέννερ. "Ὅλοι οἱ ἄρρενες κάτοικοι, ἀπὸ ὀκτώ χρονῶν μέχρι ὀγδόνα, μαζεύτηκαν στὴν πλατεία. Κανεὶς δὲ μιλοῦσε. Τὸ κρὺ ἦταν ἀφόρητο κ' ἕνας παγωμένος ἀνεμος τοὺς τρυποῦσε τὰ κόκκαλα. Ὁ Τέννερ τοὺς ἄφρε πολλὴ ὥρα σὲ κείνῃ τῇ θέσῃ, παίζοντας μὲ τὴν ἀγωνία τοὺς. Τέλος, πλησιάζοντας πότε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον, ἄρχισε νὰ τοὺς ρω- τᾷ ἂν εἶχαν κανένα παράπονον μὲ τοὺς στρατιώτες κ' ἂν τοὺς εἶ- χαν κάνει τίποτα ζημιά. Φυσικά, κανεὶς δὲν τόλμησε νὰ παραπονε- θῇ. "Ἄλλ', ὁ Τέννερ δὲν περιωρίστηκε ὡς ἐδῶ. Μόλις τελείωσε ἡ κω- μωδία, πρόσταξε σ' ὅλους νὰ μπουῖν στὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Βαρ- βάρας. Ὁ παπᾶ Χρήστος, προσισθανόμενος ὅτι τὸ τέλος τοὺς ἦταν κοντὰ, στάθηκε μπρὸς στὴν Ὁραία Πύλη καὶ σὰν ἄλλος μάρτυρας τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά:

— Ἀγαπημένοι μου ἀδελφοί! εἶπε μὲ φωνὴ πὺ ἔτρεμε. Εἶμαι βέ- θαιος ὅτι διερρημάστε τὴν τελευταίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς σας. Γι' αὐτὸ, ἂς μὴ χάνουμε περισσώτερον καιρὸ. "Ἐλάτε νὰ συγχωρεσωμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ νὰ ζητήσωμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μας...

Μιὰ βαθειὰ τρομαγμένη σιγὴ ἀπλώθηκε ὁλόγυρα. Ὡστόσο αἰμύλ- τοι ὅλοι, γονάτισαν μπρὸς στὸν ὀπὲροχο ἐκείνο ιερέα, πὺ μὲ τὴ γλυ- κειὰ κ' ἡρεμὴ φωνὴ τοῦ ἄρχισε νὰ διαβάσῃ μιὰ εὐχὴ. Ἡ ἐκκλησία γέμισε τότε ἀπὸ ἀνθρώπινον ἀγωνία καὶ κλάμμα. Κλάμμα, γιὰ τὰ παι- διὰ καὶ τὴν γυναῖκες τοὺς, πὺ ὅ' ἄφηναν στοὺς πέντε δρόμους, ἄνω- νία θανάτου γιὰ τὸν ἑαυτὸ τοὺς. "Ἐλεγον λόγια ἀκατανόητα, στένα- ζαν καὶ πότε-πότε φώναζαν κανένα προσφιλὲς τοῦ ὀνομα. Τὸ θέαμα ἦταν σπαρακτικὸ. Δὲν πέρασε ὅμως ὀτ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὅταν ἡ πόρτα τῆς ἐκκλησίας ἀνοίξε ἀπότομα καὶ μιὰ φωνὴ πὺ μιλοῦσε ἑλ- ληνικά, πρόσταξε νὰ βγοῦν στὸ προσῶλιο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἡ αὐτοσυνή- ρσι τοὺς ἔκανε ἀναποφάσιστα. Ὁχορὶ κ' ἐντρομοί, δὲν ἔλεγον νὰ κινηθοῦν ἀπὸ τὴ θέσι τοὺς. Τότε ἀκριβῶς ξαναδευτέρωσε ἡ προστα- γή. Καὶ πράγμα περίεργον! Οἱ πὺ γέροντες, πὺ ὡς ἐκείνῃ τὴν στιγμὴν στεκόντουσαν σὰν προπύλας ἐμπρὸς στοὺς νέους, ἔκαναν ἕνα βῆμα μπροστὰ.

— Θὰ πάμε ἐμεῖς, εἶπαν ἡσυχᾶ. "Ἄς σκοτώσουν ἐμᾶς, δὲν πειράζει. "Ἐμεῖς μιὰ φορὰ φάγαμε τὸ ψωμὶ μας, εἰσεῖς πρέπει νὰ ζήσετε. Μὴ λυπᾶστε, ἀδελφοί μας! Εἶθε τὸ αἷμα πὺ θὰ ποτίσῃ τὴ βασιανισμένη μας γῆ, νὰ εἶναι τὸ τελευταῖον...

Βῆγαν μὲ βῆμα ἀποφασιστικὸ ἔξω κ' ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω τοὺς γιὰ πάντα. Γιὰτὶ ἀμέσως σχεδὸν ἀκούστηκαν ριπὲς πολυβόλων, κρα- γές καὶ βγγγγιτά. Μέσα στὴν ἐκκλησία ἡ ἀγωνία τῶν ἀνθρώπων εἶχε φτάσει στὸ κατακόρυφόν της. Κ' ὅσοι νὰ καλοσκεφτοῦν τί ἐπορεπε νὰ κάνουν, οἱ Γερμανοὶ ζήτησαν καὶ δευτέρᾳ ἐξῆς. Πάνω στὴν ἀπελ- πσία τοὺς τότε, μερικοὶ ἔτρεξαν στὸ βάθος τοῦ ναοῦ, σκαρφάλωσαν σ' ἕνα ἱκλωμα καὶ προσπάθησαν νὰ δραπέτευσουν ἀπὸ τὴν στέγῃ. Οἱ Γερμανοὶ ὅμως τοὺς μυστήσαν ἀπὸ κάτω, ἄρχισαν νὰ τοὺς πυροδο- λοῦν καὶ τραυμάτισαν μερικοὺς. Αὐτὸ ἀνάγκασε τοὺς ἄλλους νὰ ἔα- ναχθοῦν στὴν ἐκκλησία. Οἱ μεγαλύτεροι, προσφύθηκαν πάλι νὰ βγοῦν αὐτοί. "Αγκαλιασμένοι, σὰν νὰ πῆγαιναν σὲ πανηγύρι, ἄρχισαν νὰ κα- τεβαίνουν τὴν σκάλες τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. "Εκεῖ τοὺς βρῆκαν τὰ πυρακτωμένα βόλια καὶ τοὺς ἔριξαν νεκροὺς στὸ χῶμα.

Ὁ παπᾶ-Χρήστος δὲ μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσώτερον. Μ' ἕνα πῆ- δημα βγήκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν κ' ἄρχισε νὰ παρακαλᾷ τοὺς Γερμα- νοὺς νὰ σταματήσουν τὸ ἀπαίσιο ἔργον τοὺς. Τὸ χωριὸ δὲν εἶχε καμ-



μιὰ ἀνάμεικτ' ἐνέργειες συμποτάξῃ ἢ σ' ὀποιαδήποτε ἄλλη—μυστικὴ κίνησι. Πάντως αὐτὸς προσέφερε εὐχαρίστως τὴ ζωὴ του, προκειμένου νὰ σωθοῦν—εἰ ἄλλοι.

— Πάρτε ἐμεῖς! φώναξε στὸν Τέννερ. Πάρτε με καὶ τουφεκίστε με! Τί ἄλλο μπορὸ νὰ σᾶς δώσω ἀπὸ τὴ ζωὴ μου, γιὰ νὰ σώσω τὸ δυ- σταρμένο μου πλῆθος;

Τὸ τέρας γέλασε σαρκαστικὰ.

— Μὴ βιάζεσαι, ἀποκρίθηκε. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς παρακαλᾶς γιὰ τέτοια μικροπράγματα. Θάρρη κ' ἡ δικὴ σου σειρά. Πρὸς τὸ πα- ρὸν ὅμως πρέπει νὰ βγοῦν ἄλλοι ἔξω...

Ὁ παπᾶς ὤμωσε τότε τὸ ὑπὲροχον ἀνάστημά του καὶ φώναξε:

— Θέλετε, λοιπόν, νὰ μᾶς ἐκάνετε ὅλους; Θέλετε νὰ μὴν ἀφήσετε κανένα ζωντανόν; Γιὰ ποῖο σκοπὸ σκοτώνετε τόσοσους ἀθώους ἀνθρώ- πους; Αὐτοὶ εἶναι ὁ πολιτισμὸς σας; Αὐτὴ εἶναι ἡ νέα τάξι πὺ θέλετε νὰ ἐπιβάλετε στὸν κόσμον; Αὐτὰ εἶναι θηριωδίες καὶ κακούργηματα, πὺ δὲν τὰ ἔκαναν οὔτε οἱ Ὀθνοί.

Καὶ ὠφώνοντας τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανόν, κραύγασε μὲ τὴν γεροντικὴ φωνὴ του:

— Νὰ ἔχετε τὴν κατάρα μου! Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ νὰ πέσῃ στὰ κε- φάλια σας καὶ στὸ ἔθνος σας ὁλόκληρον. "Ἐμεῖς θὰ πᾶμε μάρτυρες. "Εσεῖς, ὅμως, νὰ τὸ θυμηθετε: Θὰ ἐξολοθρευθετε ὡς τὸν τελευταῖον...

Τὰ λόγια αὐτὰ ἀναφέρονται, λέει πρὸς λέξι, στὴν ἐπίσημη έκθεση τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου Καλαβρύτων, πρὸς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. Οἱ ναζῆδες φυ- σικά, ἔγιναν ἀκόμη πὺ θηρία. Καὶ χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους τὸν ἐκτέλεσαν. Τὴν ἴδια τυχὴ εἶχαν καὶ οἱ ὑπόλοιποι κά- τοικοι τοῦ χωριοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τρεῖς πὺ σώθηκαν σὰν ἀπὸ θαῦμα. Αὐτοὶ ὑπῆρξαν καὶ οἱ μοναδικοὶ μάρτυρες τῆς ἀσύλληπτης τραγωδίας. Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσι, οἱ Γερμανοὶ ἔβαλαν φωτιά στὴν Ἁγία Βαρβάρα καὶ τὴν ἔκαψαν. "Ἐτσι, καταστράφηκαν, ἐκτὸς τοῦ ναοῦ, κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα ἔργα ὁπᾶνιὰς ἀρχαιολογικῆς ἀξίας: "Ἐνα ξυλόγλυπτο τέμπλο ἀσύγκριτης τέχνης, οἱ ἐξαιρετικῆς τοιχογραφίης τῆς ἐσωτερικῆς ἐπι- φάνειας καὶ οἱ θαυμάσιες δεσποτικῆς εἰκόνες. "Ἐνα σύνολο δηλαδὴ πὺ προκαλοῦσε, τὸ βαθὺ θαυμασμὸ σὲ ὅσους τὸ ἀντίκρυζαν. Τὴν ἴδια στιγμή πὺ γίνονταν αὐτὰ, ἄλλοι Γερμανοὶ ἔβαζαν φωτιά σ' ὅλα ἀνε- λαιρώτως τὰ σπῆτια τοῦ χωριοῦ, ἀπαγορευόντας ἀσπῆρα στὴς γυναῖκες νὰ πλησιάζουν γιὰ νὰ σώσουν τὰ ὑπάρχοντά τοὺς. Συγχρόνως ἔκα- θάριζαν καμμιὰ δεκαπενταριά ἄντρες ἀκόμη. Αὐτοὺς δηλαδὴ πὺ κρύ- φτηκαν γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφτοῦν καὶ μερικοὺς γέροντες πὺ δὲν εἶχαν τὴ δύναμιν νὰ περπατήσουν.

Τὸ κακὸ αὐτὸ κράτησε ὡς τὴν ἔξῃ τὸ ἀπόγευμα. "Ἐπειτα οἱ ναζῆδες ἐδίωξαν μακριὰ τὴς γυναῖκες, συγκεντρώθηκαν στὴν πλατεία κ' ἔφυ- γαν ἄθροστα. Οἱ ἄνδρες κ' οἱ ἀδελφές τῶν σκοτωμένων, πὺ δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ ἀκόμη τὴν ἀνοχώρησι τοὺς, περιμένα μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα. "Ἀπὸ τὰ χωράφια καὶ τοὺς λόφους, πὺ εἶχαν συγκεντρωθῇ, ἔβλεπαν μακριὰ τὴς φλόγης καὶ τοὺς καπνοὺς πὺ τῦλλιναν τὸ χωριὸ τοὺς καὶ ἔξαίζαν τὰ στήθη τοὺς.

— "Ἄς πῶτε πιὰ; φώναζαν. "Ἄς πῶτε θὰ μᾶς θασανίζουν τὰ θῆρια; "Ἄς ἔρθουν νὰ σκοτώσουν κ' ἐμᾶς, γιὰ νὰ ἡσυχάσωμε μιὰ γιὰ πάντα!

Οἱ γυναῖκες περιμένα νὰ περάσῃ ἡ νύχτα. Μόλις ἔμμεσας, οἱ πὺ τολμήσαν, ἀποφάσισαν νὰ πλησιάσουν ἀπορατήρητες στὸ χωριὸ, γιὰ νὰ μᾶθουν τὸ ἀποτέλεσμα. Καὶ τὸ ἔμαθαν μὲ τὴν ἀντίκρουσιν τοὺς ἀγα- πημένους τοὺς, νεκροὺς ἔμπρὸς στὴς σκάλες τῆς ἐκκλησίας. "Ἐν μὲσῶ ὀπαρρακτικῶν κραυγῶν—γράφει ἡ ἴδια ἐπίσημη έκθεση πὺ ἀναφέραμε πὺ ὅλο— συνεκεντρώθηκαν ὅλοι μὲ τὰ παιδιὰ τῶν ἐπάνω στὰ πλῆον- τα εἰς λίμνης αἵματος παραμορφωμένα ἔκ τῶν πολυβόλων πύματα καὶ τὸ τί ἐπαικλούθησε ἀνθρώπινος νοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ συλ- λάθῃ. Τέσσερες ἡμέραι ἐχρειάσθησαν γιὰ νὰ θάβουν, ὅπως ἦσαν καὶ χωρὶς παπᾶ, τοὺς προσφιλῆς τῶν αἰ γυναῖκες ἀνοήγουσαν προχείρους καὶ ὁμοειδικοὺς τάφους μὲ τὰ χέρια καὶ μὲ τὰ ζύλα, γιὰτὶ τὰ γεωργικά ἐργαλεῖα εἶχαν ὅλα κατ'. "Ἐξετελέσθησαν ἐν συνόλῳ 61 ἄρρενες ἀπὸ 16 ἔτων καὶ ἄνω...

"Ἄλλ', οἱ Γερμανοὶ δὲν ἔμεναν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ τὴς φασγῆς τῶν Ραγῶν. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ κατακαύμενον χωριουδάκι, τράβηξαν πρὸς τὸ Μέγα Σπήλαιο. Οἱ καλόγεροι εἰδοποιήθηκαν ἀπὸ περαστικούς γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοὺς.

— Ἀνησυχῶ, εἶπε ὁ σεβαστὸς Προηγούμενος Γαβριὴλ Κόσσυφας στοὺς ρασοφόρους συναδέλφους τοὺς. Κάτι μοῦ λέει πὺς ἡ πόρτα, μετὰ ἀπὸ τὴς Ραγῶν, θάρθουν κατ' εὐθείαν ἐδῶ...

— Γιὰ ποῖο λόγο; ρώτησε ὁ μοναχὸς Θεόκλητος Ἀναστασόπουλος. "Εμεῖς δὲν πειράζεμε κανένα.

— "Ἐ, ἀδελφέ Θεόκλητε, ἀποκρίθηκε ὁ Προηγούμενος. Οἱ ἀντίχρ- στοὶ δὲν λογαριάζουν ἂν πειράξῃς ἢ δὲ πειράξῃς κανένα. Κάνουν τὸ κακὸ, ἐπειδὴ αὐτὸ τοὺς τροφοδοτεῖ. Τίποτ' ἄλλο...



— Νὰ ἔχετε τὴν κατάρα μου! τοὺς φώνα- ξε ὁ παπᾶ-Χρήστος.

"Ὡστόσο ἔφτασε ἡ νύχτα καὶ πέρασε, χωρὶς νὰ συμβῇ τίποτα. "Ὁ- μως κατὰ τὴς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, φάνηκε νὰ ἔρχεται στὸ μοναστήρι ἕνας ὑπαξιωματικὸς "Ες—Ες μὲ τέσσερις ἄντρες. Ὁ μοναχὸς τοὺς εἶ- χαν διὰ ἀπὸ μακριὰ καὶ περιμένα ὑπομονετικά, ὥσπου νὰ φτάσουν. Κανεὶς δὲν ἔλεγε λέξι. Μὰ ἔτρεμε ἡ ψυχὴ τοὺς σὰν νὰ προσισθάνον- ταν κατὶ τρομερό. "Ἐπὶ τέλους οἱ Γερμανοὶ πλησίασαν. Μὲ τὰ αὐτὰ- ματα στὸ χέρι κάλεσαν τοὺς τρομοκρατημένους ρασοφόρους νὰ παρο- υσιαστοῦν ἀμέσως μπροστὰ τοὺς.

— "Ἐχομεν διαταγὴ νὰ σᾶς πάρουμε μαζί μας, τοὺς εἶπε ὁ ὑπαξίω- ματικὸς πὺ μιλοῦσε τὴ γλώσσα μας. "Υπάρχει κανεὶς ἐκεῖ ὅλους;

— Μάλιστα. "Υπάρχουν τρεῖς βαριά ἄρρωστοι...

— Νὰρθουν κ' αὐτοὶ ἐδῶ. "Ἄν δὲ μποροῦν νὰ περπατήσουν θὰ τοὺς σηκώσετε ἐσεῖς στὴν πλάτη.

"Ἀφοῦ δὲ μποροῦσε νὰ γίνῃ διαφορετικά, οἱ μοναχοὶ πῆγαν καὶ τοὺς σηκώσαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια τοὺς. Σπάραξαν ἀπὸ τὸν πῦρετό. "Ὁχτὼ καλόγεροι καὶ ὀκτὼ τοὺς προσώπικοι, μπήκαν στὴ μέση τῶν ὀπλισμέ- νων Γερμανῶν πὺ, χτυπώντας τοὺς βάναντα, τοὺς ὠδήγησαν σὲ μιὰ θέσι πὺ λέγεται Κίσσωντ. "Εκεῖ βρέθηκαν πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν Τέννερ. Γιὰ μιὰ στιγμή ὁ ἀπαίσιος λοχίας κάρφωσε τὸ βλέμμα του σ' ἕνα παιδί: τὸ Γιάννη Πενταγιό, ἕνα δεκάχρονον ὄρανον ἀγοράκι, πὺ τὸ εἶχε στὴν προστασία του ὁ Προηγούμενος Γαβριὴλ. Ὁ Τέννερ ἀπλῶ- σε τὸ ἑγκληματικὸ του χέρι καὶ τοῦ χάιδεψε τὸ σγουρόμαλλο κεφάλι. "Υστερα τὸ ρώτησε πὺς βρέθηκε στὸ Μοναστήρι. Ὁ Γιαννάκης εἶπε δι- μορφες ἀπαντήσεις κ' ὁ λοχίας ἐβλεπε τὴν ἱκανοποίησιν πὺ δινόταν τὸν ἕνα ἀσπῆμνιο νόμισμα.

— Πάρτο, εἶσαι καλὸ παιδί, τοῦ εἶπε. Ἀγαπᾷς τὸν παπποῦ σου;

— Πολύ...

— Τότε πῆγαινε νὰ σταθῇς κοντὰ του. Νὰ, σὲ κείνῃ τῇ σειρά...

Ὁ Γαβριὴλ Κόσσυφας ἀγκάλιασε τὸ μικρὸ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ κα- θιστῇ πλάι του, πᾶν σὲ μιὰ πέτρα. "Επειδὴ ψυχολογικῶς κ' ἔκανε ἀφό- ρητο κρὺο, ἔβγαλε τὸ ράσο του καὶ σκέπασε μ' αὐτὸ τὸ παιδί πὺ ἔτρεμε σὰν τὸ ψάρι.

— Προσπάθησε νὰ κοιμηθῇς, γυιὲ μου, τοῦ ψιθύρισε. Μόλις φύγουν οἱ Γερμανοὶ, θάρθω νὰ σε ἐζητήσω ὁ ἴδιος...

— Δὲ θέλω νὰ κοιμηθῶ, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνον. Θὰ μᾶς σκοτώσουν ὅλους.

— Μπορεῖ νὰ σκοτώσουν ἐμᾶς. "Ἐσένα ὅμως κ' ἐμᾶς. Ποιὸς δὲ τολμήσῃ νὰ σηκώσῃ ὅλο ἐναντίον σου; "Ὁχι, ἀγόρι μου. Κοιμήσου ἡσυχᾶ.

"Ἐτσι μιλοῦσε ὁ Γαβριὴλ Κόσσυφας στὸ Γιαννάκι Πενταγιό. Τὸν ἄ- κουγαν οἱ ἄλλοι συγκεντημένοι κ' ἄεσαν ὁ μοναχὸς Δωρόθεος, ἔπεισε στὰ γόνατα τοῦ γέροντα καὶ ἔξασπε σὲ μικροὺς κοιμήτους λυγμούς. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ Γερμανοὶ νὰ κλαίῃ. Γιὰτὶ δὲν ἔκλειπε ἀπὸ φόβο. Εἶχε σκεφτῇ νὰ δραπέτευσθαι καὶ δὲν ἤξερε ἂν ἔτρεπε νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς συναδέλφους τοὺς. Χαμηλάφωνα, εἶπε τὴν ἀπόφασί του στὸν Κόσσυφα καὶ περιμένα τὴν ἀπάντησιν τοῦ.

— "Ἄν μπορῇς νὰ φύγῃς, φύγε ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρὸς, τοῦ εἶπε.

Ὁ Δωρόθεος σφούγγισε τὰ μάτια του. Κ' ἐνῶ σὲ μικρὴ ἀπόστασι οὐράλιασαν οἱ Γερμανοὶ, αὐτὸς βόηκε τὴν εὐκαιρία καὶ μὲ τρόπο ἐξέφυ- γε ἀπὸ τὴν μελλοθάνατη συντροφικᾶ. Κανεὶς δὲν τὸν πῆρε εἰδησι, οὐτε κ' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ συναδέλφοι τοῦ. Τὴν ἴδια στιγμή κ' Ὁ Τέννερ, πρὸστα- ξε τοὺς ρασοφόρους νὰ σταθοῦν στὴν σειρά. Ὁ Κίσσωντ εἶναι μιὰ το- ποθεσία πανύψηλη στὰ χεῖλιν ἑνὸς βαρροῦ, πὺ κρέμεται ἀπότομα ἀπὸ τὴν μεριά τῶ Βουραϊκοῦ. "Εκεῖ τοὺς ὠδήγησαν οἱ Γερμανοὶ κ' ἔ- στησαν τὰ πολυβόλα τοὺς. Οἱ καλόγεροι ἔβλεπαν ὅλη αὐτὴ τὴν προ- τοίμασια, μὰ δὲν ἀνοίξαν οὐτε μιὰ φορὰ τὸ στόμα τοὺς. Τὶ νὰ ποῖν ἄλλωστε; Σὲ ποῖον νὰ μιλήσουν; Αὐτοὶ εἶχαν μονάχα τὸ Θεό, πὺ θὰ τοὺς ἔδωκε σὲ λίγο τὸ φωτοτέφανον τῶν μαρτύρων.

— "Ἐχει κανεὶς σας κανένα... παράπονον; ρώτησε ξαφνικά κ' Ὁ Τέννερ.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἦταν γεμάτη σαρκασμὸ κ' ἐίρωνεια. Κ' ἐπειδὴ δὲν βρέθηκε κανεὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντησι, ἔγινε ἔξω φρενὸν καὶ διάταξε νὰ τοὺς στήσουν ὅλους ἀκρι-ἀκρι στὸ βαθὺ γκρεμό. Τότε ἀκριβῶς ἀ- κούστηκε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ—ἡ κραυγὴ ἑνὸς παιδιοῦ—κ' ὁ Γιαν- νάκης Πενταγιὸς χύθηκε πᾶν ὅτὸ γέροντα, ἀλαλίστασμένος.

— "Ὁχι, δὲ θέλω νὰ σκοτώσωτε τὸν παπποῦ μου! φώναξε. Δὲ θέλω! "Ὁ Προηγούμενος παρακάλεσε τὸν Τέννερ νὰ πάρουν ἀπὸ ἐκεῖ τὸ παι- δί, γιὰ νὰ μὴ διτὸ θάνατό τοῦ. Ὁ λοχίας ἀπάντησε τὸ χέρι του καὶ τράβηξε τὸ μικρὸ πρὸς τὸ μέρος του. "Ἐκείνον ἔκρυψε τὸ χλωμό προσω- πάκι του μέσα στὴν ὀπὴ τοῦ παλῶματος, κλαίγοντας καὶ παρακαλῶντας νὰ μὴν πειράξουν τὸν ἑταῖρόν του. Στὸ μεταξύ ὁ Κόσσυφας ἔξακο- λωθοῦσε νὰ ἱκετεύῃ τοὺς Γερμανοὺς ν' ἀπομακρύνουν τ' ἀγόρι.

— Καλὰ, τοῦ εἶπε τότε ὁ Τέννερ, ἔχεις δίκιον. Ἀφοῦ δὲ θές νὰ διτὸ ὁ Γιαννάκης τὸ θάνατό σου, δὰ κανὼν κατὶ καλύτερον; θὰ διτὸς ἐσύ τὸ δικό του...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, κόλλησε τὸ περιστροφὸ στὸ σθέρκο τοῦ παιδιοῦ καὶ πυροβόλησε. Κ' ἐνῶ οἱ καλόγεροι γονάτιζαν στὰ πόδια τοὺς πα- ρακαλῶντας τὸ Θεὸ νὰ τοὺς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ τέρατα αὐτὰ τῆς κο- λάσεως, ἐνῶ ὁ Προηγούμενος ἔπεισε λιποθύμως, ὁ μικρὸς μάρτυρας, ὁ Γιαννάκης, σπάρταξε πᾶν τὸ χῶμα σὰν τὸ πῦλιν πὺ τὸ πνίγουν. "Ἡσυχος ὁ Τέννερ, σὰν νὰ εἶχε ἐκτελέσει τὸ χρέος του, εἶπε νὰ συνη-

Ματωμένα κρίνα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Χοσέ αίμαλωτιζεί την Ένρικα και το παιδί της, αλλά ο Άντζο ανακαλύπτει τα ίχνη του κι' αφού τον τραυματίζει στο κεφάλι κατορθώνει να του την ξαναπάρει. Στη βία του, όμως, να φύγει, ξεκινάει να πάρει το παιδί της. Όταν ξαναγυρίζει στα βήματά του, δεν βρίσκει ούτε τον Χοσέ ούτε το παιδί. Το τελευταίο το είχε πάρει η Άγια, που είχε παρακολουθήσει όλη τη σκηνή. Αυτό το παιδί η Άγια το εμπιστευεται στην αδελφή του δημίου Μαρία Νεπάρινο. Στο μεταξύ, ο φραγκίσκος Σερράνο κι' οι σύντροφοί του καταδιώκουν το Χοσέ προς το μέρος της Γκουαντάουμα.

4^{ον} — Μπορείτε να με διατάξετε, είπε. Θα κάμω ό,τι μου πείτε... Τι σας βασανίζει; Πέστε μου το μυστικό σας... Η Μαρία Νεπάρινο είναι σιωπηλή σαν τάφος.

— Καλά, καλά, την διοχεψέ η άγνωστη. Το κοριτσάκι που σου έφερα μου είνε όσον δεν παίρνει πιά πολύ αγαπητό. Σου το δίνω, αλλά όχι για να το μεταχειριστείς όπως τα άλλα... Ό, μη διαμαρτύρεσαι, τὰ ξέρω όλα... Δέ μ' ενδιαφέρει τί κάνουν για τὰ άλλα παιδιά που σου φέρνουν έδω... Σου ξαναλέω ότι το παιδί αυτό το αγαπάω κι' ότι θα σου ζητήσω λόγο γι' αυτό. Άλλοίμονο σέ σένα αν, όταν έρθω για να τὸ ξαναζητήσω, αδιάφορο αν άργά η γρήγορα, μου πῆς ότι πέταξε στον παράδεισο, όπως συνηθίζεις να λές στους άλλους! Αν, τουναντίον, συμμορφωθείς με τίς επιθυμίες μου, θα σε ανταμώσω τόσο πλούσια, που δέ θα ἔχης ανάγκη να σκοτώνεις άλλα παιδιά. όπως κανείς τώρα.

— Θα κάμω ό,τι με διατάξετε, ξαναείπε η Μαρία Νεπάρινο. Μου είπατε, ότι θέλετε να ζήσει αυτό το παιδάκι. Μπορείτε να είσατε βέβαιη γι' αυτό. Όταν έρθετε να τὸ ξαναζητήσετε, θα σας τὸ παραδώσω μεγαλωμένο και γερό. Θα τὸ κυττάω σαν αληθινή μητέρα.

Η άγνωστη έβρινε συλλογισμένη κάμποσες στιγμές. Έδειξε έπειτα στή μονόθυαλη ένα δακτυλίδι που φορούσε στο μεσαίο δάκτυλο του άριστερου της χεριού.

— Κυττάε καλά αυτό το δακτυλίδι, είπτε στη Μαρία Νεπάρινο.

Ήταν ένα χρυσό δακτυλίδι, μ' ένα σμαράγδι στο έπάνω μέρος και μιά σειρά από μπριγιάντια ολόγυρα. Πάνω στο σμαράγδι ήταν χαραγμένο ένα βασιλικό στέμμα της Ισπανίας και κάτω απ' αυτό ένα Γ.

— Δέν ξέρω άκούω αν και πότε θαρθώ, συνέχισε η έπισκέπτρια. Η εικόνα αυτού του δακτυλιδιού πρέπει, όμως, να χαραγτή βαθειά στο μυαλό σου.

— Το βασιλικό στέμμα πάνω από ένα Γ' ψιθύρισε η μονόθυαλη, λυγίζοντας τὸ κορμί της στα δύο.

— Άν κάποιος, δέν έχει σημασία ποιός, σου φέρη αυτό το δακτυλίδι, συνέχισε η άγνωστη, αυτό θα σημαίνει, ότι δέ θέλω πιά να ξαναϊδῶ τὸ κοριτσάκι, που εμπιστευόμαι στα γένοιά σου. Κατάλαβες;

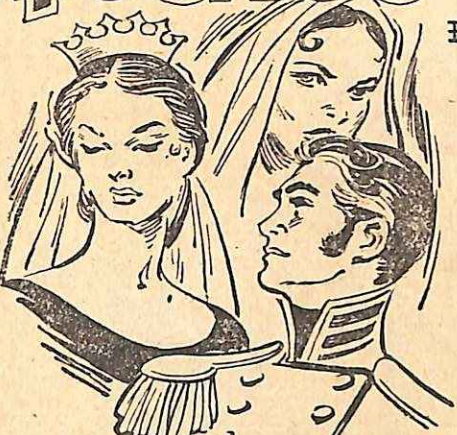
— Κατάλαβα όσα μου είπατε, απάντησε η Μαρία Νεπάρινο. Μπορείτε να είσατε ήσυχη, κυρία. Οί διαταγές σας θα εκτελεσθούν κατά γράμμα... Και πῶς λέγεται η μικρούλα;

— Μπορείς να τὴ λές Μαρία... Μαρία-Ένρικα... Βάλε καλά στο μυαλό σου τὰ λόγια που σου είπα... Θα μου δώσης λόγο γι' αυτό το παιδί... Θα ξαναϊδωθούμε. Μαρία Νεπάρινο.

Διευθυνθηκε ταυτόχρονα προς την έξοδο. Η μοιόφθαλμη θέλησε να την συνοδεύσει.

— Δέ θα βγῆς από τὸ σπίτι σου! πρόσταξε η άγνωστη.

Κι' απομακρύνθηκε με γρήγορα βήματα. Όταν έφτασε στο βράχο, όπου είνε δεμένη τὴ μικρή βάρκα που της χρησίμευε για να περάσει τὸ ποτάμι, έβγαλε τὴ μάσκα που της σκέπαζε τὸ πρόσωπο.



Η γυναίκα αυτή δέν ήταν άλλη από την Άγια.

— Η κόμισσα της Γκέουνα, μ' όλο που είναι σηματομένη μ' ένα άτιμωτικό σημάδι, σας κρατάει όλους στα χέρια της, ψιθύρισε καθώς έμπαινε στη βάρκα.

Μιά πιστή σύζυγος

— Όπως είδαμε, ο Άτζο είχε πάρει στα χέρια του τὴ λιποθυμισμένη Ένρικα κι' είχε τρέξει στο στρατόπεδο.

Μόνον όταν έφτασε εκεί, πρόσεξε πῶς, στη βία του να φύγει, είχε ξεχάσει τὸ παιδί της, που η Ένρικα τὸ αγαπούσε περισσότερο κι' από τὴ ζωή της. Έμπιστευθηκε τότε τὴ νέα στή μητέρα του και ξαναγύρισε κοντά στην όχη. Άλλ' ούτε ο Χοσέ βρισκόταν στο μέρος όπου τον είχε αφήσει πρωτότερα, ούτε τὸ μωρό.

— Κατάρη! βρυχήθηκε ο Άντζο. Κι'

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Κακοτοπιές

Στὴν ἐποχή μας δυστυχῶς, πούναί γιά γέλιο και γιά κλάμμα, δίνει και παίρνει συνεχῶς τῆς ὁμονοίας ἡ ρεκαλίμα... Γιά τὰ «μετρώ» τῆς μᾶς μιλά και τίς διαβάσεις τῆς ἀκόμα, πού θάνα ὠραίες, μὲν, ἀλλὰ δέκα... ὀρνίγες ὑπὸ τὸ χῶμα!

Γιά ὑποβ... ἡ σκαλιά λόγῳ μᾶς κάνει κάθε μέρα και σὲ π... πούτσια τὰ παλιά γράφει τὸν ρετινοποτέρα... Γιά τ' ὁποῖος μέρ' σὲ καπιλειὰ ὑπόπτες κρασιὸ καταναλῶναι, μὲρ' σὲ σὲ τοῦς και τὰ σκαλιά τῆς ὁμονοίας θὰ σκαλῶν!

Μοῖρ', τρεῖς τιν, θλιβερὴ εἰς τὸ εἶπ' τὸν περιμένει, γιάτ' ὁ πωμένος δέν μπορεί σκέλεις ν' ἀνεβοκατεβαίνει. Ἡ μᾶ', ἰλοι μου καλοί, ὥσπου νὰ φτάσῃ ὁ καυμένος μέχρι τὸ δέκατο (οκαλί) θάν' ἐντελῶς... ξε- (μεθυμένος)!

* Ὅθεν ὀπῶς κι' ἔ- (ἔω φρενῶν) τὰ ἔργα αὐτὰ κατα- (δικάζω), γιάτ' ἔξ αἰτίας αυ- (τονῶν) θὰ συναντῶ μεγάλο (κάρο)... Στὰ σκαλοπάτια θὰ (γλυστῶ) εἶτε θὰ παίρνω κου- (τρουβάλες) και θάν' αἰτία τὸ (μετρώ) νιά να... μετρώ ἐγώ (τίς σκαλές) ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

ἐγὼ νόμισα πῶς τὸν εἶχα σκοτώσει. Φαίνεται, όμως, πῶς μόνον τὸν εἶχα τραυματίσει. Τὸ τραῦμα του δέν πρέπει νὰ ἦταν σοβαρό, ἀφοῦ μπόρεσε νὰ σηκωθῇ και νὰ φύγει, παίρνοντας μαζί του και τὸ παιδί τῆς Ένρικα. Πού θὰ τὸν ξαναβρῶ τώρα; Δέ μπορούσε, βέβαια, νὰ φανταστῇ ότι τὸ παιδί τῆς Ένρικα δέν τὸ εἶχε πάρει ὁ Χοσέ ἄλλ' ἡ Άγια.

Ο Άντζο ἀφοῦ ἔφαξε κάμποση ὥρα, ξαναγύρισε στο στρατόπεδο τῶν τσιγγάνων.

Στὰ μεταξύ, έπειτα από τίς φροντίδες τῆς Ζύρρα, ἡ Ένρικα εἶχε ξαναβρῆ τίς αἰσθήσεις της. Άλλὰ ψηφόνταν τώρα στὸν πυρετό και παραμιλούσε.

Ο Άντζο κάθισε περίλυπος πλάι της.

— Έλεος, δὸν Μιγκουέλ, τὴν άκούσε νὰ λέη σέ κάποια στιγμή. Ἡ κατάρη σας με καταδιώκει παντού... Δέ μπορείτε, λοιπόν, νὰ με λυπηθῆτε;... Όπως βλέπετε, ἔφυγα από τὸ Ντελμόντε και θὰ προτιμῶ νὰ ζῆτιανέμω από πόστα σέ πόστα τὸ ψωμί μου παρά νὰ γυρίσω ἐκεῖ... Δέν πρόκειται νὰ σας ξαναενοχλήσω ποτέ πιά... Λυπηθῆτε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ ἄδω πλῆγμα και πάρτε πίσω τὴν τρομερή κατάρη που βαρύνει πάνω του. Δέ σας ζητάω τίποτα γιά μένα, μόνο γι' αὐτό, πού δέν ἔφαττε σέ τίποτε... Ὡ, ὁ ἄθλιος Χοσέ ἔρχεται κατ' ἐπάνω μου... Θέλει νὰ μὲ πάρη τὸ παιδί μου... Ληψήσου με, Θεέ μου!

Ο Άντζο ἔσκυψε τὸ κεφάλι σάν ἔνοχος. Τί θὰ ἀπαντοῦσε στὴν Ένρικα όταν, ἀφοῦ συνερχόταν από τὴν παραζάλη της, γύριζε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος του και τὸν ρωτοῦσε:

— Πού εἶναι ἡ κόρη μου;

Θὰ τῆς ἔλεγε τότε ότι τὴν κόρη της τὴν ἔκλεψαν κι' ότι ἦταν πιθανόν νὰ μὴν τὴν ξαναβλέπε ποτέ;

Άλλὰ θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνη, παρὰ νὰ τῆς φανέρωσιν τὴν τραγικὴ ἀλήθεια. Ο πυρετός της Ένρικα συνεχίστηκε και τὴν ἄλλη μέρα.

Η Ζύρρα, όμως, τὸν καθησύχασε.

— Δέν εἶναι τίποτα, τοῦ εἶπε. Ὁ πυρετός της μπορεί νὰ συνεχιστῇ κάμποσες ἡμέρες. Άλλὰ θὰ συνέλθῃ.

Οί πληροφορίες ἀντίθετα, πού τοῦ ἔδω-σε γιά τὸν πατέρα του δέν ἦταν εὐχαρίστες.

Όπως είδαμε, στή σύγκρουσι με τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Χοσέ, ὁ γέρο Μπανγκόρ εἶχε πληγωθῇ στο χέρι. Άλλὰ δέν ἔδωσε προσοχή σ' αὐτὴ τὴν πληγή, πού, ἄλλωστε, δέ φαινόταν σοβαρή. Τὴ δεύτερη μέρα, όμως, ἡ πληγὴ ἀρχισε νὰ μαυρίζει κι' ἡ Ζύρρα κατάλαβε ἀμέσως πῶς εἶχε σχηματισθῇ γάγγραινα.

Η Ζύρρα ἤξερε φάρμακα γιά όλες τίς ἀρρώστειες. Μ' όλες τίς προσπάθειές της, όμως, ἡ γάγγραινα ἐξαπλώθηκε πολὺ γρήγορα σ' ὅλο τὸ χέρι κι' ἔφτασε ὡς τὸν ὤμο. Τίποτα πιά δέ μπόρουσε νὰ σταματήσῃ τὸ κακό. Γιάτ' τὸ αἷμα μετέφερε τώρα τὴ μόλυνσι παντού.

Τὴν τρίτη ἡμέρα, ἡ κατάσταση τοῦ Μπανγκόρ χειροτέρευε πολὺ. Ὁ γέρο βασιλιάς τῶν τσιγγάνων κάλεσε τότε τὸ γιό του κοντά του. Μ' ὅλο που ποῦσε τρομερά, προσπαθοῦσε νὰ φανείται ἥρεμος. Μόνον μερικὲς συσπάσεις τοῦ προσώπου του ἔδειχναν τὸ μαρτύριό του. Ὁ ἔτοιμοθάνατος κύτταξε κάμποσα λεπτά τὸ γιό του κι' έπειτα τοῦ εἶπε με σδυσμένη φωνή αὐτὰ τὰ λόγια:

— Πριν ἀπὸ χρόνια και χρόνια, οἱ πρόγονοί μας, πού τοὺς καταδιώκαν ἀγρίως κι' αἰμοδιψεῖς φύλες, ἀναγκάστηκαν νὰ φύγουν ἀπὸ τίς ὄχθες τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, όπου ζούσαν εἰρηνικά ὡς τότε και νὰ ζήτῃσουν ἄλλοῦ πατρίδα. Ὁ Βασιλιάς που τοὺς ὠδηγοῦσε στο δόμο τῆς ἐξορίας, λεγόταν Άντζο. Ήταν ἕνας γεναῖος και

μεγαλόκαρδος ἄνδρας, πού φρονόταν στοὺς ὑπῆκόους του σάν πατέρας. Προτού φύγει, εἶχε κατορθώσει νὰ πάρη μαζί του ἕνα μεγάλο θησαυρό, κάνοντας τὴ σκέψη, ότι τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ μπορούσα, νὰ χρησιμεύουν στο λαό του και στὸν ἴδιό.

Αὐτός ὁ Άντζο ἦταν πρόγονός μας. Οἱ φυλές διέσχισαν τὴ νότιο Περσία κι' ἔφτασαν ὡς τὸν Εὐρώπην ποταμό. Ἐκεῖ, όμως, ἡ σύμφοια πού ἐπικρατοῦσε πρὶν μεταξύ τους, ἐξαφανίστηκε. Ἀντιζηλίτες, πάθη και μίσση χώθηκαν ἀνάμεσά τους. Ὁ Άντζο διέθεσε ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῶν προγόνων του, γιά νὰ μπόρῃ νὰ ξαναφέρει τὴν ὁμόνοια και τὴν ἁλήνη. Κάθε ἀρχηγός πατριῆς ἤθελε νὰ κἀμῃ τὸ κεφάλιό του. Ἐτσι, ὁ πανίσχυρος λαός τῶν τσιγγάνων κοιματίσθηκε σέ ἀναριθμητές διόδους, πού κάθε μιά ἀκολουθῆσε δικὸ τῆς δόμο. Άλλες διευθυνθηκαν πρὸς τὸ βορρᾶ, ἄλλες πρὸς τὸ νότο κι' ἄλλες πρὸς τὴ δύσι. Μόνον πρὸς τὰ πίσω, δηλαδή πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς, δέ ἐξαγυρίσε κανεὶς.

Ο Άντζο, μαζί μ' ἐκείνους που τοῦ εἶχαν μείνει πιστοί και με τὸν ὑπόλοιπο θησαυρό του, πού ἦταν τεράστιος ἀκούμ, πέρασε στήν Εὐρώπη και τελικά ἤρθε στήν Ἰσπανία, όπου θέλησε νὰ ἱδρῇ ἕνα καινούριο κράτος, με τὸ σκοπὸ νὰ συγκεντρώσῃ σιγά-σιγά και τοὺς ἀλλοις τσιγγάνους, πού εἶχαν σκορπισθῇ σ' ὅλο τὸν κόσμῳ. Άλλ' οἱ διαιρέσεις και τὴ μίσση κατέστρεψαν και πάλι τοὺς τσιγγάνους. Διάφορες διόδους πέρασαν τὰ Πυρηνία και σκορπίσαν ἔδω κι' ἐκεῖ μέσα στή Γαλλία, ἐνῶ ἄλλες διασπορεύθηκαν στήν Ἀφρική... Ἐτσι, γύρω στὸν Άντζο ἀπόμεινε με τὸν καιρὸ μιά δοκά ἀνθρώπων... Ἄκουσε τώρα. Τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ θησαυροῦ ὑπάκουε πάντοτε και ἀνῆκε ἀποκλειστικά σέ σένα. Εἶναι περιττὸ νὰ σοῦ πῶ, ότι αὐτὸ τὸ θησαυρὸ τὸν μεγάλωσε...

Ο Μπανγκόρ ἄπλωσε με κόπο τὸ γερό χέρι του, ἔδγαλε κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι του τὴ βαρεῖα χρυσὴ ἀλυσίδα, πού συμβόλιζε τὴν ἐξουσία του και τὴν πέρασε στο λαιμό τοῦ γιου του.

— Ἐγὼ πεθαίνω, τοῦ εἶπε. Σὺ θὰ εἶσαι τώρα ὁ βασιλιάς τῶν τσιγγάνων.

Ο Άντζο γονάτισε και φίλησε τὸ χέρι τοῦ πατέρα του.

Και τώρα άκούσε πού θὰ βρῆς τὸ θησαυρό, ξαναείπε ὁ Μπανγκόρ. Ουμᾶσαι τὸ μικρὸ μέρος με τίς ὀμύες, πού βρισκεται στο δυτικὸ μέρος τῆς Μαδορίτης... Σοῦ ἔδειξα ἄλλοτε μιά μεγάλη πέτρα, πρὸς τὸ μέρος τοῦ βουνού και σοῦ εἶπα πῶς ἦταν ἰσοή...

Τὴν ξέρω καλά αὐτὴ τὴν πέτρα, εἶπε ὁ Άντζο. Μοῦ τὴν εἶχες δέξει τόσες φορές, πατέρα, πού μπορῶ νὰ τὴ βρῶ και με κλειστά τὰ μάτια.

Θὰ σκάψης ὡς ἔφτα μέτρα κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν πέτρα, συνέχισε ὁ ἄλλο νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, πρόσέσε με φωνή, πού μόλις ἀκούγονταν. Σοῦ δίνω τὴν εὐχή μου... Ἐγὼ δέ μπόρῃ νὰ συνενώσω τοὺς τσιγγάνους... Ἰσως εἴς σταθῇ πιά τυχερός ἀπὸ με...

Βυθίστηκε κατόπιν σέ ληθαργό και, τρωτού περσάνουν δυὸ ὥρες, ἦταν νεκρός.

Ο Άντζο ἔσκυψε τότε και τοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια. Λυγμοὶ φύσκωναν τὸ στήθος του και τὰ δάκρυα ἔτρεχαν σιωπηλὰ ἀπὸ τὰ μάτια του.

Σηκώθηκε σέ λίγο και βγῆκε ἀπὸ τὴ σκηνή.

Στὴν πορτὰ στεκόταν ἡ γριά Ζύρρα. Οὔτε ἔκλαψε, οὔτε φώναξε. Όταν ὁ γιός της πῆγε κοντά, τὴν ἀγκάλιασε και τὸν φίλησε πολλές φορές στο μέτωπο και τὰ μάγουλα.

— Άντζο, ἀγαπημένο μου παιδί, εἶσαι τώρα ὁ βασιλιάς τῶν τσιγγάνων. Πρώτη ἡ μητέρα σου, σοῦ δῆλῶνει ὑποταγή και σοῦ εὐχεται νὰ εὐτυχῇς πιά ποῦ ἔσαι πιατέρα σου, πού δέν ὑπόκειαι πιά... Εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος τώρα και δέν ἔχεις ἀνῆκη οὔτε ἀπὸ συμβούλες, οὔτε ἀπὸ βοήθειαν. Μπορείς νὰ χαραῖς μόνος σου τὸ δόμο τῆς γῆς σου.

Ο Άντζο φίλησε τὰ χέρια τῆς μητέρας

του κι' ἀπομακρύνθηκε με τὴν καρδιά βαρεῖα ἀπὸ λύπη.

Η Ζύρρα μπῆκε τότε στή σκηνή και κάθισε πλάι στο νεκρό. Καμιά φωνὴ δέν ἔβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα της. Κυττάε μόνο τὸν ἄνθρωπο πού ἦταν ὁ σύντροφός της ζωῆς της, λές κι' ἤθελε νὰ χαράξῃ τὴν εἰκόνα του μέσα στο μυαλό της.

Πόσο κράτησε αὐτὴ ἡ σιωπηλὴ ἐνατένισι; Ἰσως μερικά λεπτά, ἴσως ὥρες... Ἐσκυψε, τέλος, πάνω στο νεκρό και τοῦ ἔλυσε τὰ πλούσια μαλλιά του, πού ξεχύθηκαν γύρω στο ποσόσπὸ του, με τὰ ἄδω και δυνατὰ χαρακτηριστικά. Πῶς έπειτα τὸ τριγωνικὸ ἔγχειριδίο, πού κρεμόταν ἀπὸ τὴ ζωὴ του καὶ τὴ νῆζεψε κάμποσες φορές με τὴν παλάμη της.

Τὸ ποσόσπὸ τῆς ἔδειχνε τώρα μιά ἡρεμὴ ἀποφασιστικότητα... Εἶχε πιάσει τὸ ἔγχειριδίο με τὰ δυὸ της χέρια και τὸ κρατοῦσε πάνω στο στήθος τοῦ νεκροῦ, με τὴ λεπίδα πρὸς τὰ πάνω. Ἐγειρε κατόπιν τὸ κορμί της κι' ἔπρεσε πάνω στο Μπανγκόρ.

Η λεπίδα τοῦ ἔγχειριδίου χώθηκε μέσα στήν καρδιά της και τὸ γέρο αἷμα της τινάχτηκε με ὀρμὴ πρὸς τὰ ἔξω... Τὰ χαρακτηριστικά της δέν ἦταν πιά σφαιρικό, ὡς πρὸς τὰ πάνω. Ἐνα εὐτυχισμένο χαμόγελο πλανιόταν πάνω στὰ χεῖλῃ της. Ἡ γριά Ζύρρα εἶχε ἀκολουθήσει τὸν ἀγαπημένο της σύζυγο στο θάνατο.

Ο Άντζο εἶχε ἀπομείνει πιά μόνος στὸν κόσμο.

Η χειρωναμία τῆς μητέρας του ἦταν τόσο ὑπέροχη, πού δέν ἄσπερε περιβόιο στή λύπη. Ἐδειχνε τὴ μεγάλη και ἀπέραντη ἀφυσίωσί της στὸν ἄνθρωπο πού στάθηκε ὁ πιστός και τρυφερός σύντροφός της ζωῆς της. Η Ζύρρα, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Μπανγκόρ, δέν εἶχε πιά νὰ κάμῃ τίποτα στή ζωὴ κι' ἤξερε ότι ὁ ἀγαπημένος της γιός δέν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά της.

Τὰ μεσάνυχτα τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ Άντζο κι' οἱ ἄλλοι τσιγγάνοι ἔρριξαν τὰ πτώματα τοῦ Μπανγκόρ και τῆς Ζύρρα μέσα στα βαθειὰ νερά τῆς λίμνης τῆς Γκουανταρράμα.

Απὸ τὴν ἄλλη μέρα, οἱ λιγοστοὶ τσιγγάνοι που εἶχαν ἀπομείνει γύρω του, ἀρχισαν νὰ φύγουν. Εἶχαν καταλάβει ὅλοι ότι ἡ αἰτία τῆς ἐπιθέσεως πού τοὺς εἶνε ἦταν ἡ Ένρικα και δέν ἤθελαν ν' ἀνακατετοῦν σέ καινούργιες περιπέτειες.

Στὸ τέλος, ὁ Άντζο ἀπόμεινε μόνος. Ἀλλὰ δέ στενοχωρήθηκε γι' αὐτό. Η μοναδική του σκέψη ἦταν τώρα ἡ Ένρικα.

Η κατάσταση τῆς καλύτερης ἡμέρας με

τὴν ἡμέρα. Τὰ μάτια της σπρίζονταν τώρα πλημμυρισμένα ἀπὸ εὐγνωμοσύνη πάνω στὸν Άντζο. Ἀλλ' ἔφτασε ἡ στιγμή, πού τοῦ ἔκαμε τὴν ἀναποφευκτὴ ἐρώτησι.

— Τὸ παιδί μου;

Ο Άντζο σκέφτηκε πῶς δέν ἔπρεπε νὰ τῆς κρύψῃ τὴν ἀλήθεια.

— Στὴ βία μου νὰ σε σώσω, δέν πρόφτασα νὰ τὸ πάρω, τῆς εἶπε. Ἀλλὰ δέν ἔχασα τὰ ἴχνη του... Θα τὸ βρούμε.

— Ο Χοσέ τὸ πήρε! φώναξε ἡ Ένρικα. Σῶσε με ἀπ' αὐτόν, Άντζο!... Σῶσε τὴν κόρη μου!

— Ο Άντζο θὰ ἀφιερῶσῃ ὅλη του τὴ ζωὴ γιά νὰ σ' εὐχαριστήσῃ, ἀπάντησε ὁ τσιγγάνος. Ἀλλὰ πρέπει νὰ πάμε πρῶτα στο βουνό Ὅρα, γιά νὰ πάρωμε τὸ θησαυρό που, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου, ἀνῆκε σέ μένα. Με τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ μπόρῃσῃ νὰ κάμωμε ὅ,τι θέλῃς.

— Ο Φραγκίσκος θὰ μᾶς βοηθήσῃ, εἶπε ἡ Ένρικα. Πρέπει νὰ βρούμε τὸ Φραγκίσκο.

— Ἀφοῦ ἀγαπᾷς τὸ Φραγκίσκο, θὰ ψάξωμε νὰ τὸν βρούμε, ἀπάντησε ὁ Άντζο. Θα κάμω ὅ,τι μου πῆς, λευκή κοπέλλα.

— Εἶσαι ὁ πῶ μεγαλόμυθος ἄνθρωπος, πού ἔχω γνωρίσει, εἶπε με συγκίνησι ἡ Ένρικα. Χωρὶς ἔσεν, δὲ ἦμουνα χαμένη... Πρέπει νὰ εὐγνωμονῶ τὸ Θεὸ πού βοήθη-κες στο δρόμο μου.

Ἐπειτα ἀπὸ δυὸ μέρες, ἔφυγαν γιά τὸ βουνό Ὅσα.

Ο πόλεμος

Η προσέγγισι τῶν Καολιστῶν, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος κι' ἡ ἀντίδρασι τῆς κοινῆς γιά-μης γιά τὴν ἀδικὴ ἐκτέλεσι τῶν στρατηγῶν Λεὼν και Μπόρο ἀπὸ τὸ ἄλλο, εἶχαν ὡς συνέπεια μερικὲς ἀποδοτικές ἐξελ-ξεις στήν πολιτικὴ κατάσταση τῆς ἰσπανικῆς πρωτεύουσας.

Ο στρατηγὸς και ἀντιβασιλεὺς Ἐσπα-τέρο, δούκας τῆς Λουσαίνα, δέν άσπασε νὰ καταλάβῃ ότι, στέλνοντας στο ἱκρίωμα τοὺς δυὸ ἀντιπάλους του, εἶχε ἔπεσε αἰτία τῆς ἰσπανικῆς ἀντιδρασίως. Ὁ λαός τὸν καταριόταν φανερά και ζητοῦσε τὴν ἀντικατάστασί του. Ὁ στρατός τὸν κατηγοροῦσε ταυτόχρονα ότι, ἀπασχολημένος με τίς αὐλικὲς μηχανοπο-λίες και τὰ προσωπικὰ του συμφέροντα, δέν ἀντιμετώπιζε με τὸ ἀπαιτούμενο θά-ρος και τὴ δραστικότητα πού ἐπέβαλ' ὡς οἱ περιστάσεις τὸ μεγάλο ἔνδοθ, πού ἦταν ὁ Καολιστές.

Απὸ τὴν κατάστασι αὐτὴ ἐπωφεληθήκε ὁ στρατηγὸς Νορβέλ, πού ὑποστηρίζονταν κρυφὰ ἀπὸ τὴ βασιλομήτορα Μαρία-Χρυστίνη, γιά ν' ἀπομακρύνῃ τὸν Ἐσπατέρο.



— Ο Χοσέ πήρε τὸ παιδί φώναξε ἡ Ένρικα. Σῶσε με ἀπ' αὐτόν, Άντζο! Σῶσε τὴν κόρη μου!...

Ο πανίσχυρος ως χτές δούκας της Λουσαίνια είδε, ξαφνικά, πως δε μπορούσε πια να στηριχτεί πουθενά. Ο λαός τον μισούσε και ο στρατός δεν του είχε εμπιστοσύνη. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, μόνος του, για να γλυτώσει το κεφάλι του.

Αυτή η πρόθυμη παραίτησή του διασάρτισσε τόσο τη Μαρία-Χοσπτινά, όσο και το Ναρβαζέ, που, ξέροντας, ότι ήταν σ' έβραυτο συντηρώντας κάθε αντίστασή του. Έτσι, τ' αργότερο, την εύχονταν κουφά, για να υπορέσουν να τον στείλουν στο Ικώωμα.

Η πρώτη πράξη του Ναρβαζέ ήταν να διατάξει την κεραυνοβόλο επίθεσι όλων των Βασιλικών δυνάμεων εναντίον των Καρλιστών. Ο Έσπαζότερο είχε έφαρμάσει την τακτική της άναυτης. Ο διάδοχός του, αντί να περιμένει τους Καρλιστές να φτάσουν μπροστά στη Μαδρίτη, έστειλε το στρατό του να τους βοηθήσει. Οι διαταγές του άκουζαν, ότι κανένας στρατιώτης δεν έπρεπε να μείνει στη Μαδρίτη. Όλοι, από τον ποταμό ως τον τελευταίο, θα ώρουνταν εναντίον του έχθρου.

Οι διαταγές αυτές έθουσαν τον στρατό κι άναπτέρωσαν το φρόνημά του. Ο Ναρβαζέ έκοινε άπαράκλητο να καταστροφή του έθνους την αντιβασίλεια και ν' ανακηρύξει την 'Ισαβέλλα έγγληκη. Η Μαρία-Χοσπτινά, που βιάζονταν να παντρευτεί την άγαπημένη της δούκα του Ριαντάρ, ήταν σύμφωνη σ' αυτό. Έλπιζε, άλλωστε, ότι, στην παγνιαστικότητα, η έξουσία δε θα έφτανε από τα χέρια της, γιατί η κόρη της ήταν άκονη άγγλική και έκτος από την πέτρα, της έλειπε επίσης και η δίωξη για να κυβερνήσει.

Ο Ναρβαζέ, άφοι σ' αυτήν μια καινούργια κυβένηση από πρόσωπα, πού του ήταν τυφλά άφωσμένα, ξεκίνησε ο ίδιος για ν' αναλάβει την άνωτάτη άουνησία των έπιχειρήσεων εναντίον των έθδων.

Από τις πρώτες συγκρούσεις φάνηκε η ύπνωση των Βασιλικών δυνάμεων. Ο στρατός των Καρλιστών ήταν πολυαριθμότερος, αλλά τα άνομοιγενή στοιχεία που τον άποτελούσαν κι' η άναγία που έπικρατούσε στις τάξεις του, έξουδετέρωναν τα πλεονέκτημα της άριθμητικής ύπεροχής.

Ο στρατηγός Καμπόεσα, που τον διοικούσε, έπειτα από την άορητική έξοδο των Βασιλικών δυνάμεων, κατάλαβε ότι δεν έπρεπε πια να βασίζεται στον άφινιδισμό, που άποτελούσε το κυριότερο άκτού στα χέρια του και προσπάθησε να φτάσει στο σκοπό του με μια σειρά από κυκλωτικές κινήσεις. Αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν, ότι προσέφερε μεγάλες θδωές στους άντιπάλους του. Στο τέλος, άναγκάστηκε να υποχωρήσει, για ν' άνασυγκροτήσει το στρατό του και να προετοιμάσει άλλη καλύτερη ευκαιρία. Στο μεταξύ, άλλωστε, είχε άρχει η περίοδος των βροχών, που έκαναν άδύνατες τις έπιχειρήσεις σε μεγάλη κλίμακα.

Στις σκληρές και αίματηρές μάχες που έγιναν γύρω στη Μαδρίτη, τον Οκτώβριο και το Νοέμβριο, ο Φραγκίσκος Σεράνο βρήκε την ευκαιρία να διακριθεί πολλές φορές, όπως κι' οι σύντροφοί του Ποίμο και Ολοζάγκα.

Όπως είδαμε, οι τρεις φίλοι είχαν περάσει στη θέση άρχη του Μαντάναρ, καταδιώκοντας το Χοσέ. Αλλά έπεισαν σε ένδρα Καρλιστών, που τους περιεκύλωναν σε μια άπότομη πλαγιά, άπ' όπου δε μπορούσαν ούτε να προχωρήσουν μπροστά, ούτε να γυρίσουν πίσω. Δεν τους έμενε, λοιπόν, παρά να παραδοθούν και, στην περίπτωση αυτή, δεν άγνοούσαν, φυσικά, ποιά τύχη τους περίμενε. Αλλά αντί να παραδοθούν, προτίμησαν να πουλήσουν άκριβιά τη ζωή τους, σκοτώνοντας ό,τι τους άπορούσαν από τους άντιπάλους τους. Ευτυχώς γι' αυτούς, όμως, έφτασε στην πιο κρίσιμη στιγμή ο πλοίαρχος Τοπέτο, που, έπι κεφαλής μιας άσχυρης περιπόλου είχε προχωρήσει ως τις ύπαιρειές της Γκουανταράμα. Ο Τοπέτο, που ήταν από τους ήρωες αυτού του τραγικού έμφυλτου πολέμου, πλεuroκόπησε τους Καρλιστές, σκότωσε πολλούς άπ' αυτούς, έπιασε καμιά δεκαπενταριά άιχμαλώτους κι' έλευθέρωσε τους τρεις άξιωματικούς. Οι άιχμαλωτοι δεν πρόλαβαν να πουν ούτε την προσευχή τους. Ο Τοπέτο τότε έβγαλε μπροστά σ' ένα βράχο και τους τουφέκισε. Παρόμοιες άγριότητες ήταν πολύ συνηθισμένες σ' αυτό τον πόλεμο.

Άνάμεσα στην ομάδα των Καρλιστών, που είχαν περικυκλώσει τους τρεις άξιωματικούς, ήταν κι' ο Χοσέ. Αυτή τη φορά, ήταν βέβαιος ότι κρατούσε το μυστικό άδελφού του Αλλά, η άπροσδόκητη παρέμβαση του Τοπέτο έσωσε το Φραγκίσκο και τους συντρόφους του.

Ο δόν Χοσέ δεν άγνοούσε ποιά τύχη τον περίμενε, άν έπιφε ζωντανός στα χέρια των Βασιλικών. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι ο μόνος τρόπος για να σωθεί ήταν να κάμει τον πεθονέμο. Και, χωρίς να διατάξει ούτε στιγμή, άλειψε το πρόσωπό και τα ρούχα του με το αίμα που έτρεπε από την πληγή ενός συντρόφου του κι' έπειτα έαπλώθηκε μπρούμυτα στο χώμα.

Αυτό το τέχνασμα πέτυχε στην έντέλεια. Ο Τοπέτο κι' οι στρατιώτες του, νομίζοντας τον για νεκρό, δεν άσκολήθηκαν περισσότερο μ' αυτόν.

Κι' ο ίδιος ο Φραγκίσκος γελάστηκε έπισης.

Βρήκε το θάνατο που του άξιζε, έπρεπε πια να βασίζεται στον άφινιδισμό, που άποτελούσε το κυριότερο άκτού στα χέρια του και προσπάθησε να φτάσει στο σκοπό του με μια σειρά από κυκλωτικές κινήσεις. Αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν, ότι προσέφερε μεγάλες θδωές στους άντιπάλους του. Στο τέλος, άναγκάστηκε να υποχωρήσει, για ν' άνασυγκροτήσει το στρατό του και να προετοιμάσει άλλη καλύτερη ευκαιρία. Στο μεταξύ, άλλωστε, είχε άρχει η περίοδος των βροχών, που έκαναν άδύνατες τις έπιχειρήσεις σε μεγάλη κλίμακα.

Στις σκληρές και αίματηρές μάχες που έγιναν γύρω στη Μαδρίτη, τον Οκτώβριο και το Νοέμβριο, ο Φραγκίσκος Σεράνο βρήκε την ευκαιρία να διακριθεί πολλές φορές, όπως κι' οι σύντροφοί του Ποίμο και Ολοζάγκα.

Όπως είδαμε, οι τρεις φίλοι είχαν περάσει στη θέση άρχη του Μαντάναρ, καταδιώκοντας το Χοσέ. Αλλά έπεισαν σε ένδρα Καρλιστών, που τους περιεκύλωναν σε μια άπότομη πλαγιά, άπ' όπου δε μπορούσαν ούτε να προχωρήσουν μπροστά, ούτε να γυρίσουν πίσω. Δεν τους έμενε, λοιπόν, παρά να παραδοθούν και, στην περίπτωση αυτή, δεν άγνοούσαν, φυσικά, ποιά τύχη τους περίμενε. Αλλά αντί να παραδοθούν, προτίμησαν να πουλήσουν άκριβιά τη ζωή τους, σκοτώνοντας ό,τι τους άπορούσαν από τους άντιπάλους τους. Ευτυχώς γι' αυτούς, όμως, έφτασε στην πιο κρίσιμη στιγμή ο πλοίαρχος Τοπέτο, που, έπι κεφαλής μιας άσχυρης περιπόλου είχε προχωρήσει ως τις ύπαιρειές της Γκουανταράμα. Ο Τοπέτο, που ήταν από τους ήρωες αυτού του τραγικού έμφυλτου πολέμου, πλεuroκόπησε τους Καρλιστές, σκότωσε πολλούς άπ' αυτούς, έπιασε καμιά δεκαπενταριά άιχμαλώτους κι' έλευθέρωσε τους τρεις άξιωματικούς. Οι άιχμαλωτοι δεν πρόλαβαν να πουν ούτε την προσευχή τους. Ο Τοπέτο τότε έβγαλε μπροστά σ' ένα βράχο και τους τουφέκισε. Παρόμοιες άγριότητες ήταν πολύ συνηθισμένες σ' αυτό τον πόλεμο.

Άνάμεσα στην ομάδα των Καρλιστών, που είχαν περικυκλώσει τους τρεις άξιωματικούς, ήταν κι' ο Χοσέ. Αυτή τη φορά, ήταν βέβαιος ότι κρατούσε το μυστικό άδελφού του Αλλά, η άπροσδόκητη παρέμβαση του Τοπέτο έσωσε το Φραγκίσκο και τους συντρόφους του.

Ο δόν Χοσέ δεν άγνοούσε ποιά τύχη τον περίμενε, άν έπιφε ζωντανός στα χέρια των Βασιλικών. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι ο μόνος τρόπος για να σωθεί ήταν να κάμει τον πεθονέμο. Και, χωρίς να διατάξει ούτε στιγμή, άλειψε το πρόσωπό και τα ρούχα του με το αίμα που έτρεπε από την πληγή ενός συντρόφου του κι' έπειτα έαπλώθηκε μπρούμυτα στο χώμα.

Αυτό το τέχνασμα πέτυχε στην έντέλεια. Ο Τοπέτο κι' οι στρατιώτες του, νομίζοντας τον για νεκρό, δεν άσκολήθηκαν περισσότερο μ' αυτόν.

Κι' ο ίδιος ο Φραγκίσκος γελάστηκε έπισης.

Βρήκε το θάνατο που του άξιζε, έπρεπε πια να βασίζεται στον άφινιδισμό, που άποτελούσε το κυριότερο άκτού στα χέρια του και προσπάθησε να φτάσει στο σκοπό του με μια σειρά από κυκλωτικές κινήσεις. Αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν, ότι προσέφερε μεγάλες θδωές στους άντιπάλους του. Στο τέλος, άναγκάστηκε να υποχωρήσει, για ν' άνασυγκροτήσει το στρατό του και να προετοιμάσει άλλη καλύτερη ευκαιρία. Στο μεταξύ, άλλωστε, είχε άρχει η περίοδος των βροχών, που έκαναν άδύνατες τις έπιχειρήσεις σε μεγάλη κλίμακα.

Στις σκληρές και αίματηρές μάχες που έγιναν γύρω στη Μαδρίτη, τον Οκτώβριο και το Νοέμβριο, ο Φραγκίσκος Σεράνο βρήκε την ευκαιρία να διακριθεί πολλές φορές, όπως κι' οι σύντροφοί του Ποίμο και Ολοζάγκα.

Όπως είδαμε, οι τρεις φίλοι είχαν περάσει στη θέση άρχη του Μαντάναρ, καταδιώκοντας το Χοσέ. Αλλά έπεισαν σε ένδρα Καρλιστών, που τους περιεκύλωναν σε μια άπότομη πλαγιά, άπ' όπου δε μπορούσαν ούτε να προχωρήσουν μπροστά, ούτε να γυρίσουν πίσω. Δεν τους έμενε, λοιπόν, παρά να παραδοθούν και, στην περίπτωση αυτή, δεν άγνοούσαν, φυσικά, ποιά τύχη τους περίμενε. Αλλά αντί να παραδοθούν, προτίμησαν να πουλήσουν άκριβιά τη ζωή τους, σκοτώνοντας ό,τι τους άπορούσαν από τους άντιπάλους τους. Ευτυχώς γι' αυτούς, όμως, έφτασε στην πιο κρίσιμη στιγμή ο πλοίαρχος Τοπέτο, που, έπι κεφαλής μιας άσχυρης περιπόλου είχε προχωρήσει ως τις ύπαιρειές της Γκουανταράμα. Ο Τοπέτο, που ήταν από τους ήρωες αυτού του τραγικού έμφυλτου πολέμου, πλεuroκόπησε τους Καρλιστές, σκότωσε πολλούς άπ' αυτούς, έπιασε καμιά δεκαπενταριά άιχμαλώτους κι' έλευθέρωσε τους τρεις άξιωματικούς. Οι άιχμαλωτοι δεν πρόλαβαν να πουν ούτε την προσευχή τους. Ο Τοπέτο τότε έβγαλε μπροστά σ' ένα βράχο και τους τουφέκισε. Παρόμοιες άγριότητες ήταν πολύ συνηθισμένες σ' αυτό τον πόλεμο.

Άνάμεσα στην ομάδα των Καρλιστών, που είχαν περικυκλώσει τους τρεις άξιωματικούς, ήταν κι' ο Χοσέ. Αυτή τη φορά, ήταν βέβαιος ότι κρατούσε το μυστικό άδελφού του Αλλά, η άπροσδόκητη παρέμβαση του Τοπέτο έσωσε το Φραγκίσκο και τους συντρόφους του.

Ο δόν Χοσέ δεν άγνοούσε ποιά τύχη τον περίμενε, άν έπιφε ζωντανός στα χέρια των Βασιλικών. Σκέφτηκε, λοιπόν, ότι ο μόνος τρόπος για να σωθεί ήταν να κάμει τον πεθονέμο. Και, χωρίς να διατάξει ούτε στιγμή, άλειψε το πρόσωπό και τα ρούχα του με το αίμα που έτρεπε από την πληγή ενός συντρόφου του κι' έπειτα έαπλώθηκε μπρούμυτα στο χώμα.

Αυτό το τέχνασμα πέτυχε στην έντέλεια. Ο Τοπέτο κι' οι στρατιώτες του, νομίζοντας τον για νεκρό, δεν άσκολήθηκαν περισσότερο μ' αυτόν.

Κι' ο ίδιος ο Φραγκίσκος γελάστηκε έπισης.

Βρήκε το θάνατο που του άξιζε, έπρεπε πια να βασίζεται στον άφινιδισμό, που άποτελούσε το κυριότερο άκτού στα χέρια του και προσπάθησε να φτάσει στο σκοπό του με μια σειρά από κυκλωτικές κινήσεις. Αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν, ότι προσέφερε μεγάλες θδωές στους άντιπάλους του. Στο τέλος, άναγκάστηκε να υποχωρήσει, για ν' άνασυγκροτήσει το στρατό του και να προετοιμάσει άλλη καλύτερη ευκαιρία. Στο μεταξύ, άλλωστε, είχε άρχει η περίοδος των βροχών, που έκαναν άδύνατες τις έπιχειρήσεις σε μεγάλη κλίμακα.

Στις σκληρές και αίματηρές μάχες που έγιναν γύρω στη Μαδρίτη, τον Οκτώβριο και το Νοέμβριο, ο Φραγκίσκος Σεράνο βρήκε την ευκαιρία να διακριθεί πολλές φορές, όπως κι' οι σύντροφοί του Ποίμο και Ολοζάγκα.

Όπως είδαμε, οι τρεις φίλοι είχαν περάσει στη θέση άρχη του Μαντάναρ, καταδιώκοντας το Χοσέ. Αλλά έπεισαν σε ένδρα Καρλιστών, που τους περιεκύλωναν σε μια άπότομη πλαγιά, άπ' όπου δε μπορούσαν ούτε να προχωρήσουν μπροστά, ούτε να γυρίσουν πίσω. Δεν τους έμενε, λοιπόν, παρά να παραδοθούν και, στην περίπτωση αυτή, δεν άγνοούσαν, φυσικά, ποιά τύχη τους περίμενε. Αλλά αντί να παραδοθούν, προτίμησαν να πουλήσουν άκριβιά τη ζωή τους, σκοτώνοντας ό,τι τους άπορούσαν από τους άντιπάλους τους. Ευτυχώς γι' αυτούς, όμως, έφτασε στην πιο κρίσιμη στιγμή ο πλοίαρχος Τοπέτο, που, έπι κεφαλής μιας άσχυρης περιπόλου είχε προχωρήσει ως τις ύπαιρειές της Γκουανταράμα. Ο Τοπέτο, που ήταν από τους ήρωες αυτού του τραγικού έμφυλτου πολέμου, πλεuroκόπησε τους Καρλιστές, σκότωσε πολλούς άπ' αυτούς, έπιασε καμιά δεκαπενταριά άιχμαλώτους κι' έλευθέρωσε τους τρεις άξιωματικούς. Οι άιχμαλωτοι δεν πρόλαβαν να πουν ούτε την προσευχή τους. Ο Τοπέτο τότε έβγαλε μπροστά σ' ένα βράχο και τους τουφέκισε. Παρόμοιες άγριότητες ήταν πολύ συνηθισμένες σ' αυτό τον πόλεμο.

ταφισμός των νεκρών. Συνέχισαν κατόπιν το δρόμο τους προς τη Μαδρίτη.

Στο μεταξύ, ο Χοσέ είχε σ' όλη κι' έτρεχε τώρα προς την Γκουανταράμα, όπου ήξερε πως βρισκόνταν οι προσυλακές των Καρλιστών.

Έκτος από τον κύριο άγκο των Βασιλικών δυνάμεων, που προχωρούσαν σε σχήμα τριών μεγάλων λαβίδων, για να υπερφαλλίσουν τους Καρλιστές, ο Ναρβαζέ είχε καταστήσει επίσης και πολλές άνεξάρτητες ομάδες έφδου, που ο προορισμός τους ήταν να παρενοχλούν τις κινήσεις του έχθρου και να προξενούν θορό των δυνατών μεγαλύτερη θδωρά στις τάξεις τους. Έπι κεφαλής μιας άπ' αυτές τις ομάδες τοποθέτησε τον 'Ολοζάγκα, τον Ποίμο και τον Σεράνο. Από εκείνη τη στιγμή, τα άνωματά των τριών άξιωματικών συνδέθηκαν άναπόσπαστα.

Από τα μέσα Νοεμβρίου, ο στρατός των Καρλιστών άοισσε να υποχωρή σ' όλη τη γραμμή. Λίγο καιρό άργότερα, οι Βασιλικές δυνάμεις έαναγύρισαν στη Μαδρίτη.

Η Βασιλίσσα 'Ισαβέλλα, σύμφωνα με τις ύποδείξεις της ύπαιρειάς της, ένω συνεχίζονταν άκονη οι έπιχειρήσεις, είχε άνομάσει τον Ναρβαζέ δούκα της Βαλένσια. Προήγαγε επίσης τον 'Ολοζάγκα σε άντισυνταγματάρχη και τον Ποίμο και τον Σεράνο σε ταγματάρχες. Είχαν κερδίσει κι' οι τρεις το γαλήνιο τους στα πεδία των μαχών.

Οι τρεις άξιωματικοί συνέχιζαν τώρα την ύπαιρειά τους στα άνάκτορα και πολλές φορές συνδέονταν με την Βασιλίσσα ή τη ύπαιρειά της στους περιπάτους τους με άλογο ή με άμάξι. Στη Μαδρίτη δεν ήταν πια κανείς που να μην τους ήξερε. Τους άποκαλούσαν οι τρεις ήρωες. Και τα άνδραγαθήματά τους κυκλοφορούσαν από στόμα σε στόμα.

Ο μνηστήρας

Μεγαλοπρεπείς γιορτές έετυλίγηκαν κατά τις άρχες του 1844 στα άνάκτορα της Μαδρίτης, με την ευκαιρία της έπισκέψεως του πρίγκηπος 'Αλφόνσου της Νεαπόλεως. Ο Βουρβώος ήγεμονίδης είχε πάει για να ζητήσει το χέρι της νεαρής Βασιλίσσας της 'Ισπανίας.

Το συνοικέσιο αυτό το είχε σχεδιάσει η Βασιλομήτωρ Μαρία-Χοσπτινά, που ήθελε να δώσει την κόρη της σ' έναν πρίγκηπα από την οικογένειά της, κάνοντας τη σκέψη πως, με τον τρόπο αυτό, θα την είχε υποχείριο στις θελήσεις της. Ο 'Αλφόνσος της Νεαπόλεως ήταν, άλλωστε, πρόσωπο όλοτελα άσημαντο. Ο δούκας του Βιανζάρες, που είχε στην άρχη κάποιες έπισηλές, συμφώνησε με τη σύζυγό του μόλις την είδε. Δεν είχαν σίγουρα να φοβηθούν τίποτα από το λεπτοκαμωμένο αυτό πρίγκηπα, που δε διακρινόταν ούτε για τη σωματική του διάπλαση, ούτε για τις ξεχωριστές ικανότητές του.

Αλλά το γάμο αυτό θα τον δεχόνταν άρα γε η νεαρή Βασιλίσσα;

Η 'Ισαβέλλα ήταν ζωηρή και θαρραλέα από ίδιουσγκρασία κι' ο τελευταίος πόλεμος την είχε μάθει να θαυμάζει την άνδρεία και να περιφρονή τους κινδύνους. Δεν ήταν πιθανόν, λοιπόν, ότι θ' άγαπούσε το Ναπολιτάνο πρίγκηπα. Αλλά ίσως έκανε τη σκέψη πως ο 'Αλφόνσος δε θα ήταν ένοχλητικός σύζυγος...

Κι' άλλωστε, ο γάμος ήταν το λιγότερο που σκεφτόταν. Κατάλαβε, βέβαια, πως έπρεπε να πάρει σύζυγο από Βασιλική γενιά. Αλλά το ποιών της ήταν άδιάφορο... Για τη στιγμή, το μυαλό της έτρεχε άλλο.

Από καιρό τώρα, ένα φλογερό άίσθημα είχε χωθή μέσα στην ψυχή της, χωρίς κι' αυτή να καταλάβει το πως. Ο άνθρωπος που της το είχε έμπνεύσει ήταν ο Φραγκίσκος Σεράνο... Η 'Ισαβέλλα είχε νοπευθεί στην άρχη από τον άραίο άξιωματικό, με την άρρενωπή φυσιογνωμία, το φλογερό βλέμμα και την κομψή έμφανση. Αλλά τώρα, έπειτα από τα γεγονότα των τελευταίων μηνών, έλάτρευε τον ήρωα, που η φήμη είχε φέσει ως τ' αυτιά της τα άναρίθμητα άνδραγαθήματά του.

Κι' άστόσο, δεν της είχε δοθεί ποτέ η ευκαιρία ή δεν είχε βρθ ποτέ το θάρος να του μιλήσει για την άγάπη της. Του την έέφεραζε μόνο με τα βλέμματά της,

που ήταν πλημμυρισμένα από τρυφερότητα και στοργή.

Ο Φραγκίσκος είχε προσέξει το ένδιαφέρον που έδειχνε γι' αυτόν η νεαρή Βασιλίσσα. Αυτό το ένδιαφέρον, που το έβλεπε να μεγαλώνει όλοένα, είχε κολακίζει στην άρχη τη ματαιοδξία του. Αλλά αυτή η πρώτη έντύπωσι πέρασε πολύ γρήγορα. Ένοιωσε τώρα, κάθε φορά που το βλέμμα της 'Ισαβέλλας απηλιδόταν πάνω του, μια έιχωριστή συγκίνηση... Ήταν άλήθεια, λοιπόν, πως η Βασιλίσσα τον άγαπούσε; Δεν τολμούσε να το πιστέψει. Αλλά το εύχονταν. Και ζούσε με τη θελκτική προσδοκία ότι θα τού δινόταν κάποτε η ευκαιρία να το έξακριβώσει.

Είχαν περάσει τώρα πάνω από πέντε μήνες από τότε που έφυγε από το Ντελμόντε. Και, στο διάστημα αυτό, δεν είχε έναρξη την 'Ενρίκα, ούτε είχε μάθει τίποτα γι' αυτήν. Τον πρώτο καιρό, η σκέψη της τον άπασχολούσε νύχτα και μέρα. Αλλά τώρα η έκονα της έδινε σιγά-σιγά από το μυαλό του... Την έβλεπε άκονη, κάπου-κάπου, στών ύπνo του ν' άπλυνη παρακλήτητά της χέρια προς το μέρος του, σαν το ναυαγό που ζητάει να τον σώσουν από τη μανία των κυμάτων. Αλλά ήταν άκετο ένα τρυφερό βλέμμα της Βασιλίσσας, το άλλο πρωί, για να έξαψη άμέσως έκε' η που είχε λατρεύει άλλοτε στο Ντελμόντε.

Η άλήθεια είναι πως ο Φραγκίσκος είχε μεθύσει από την καινούργια ζωή του. Το παρολθόν του φαινόταν σαν ένα άνειρο πολύ μακρινό. Το μόνο που τον είχε άξια γι' αυτόν ήταν το παρόν, με τις ζωηρές συγκινήσεις του και τα άπρόσπτά του.

Το βράδυ που ο Φραγκίσκος της Νεαπόλεως έκανε την έπίσημη έπισκέψή του στη Βασιλίσσα, ο νεαρός Σεράνο βρισκόταν κοντά της.

Δόν Φραγκίσκο, του έπρεπε σε κάποια στιγμή η 'Ισαβέλλα, το ξέρετε πως βρισκόμαστε στο καρναβάλι... Με την ευκαιρία της έπισκέψεως του έξαβέλου μου άπ' από τη Νεάπολη, θα δοθεί μεθούριο ένας νορρς μεταμφιεσμένων στα άνάκτορα... Έλπίζω ότι θα μπορέσω να σας διακρίνω κάτω από τη μεταμφίση σας...

Θά ήταν μεγάλη τιμή για μένα, άπάντησε ο Σεράνο. Αλλά πως θα μπορέσετε να με διακρίνετε άνάμεσα στις τόσες μάσκες που θα κυκλοφορούν στις αίθουσές σας;

Βρίσκετε κανείς πάν-ά εκείνο που θέλει, άπάντησε η νεαρή Βασιλίσσα. Άλήθεια, ποιά ρώμα προτιμάτε, δόν Φραγκίσκο; Άπαντήστε μου γρήγορα, ο ένοχλητικός έξαβέλος μου ξαναρχεται προς τα δώ...

Το γαλανό χρώμα των ματιών της μεγαλιότητάς σας, άπάντησε ο Σεράνο, κάνοντας μια βαθείά υπόκλιση μπροστά στην 'Ισαβέλλα.

Ο πρίγκηπας 'Αλφόνσος είχε πλησιάσει.

Όμορφη και χαριτωμένη έξαβέλη, μεθούριο θα δοθεί ο μεγάλος άνακτορικός χορός της έπρε, η Βασιλίσσα μου θα μου έπιτρέψει να την ρωτήσω ποιά είναι το ρώμα που προτιμάει;

Η Βασιλίσσα χαμοέλασε για την περιέργη σύμπτωση. Κι' αυτή είχε κάμει παρόμοια έρώτηση, στο Σεράνο.

Για να σας πω την άλήθεια, προτιμάω το πράσινο ρώμα, άπάντησε. Δεν το είχατε προσέξει;

Και βέβαια το είχα προσέξει, έπρε σαστισμένος ο πρίγκηπας. Αλλά ήθελα να βεβαιωθώ...

Βλέπω ότι θέλετε να πατάτε πάντα σε σίγουρο έδαφος, έπρε γελάοντας η Βασιλίσσα.

Άπομακρύνθηκε κατόπιν μαζί με τη μαρκησία ντε Μπεβίλ. Όταν βεβαιώθηκε πως ο 'Αλφόνσος δε μπορούσε να την άκούσει, της έπρε:

Άγαπήτη μαρκησία, άν στο μεθούριανό χορό όπτε ένα λεπτοκαμωμένο πράσινο ντόμινo, να έξερε ότι θα είναι ο γοητευτικός έξαβέλος μου από τη Νεάπολη. Και, λέγοντας αυτά, ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

Ο άνακτορικός χορός

Η μεγάλη αίθουσα των άιωνόρων της Μαδρίτης μπορούσε να χωρέσει άνετα τρεις

χιλιάδες άτομα. Πελώριοι καθρέφτες, που άνατανάκλουναν το φως είκοσι μεγάλων πολυκελών, στόλιζαν τους τοίχους της. Στη μέση, ύψονόταν ένα κυκλικό συντριβάμι με δώδεκα πίδακες νερού.

Από την αίθουσα αυτή περνούσε κανείς σε μια άλλη μικρότερη, που είχε σχήμα κυκλικό και που οι τοίχοι της στόλιζονταν με ώραιες τοιχογραφίες. Έπειτα από την κυκλική αυτή αίθουσα, άρχιζε μια σκάλα, που άδηγούσε στο πάρο.

Το βράδυ εκείνο της γιορτής, άναρίθμητα πολύχρωμα φαναράκια κρέμονταν από τα δέντρα κι' έδιναν φαντασμαγορική όψη στο πάρο.

Άπέναντι άκριβώς από την κυκλική αίθουσα, στην άντίθετη πλευρά του πάρκου, βρισκόταν το καλούμενο σπήλαιο των κογχυλιών. Το σπήλαιο αυτό ήταν φτιαγμένο με άναρίθμητα κογχύλια, που σχημάτιζαν τα πιο περίεργα σχήματα στους τοίχους και το ταβάνι του.

Στην παγνιαστικότητα, έπρεκει για δύο ευρύχωρα σπήλαια, που χωρίζονταν στη μέση από ένα μεγάλο διάδρομο. Η άκουστική τους ήταν πολύ περίεργη. Ό,τι έλεγε κανείς στο ένα, άκούει καν' μισυριστά, άκούγοντας και στο άλλο, μ' ο που η άπόσταση που τα χωρίζει ξεπερνάσε τα δέκα μέτρα. Αλλά το μικρό αυτό μυστικό ήταν έλαχιστο εκείνοι που το ήξεραν στην αυτή της Μαδρίτης.

Οι προσκαλεσμένοι στο μεγάλο άνακτορικό νοό άρχισαν να θάνουν από τις έπτά. Ένας άνώτερος άξιωματικός της αλής τους ύποδεχόταν στην έίσοδο. Καβένας από τους προσερχομένους, περνώντας από μπροστά του, έπρεπε ν' άνασηκώση την μάσκα του. Με τον τρόπο αυτό άποκλειόταν να εισχωρήσουν πρόσωπα άπεπιθύμητα ή έπικινδύνα.

Ο αλικός άξιωματικός έκτελούσε άπο κάμηση ώρα την έμπιστευτική άποστολή του, όταν ξαφνικά, είδε ένα μάγο με μυτερό σκούφο και λευκή γενειάδα που προχωρούσε προς το μέρος του. Συνοδεύονταν από μια γυναίκα με ψηλά και έπιδλητικό παράστημα, που ήταν ντυμένη έπίσης σαν μάγισσα.

Το ντόμινo με τη λευκή γενειάδα προχώρησε προς τον αλικό και του ψιθύρισε μερικές λέξεις.

Ο άίδεσιμώτατος πατήρ Ματτέο! τράυλισε ο τελευταίος και παραμέρισε με σεβασμό μπροστά του, χωρίς να τολμήσει να ζητήσει να μάθει ποιά ήταν η γυναίκα που τον συνοδεύει.

Ο Δομινικανός πατήρ Ματτέο ήταν ο πανίσχυρος έξομολογητής της Βασιλομήτορας Μαρίας-Χοσπτινάς κι' όλοι τον έτρεμαν στα άνάκτορα.

Ο μάγος κι' η μάγισσα έφτασαν σε λίγο στη μεγάλη αίθουσα. Κι' εκεί χωρίστηκαν. Πράγμα που δε σημαίνει ότι έχασαν ο ένας τα ίχνη του άλλου. Ο μάγος παρακολουθούσε από μακριά τη μάγισσα, που, από τ' άλλο μέρος, γύριζε κάθε τόσο το κεφάλι της για να βεβαιωθεί ότι ο συν-

τροφός της δεν την είχε χάσει από τα μάτια του. Κατά τα άλλα, όμως, τα δύο αυτά ντόμινo φαίνονταν σαν να μην είχαν σχέση το ένα με το άλλο.

Δύο ώρες άργότερα, η μάγισσα, περνούσε την κυκλική αίθουσα, κατέβαινε τις μαρμαρίνες σκάλες και έβγαίνει στο πάρο. Με γρήγορα βήματα, άρχισε να διευθύνεται προς τη σπηλιά.

Ένα πράσινο ντόμινo την άκολουθούσε. Το ντόμινo αυτό ήταν ντυμένο σαν Ναπολιτάνος φαρός.

Η μάγισσα μπήκε στη σπηλιά και διευθύνθηκε στο δεξιό μέρος της. Το πράσινο ντόμινo την άκολουθούσε εκεί.

Μια στιγμή άργότερα, ο μάγος με τη λευκή γενειάδα έμπαινε στο άντιθετο μέρος της σπηλιάς. Από εκεί μπορούσε ν' άκούσει κάθε τι που λεγόταν στο άλλο. Και νά, λοιπόν, τι άκουσε:

Γιατί με άποφένυμε, μάγισσα; ρώτησε το πράσινο ντόμινo.

Δεν σας άποφένυω, άπάντησε με τη μελωδική φωνή της η γυναίκα που ήταν ντυμένη σαν μάγισσα. Ήρθα έδω για να ξεκουραστώ και ν' άναπνεύσω καθαρόν άέρα.

Μπορούμε τότε να κουδεντισώμε λίγο, έπρε το πράσινο ντόμινo. Ούτε το παράστημά σας, ούτε η φωνή σας, ούτε η λάμψη των ματιών σας μου είναι άγνωστα. Και μου φαίνεται πως μπορώ να μαντέψω το γοητευτικό πρόσωπό που κρύβεται κάτω άπ' αυτή τη μάσκα.

Μην χάνετε άδικα τον κόπο σας, έπάντησε η μονομηνιότητα του. Δεν είναι εύκολο να μαντέψετε ποιά είμαι... Έγώ, όμως, μπορώ... Θέλετε να μου δώσετε το χέρι σας;

Ο Ναπολιτάνος φαρός της έδωσε το δεξιό χέρι του, που ήταν φορτωμένο με άκτυλίδια.

Η μάγισσα το πήρε άνάμεσα στα δικά της κι' έκαμε πως το έξέταζε με προσοχή.

Από ό,τι βλέπω, έπρε έπειτα από μερικές στιγμές, είσαστε από τους άνθετους που η μοίρα τους έδωσε το προνόμιο να διατάσουν... Ο δρόμος σας σας άδηνγει στο θόνο... Αλλά όχι, δε μπορεί να κάνω λάθος... Είσαστε ο πρίγκηπας 'Αλφόνσος. Γιατί άφήσατε εκείνη που η μοίρα σας προορίζει για σύζυγο; Προσέξτε, ένα γαλάζιο ντόμινo βρίσκεται κοντά της...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

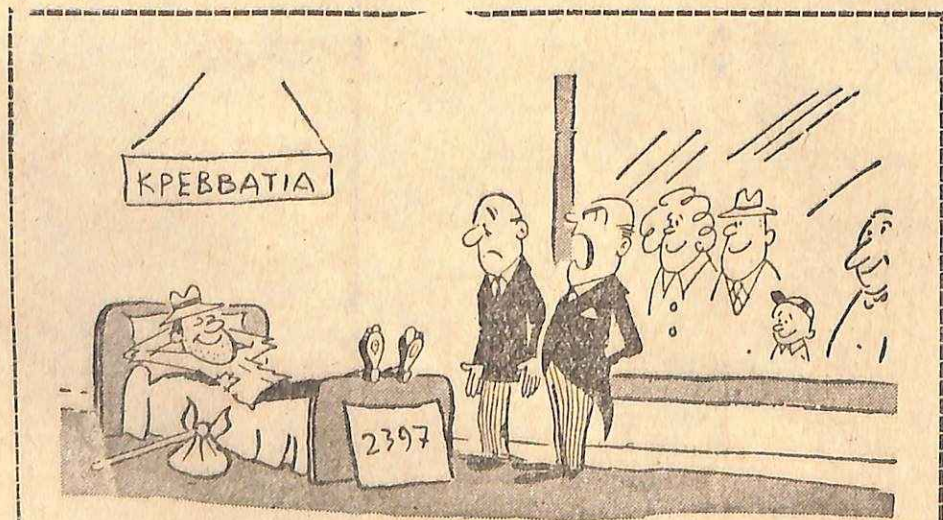
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Με το ψηλό καπέλλο»

Έκυκλοφόρησε σε έξαιρετικά περιποιημένη έκδοσι το νέο βιβλίο του συνεργάτου μας κ. Παν. Παπαδόπουλα με το ψηλό καπέλλο. Είναι μια σειρά χιουμοριστικών διηγημάτων από τα καλύτερα του συγγραφέως με έξοφυλο Μιχ. Γάλλια. Πωλείται σ' όλα τα βιβλιοπωλεία και στα πρακτορεία έφημερίδων των έπαρχιών προς δρ. 25.



— Εύχαριστούμε πολύ για τις ευγές σας για την άπέτειο των γάμων μας!



— Είναι η τρίτη φορά που μας έρχεται να δη κρεβατοκάμαρα!

Ο άριθμός των γυναικών, που εργάζονται σε γραφεία, δημόσια ή ιδιωτικά, μεγαλώνει από τη μία μέρα στην άλλη. Έτσι η γυναίκα συμμετέχει ολοένα και περισσότερο σε μιά από τις κυριότερες εκδηλώσεις της ζωής, που είναι η εργασία. Άλλα το γεγονός ότι υπάρχουν σήμερα τόσες πολλές γυναίκες που εργάζονται σε γραφεία δημιουργεί μιά σειρά από προβλήματα, που απαιτούν πολλούς συγχρόνους ψυχολόγους. Ποιές πρέπει να είναι οι σχέσεις της εργαζόμενης γυναίκας με τους συναδέλφους της, άντρες και γυναίκες; Πώς πρέπει να συμπεριφέρεται μέσα στο γραφείο; Πώς, ενώ θα υποταχτεί στους νόμους της συνανθρώπινης οικειότητας και φιλίας, θα διατηρήσει, από τ' άλλο μέρος την ανεξαρτησία της ως γυναίκα; Ποιά είναι τα πλαίσια μέσα στα οποία μπορεί και πρέπει να κινηθεί;

Στα ερωτήματα αυτά προσπαθώ να απαντήσω, ο Γερμανός ψυχολόγος και κοινωνιολόγος δόκτορας Χανς Βίλλινγκερ μ' ένα ενδιαφέρον άρθρο που δημοσιεύεται τελευταία στο επιστημονικό περιοδικό «Επισθεορσία της Έργασιας». Νά, λοιπόν, ποιές είναι οι συμβουλές που δίνει στις γυναίκες που εργάζονται σε γραφεία:

1) Κατά κανόνα, η νέα που εργάζεται σ' ένα γραφείο δεν έχει την ευχέρεια να διαλέξει τους συντρόφους της. Οι σύντροφοί της της επιβάλλονται από την ίδια τη φύση της εργασίας που επιβάλλεται. Θα τους δεχτεί, λοιπόν, όπως είναι, με τα προτερήματα και τα ελαττώματά τους. Από τη στιγμή που αρχίζει να σκέπτεται πως θα τους ήθελε να είναι, καταστρέφει την ψυχική της ηρεμία και δημιουργεί μιά επικίνδυνη αντίθεση με τους συναδέλφους της.

2) Κανείς δεν έχει την απαίτηση να απαιτήσει τους ή τις συναδέλφους σας ή να δημιουργήσει φιλικούς δεσμούς μαζί τους. Σ' ένα γραφείο είναι αρκετό να υπάρχει ένα πνεύμα αμοιβαίας ανοχής και κατανόησης.

3) Αν θέλετε να τα έχετε καλά με όλους, πρέπει να έχετε το ίδιο χαμόγελο για όλους. Αν αρχίσετε να κάνετε εξαιρέσεις, θα πρέπει να είστε έτοιμη να αντιμετωπίσετε και τις συνέπειες. Μην ξεχνάτε ότι με τον τρόπο αυτό υποτιμάτε. Θα είναι φυσικό, λοιπόν, να προκαλέσετε συμπάθειες και αντιπάθειες.

4) Μιά γυναίκα που εργάζεται πρέπει να είναι πάντοτε επασηγήνη και ευγενική με τους συναδέλφους της. Οι καλοί τρόποι έχουν το πλεονεκτήματα ότι είναι μεταδοτικοί.

5) Τα περιόδια μεταξύ των συναδέλφων είναι πολύ φυσικά και αναπόφευκτα. Άλλα θα-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΣΕ ΓΡΑΦΕΙΟ

Ποιές πρέπει να είναι οι σχέσεις της με τους συναδέλφους της



Α. θέλετε να τα έχετε καλά με όλους, πρέπει να έχετε το ίδιο χαμόγελο για όλους...

ποείτε να έχω κανείς μαγικές ιδιότητες για να μπορέσω να μαντέψω τι περαίνει και τι δεν περαίνει έναν άλλον. Μερικοί άνθρωποι δεν περαίνουν αν τους φραδιάσει όλα τα ελαττώματά τους, αν τους γελοιοποιήσετε, αν τους διακαμώδησετε μ' όλους τους δυνατούς τρόπους. Άλλα οι ίδιοι αυτοί άνθρωποι δεν θα σας συγχωρήσουν ποτέ το μικρό υπαινιγμό που κάποτε για το χρώμα της γραβάτας τους π.χ. ή για την προτίμηση που έχουν σε ορισμένο είδος φαγητού.

Πρέπει να ξέρετε πως κάθε άνθρωπος έχει τις αδυναμίες του κι' ότι καλό είναι να τις σέβεστε.

ο) Μην προσπαθώ να ανακαλύψω μόνοι ελαττώματα στους άλλους. Έχουν επίσης και προτερήματα. Κι' ίσως τα δεύτερα είναι πιο σημαντικά από τα πρώτα.

7) Αν κάποιος συνάδελφος σας — άντρας ή γυναίκα — πει σε λάθος, μπορείτε να του το πείτε, αλλά χωρίς να τον διώξετε.

8) Μην προσπαθώ να ξεχωρίσω από όλες τις άλλες συνάδελφους σας. Γιατί έτσι θα δημιουργήσετε Ισορροπία έχθρας.

9) Το γραφείο είναι μιά μικρή και ιδιόμορφη κοινότητα. Κάθε τι που έχει σχέση με το γραφείο πρέπει, ανεπαύς, να σας ενδιαφέρει. Δεν έχετε μόνον κοινά συμφέροντα με τους συναδέλφους, αλλά κι' ένα είδος κοινής ζωής. Δε μπορείτε, λοιπόν, να βγείτε έξω απ' αυτήν και να απομονωθείτε.

10) Οι συνάδελφοι σας εργάζονται, γιατί έχουν ανάγκη από το μισθό που παίρνουν. Και με σας, ασφαλώς, συμβαίνει το ίδιο. Γιατί τότε λέτε και ξαναλέτε αδιάκοπα πως εργάζοσαστε, γιατί... πληττετε στο σπίτι; Γιατί δεν είσαστε ειλικρινής όπως κι' οι άλλοι συνάδελφοί σας;

11) Είναι κάποτε αναπόφευκτο να έχετε κοινωνικές σχέσεις με τους συναδέλφους σας. Τιποτα όμως, δεν σας υποχρεώνει να τους δώσετε τη φιλία σας.

12) Ο συγχρωτισμός μέσα σ' ένα γραφείο ενόψει τ' ερωτικά αισθήματα. Το ότι ένας συνάδελφος σας σας αγάπησε δε σημαίνει ότι πρέπει να τον αγαπήσετε και σεις. Άλλα δεν υπάρχει λόγος να τον περιφρονήσετε ή να του δείξετε ότι «δεν κάνει για σας».

13) Είναι αλήθεια ότι έχετε ιδιαίτερη προτίμηση στους προσημασμένους σας; Αν ναι, γιατί τότε εκπληττεστε επειδή τ' προσέξουν και οι άλλοι; Μήπως δε θέλανε να κλειστούν οι συνάδελφοί σας τα μάτια τους για να μη βλέπουν;

14) Μερικές νέες νομίζουν ότι το γραφείο είναι το ασφαλέστερο μέρος για να βρουν σύζυγο. Αυτό συμβαίνει, βέβαια, πολλές φορές. Άλλα όχι πάντοτε. Είναι, ωστόσο, κακό να δείχνετε στους άλλους πως αυτό είναι ο σκοπός σας. Κι' ακόμη πιο κακό να κάνετε διαδοχικά όλους τους άρρενες συνάδελφους σας στοχο των ελπίδων σας.

15) Αν θέλετε να σας σεβαστούν οι άλλοι, πρέπει πρώτα να σεβαστήτε τον εαυτό σας. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάτε ποτέ. Με μερικές γυναίκες συμβαίνει το εξής περίεργο: Όσο λιγότερο σεβονται τον εαυτό τους, τόσο περισσότερο σεβασμό απαιτούν από τους άλλους.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Αν μένετε σε μεγάλη πόλη, όπου είναι εύκολο να ψωνίζετε κάθε στιγμή, τότε χρειάζεστε, αποφεύγετε να προμηθευέστε μεγάλες ποσότητες τροφίμων. Γιατί 1) κινδυνεύουν έτσι να χαλάσουν, 2) δεν υπάρχει συχνά αρκετός χώρος για να φυλαχτούν, 3) η ύπαρξή τους σε άφθονία φέρνει ασυνείδητα τη σπατάλη τους.

Όταν αγοράζετε μεταχειρισμένα βιβλία ή δανείζετε τα δικά σας σε άρρωστο από μεταδοτική ασθένεια, πρέπει να τ' απολυμάνετε. Τ' αφίνετε λοιπόν επί 24 ώρες μέσα σ' ένα κουτί ερμητικά κλειστό, όπου έχετε βάλει μερικά πανιά βρεγμένα με φορμόλη.

Πλένετε συχνά τα έπιπλα της κουζίνας σας με σαπουνάδα και με μιά βούρτσά, κι' ύστερα σκουπίζετε τα καλά. Αν έχουν κηλίδες από λίπος, τρίψτε τις με διάλυση ποτάσσας.

Το πιάνο καταστρέφεται, όταν βρίσκεται κοντά στη σόμπα ή στο καλοριφέρ. Άλλο τόσο το βλάπτει όμως και το κρύο που μπαίνει από τ' ανοιχτά παράθυρα κατά το χειμώνα του σπιτιού. Φροντίστε λοιπόν να το βάλετε σε μιά κατάλληλη θέση, προφυλαγμένο.

ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΕΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Έχετε καθαριδές στο σπίτι σας; Άνακατέψτε 25 γραμμάρια αλεύρι, 25 γραμμάρια ξαχάρι και 20 γραμμάρια βορικό οξύ. Προσθέτετε λίγο νερό, ώστε να σχηματισθεί μιά ζύμη. Οι καθαριδές πλένουν απ' αυτήν και ψωφάνε.

Μπορείτε επίσης να φτιάξετε μιά παγίδα για καθαριδές, με τον εξής τρόπο: Βάζετε νερό μέσα σ' ένα βάζο προσθέτετε λίγη μύρτα, το σκεπάζετε με μιά έφημερίδα και το βάζετε χαμώ, έτσι ώστε οι άκρες της έφημερίδας να σέρνονται από πάνω της. Σ' τη μέση της έφημερίδας, πάνω ακριβώς απ' το βάζο, έχετε ανοίξει μιά μικρή τρύπα. Οι καθαριδές μπαίνουν από εκεί, πέφτουν μέσα και πνίγονται.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Κάτι σαν βαρύ ποσειά έχει κατακάψει απάνω στη σκέψη 'Εκείνου και 'Εκείνης. 'Εκείνος δε μπορεί να της προσφέρει ό,τι του ζητάει. 'Εκείνη δεν του συγχωρεί το ότι δε μπορεί να της προσφέρει ό,τι του ζητάει...)

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζοντας μιά μακροειά, ασταμάτητη γκρίνια της): Κι' έτσι, περνάμε τη ζωή μας στεριονένοι, και προχωρούμε στα γεραστιά χωρίς ελπίδα να ζήσουμε κι' εμείς λίγο ανθρωπινά!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (συμβιβαστικά): Γιατί τ'όλες αυτό... Δε λέω, βέβαια, ότι τα έχουμε όλα, έχουμε όμως τα πιο πολλά!...

ΕΚΕΙΝΗ (με εχθρική ειρωνεία): Ναι, έχουμε μιά μονοτροπία για να μού ράβει στο σπίτι τα απόλυτα απαραίτητα υαυαυό φορές το χρόνο, το συνοικιακό σινεμά-δουκί μας μια φορά τη βδομάδα, την επίσημη συνοικιακή ταβερνούλα μας μιά φορά στις δεκαπέντε τις φαγοσκοπείες μας, τη μίζερια μας — ή κακοειά μας!... Τους πιάτους που πιάνω κάθε μέρα στις χιλιομπαλτωμένες κιάτσες... τα μανταλάκια στις προϊστειμένες δικές σου, τα δοπιά μας δυό φορές τη βδομάδα και τα χορταρικά μας τέσσερις, το κρέας μας — λιγιστό, και κατ'α προτίμηση, κατεψυγμένο — κάθε Κυριακή... Δε βρεθήκατε!...



ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει τους ώμους του): Τι να κάνω... Έτσι βρεθήκα ετσι ζώ!... ΕΚΕΙΝΗ (όχι και πιο επιθετικά): Ναι, αλλά μαζί σου ζώ κι' εγώ έτσι. Και ήθελα να ζώ αλλοιώς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άλλοιώς; Πώς αλλοιώς;... ΕΚΕΙΝΗ: Όπως όλοι οι άνθρωποι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (επιθετικός κι' αυτός): Όχι «όπως όλοι οι άνθρωποι», γιατί άνθρωποι υπάρχουν και χειρότεροι από μασ!... Γιατί δεν κυττάς και προς τα κάτω, αλλά ξελαϊμιάζεσαι κυττάνοντας πάντα προς τα πάνω!... Γιατί δε βλέπεις κι' αυτούς που τους λείπει, όχι μόνο το συνοικιακό σινεμά-δουκί μιά φορά τη βδομάδα και ή φτωχολογική δεκαπέντε, μα και το ψωμί κάθε μέρα!... Γιατί σε βασανίζει ή σύγκοισή σου με την κυρία 'Ανθή ή την κυρία Νιάρχου, και δε σε ανακουφίζει ή σύγκοισή με τη στωχιά ζητιάνα της γυνιάς σου, που έχει τέσσερα παιδιά να θρέψει και να χορτάσει κι' από πάνω ξύλο από έναν άντρα μεθύστακα και άγροικο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Αυτό μάς έλπει! Νά ζητιανεύουμε, ή να φάμε και ξύλο!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είναι να μ' σου τύχει... (Την άγκαλιάζει, τρυφερά, πειστικά). Άσε με να σ'ρ'ω πό μερικά ωφέλιμα... Είναι σπάνιοι οι άνθρωποι που άκούονται σε ό,τι έχουν, που έβρουν να προσαρμόζονται με την πραγματικότητα που τους χάρισε ή ζωή που έχουν την ικανότητα να δέχονται σαν καθένας καλωσορισμένο την οποιαδήποτε μετατόπιση και να καταφέρουν να την μεταβάλλουν, αξιοθαύμαστοι άλχημιστρά της φιλοσοφημένης μοιρολατρίας, σε άπεσθη ευτυχία!... Οί πιο πολλοί — και ιδίως οί πιο πολλές — περνούν όλη τη ζωή τους βασανιζόμενοι από συγκρίσεις: «Η κυρία Μπεδοσάκη έχει πιο πολλά από μένα!... Τι ευτυχία να τη φτάσω!...» Και, αν όμως υποθεθί ακόμα κι' ότι τη φτάνουν — πράγμα όχι και πολύ εύκολο, γιατί το ανέβασμα σκαλοπατιών στην ιεραρχία της Τύχης είναι άδολο, ενώ το άσταμάτητο κατέβασμα, το κατακύλισμα ής κάτω είναι εύκολό — τ'αυτο έξέλει!... — πάλι ή δίωξη για καινούργια άνδρα δε σταματάει: «Α, και να γινθουν τώρα, από κυρία Μπεδοσάκη, να γινθουν τ'αυτ' Χαϊτερουμπάντ, ή κυρία 'Αλή Χάν!...» Διότι ή περικήδα της ανθρωπότητας ανισότητος βυθώνεται ός τις πιο λιγνιώδεις στρατοσφαίρες, και ή τροχιά άπληστια μαγνιτίζει τον άνθρωπο πάντα προς τα πάνω έκπνευζόντας το νόμο της βαρύτητας!... Επομένως, ό πόθος για πιο ψηλά, που προέχεται από την ανισότητα και πρ-



γάζει από τη σύγκριση, είναι στοιχεία της ανθρώπινης ιδιοσυγκρασίας, ατέλεια της ψυχής του ανθρώπου.

ΕΚΕΙΝΗ (πεισματάρικα): Λόγια... που δεν αλλάζουν την πραγματικότητα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δε χορεύεται, κι' ούτε υπορούν να την αλλάξουν, προσπαθούν μόνο να την κάνουν υποφερτή. Άκου, και βάλλο καλά στο μυαλό σου! Είναι υπονοούμενη επιτακτική άπέναντί του εαυτού μας, που καταδικάζεται από την παθολογική αυτή μαγία μας από ίσοβιο υαυαυό της ζήλιας, να αντιβρασούμε με όλες τις δυνάμεις μας στον άπερίγραπτο αυτό δαιμόνα που ταλαιπωρεί τη ζωή μας και δε μας άφίνει ούτε στιγμή ησυχίας!... Ή πιο σίγουρη πηγή ευδαιμονίας είναι να έβρουμε να ικανοποιούμαστε με ό,τι έχουμε. Οί άναστάσεις των όνειρων, της φαντασίας και των πόθων δημιουργούν λιγνιώδεις άποψήσεις προς τις άνεξερεύνητες περιοχές άπαγορευμένων υψοτήτων με επικίνδυνους κλυδωνισμούς και άνυπολόγιστα καταστροφικά άποτελέσματα!...

ΕΚΕΙΝΗ (μισοχαλισμένη): Τώρα με

υπέροχες με φράσεις που δεν καταλαβαίνω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα προσπαθώ να γίνω πιο άπλός, πιο συγκεκριμένος: Έχεις διαβάσει τ' «Μαντάμ Μποδάρ» του Γουσταύου Φλωμπέρ;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κάνεις πολύ έσχημα... Γιατί, αν την είχες διαβάσει, θα είχες διαβάσει πολλά.

ΕΚΕΙΝΗ (δύσπιστα): Σάν τί, να πούμε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ηωθδα του ώραιού αυτού έργου είναι μιά μικρή διοόση γυναικούλα με μεγάλη δουερα, που σπάνε τις άλυσίδες της έπαρσιακής μετοχής, για να δραπέτευσουν προς τα χουστοσάστια παλάτια της παριζιάνικης άριστοκρατίας... Πώς να ικανοποιήσουν τους άχαλινάτους πόθους της ή 'Εμμα Μποδάρ από την ταπεινωτική για την διοόρδα της και την άξία της μετοχή της γυναικας ένος άσημαντου έπαρσιακού γιατρού!... Κι' όμως, αυτή είναι γεννημένη για μαρκσία της προεπαναστατικής χλιδής! Ο φτωχός Σαόλ Μποδάρ, που έοπε βαρεία δίπλα της, είναι το βαρβί, που της σταματάει την άνοδο, το ένοχλητικό έμα, που συγκρατεί σε έπίμονα χαμηλά έπίπεδα την άχαλινωτη μογκολόφια των πόθων της!... Τι να κάνη!... Πώς να αντιδράση!... Πώς να άνέβη!... Μιά πρόσκληση στον πύργο ένος γειτονικού άριστοκράτη, που καταδέχεται να θεραπεύη από τ'ον γιατρούδουκ Μποδάρ, μισανοίγει υποστά στην έκθαμβη γυναίκα του τη βαρεία πόρτα που τη χωρίζει από τη μεγάλη ζωή!... Από τη ρουγιά μισοείδε ή άπληστη της ματιά την άστοχάτερη κι' άπροσέλαστη ευτυχία, άνάσανε βαρεία, ήδονικά κι' άπλητισμένα, τα βαρεία άόωματα του πλούτου, που ξεχύνονται από τις πανάρχαιες τουαλέτες των γυναικών από την κουζίνα της σόφας και πολυπόλες μαγειρικής των μεγιστάνων του κοήματος! Πώς να ξαναζήση ύστερα τη μετοχή της, με τί κέφι να έσναυποστή τον χουστοκομμένο έσο κι' άναθό Μποδάρ να ροχαλίξη τις νύχτες δίπλα της, πώς να διαγράψη από το καρνέ των όνειρων της αυτά που σελάνισαν για μιά σύντομη στιγμή, σαν καυστικές άστραπές, υποστά στα θαυμάσια της ματιά!... Από τη στιγμή αυτή ή μαντάμ Μποδάρ είναι άνέγκλητα καταδικασμένη! Άσχημα στην ήθικη πτώση — ό πρώτος άντρας, που δε έσναυκόσθη κάπως τις έξάλλες φαντασμάσεις της είναι ό μορφή στραγγαλιστής της άρετής της — ύστερα στην άυτοκτονία! Νικημένη από τους βασανιστικούς της πόθους, ή μικρή έπαρσιακή γιατρίνα πρσπαθεί να δραπέτευση από τη ζωή που δεν ήταν ίκανή να της προσφέρει όσα υπερέβαλε της ζήτησε!... ΕΚΕΙΝΗ (μ' ένα οίος): Λέω να κινθώ γεύω κι' εγώ να πάθω το ίδιο με τη μαντάμ Ντιυπαρ... ΕΚΕΙΝΟΣ (τη διοόρδα): Μποδάρ... ΕΚΕΙΝΗ: Καλά... Το ίδιο είναι!... ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν είναι καθόλου το ίδιο!... Πρέπει να διαβάσεις το άριστοέγγραφο αυτό του Φλωμπέρ σε μιά άνεξάντηλη πηγή ώφέλιμης διδασκαλίας γι' αυτούς — ιδίως γι' αυτές!... που δεν άκούονται σε ό,τι έχουν και προσπαθούν να σκαρφαλώσουν σε ό,τι δεν έχουν, δεν είναι δυνατό να έχουν!... Ίδως γι'α τις γυναίκες το δίδανμα είναι σωτήριο: «Ζήστε την ώρα σας με το όποιο καλό στο μυαλό σου! Είναι υπονοούμενη επιτακτική άπέναντί του εαυτού μας, που καταδικάζεται από την παθολογική αυτή μαγία μας από ίσοβιο υαυαυό της ζήλιας, να αντιβρασούμε με όλες τις δυνάμεις μας στον άπερίγραπτο αυτό δαιμόνα που ταλαιπωρεί τη ζωή μας και δε μας άφίνει ούτε στιγμή ησυχίας!... Ή πιο σίγουρη πηγή ευδαιμονίας είναι να έβρουμε να ικανοποιούμαστε με ό,τι έχουμε. Οί άναστάσεις των όνειρων, της φαντασίας και των πόθων δημιουργούν λιγνιώδεις άποψήσεις προς τις άνεξερεύνητες περιοχές άπαγορευμένων υψοτήτων με επικίνδυνους κλυδωνισμούς και άνυπολόγιστα καταστροφικά άποτελέσματα!...

ΕΚΕΙΝΗ (με όμη ειλικρίνεια): Πιο πόσο χορεύεται ένα ζευγάρι κάλτσες!... Όλα τάχει ή... Μπεδοσάκη, ήνο ό φρετζές της λείπει!... (Εκείνος άναστήλαξε από το δασυτικό καλαμπόρι της και ζητάει κάποια θαύρω στην άγκαλιά της...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΠΛΟΣΑΓΟΝΟ

Κυττάζετε στον καθρέφτη σας και βλέπετε με φρίκη πως έχετε άρχει με άποκατά το λεγόμενο διπλοσάγονο ή προσοδλή! Δεν υπάρχει λοιπόν τρόπος να καταπολεμήσετε το κακό, πριν ακόμη προχωρήση;

Ναι, υπάρχει μιά εύκολη, άπλη κι' άποτελεσματική άσκηση κατά του διπλοσάγονου. Έσπλάνεστε χαμώ άνάσκελα, με τα γόνατά σας λίγο λυγισμένα προς τα πάνω. Τα πέλματα των ποδιών σας πρέπει να πατάνε καλά στο πάτωμα, όλο-μ ο ν α χ σ τ ο κεφάλι σας και κυττάζετε τα γόνατά σας. Ύστερα κι' αφίνετε να έσναυποση προς τα πίσω, σιγά-σιγά.

Τις πρώτες μέρες, έπαναλαμβάνετε αυτή την άσκηση 4 ως 5 φορές στη σειρά. Όσο τη συνήθίζετε, φτάνετε στις 10 ή τις 15 φορές.

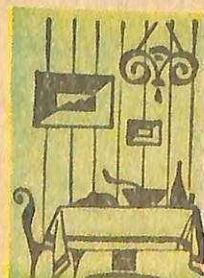
ΤΑ ΨΑΘΙΝΑ ΕΠΙΠΛΑ

Για να καθορίσετε τα ψαθίνα έπιπλα, τα πλένετε με μιά βούρτσα και με σαπουνάδα, τα ξεπλένετε και τα στεγνώνετε π ο λ υ ο ρ α, βάζοντάς τα σε ρεθια άέρος. Ή ψαθιά των κοινών καθισμάτων καθαρίζει θαυμάσια, αν την τρίψετε με λεμονόφλουδες.

ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

Σ' όλα τα γεύματα, έπισημα ή άνεπισημα, πρέπει να τηρούνται οι έξης βασικοί κανόνες από σεβήρισμα:

1) Όλες οι γυναίκες πρέπει να σεβήριωνται πριν απ' τους άντρες. Η πρώτη γυναίκα που δε σεβήριση, δε είναι εκείνη που κάθεται δεξιά απ' τον οικοδεσπότη (αυτή δηλαδή π ο λ υ ο ρ α, βάζοντάς τα σε ρεθια άέρος. Ή ψαθιά των κοινών καθισμάτων καθαρίζει θαυμάσια, αν την τρίψετε με λεμονόφλουδες.



Κρέας, ψάρι, σιγά, όσπρια, γάλα	25%
Λαχανικά και φρούτα	25%
Λιπαρές ύοδες γενικά	20%
Ψωμί κι' άλλα άμυλώδη	25%
Λάχανη	5%



—Μη σπάσετε την πόρτα... είπε στο γιάτρο μία γυναίκα. Θά βγώ έξω!...

Τέσσερα χρόνια ΣΤΗ ΝΤΟΥΛΑΠΑ

Μιά άπιστευτη περίπτωση έρω-
της φασιστικής

Πολύ περίεργα πράγματα συμβαίνουν στο μικρό εκείνο διαμέρισμα του τετάρτου ορόφου μιάς πολυκατοικίας της Νέας Υόρκης, όπου είχε το γραφείο του ο δικηγόρος Μέλβιν Κούς.

Ένα πρωί, κάποιος ηλεκτρολόγος είχε χρησιμοποιήσει τρία χοντρά νομικά βιβλία, για να πατήσει πάνω τους και να τοποθετήσει ένα ηλεκτρικό λαμπτήρα. Ύστερα έχασε να τ' εναρμόνισι στην θέση τους. Όταν όμως το θυμήθηκε και ξαναγύρισε, έπειτα από λίγα λεπτά τα βιβλία βρίσκονταν πάλι στη βιβλιοθήκη!

Άλλοτε πάλι, μία καθαρίστρια είχε αφήσει στο πάτωμα το ξεσκονιστήρι της. Έλειψε λίγο, κι όταν ξαναγύρισε βρήκε το ξεσκονιστήρι πάνω σ' ένα τραπέζι.

Συνεχώς, ο δικηγόρος έμενε για ώρες εργαστήρι ως αργά τη νύχτα. Και τότε είχαν ακούσει τότε επανειλημμένως να μιλάει μοναχός του...

Ο διαχειριστής της πολυκατοικίας παραξενευόταν μ' αυτά τα μυστήρια... Δεν είχε όμως το δικαίωμα να επέμβει, εφόσον ο δικηγόρος ήταν εντάξει στις υποχρεώσεις του και πλήρωνε κανονικά το νοίκι του.

Όσο για τους άλλους, είχαν αρχίσει να πιστεύουν πως το διαμέρισμα εκείνο ήταν στοιχειωμένο...

Ο δικηγόρος Κούς ήταν ένας από τους καλύτερους της Νέας Υόρκης. Οι πελάτες του άνηκαν στην ανώτερη κοινωνική τάξη.

Είχε όμως άρχισι πιά να γερνάει κι' ήταν μισοανάπηρος. Περιοδούσε τις περισσότερες ώρες της ημέρας και τις νύχτες ακόμη στο γραφείο του, συχνά δε και τα Σαββατοκύριακα. Αυτό δεν παραξένευε κανένα, γιατί ήταν γνωστό πως δεν τ' άγγιζαν καλά με τη σύζυγό του.

Μιά Κυριακή πρωί, μία νέα κι' όμορφη γυναίκα έβρεξε στο γειτονικό σπίτι ενός γιάτρου και τον παρακάλεσε να πάει κάπως στο γραφείο του δικηγόρου Κούς, που είχε πεθάνει απ' την καρδιά του. Έπειτα η άγνωστη εξαφανίστηκε.

Η γυναίκα κι' η κόρη του Κούς έβρισκαν κι' έβρισαν στο γραφείο του. Η κ. Κούς θεώρησε τότε κατάλληλη την ευκαιρία να εξακριβώσει επί το πλείονος τι υπήρχε μέσα σε μιά μεγάλη ντουλάπα του τοίχου.

που την κρατούσε πάντα κλειδωμένη ο άντρας της. Η ντουλάπα αυτή ήταν στην πραγματικότητα ένα είδος μικρής αποθήκης, δίχως παράθυρα. — Τι είν' εκεί μέσα; είπε η κ. Κούς. Είμαι περίεργη να το μάθω! — Ας σπάσουμε την πόρτα...

Ο γιάτρος ανέθηκε σ' ένα κάθισμα κι' έριξε μιά ματιά από ένα φεγγίτη, που υπήρχε πάνω απ' την πόρτα της «ντουλάπας». Αντίκρουσε τότε δυο μάτια γεμάτα αγωνία.

— Μη σπάσετε την πόρτα... είπε μία γυναικεία φωνή. Θά βγώ έξω...

Και παρουσιάστηκε η άγνωστη που είχε ειδοποιήσει το γιάτρο στο σπίτι του! Ακολούθησε μιά σκηνή θυελλώδους και τραγική.

— Εγώ είμαι η πραγματική γυναίκα του! φώναξε η άγνωστη στη σαστισμένη χήρα. Έσεις είχατε μόνο τ' όνομά του, έμένα όμως αγαπούσε αληθινά, επί 15 χρόνια!

Ήταν συμπληρωμένη κι' ο πόνος της συγκινημένη. Ωστόσο, η κ. Κούς επέμεινε να ειδοποιήσει την αστυνομία, για να διαφωτιστεί η υπόθεση.

Επειδή λοιπόν βρέθηκαν στην τσάντα της άγνωστης ο δολλοφόνος, η αστυνομία θεώρησε πως τ' είχε κλέψει απ' το δικηγόρο και την έκλεισε στο κρατητήριο, ώσπου να εξακριβωθεί ποιά ήταν και πως είχε βρεθεί εκεί. Την άλλη μέρα, όλες οι αμερικανικές εφημερίδες δημοσίευαν στην πρώτη σελίδα τους την άπιστευτη ιστορία της 'Αδελφής Μέλβιν.

Η νέα γυναίκα είχε ζήσει συνεχώς μέσα στη μικρή αποθήκη επί 4 χρόνια, μη τολμώντας να κουνήσει, ούτε και ν' αναπνεύσει καλά-καλά, όταν υπήρχαν επισκέπτες στο γραφείο του δικηγόρου. Έτρωγε μαζί του το μεσημέρι και το βράδυ. Τη νύχτα, πήγαινε κρυφά στην τουαλέτα της πολυκατοικίας, για να πλύνει τα ρούχα της, καθώς και για τις άλλες ανάγκες της.

Η έρωτική φωλιά τους ήταν η μικρή και στενόχωρη εκείνη αποθήκη. Κι' όμως η 'Αδελφή ήταν απόλυτα ευτυχισμένη... Τις ώρες που ο άγαπημένος της έλειπε στη δουλειά του και την άφηνε αναγκαστικά μόνη της, περνούσε την ώρα της μοναξιάς γαλλικά και στενογραφικά.

Μά δεν παραπονιόνταν καθόλου. Η αγάπη της γέμιζε ολοκληρωτικά τη ζωή της.

Όταν πρωτογνώρισε το δικηγόρο, πριν από 14 χρόνια, ήταν μία κοπέλλα 19 ετών κι' εργαζόταν ως πλάσι βιβλίων. Εκείνος ήταν παντρεμένος. Η κοινωνική θέση του και το επάγγελμά του δεν του επέτρεπαν το παραμικρό παραστράτημα.

Κι' όμως η θύελλα του έρωτα τους είχε παρσσύρει, απ' το πρώτο ραντεβού τους. Η 'Αδελφή εγκαταστάθηκε σε μιά μικρή γειτονική πόλη, όπου πήγαινε και την εύρισκε ο δικηγόρος κάθε φορά που του δινόταν η ευκαιρία. Καείς δεν υποπευόταν αυτό τον κρυφό δεσμό του.

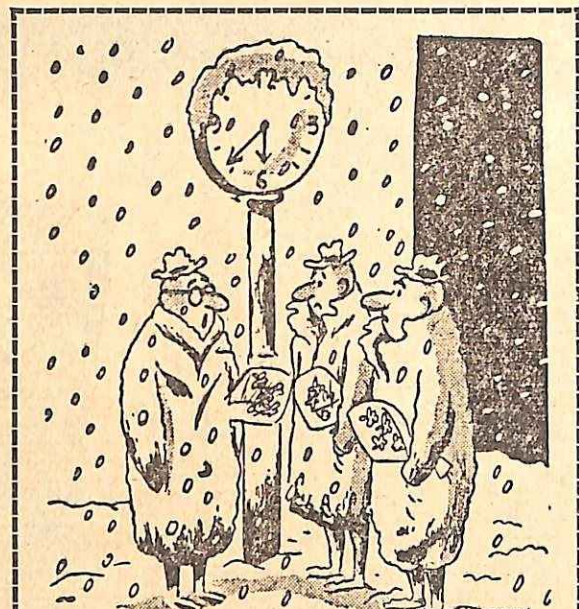
Έπειτα όμως κλονίστηκε η υγεία του και δε μπορούσε πιά να κάνει αυτά τα ταξίδια. Η αγάπημένη του άρχισε τότε να τον επισκέπτεται στο γραφείο του. Αλλά δεν τους άρκούσε αυτό. Ηθελαν νάναι διαρκώς μαζί, ο ένας δίπλα στον άλλο...

Κι' έτσι, η 'Αδελφή εγκαταστάθηκε μέσα στη ντουλάπα του γραφείου του αγαπημένου της.

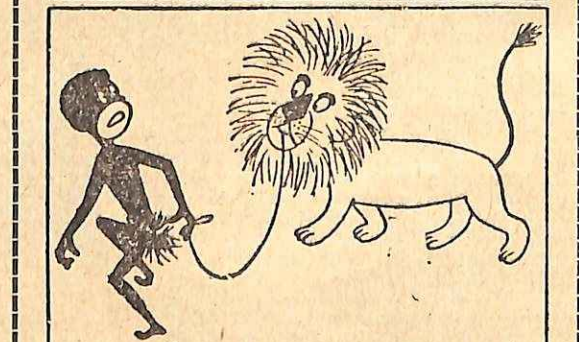
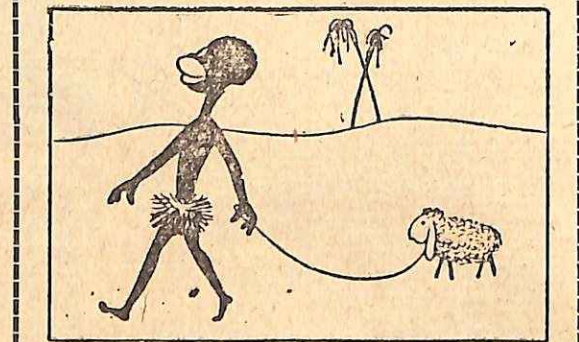
Ο Κούς περνούσε τον περισσότερο καιρό κοντά της. Οι σχέσεις του με το σπίτι του, με τους δικούς του, είχαν γίνει ψυχρές και τυπικές.

Η 'Αδελφή βασανιζόταν, γούναε, ζητήση δώρα, κοσμήματα, γούναε, Αλλά δε θέλησε ποτέ τίποτα απ' ό' αυτά... Της έφτανε μόνονά ο έρωτας της! Κι' όταν έχασε τον αγαπημένο της, η μόνη χάρι που ζήτησε, ήταν να της αφήσουν για ένθυμιο μιά φωτογραφία του. Αλλά δεν της την έκαναν...

Μόλις την άφισε ελεύθερη η αστυνομία, εξαφανίστηκε, και καίνας δεν έμαθε πιά τί άπόγινε!



—Ωστε και οι τρεις την Κρι-Κρι περιμένουμε;



Χωρίς λόγια.



— Συγγνώμη, αγαπητέ γείτονα! Μου δίνετε το καρφί μου;

ΤΟΥ ΜΕΙΝΑΝ ΤΗΝ ΝΤΟΥΛΑ

Ο σκύλος του Μονταρζί

ΣΤΟ μεσάκινα δε δικάζονταν μόνον οι άνθρωποι. Πολλές φορές έφταναν «άνθρωποι» των δικαστηρίων και διάφορα τετράποδα: λαιόρι, γαϊδουράκια, γελάδες, σκύλοι, ακόμη και ποντίκια, που κατηγορήθηκαν για το ένα ή το άλλο έγκλημα. Την εποχή εκείνη, η δικαιοσύνη δεν έκανε καμία διάκρισι ανάμεσα στους ανθρώπους και τα ζώα. Κι' είναι έκαστονάδες οι περιπτώσεις, που τα υπόδικα αυτά ζώα καταδικάστηκαν σε θάνατο ή σε διάφορες άλλες ποινές. Έξαιρετικό όμως ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι δικές εκείνες όπου εμφανίζονταν άνθρωποι και ζώα ως αντιδικοί. Κι' οι αντιδικίες αυτές κατέληγαν συχνά στις πιο παράξενες εκδηλώσεις, ακόμη και σε μονομαχίες μεταξύ ανθρώπων και ζώων.

Είναι γνωστό πως την εποχή εκείνη και το παραμικρό επεισόδιο της καθημερινής ζωής, έθεωρείτο σαν υπαγορευμένο από τη θεία Πρόνοια. Φαινόταν δε πολύ φυσικό και πολύ λογικό να υποβάλλουν τους κατηγορούμενους σε ώρισμένες δοκιμασίες, που το αποτέλεσμα τους το θεωρούσαν ως εκδήλωση της θείας απόφασης. Και πρώτα απ' όλα έχουμε τις μονομαχίες: «Οποιος σκτωνόταν, ήταν ένοχος!» Ο νικητής, φυσικά, πιστευόταν γι' αθώος, αφού η Θεία Πρόνοια τον είχε προφυλάξει από το χαϊδί. Συχνά οι κατηγορούμενοι υποβάλλονταν σε φριχτά βασανιστήρια, με φωτιά, με κοφτό νερό ή αγγό, με βγάλσιμο ματιών ή νυχιδών και πολλά άλλα. «Αν μπορούσαν ν' αντέξουν» — χωρίς στη θεία βοήθεια — ανακρινόνταν αθώοι κι' απαλλάσσονταν της κατηγορίας. Αν υπέκυπταν και πέθαιναν, όπως συνέβαινε σχεδόν πάντα, θεωρούνταν ένοχοι.

Οι δοκιμασίες αυτές, εκτός των άλλων, είχαν για τους δικαστές και το πλεονέκτημα να μην αξιώνουν των κατηγορούμενων. Η προσπάθεια του δικαστή δεν ήταν ν' απονείμει το δική, αλλά ν' αποδείξει μ' οποιόδηποτε τρόπο την ένοχη του δυστυχισμένου, που παρ' όλας τις ανωδεδεμένες προσπάθειές του, το θέαμα ήταν απίθανο δραματικό. Όμως και οι δικαστές δεν έδινε σημασία, γιατί ήταν ένα πολύ συνηθισμένο φαινόμενο. Η πρώτη έρωτη του δικαστή ήταν:

Είσαι ένοχος ή όχι;

Κι' αν ο κατηγορούμενος αρνιόταν, τότε άρχιζαν τα φριχτά μαρτύρια του, μπροστά σ' όλο τον κόσμο και στους συγγενείς του, για να δηλογήσει την αλήθεια. Έτσι πολλοί, για να μην υποστούν ό' αυτά τα τρομερά βασανιστήρια, όμολογούσαν την ένοχη τους. Όταν, λοιπόν, συνέβαινε αντιδικία ανθρώπου και ζώου, οι δοκιμασίες αυτές προσλαμβάνανε ένα δραματικό ενδιαφέρον. Τέτοια ήταν και η δική που αναφέρεται στα δικαστικά χρονικά ως «Δίκη του σκύλου του Μονταρζί». Η δίκη αυτή έγινε την εποχή που βασιλευσε ο Κάρολος Δ', που η ιστορία τον ώνόμασε Σοφός. Σ' την πραγματικότητα η έπωνυμία αυτή δεν του ταίριαζε διόλου. Γιατί κάθε άλλο παρά σοφός μπορούσε να είναι ένας άνθρωπος, που γι' απάλλαγή μιά ώρα άρχιζαν από κάποιον που του έφεραν να κρίνει, τον κυττούσε βαρυστημένα στα μάτια και του έλεγε:

— Είσαι ένοχος και το ξέρω! Όμολόγησε λοιπόν και τελειώνουμε...

Αν ο μολόμενος κανείς να του έναντιωθι, τότε γινόταν έξω φρενών και η καταδική του δυστυχισμένου αυτού ήταν βέβαιη. Ωστόσο, κατά το 1371, ανάμεσα στους βασιλικούς σωματοφύλακες που υπερασπιζαν τον άρρωστο πάντα κι' αποτραπίζονταν σ' άνακτορα του Σαιν Πώλ βασιλέα, υπηρέτουσαν και δυο στενοί φίλοι: Ο Όμπρ ντε Μοντινιέ κι' ο Ζάκ Μακέρ. Η ιστορία άρχιζε κατά τρόπο πολύ κοινό, δηλαδή με μιά έρωτική περιπέτεια. Ο Μακέρ έρωτεύτηκε την Όντ, αδελφή του Μοντινιέ. Ο τελευταίος όμως εναντιώθηκε στο γάμο αυτό, γιατί ο φίλος του δεν είχε άριστοκρατικό αίμα στις φλέβες του.

— Λυπούμαι, άλλ' η αδελφή μου δεν πρόκειται να γίνει γυναίκα σου, του πρόκειται να γίνει γυναίκα μου, του είπε μιά μέρα Την άρραβώνισα με τον κόμητα ντε Λαπαλιέ. Προσπάθησε λοιπόν να την ξεχάσει, για να μπορούμε να συνεχίσουμε την ώρια, κατά τ' άλλα, φίλα μας...

Ο Μακέρ που άσπασσε παράφορα την εύγενική Όντ, βυθίστηκε σε μαύρη απελπισία. Κι' η απελπισία του αυτή θέριεψε όλοένα μέσα του, όσο σκεφτόταν πώς το μόνο εμπόδιο για την πραγματοποίησή του, όσο σκεφτόταν πώς το μόνο εμπόδιο για την πραγματοποίησή του, ήταν ο έπιστήθιος φίλος του, αυτός που τον λαγώνισε διέπρω του. Ήταν ο Όμπρ ντε Μοντινιέ. Αντίθετα όμως από τον Όμπρ, η Όντ ως τότε γι' αδελφού του. Αντίθετα όμως από τον Όμπρ, η Όντ ως τότε γι' αδελφού του. Αντίθετα όμως από τον Όμπρ, η Όντ ως τότε γι' αδελφού του.

Ότι κι' αν γίνι, όσο κι' αν με πιέσουν, δεν πρόκειται να παντρευτώ τον ντε Λαπαλιέ, του άρχιζόταν με δάκρυα στα μάτια. Σ' άγαπώ, και πρέπει να κάνεις υπομονή...

— Άς πούμε: — Άσπουν να πείσω τον Όμπρ πως δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Μην άνησυχείς, αγαπημένη μου! Πολύ γρήγορα θά βρω μέσα άγκαλιάσμενοι, χωρίς να φοβόμαστε κανένα...

Στις 6 Οκτωβρίου 1371, οι δυο φίλοι διέσχισαν καβάλα σ' άλογά τους το άπέραντο κι' έρημικό δάσος του Μπουτό. Ο Όμπρ πήγαινε με τον Ζάκ στην έρημη άδελφή του. Κι' οι δυο ήθελαν να την άσπαζον, γιατί θά έφταναν για το Περίγειο, όπου θά υπηρετούσαν στο φημισμένο τάγμα του Ντουκενέ. Οι δυο φίλοι ήταν έλεύθεροι ως το άλλο πρωί και σκέφτηκαν μετά από τον άσφαλισμό της Όντ, να πηγαίνουν να διασκεδάσουν στο παλάτι του άριστο Παπαγάλου, όπου θά συναντούσαν κι' ένα σωρό άλλους συντρόφους τους. Ξαφνικά, ο Μακέρ, συλλογίστηκε με άπελπισία τις καλές ώρες της ελευθερίας που του έμεναν. Σκέφτηκε ακόμη και έμπόδια που του έφεραν ο φίλος του για την ένωσή του με την Όντ.

και το θάνατο που ίσως τον περίμενε.

Ο Μακέρ έσφιξε τα δόντια του. Και χωρίς καλά-καλά να σκεφτεί τί κάνει, έσυρε το στίλετό του, ώριψε με τ' αλόγο του έναντιον του Μοντινιέ και πρώτου προλάβι ο άλλος να προφυλαχτεί, του το βούισε στη πλάτη. Ο δυστυχισμένος Όμπρ έσφαλε μιά κραυγή και κατρακύλησε από το άτι του. Πού χάθηκε τρομαγμένο πίσω από τα δέντρα του δάσους. Όταν είδε, το φίλο του να σπαρταρά στα πόδια του, τότε μόνο κατάλαβε ο Ζάκ την τρέλλα, που είχε κάνει. Άνοιξε ώστόσο ένα λάκκο, έθαψε εκεί μέσα το φίλο του και γύρισε στο Σαιν Ντεν, χωρίς να έπισκεφτεί τον πύργο των Μοντινιέ. Πήγε όμως στον άριστο Παπαγάλο και διασκεδάσε με τους φίλους του ως την άλλη μέρα, το πρωί. Μ' όλο που είχε κάνει το τρομερό αυτό έγκλημα, δεν έδειχνε διόλου ότι ήταν στενοχωρημένος. Αντίθετα μάλιστα τραγουδούσε πιο πολύ απ' όλους κι' ύστερα έφυγε μαζί με τους άλλους για τη μονάδα του.

Ο Όμπρ όμως είχε ένα σπουδαίο λαγωνικό — τον Ούσάκ — που παρ' την κοινή αντίληψη ότι τα λαγωνικά είναι τα μόνα σκυλιά που δεν άφοσιώνονται, ήταν πολύ πιστό στον κύριό του. Ξαφνικά, λοιπόν, ο Ούσάκ, λές και κάτι να προαισθανόθηκε μέσα στη μικρή αλή του, τον είχαν δέμένο. Γαύιζε, ούρλιαζε, τραβούσε την αλυσίδα του, ώσπου κατόρθωσε να τη σπάσει. Άρριψε τότε σαν βέλος προς τη διέξοδο του δάσους. Έκει δε δυσκολεώθηκε ν' άνακαλύψι το δέντρο, όπου στη ρίζα του ήταν θαμμένο τ' άφεντικό του. Έσκαψε λίγο με τα νύχια του, άλλ' εγκατέλειψε προσωρινά το σκάψιμο για να κυνηγήσει το δολοφόνο.

Ο Μακέρ, βλέποντας το λαγωνικό του φίλου του να τρέχει σαν δαιμονιαμένο πίσω του, προσπάθησε να τ' άπομακρύνι με τις πέτρες. Το πιστό όμως ζώο δεν είχε σκοπό να παρατήσει τη λεία του. Γινόταν όλοένα και πιο επιθετικό. Έτσι ο Μακέρ, πότε άμυνόταν, πότε άμυνόταν και πότε έπιτίετο, έρτασε τους φίλους του που προηγούνταν.

Η άπουσία όμως του Όμπρ, η παράδοξη στάσι του σκύλου του κι' η άνησυχία του Ζάκ, κίνησαν σ' όλους την περιέργεια.

Έπεισαν τον Ούσάκ και τον έδωσαν. Αλλά μόλις τον έλυναν, η πρώτη του δουλειά ήταν ν' άνακαλύψι τον Μακέρ και να του έπιτεθι με λύσσα.

Ο άρχηγός των σωματοφύλακων έκανε τότε τη σχετική άναφορά στο άσινά.

Ο Κάρολος ήταν αινώιος άδιάβητος και δεν του άρεσε ν' άνακατεύεται σε φασαρίες.

Συνήθιζε όμως να δέχεται το λαό του και ν' ακούει τα παράπονά του, άσχετα αν δεν τούδινε ποτέ το δική του.

Του παρουσιάσαν λοιπόν, και τον Ούσάκ, που ήταν ήσυχος κι' άφησε να τον χαϊδεύουν. Μόλις όμως φαινόταν ο Μακέρ, άγριεσε κι' ώριμωσε ακάθαρτος να τον ξεσχίσει. Ο βασιλέας πρόσταξε τότε ένα σωματοφύλακά του ν' άκολουθήσει το σκύλο στο δάσος.

Ο Ούσάκ τον ώδηγησε ως το δέντρο κι' έκει έγινε η έκταψη κι' η άποκάλυψη του πτώματος.

Δε χωρούσε πιά άμφίβολα για την ένοχη του Ζάκ.

Έπειτα όμως αυτός διαμαρτυρόταν πως ήταν άδικος, ο Κάρολος πρόσταξε να γίνει η δοκιμασία της μονομαχίας, ανάμεσα στο σκύλο και τον άνθρωπο. Αν ο Μακέρ κατόρθωνε να νικήσι τον Ούσάκ, ήταν άθώος!

Ο βασιλέας ώρισε ακόμη ότι κατά την πάλη, ο Μακέρ μπορούσε να χρησιμοποιήσι κι' ένα ρόπαλο, για νάχη κι' αυτός ένα όπλο όπως είχε τα δόντια του ο σκύλος.

Κατά τα έθιμα της εποχής, η δοκιμασία θά γινόταν σε δημόσιο χώρο και μπροστά σε θεατές.

Το γεγονός έδωσε άφορμή σε μεγάλη μονομαχία. Όλόκληρη η Αύλη παρέυρέθηκε στην άσυνήθιστη αυτή συγκέντρωση. Όλόκληρη η Αύλη παρέυρέθηκε στην άσυνήθιστη αυτή άκράτητος έναντιον του Μακέρ.

Άδικα προσπάθησε εκείνος να τον άσφυγνι.

Σε λίγο το πρόσωπό του ήταν γεμάτο αίματα. Το λαγωνικό προσπαθούσε με μακία να τον δαγκώσει στο λαιμό.

Τρομοκρατημένος τότε ο δολοφόνος έχασε τελείως το ήθικό του και άρχισε να φωνάζει:

— Πάρτε το σκύλο! Θά όμολογήσω...

Άμέσως οι στρατιώτες έδεσαν τον Ούσάκ κι' ο ένοχος, γονατίζοντας μπροστά στο πλήθος, διαλάλησε την αλήθεια κλαίγοντας με δυνάμεις λυγμού.

Έπειτα από μερικές μέρες, ο Ζάκ Μακέρ καταδικάστηκε σε θάνατο και κρεμάστηκε στην πλατεία Άρντο.

Ο ήρωισμός του Ούσάκ, ενέπνευσε σε κάποιο γλύπτη να φιλοτεχνήσει την άναπαύσασι της τομής αυτής μονομαχίας στη μετώπη του τζακιού του πύργου των Μονταρζί.

Γι' αυτό ο σκύλος του Όμπρ έμεινε γνωστός από τότε ως σκύλος του Μονταρζί.

Βέβαια, η ανθρώπινη δικαιοσύνη ήταν εκείνο τον καιρό πολύ στενοκέφαλη.

Όποιοδήποτε όμως δεν έστερείτο πρωτοτυπίας.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΑΝΟΣ

Επιδημία

Έτσι εξετάζεται η καρδιά...

Νέες επιστημονικές μέθοδοι, που βοηθούν στη διάγνωση

Η εξέταση της καρδιάς απαιτεί μεγάλη εξασκήσι και διαγνωστική ικανότητα. Ο καρδιολόγος δε μπορεί να δη. ούτε ν' αγγίξει την καρδιά. Άκουει μονάχα τους ήχους της — κι' αυτούς όχι πολύ καθαρά. Θα μπορούσαμε δηλαδή να τον παραβάλουμε μ' ένα μηχανικό αυτοκίνητο, που εξετάζει μια μηχανή, χωρίς ν' αγγίξει με το χέρι της...

Κι' όμως, χάρις στις νέες μεθόδους εξέτασης, οι καρδιολόγοι καταρθώνουν συνήθως ν' αγγίσουν μια ακριβή εικόνα της καταστάσεως της καρδιάς και των ικανοτήτων της.

Πρώτα απ' όλα, ο γιατρός θα κάνει διάφορες ερωτήσεις στον άρρωστο του: Έπαθε όστρακία, όταν ήταν παιδί; Είχε ποτέ όξεις ρευματισμούς; Πρωτοήταν οι αστράγαλοι του; Έχει ταχυπαλμία, όταν κουράστη λίγος; Πονάει στο στήθος; κλπ.

Όλες αυτές οι πληροφορίες θα υποβοηθήσουν πολύ το γιατρό στο έργο του. Μάλιστα, ο δόκτωρ Ουάιτ, ο καρδιολόγος που κούρασε τον Αϊζενχάουερ, θεωρεί αυτό το ερωτηματολόγιο σαν το σπουδαιότερο παράγοντα για τη διάγνωση.

Έπειτα, ο γιατρός ζητάει ν' γίνουν διάφορες αναλύσεις. Η ανάλυση ούρων φανερώνει τη λειτουργία των νεφρών, που μπορεί ν' επηρεάσει σοβαρά και την καρδιά. Με την εξέταση αίματος ανακαλύπτεται η αναιμία, που έχει ως συνέπεια την κακή θέρμη του καρδιακού μυός.

Εξέ, άλλου, ο καρδιολόγος θα μετρήσει το σφυγμό, την πίεση του αίματος και το βάρος. Ζέρει τώρα αρκετά πράγματα για την καρδιά του άρρωστου κι' είναι ετοιμος πια ν' αγγίξει τη καρδιά απ' ευθείας, "ενα απ' τα πρώτα πράγματα που θα τον απασχολήσουν, θα είναι η κατάταξη των στεφανιαίων αρτηριών, που τροφοδοτούν τον καρδιακό μυ. Μηπως παρουσιάζουν στενώσεις ή θρομβώσεις;

Δεδομένου, ότι είναι αδύνατο ν' αγγίξει, ο γιατρός εκτιμά την κατάσταση τους, εξετάζοντας τα λεπτά αίμοφρα άγγεια του αμφιβλυστροειδούς του μυοτίου, με τη βοήθεια ενός «φθορσμοσκοπίου» (του γνωστού «κλεινού οργάνου», που αποτελείται από ένα καθρεφτάκι κι' ένα φως). Αν τα άγγεια αυτά παρουσιάζουν αρτηριοσκληρωτικές αλλοιώσεις, το ίδιο θα συμβαίνει, κατά πάσαν πιθανότητα, και στις στεφανιαίες αρτηρίες της καρδιάς.

Μάλιστα, ένας Αμερικανός καρδιολόγος, Βεβαιώνας, ότι μπορεί, κυτταζοντας μέσα στα μάτια ενός ανθρώπου, ν' υπολογίσει με αρκετή ακρίβεια πόσα χρόνια θα ζήσει!

Υστερα ο γιατρός άκουει με το στήθοσκοπιο τους διαφόρους ήχους της λειτουργίας της καρδιάς, που τον κατατοπίζουν κι' αυτό αρκετά για τις τυχόν ανωμαλίες της.

Εδώ πρέπει να προσθέσουμε, ότι οι «ψιθύροι» της καρδιάς, που έθεωρούντο άλλοτε σοβαρά συμπτώματα, σήμερα δεν ανησυχούν τόσο πολύ τους καρδιολόγους. Ίδιως στα παιδιά υπάρχουν σχεδόν πάντοτε τέτοιοι «ψιθύροι», όφει λόμενοι στην πολύ ζωηρή κί-

νηση του αίματος μέσα στην καρδιά τους.

Το μέγεθος της καρδιάς παίζει κι' αυτό το ρόλο του. Γιατί, όταν το όργανο αυτό έχει αρχίσει ν' λειτουργεί ελαττωματικά, μεγαλώνουν συχνά οι διαστάσεις του, για ν' αμμοποιήσουν την ακόμη σπάνια προορισμό του. Τέτοιοι μεγάλοι όμως της καρδιάς παρουσιάζουν και όσο κάνουν βαρείες δουλειές, καθώς και οι άθληται (στούς τελευταίους, η καρδιά ξαναμικραίνει, όταν εγκαταλείψουν άρδότερα τον άθλητισμό).

Για ν' υπολογίσει το μέγεθος της καρδιάς, ο γιατρός χτυπάει ελαφρά το θώρακα σ' διάφορα σημεία. Πάνω απ' τούς πνευμονικούς ακούγεται ένας ήχος καθαρός, ενώ πάνω απ' την καρδιά ο ήχος είναι πνιχτός.

Ακριβέστερες όμως πληροφορίες γι' αυτό δίνει η ακτινοσκόπηση.

Έπίσης, με τις ακτίνες Χ μπορεί ν' εξετασθεί και το έσωτερικό της καρδιάς. Εισάγονται στις φλέβες ειδικές ουσίες, αδιάφανες στις ακτίνες, και περνάει μαζί με το αίμα μέσα απ' την καρδιά, σ' ελίγα δευτερόλεπτα. Στο σύντομο αυτό χρονικό διάστημα, ο γιατρός μπορεί ν' βγάλει 60 ή περισσότερες ακτινογραφίες, στις οποίες διακρίνεται το μέγεθος των θαλάμων της καρδιάς, το ανοιγοκλείσιμο των βαλβίδων, οι πιθανοί όγκοι, κλπ.

Μια νέα και πολύ ενδιαφέρουσα μέθοδος είναι ο καθητηριασμός της καρδιάς. Επινόηθηκε από ένα Γερμανό γιατρό, που πήρε μάλιστα πέρυσι το βραβείο Νόμπελ. Ο καρδιολόγος εισάγει σ' ελίγα φλέβα του άρρωστου μπράτσου ένα λεπτό, μακρύ κι' ευλύγιστο σωλήνα και τον σπρώχνει με προσοχή, ώσπου ν' φτάσει μέσα απ' τη φλέβα στο έσωτερικό της καρδιάς. Συγχρόνως παρακολουθεί την κίνησή του με ακτινοσκόπηση. Όταν φτάσει ο σωλήνας μέσα στην καρδιά, μπορεί πια ο γιατρός ν' διοχετεύσει απ' αυτόν διάφορα φάρμακα για διαγνωστικούς ή για θεραπευτικούς σκοπούς.

Η μέθοδος αυτή έχει εφαρμοσθεί ακόμα και σ' εβρεή νεογνώντα, όποτε ο σωλήνας που χρησιμοποιείται, είναι τρεις φορές λεπτότερος από ένα «καλαμάκι» της γρανίτας.

Ο καθητηριασμός της καρδιάς είναι σχεδόν ανώδυνος. Μιά Ένεση τοπικού αναισθητικού ναρκώνει το μέρος όπου ανοίγεται η φλέβα. Στην υπόλοιπη δε διαδρομή του, ο σωλήνας δεν προκαλεί κανένα πόνο, γιατί οι φλέβες και το έσωτερικό της καρδιάς, δεν έχουν αισθητήρια νευρά.

Από άποψης ασφαλείας, μία στατιστική μας λέει, ότι, επί 5691 καθητηριασμών, σημειώθηκαν μόνο 3 θάνατοι, όφειλόμενοι σ' αυτή την επέμβαση.

Μια άλλη μέθοδος εξέτασης της καρδιάς, είναι με τον ηλεκτροκαρδιογράφο. Το όργανο αυτό σημειώνει τα άσθενήματα ηλεκτρικά ρεύματα, που παράγονται από ένα είδος λίστ της καρδιάς και που προκαλούν τις ρυθμικές συσπάσεις της. Το ηλεκτροκαρδιογράφημα μιας άρρωστης καρδιάς, παρουσιάζει χαρακτηριστικές ανωμαλίες. Έτσι, ο γιατρός καταλαβαίνει, ότι κάτι έχει η καρδιά, και ψάχνει κατόπιν για ν' καθορίσει αυτό το κάτι.

Επίσης με τον ηλεκτροκαρδιο-

γράφο, παρακολουθείται η ανάρωση της καρδιάς έπειτα από μία προσβολή.

Υπάρχουν ακόμα κι' άλλες νεότερες μέθοδοι εξέτασης, βρίσκονται όμως ακόμα στην αρχή της εφαρμογής τους.

Πάντως, έχει απόλυτο δίκιο Ένας διακεκριμένος γιατρός, που είπε: «Η μελέτη και η κατανόηση της ανθρώπινης καρδιάς έχει προχωρήσει μέσα στην τελευταία 25ετία περισσότερο παρά όσο σ' ελίς μαζί τα προηγούμενα 5.000 χρόνια».

Ο Ο κωκίνες δε προσβάλλει τούς αλλεργικούς;

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις πολλών επιστημόνων, οι πάσχοντες απ' αλλεργία δεν προσβάλλονται από κωκίνο, διαβήτη και ρυματισμό. Οι λόγοι αυτής της άνοσιας παραμένουν άγνωστοι.

Τα δόντια και το άεροπλάνο

«Αν έχετε χαλασμένα δόντια, καλόν είναι ν' αποφυγείτε τα μακρινά ταξίδια με άεροπλάνο. Όπως είναι γνωστό, τα άεροπλάνα που εκτελούν τις συνθησμένες πτήσεις, δεν πετάνε σ' μεγάλο ύψος. Όταν πρόκειται όμως, για μακρινά ταξίδια, το άεροπλάνο μπορεί ν' αναντήση δυσμενείς ατμοσφαιρικές συνθήκες και ν' αναγκασθεί ν' ανεβεί σ' πολύ μεγάλο ύψος. Στην περίπτωση αυτή, είναι πολύ πιθανόν ν' απάσουν τα σφραγισματα που έχετε ή ν' πάθετε μία άκνυφοση όδοιταλγία. Τελευταία ακόμη, ένα μεγάλο επιβατικό άεροπλάνο βρέθηκε στην ανάγκη ν' ανεβεί σ' ύψος 8000 μέτρων, για ν' αποφυγή έναν λαχυρότατο κυκλώνα και μερικοί από τούς επιβάτες του, που είχαν χαλασμένα δόντια, έπαθαν τότε όξυτατες όδοιταλγίες. Σ' έναν απ'

αυτούς, μάλιστα, οι πόνοι έγιναν τόσο άρδότες, ώστε χρειάστηκε ν' αου βγάλουν με πρόχειρα μέσα ένα χαλασμένο δόντι, κατά τη διάρκεια της πτήσεως.

Η εξέγηση που οι επιστήμονες δίνουν σ' αυτό το φαινόμενο είναι η ακόλουθη: Κατά το σφράγισμα ενός χαλασμένου δοντιού, μία ελαστική ποσότης άερος εγκλωβίζεται μέσα σ' αυτό. Όταν, όμως, η ατμοσφαιρική πίεση κατέρχεται, όπως συμβαίνει στα μεγάλα ύψη, ο άερος αυτός διαστέλλεται και μπορεί τότε ν' απάσει το σφράγισμα. Σύμφωνα με μία άλλη εξέγηση, η εξαιρετική εύαισθησία των νευρών στα μεγάλα ύψη όφειλεται στο ότι το αίμα είναι πτωχό σ' όξυγόνο. Άρκει τότε η παραμικρή πίεση, για ν' αροκληθούν άρδότες πόνοι.

Κινδυνεύουμε από το στρόντιον 90

Το στρόντιον 90, ραδιενεργό ισότοπο που σχηματίζεται κατά τα πειράματα των ατομικών όπλων, και που διασκορπίζεται με τον άνεμο σ' ερσώστες αποστάσεις, όπως απέδειξαν διάφορες μετρήσεις που έγιναν τελευταία, απορροφάται από τα φυτά και τα ζώα και εναποτίθεται τελικά στα όστα του ανθρώπου, από όπου αρχίζει ν' εκπέμπει βλαβερές ακτινοβολίες σ' όλο το σώμα. Πριν από την ατομική εποχή, δεν υπήρχε ραδιενεργό στρόντιον στα όστα των ζώων και του ανθρώπου. Σήμερα, πουναντιον, η αναλογία του αυξάνει άργ, αλλά σταθερά. Σ' ελίς παιδιά που πέθαναν τελευταία στην Άγγλια, η αναλύσις απέδειξε την ύπαρξη στα όστα τους ραδιενεργού στρόντιου σ' αναλογία 1/4 από την ύπατιθέμενη επίκινδυνή δόση. Το γεγονός αυτό προκάλεσε μεγάλη έντυση στους επιστήμονες. Δεν είναι άπιαστο πολλές από τις σύγχρονες καχερίες, που δεν έχουν τη μορφή ώριστης άσθενείας, ν' όφειλονται σ' αυτή την αίτια.



ΤΥΦΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΦΗΡΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Στο Νορτχάιμ της Γερμανίας βρίσκεται το εργαστήριο του νεορού επιστήμονος Μπουρκχαρντ Χαμ (βελγία), ο οποίος αποτελεί ένα μοναδικό δείγμα για το τι μπορεί ν' επιτύχει ο άνθρωπος, όταν έχει θέληση, γυφλός, κουφός και χωρίς χέρια ο τραγικός αυτός άνθρωπος του τελευταίου πολέμου έδειξε μία καταπληκτική θέληση ν' συνεχίσει τις επιστημονικές του μελέτες. Δυό άτομα φανηκαν άμέσως πρόθυμα ν' τον βοηθήσουν στις φυσικομαθηματικές του έρευνες και αυτό έδωσε θάρρος στο νεαρό επιστήμονα. Τα δυό αυτά πρόσωπα είναι ο πατέρας του και η γυναίκα του Γκέρντα διακρίνονται δε και οι δυό στη φωτογραφία μας. Τόσο οι «Αμερικανοί, όσο και οι Ρώσοι εκάλεσαν στη χώρα τους τον άνθρωπο επιστήμονα, εκτιμώντας την αξία του. Αυτός όμως προτιμά ν' μείνει στη Γερμανία και ν' συνεχίσει τις μελέτες του στο άσπας εξοπλισμένο εργαστήριο που έδωσαν στη διάθεσή του οι συμπατριώτες του.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΦΑΡΜΑΚΟ

για το άσθμα

Είναι ιδιαιτέρως κατάλληλο για τα παιδιά

Μία εξαιρετικά ευχάριστη έιδση για πολλούς άσθματικούς —ιδίως δε για κείνους που υποφέρουν από συχνές και όξείες κρίσεις της παθήσεώς τους— αποτελεί η ανακάλυψη ενός νέου φαρμάκου, που φέρνει ανακούφιση στην περίπτωσή τους και μάλιστα σ' ελίγα λεπτά της ώρας.

Λέγεται «Ελιεοφυλλίνη» και είναι ένα υγρό που παίρνεται απ' το στόμα.

Έτσι, δε χρειάζονται πια ένεσεις κατά τούς παροξυσμούς του άσθματος, και συνεπώς δεν είναι αναγκασμένος ο άσθενής ν' περιμένει το γιατρό που θα του τσι κνή.

Το ίδιο αυτό φάρμακο φαίνεται πως είναι όφέλιμο και για το χρόνιο άσθμα και τις επιπλοκές του. Ίδιαιτέρως δε αποτελεσματικό αποδείχτηκε για τα άσθματικά παιδιά.

Στο Νοσοκομείο του Λονγκ Άιλαντ έγινε μία έντυπωσική δοκιμή της «Ελιεοφυλλίνης». Πενήντα άσθενείς υπέθεσαν από όξεία κρίσι άσθματος και βρίσκονταν σ' κίνδυνο. Οι γιατροί τούς έδωσαν τότε ν' πιούν το νέο φάρμακο.

Οι 37 λοιπόν απ' αυτούς ανακουφίστηκαν τελείως απ' τα συμπτώματα, μέσα σε μισή ώρα (ή και γρηγορότερα ακόμη) και δε χρειάστηκαν πια άλλη θεραπεία.

Ός τώρα οι ένεσεις έπινεφρίνης και άμιοφυλλίνης ήταν τα δύο αποτελεσματικότερα μέσα για ν' υποχωρή γρήγορα η δύσπνοια και το «σφίξιμο» του στήθους, τα χαρακτηριστικά δηλαδή συμπτώματα που παρουσιάζει το όξύ άσθμα. Άλλ' οι ένεσεις πρέπει ν' γίνονται από γιατρό, κι' ός ότου φτάσει αυτός, ο άρρωστος υποφέρει και βασανίζεται από τη δύσπνοια.

Η «Ελιεοφυλλίνη» είναι μία διάλυση θεοφυλλίνης σ' νερό και οινόπνευμα. Η θεοφυλλίνη συγγενεύει στενά με την άμιοφυλλίνη. Άλλ' η διάλυση της έχει μία διαφορετική και μάλλον άσυνήθιστη ιδιότητα: ν' περινή ταχυτάτα απ' το γαστροεντερικό σύστημα μέσα στο αίμα, όπου φέρνει άμέσως την ένεστιά της.

Ο άσθενής μπορεί ν' έχει έτοιμο πάντα το φάρμακο αυτό στο συστάρι του ή στην τρέπη του, ώστε ν' το πάρη άμέσως, με τα πρώτα συμπτώματα μίας κρίσεως.

Η «Ελιεοφυλλίνη» έδωσε έπίσης εξαίρετα αποτελέσματα για τη θεραπεία του χρόνιου άσθματος. Πολλοί άσθματικοί αναπνέουν συνεχώς με δυσκολία, ακόμα και στα διαλείμματα ανάμεσα στις όξείες κρίσεις. Μ' ελίς δόσεις «Ελιεοφυλλίνης» διευκολύνεται σημαντικά η άσπνοή τους και γίνεται σχεδόν φυσιολογική.

Οι δόσεις αυτές τού φαρμάκου κανονίζονται αναλόγως της κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως.

Τα αποτελέσματα είναι συχνά εκπληκτικά σ' άσθματικούς ηλικιωμένους και έξασθενημένους, που παρουσιάζουν επιπλοκές (εμφύσημα, χρόνια βρογχίτιδα, κλπ.). Όρισμένοι απ' αυτούς, που είναι και αν-

ήτσει άνθρωποι, παρουσίασαν μία άπίστευτη γενική καλύτερεση. Κέρδισαν βάρος, έαναδρθηκαν τις δυνάμεις τους, μερικοί μάλιστα απ' αυτούς μπόρεσαν και ν' έαναυρίσουν στή δουλειά τους.

Μία γυναίκα 59 έτών υπέφερε επί 5 χρόνια από χρόνια βρογχίτιδα, εμφύσημα και μόνη δύσπνοια. Πάθαινε μία ή δυό όξείες κρίσεις άσθματος κάθε βδομάδα.

Όλ' αυτά λοιπόν λείψανε, ός δι' αμαγείας, άφ' ότου άρχισε ν' χρησιμοποιή το νέο φάρμακο. Αναπνέει πια κανονικά, είναι ίκανή για μετρία έργασια και κέρδισε περί τα 10 κιλά, μέσα σ' ελίγο χρονικό διάστημα.

Στα παιδιά, το φάρμακο αυτό ενεργεί ακόμη ταχύτερα και είναι άποτελεσματικό σ' ελίγα μικρότερες δόσεις απ' αυτές, που χορηγούνται συνήθως με ύπόθετα απ' το άπειθυσιό.

Πρέπει ν' σημειωθεί ότι με τα ύπόθετα συμβαίνει συχνά το έξης δυσάρεστο: Έπειδή άρδον κίπως ν' ενεργήσουν —χρειάζονται περί τις 6 ώρες— οι γονείς του παιδιού άγωνιούν στο μεταξύ και μεταχειρίζονται δεύτερο και τρίτο ύπόθετο.

Μ' αυτό τον τρόπο όμως δημιουργούν μία βλαβερή περίσσεια άμιοφυλλίνης μέσα στον παιδικό όργανισμό.

Με την «Ελιεοφυλλίνη» όμως δεν ύπάρχει αυτός ο κίνδυνος.

Από τα πειράματα που έχουν γίνει ός τώρα, φαίνεται ότι η «Ελιεοφυλλίνη» είναι άκίνδυνη και δεν προκαλεί ποτέ σοβαρές ανεπιθύμητες παρενέργειες.

Μπορούμε λοιπόν ν' προβλέψουμε τη γρήγορη διάδοσή του νέου αυτού φαρμάκου, για την άποτελεσματική ανακούφιση των άσθματικών.

Ο Ο

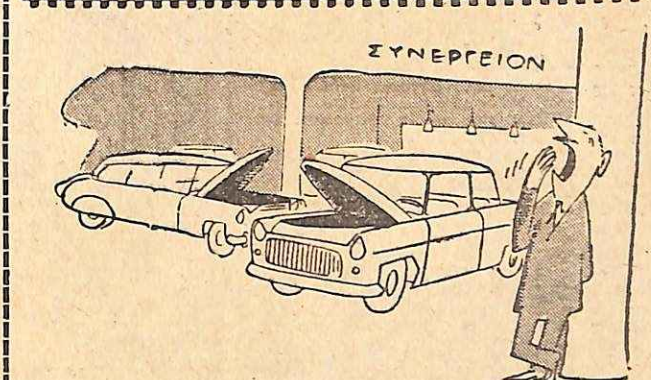
Οι διασκεδάσεις φθείρουν την καρδιά

70 καρδιολόγοι, που συνήλθαν τελευταία στο Μίλγουόκ της Ν' Υόρκης, έσυμψήσαν στο ότι οι διασκεδάσεις κούράζουν την καρδιά περισσότερο από την κανονική έργασια. Τα καλούμενα «πάρτυ», ο χορός, τα τυχερά παιχνίδια, τα ξενούγια, τα οινόπνευματώδη ποτά κλπ. έξαντλούν την καρδιά και προδιαθέτουν σ' διάφορες καρδιοπάθειες.

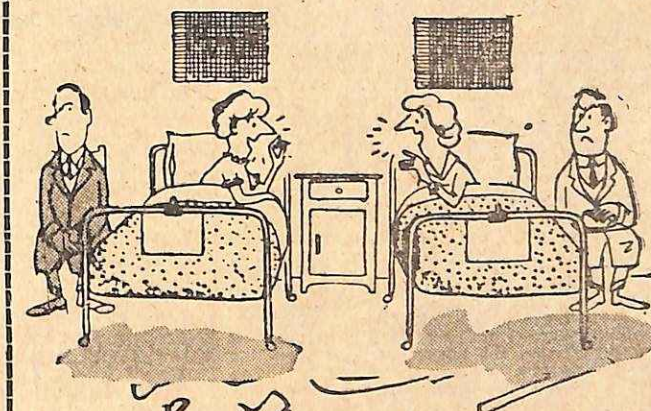
Το ίδιο καταστρεπτικό είναι και τα σπόρ, όταν κάνουμε κατάρχησι. Ένας άνθρωπος που έπιδίδεται στα σπόρ, χωρίς ν' άποβλέπει στην κατάκτηση ρεκόρ, καταναλίσκει 18 θερμίδες στο λεπτό και ένας δρομέας ή ένας χιονοδρόμος πάνω από 26, ενώ ένας μεταλλωρύχος ή ένας άγροδρόμος έξοδεύει μόνον 4—5. Ο μέσος έργατης, εξ άλλου, δεν έξοδεύει παρά πάλι από 1.97 θερμίδες στο λεπτό.

Κατά τούς ειδικούς επιστήμονες και εκείνοι που παρακολουθούν μάτε φουτμπολ ή πυλινά ή που πηγαίνουν στίς κούρσες κάνουν μεγάλη κατάναλωση θερμίδων, έκτος από το ότι οι δυνατός συγκινήσεις που δοκιμάζουν φθείρουν ανεπαίρεστα την καρδιά τους.

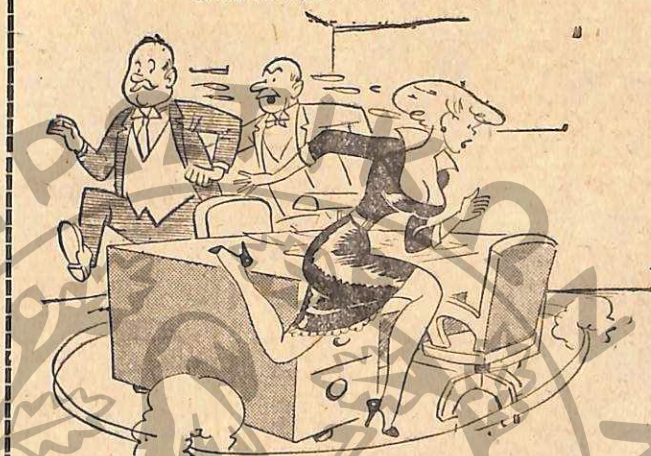
Τελετοθεραπεία



Η δύναμη του παραδείγματος.



Επισκεπτήριο στην κλινική.



Είμαστε συνέταιροι, κνίος Ζαχαροβλίας, και έπουένως έχουμε τα ίδια δικαιώματα!



Χωρίς λόγια.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Οί παράδες της χανούμ

*Όταν ο Ναστραδίν ήταν νέος άκομα, ο πατέρας του τον έστειλε στην Προύσα για να σπουδάσει.

— Άντε, παιδί μου, πήγαινε στην ευχή του Άλλοχ να μάθεις γράμματα και να προκύψης. Γιατί άνθρωπος χωρίς γράμματα είναι άχρηστο γαϊδούρι...

Έτσι το έβλεπε. Μά πριν τον αποχαιρετίσει, πήρε τον άμουστακό ακόμη Ναστραδίν και τὰ μέρας και του δώσε μερικές συμβουλές:

— Λοιπόν, παιδί μου, πρόσεχε τι θα σου πω, γιατί μονάχα αν

ἀκούσης τις συμβουλές μου θα βγής κερδισμένος στη ζωή σου. Πρώτα - πρώτα, όσο καιρό θασαι στη Προύσα μακριά από μένα, δὲ θὰ βάλῃς κρασί στο στόμα σου. Δεύτερο δὲ θὰ κάνῃς παρέα με γυναίκες ἐλεύθερες, που υπάρχουν σὲς μεγάλες πολιτείες... Καὶ τρίτον δὲ θὰ παίξῃς χαρτιά, οὐτε γιὰ ψέμματα! Ἐγὼ τὸ λόγο σου, παιδί μου;

— Τὸν ἔχεις ἐφέντημ'... ἔπε ο Ναστραδίν καὶ ξεκίνησε.

Καὶ πραγματικά, τὸν πρώτο καιρὸ ὁ

Χότζας κράτησε τὴν ὑπόσχεσί του κι' οὐτε ἤπιε, οὐτε χανούμ γνώρισε, οὐτε χαρτιά ἔπαιξε. Μὰ σὰν πέρασε ὁ πρώτος χρόνος, ἄρχισε νὰ μὴ νοιάζεται γι' αὐτὰ που τοῦ εἶπε ὁ πατέρας του κι' ἔτσι με τὴν πρώτη εὐκαιρία τὸρρίξε στο πιωτό καὶ πολλές φορές τὸν φέρονε σηκωτὸ ἀπ' τὴ ταβέρνα.

Στο πιωτό καὶ μεθύει γύρῃς πάλι, Ναστραδίν, ἐφέντημ! τοῦλενε ἀσπληρὰ ἡ σπιτονοικοκυρὰ του. Θὰ κάτσω νὰ τὰ γράψω ὅλα στὸν πατέρα σου...

Μὰ ὁ Χότζας με παρακάλεσε καὶ μπαξίσια κατὰφερεν τὴ γριά νὰ κρατᾷ κλειστὸ τὸ στόμα της. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε τὸ πιωτό, ἄρχισε τώρα νὰ παίξῃ καὶ χαρτιά με τοὺς φίλους του. Στὴν ἀρχὴ, με κατὶ γρόσια, μὰ σιγά-σιγά ἄρχισαν τὰ φλουριά νὰ δίνουν καὶ νὰ παίρνουν. Καὶ μὴν φέρῃ, ποὺ ὁ Χότζας κέρδιζε μπόλικους παράδες, τὸν εἶδε ἡ ἀνὸν καὶ τὸν κάλεσε στὸ κονάκι της.

— Τυχερὸς ἦσουν ἀπόψε, ἐφέντημ! Νὰ δοῦνε, θάσαι τυχερὸς καὶ στὴν ἀγάπη; τοῦ εἶπε καὶ τὸν πήρε μαζί της.

Μὰ σὰν νύχτωσε, ἡ χανούμ ἔφαζε τὰ ρούχα τοῦ Ναστραδίν, ποὺ ἦταν ἀπλωμένα σὲ μὴν κασέκια καὶ τοῦ πήρε δούσε παρόδες εἶχε κερδισμένους καὶ δικούς του.

Ὁ Χότζας δὴς, ποὺ ἔκανε τὸν κοιμισμένο χωρὶς νὰ εἶναι, ἀφοῦ περίμενε νὰ κοιμηθῇ ἡ χανούμ, σηκώθηκε κι' αὐτὸς με τὴ σειρά του κι' ἀφοῦ πήγε στὸν κρυψώνα, ποὺ εἶχε βάλει τοὺς παρόδες του ἡ χανούμ, τοὺς πήρε, τοὺς ξανάβαλε στὰ ρούχα του κι' ἔπεσε ἡσυχος νὰ κοιμηθῇ.

Τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ξημέρωσε, τὴν ἀπογοητίσε χαμογελώντας πονηρά.

— Γιατί σου χανούμ, καὶ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φιλοξενία σου...

Ὅταν ἔφτασε σπῆτι τοῦ ὁ Χότζας καὶ κάθισε νὰ μετρήσῃ τοὺς παρόδες του, κατὰ-πληκτος εἶδε πὺς εἶχε εἰκοσι φορές τὰ λεφτὰ που κέρδιζε στὰ χαρτιά. Κι' ἀφοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι του στὸ τέλος βρῆκε τὴ λύσι:

— Μπράβο σου, χανούμ! Ἦθελες νὰ με κλέψῃς καὶ μ' ἔκανες πλούσιος! Ὁ Ἄλλοχ νὰ σὸ πληρώσῃ...

Ἀλλὰ ἡ χαρὰ τοῦ Χότζα δὲν κράτησε γιὰ πολὺ. Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε ἀπ' τὸ χωριὸ ὁ πατέρας του ποὺ εἶχε μάθει τὰ κατωρθώματά του.

— Μπορὸ ἀχάρεντε, ἦρθαν καὶ μοῦπανε πὺς ἀντὶ νὰ διαβάξῃς, τὸρρίξε στο πιωτό, στὸ χαρτὶ καὶ σὲς γυναίκες... Εἶναι ἀλήθεια πὺς πάτησε τὸν ὄρο σου;

— Ἀλήθεια εἶναι... τραυλίσῃ ὁ Χότζας.

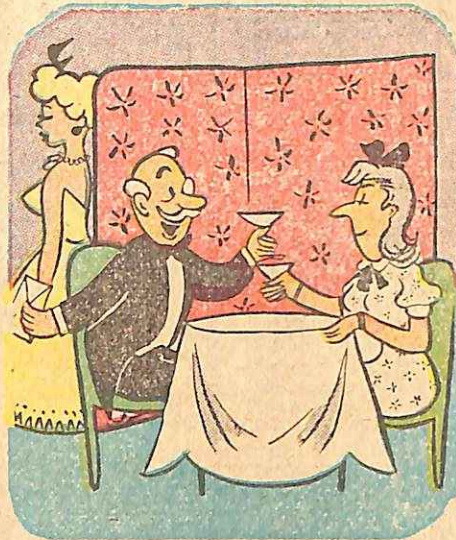
Καὶ δὲ φοβήθηκε, μαρὲ παλιοσευζέκη, δὴς αὐτὸ εἶπε ὁ πατέρας σου; Πὺς ἀν πήρῃ, ἀν παίξῃς κι' ἀν γλεντήσῃς με γυναίκες, θὰ βγῇς ζημιωμένος στὴ ζωή σου; Μὰ ὁ Ναστραδίν, ψυχραιμὸς ἀδείασε τις τσέπες του μπρὶς στὰ μάτια τοῦ γέρου καὶ γελώντας τοῦ εἶπε:

— Τί εἶν' αὐτὰ που μοῦ λές, πατέρα μου; Ὅσα λεφτὰ μοῦταίλες ὡς τώρα γιὰ νὰ σπουδάσω τὴν ἐδὼ ἐδῶ διπλὰ καὶ τριδιπλὰ καὶ σὺ μοῦ λές πὺς βγῇς ζημιωμένος;

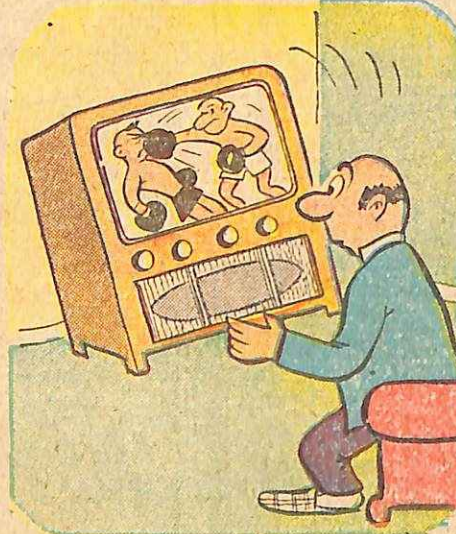
— Μήπως ἐκλεψῇς παιδί μου; τὸν ρώτησε τότε ἀνησυχὸς ὁ πατέρας του.

— Ἐννοία σου καὶ δὲν ἐκλεψαί! ἀποκρίθηκε ὁ Ναστραδίν.

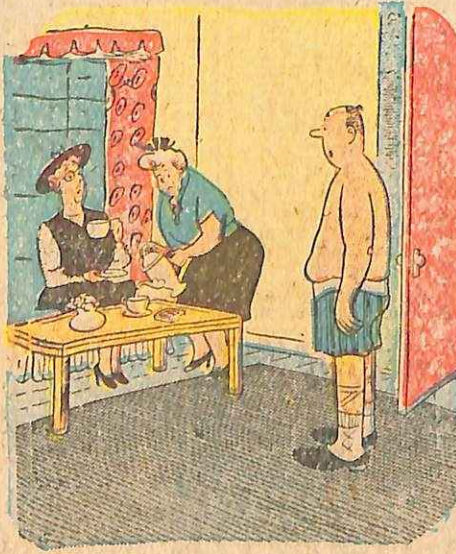
Καὶ σκασιμένος στὰ γέλια, ἐξήγησε στὸν πατέρα του τὸ πᾶνμα τῆς χανούμ.



— Ἐπιτρέψτε μου νὰ πῶ εἰς ὑμῶν τῆς πιὸ δυστυχῆς γυναίκας, ποὺ ἔχω γνωρίσει!...



Χωρὶς λόγια.



— ὦ!... Καλησπέρα σας, κυρία Εὐσταθίου... Δέσποινα, μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ποὺ ἔβαλες τὸ γκαϊζο μου παντελόνι!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ἄρνησις

Ἐπὶ τέλους δὲν τὸ πήρε ἀπόφασι πὰ κύριε Νικολάκη; Εἶναι ἡ εἰκοστὴ ἡ τριακοστὴ φορὰ που μοῦ κάνεις αὐτὴ τὴν πρότασι καὶ ἡ εἰκοστὴ ἡ τριακοστὴ που τὴν ἀπορρίπτω. Καὶ ἄλλες ἑξακόσιες τριάντα νὰ μοῦ τὴν ὑποβάλῃς, τὴν αὐτὴ ὑπόδοχή θὰ συναντήσῃς ἡ πρότασί σου καὶ ἀκόμη χειρότερη. Ἀλλὰ ἐν ἐκεῖ, τὸ καβὰ σου, Νάστω, λείει, μὴν ἔρα νὰ μοῦ κάνῃς τὸ τραπέζι στο σπίτι. Καὶ σοῦ ἀνῆλθα ἔτσι, καὶ σοῦ ἀνῆλθα ἀλλοῖως, φροντίζω νὰ κρατήσω

— κακῶς, κάκιστα, κακιστότατα — ἕνα κάποιον τάκτ, γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ καταλάβῃς, ὅτι δὲ μοῦ εἶναι ἀρεστή ἡ πρότασί σου. Ἀλλὰ ἐσύ φαίνεται εἶσαι μεγαλύτερο στουρνάρη ἀπ' ὅσο φανταζόμουν ὅτι εἶσαι καὶ δὲν ἐννοεῖς νὰ μῆς στὸ νόημα, νὰ καταλάβῃς καὶ νὰ παραιτηθῇς τῆς ἀκατανόητου ἐπιδιώξεώς σου. Καὶ με ἀναγκάζεις σήμερον νὰ σοῦ τὰ πῶ ἔξω ἀπὸ τὰ δόντια.

Νὰ μοῦ κάνῃς τὸ τραπέζι, ἐσύ καὶ ἡ κυρία σου. Νάστω, λείει, νὰ φάμε στο σπίτι ἕνα βράδυ. Καὶ σὲ ρωτῶ: Γιατί νάστω νὰ μοῦ κάνῃς τὸ τραπέζι, κύριε Νικολάκη; Σοῦ εἶπε κανεὶς ὅτι δὲν ἔχω νὰ φάω; Ἡ ὅτι εἶμαι ἀπὸ κείνους που πᾶνε καὶ ντιολικάνουν στὰ ἑνα σπῆτια; Δόξα σοι ὁ Θεὸς, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ προσφέρω στὸν ἑαυτὸ μου τὰ δύο ἡμερήσια γεύματα, που τοῦ χρειάζονται καὶ δὲν παρέστη ἀκόμη ἀνάγκη νὰ τὸν πᾶω νὰ τὸν ταΐσουν τζαμπά. Πληρώνω καὶ τρώω. Τί εἶπες; Ὅτι δὲν εἶπες τέτοιο πράμα; Αὐτὸ ἔλεπε, νὰ πῇς, Ἀλλὰ τὸ λέω ἐγὼ, γιὰ νὰ δοθῇ μὴ ἐξηγησι.

Κι' εἰπετα δὲν εἶναι ἀπλῶς καὶ μόνον ἡ ὑποχρέωσις που δημιουργεῖται. Ὑπάρχουν κι' ἕνα σωρὸ ἄλλοι παράγοντες, κύριε Νικολάκη. Μπορεῖ, τὴν ἡμέρα που θὰ μοῦ κάνῃς ἐσύ τὸ τραπέζι, νὰ μὴν ἔχω ἐγὼ ροεζι. Μπορεῖ νὰ μοῦ τύχῃ μὴ ἐπείγουσα ὑπόθεσις, που δὲ θὰ θέλω νὰ τὴν ἀναβάλω. Μπορεῖ νὰ ἔχω τὰ νεύρα μου, ὅπως τὰ ἔχω τώρα. Μπορεῖ χίλια μπορεῖ. Κι' ἐπὶ πλέον νὰ μὴ μοῦ ἀρέσῃ τὸ φαί, που μαγειρεύει ἡ ἐορτίμος κυρία Πηνελόπη. Ὅα με ὑποχρέωσις ἐσύ νὰ φάω φαγητὰ τῆς μὴ ἀρεσκείας μου, ἐπειδὴ σώνει καὶ καλὰ σοῦ ὑπῆκε ἡ ἰδέα νὰ με ὑποχρέωσις; Ἐγὼ, κύριε Νικολάκη, πηγαῖνω στὸ ἐστιατόριο μελετῶ τὸν κατάλογο καὶ ἐκλέγω τὸ φαγητὸν τῆς προτιμῆσεώς μου. Καὶ ἀν μοῦ τὸ φέρον καὶ δὲ μοῦ ἀρέσῃ, τὸ ἐπιστρέφω καὶ κάνω καὶ καυγὰ ἔχω τέτοιο δικαίωμα στο σπίτι σου; Ὁχι. Ἀντιθέτως, θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος ἀπὸ τάκτ νὰ φάω αὐτὸ που θὰ μοῦ σεροβίστε καὶ νὰ συγχωρῶ καὶ τὴν κυρία Πηνελόπη γιὰτὶ, δῆθεν, τὸ ἐπέτυχε. Ἐτσι κάνουν ὅλοι. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐγὼ μισῶ τις ὑποκρισίες, δὲ θὰ τὸ κάνω. Καὶ θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω. Κι' ἐπειδὴ θὰ χάσω κι' ἐγὼ τὸ κέφι μου σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, ἀνωμαλὶ ἐκ συστήματος πᾶσαν πρόσκλησιν γιὰ τραπέζωμα.

Ἐνωσάμεν, κύριε Νικολάκη, ἡ δὲν ἐννοήσαμεν; Ἀν, παρ' ὅλ' αὐτὰ ἐπιμένῃς νὰ μοῦ κάνῃς τὸ τραπέζι, ἀνοίξε ἕνα ἐστιατόριο καὶ νάστω νὰ διαλέξω καὶ νὰ φάω. Νὰ φάω καὶ νὰ πληρώσω. Κι' ἀν δὲν μοῦ ἀρέσῃ τὸ φαί, νὰ κάνω καὶ ἐπιστάδιο καὶ νὰ σοῦ φέρω καὶ τὸ πιατὸ στο στουρνιροκέφαλό σου. Λοιπόν, μὴν ἐπαναλάβῃς τὴν πόσκλησι, ἀν θές νὰ λέμε μὴ καλημέρα. Ἀεῖντε, γιὰ νὰ μὴ σοῦ πῶ καὶ τὰ οἶστα, που νομίζεις ὅτι εἶσαι ἐσύ ἱκανὸς νὰ ταῖσῃς τὸν Πελοπίδα. Γαῖδαρε!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Σοφία
Λόρεϊ





Η Μάρθα περιμένοντας το θύμα της έσφιξε το κοφτερό μαχαίρι...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΕΝΤΕ χρόνια τώρα τ' όνομα της Μάρθας αντίλαλouse στις θάλασσες του Νότου, σά φοβερά απειλή. Πού γεννήθηκε, ποιά ήταν ή καταγωγή της, πού μεγάλωσε; Κανείς δεν ήξερε. Κανείς δεν την είχε δει. Άκουστά μονάχα είχαν γι' αυτήν, πώς ήταν όμορφη σά σειράνα και σκληρόκαρδη σά το διάβολο.

Με μία κορδέλα μαύρη σά τόν "Αδν — κι' αυτά ακόμα τὰ πανιά της ήταν βαμμένα κατάνυρα — κι' έχοντας στίς διαταγές της πενήντα άντρες, πενήντα κοινωνικά αποδόματα, πού την υπάκουαν τυφλά, τριγυρούσε στους ώκεανούς, κούρσεύοντας κάθε έμπορικό καράβι, πού συναντούσε στο δρόμο της. Τό αίμα, ή λεηλασία της ήταν απαραίτητη, όπως σ' άλλες γυναίκες τὰ χρυσάφικα και τὰ μεταξωτά. Γύρω απ' τὸ ἀγαλματένιο σώμα της, πού φαινότανε πλάσμένο μονάχα γιὰ τὸν έρωτα, είχε δημιουργηθῆ ένας θρύλος αίματος και οργίων.

*

Έκείνη τή μέρα, τὰ παλληκάρια τού θηλικού άρχικουρσάρου, είχαν κυριεύσει μία φρεγάτα, πού ταξίδευε γιὰ τίς Άντίλλες, κατά διαταγή τού βασιλέως τής Γαλλίας. Η Μάρθα, όρθια στην πλώρη τού καραβιού της, είχε δώσει ή ίδια τὸ σύνθημα τής λεηλασίας.

Οι Γάλλοι, όμως, αντίσταθηκαν όσο μπορούσαν, πολέμησαν σά λεοντάρια. Τό αποτέλεσμα ήταν νά μή μείνει κανείς ζωντανός από αυτούς, έκτός από έναν: τὸν κυβερνήτη τής φρεγάτας, ένα παλληκάρι τριάντα χρονών. Η Μάρθα είχε δώσει διαταγή νά μήν τὸν πειράξουν. Τὸν ήθελε γιὰ λογαριασμό της.

Αυτό ήταν τὸ πιο φοβερό μυστικό της. Από τὸ πλήρωμα και τούς επιβάτες κάθε καραβιού πού έπεφτε στὰ χέρια της, χάριζε προσωρινά τή ζωή μονάχα σ' έναν, τὸν πιο νέο, τὸν πιο όμορφο. Μά ούτε κι' αυτός δὲ γλύτωνε. Τὸν μεθούσε με κρασί και με τήν όμορφιά της, τὸν τραβούσε μαζί της στην άδυσσο τὸν πιο ξεφρενισμένου έρωτικού όργιου κι' ύστερα τὸν σκέτανε κι' αὐτὸν και τὸν πετούσε στη θάλασσα.

Κανείς δὲ μπορούσε ν' ἀντιστάσει στη σατανική γοητεία της. Κανείς δὲ μπορούσε νά φανταστῇ, ενώ έσφιγγε στην άγκαλιά της τὸ φιλόδιο σώμα της, ότι από τὰ πορφυρά, τὰ φλογερά της γείλη, ρουφούσε μαζί με τὸ μέλι τού έρωτα, και τήν παγερή πίκρα τού θανάτου. Συμπύανε, απότομα από ένα γλυκό όνειρο, γιὰ νά βρεθῇ ξαφνικά στὰ πωγωμένα βάθη τού ώκεανού, μ' ένα μαχαίρι κορφωμένο στην καρδιά.

*

Η Μάρθα, άφου έπέδλεψε στη μεταφορά της λείας και τού καπετάνιου από τή γαλλική κορβέτα στο καράβι της, κατέβηκε στην καμπίνα της, πού ήταν έπιπλωμένη με άμυθητη πολυτέλεια. Σέ μία γωνιά, ένα χαμηλό ντιβάνι, σκεπασμένο από δέρμα βασιλικών τίγρεων, καλούσε γιὰ μία παραδεισιακή άνάπαυσι.

Έκανε ένα λουτρό με άρωματισμένα νερά, τυλίχτηκε μέσα σέ μία διάφανη μεταξωτή ρούπα, έπαλνώθηκε στο ντιβάνι και χτύπησε ένα άσημένιο κουδούνι.

Ένας κούτσος και μονόφθαλμος κουρσάρος — ό πιο έμπιστος σκλάβος της — παρουσιάστηκε άμέως.

— Νά μοι φέρης τὸ Γάλλο καπετάνιο! τὸν πρόσταξε.

Ο κουρσάρος μισάκλεισε πονηρά τὸ μάτι του — ήξερε καλά τίς ίδιοτροπίες τής κυράς του — κι' έτρεξε, κούτσαίνοντας, νά εκτελέσει τή διαταγή της.

Η Μάρθα, περιμένοντας τὸ θύμα της, έσφιξε με τὸ ένα χέρι τὸ στήθος της, πού άνεδοκατέβαινε απότομα, και με τὸ άλλο τὸ κοφτερό μαχαίρι, πού θά έβριε τέλος στο έρωτικό της όργιο. Έπειτα, τὸ έκρυψε κάτω από τὸ μαξιλάρι της.

Σέ λίγο, έμπαινε στην καμπίνα ό Γάλλος καπετάνιος.

Ήταν ένας πανώλης νέος με μακρύ, ξανθό μαλλιά, πού έπεφταν στους ώμους. Από τὸ σχισμένο πουκάμισό του φαινότανε τὸ πλατύ, άθλητικό του στήθος. Τὸ πρόσωπό του ήταν ακόμα μαυρισμένο από τὸ μπαρούτι και τὰ μάτια του λαμπροκοπούσαν σάν άναμμένα κάρβουνα.

Έτσι τούς ήθελε ή Μάρθα τούς έφημερους φίλους της: άγριέμενους

άκόμα από τήν άντάρα τής μάχης.

— Κάθσε! τού έπρε, δείχνοντας ένα χαμηλό σκαμνί, σκαλισμένο με φίλντισι.

Ο καπετάνιος άναποδογύρισε τὸ σκαμνί

με μία κλωτσιά, σταυρώνοντας τὰ χέρια του στο στήθος του.

Η περιφρόνησι αυτή έρέθισε περισσότερο τή Μάρθα.

Κατέβηκε σιγά-σιγά απ' τὸ ντιβάνι, πλησίασε σ' ένα τραπέζι και γέμισε δύο χρυσά κύπελλα με ρουμπινένιο κρασί τής Ισπανίας, από μία κρυστάλλινη καράφα. "Υστερα, πήγε κοντά στο Γάλλο και τού έδωσε τὸ ένα κύπελλο. Έκείνος χτύπησε τὸ χέρι της και πέταξε τὸ κύπελλο σέ μία γωνιά τής καμπίνας.

— Δέ μπορώ νά πιώ κρασί, τή στιγμή πού όλα τὰ παλληκάρια μου πίνουν τώρα τὸ άλμυρό νερό τής θάλασσας! βρυχήθηκε.

— Μήν τὰ θυμάσαι πιά τὰ παλληκάρια σου εκεί πού βρίσκονταν! τού έπρε ή Μάρθα, ξαναμμένη περισσότερο από τήν άπότομη συμπεριφορά τού Γάλλου. Σκέψου μονάχα πώς έσύ είσαι ακόμα ζωντανός...

— Γιατί μ' άφησες νά ζήσω κι' εγώ; τή διέκοψε. Γιατί έδωσες διαταγή στὰ μανιασμένα θηρία πού κυβερνάς, νά μή με πειράξουν;

Η Μάρθα πήγε ακόμα πιο κοντά του και τού έπρε, σχεδόν στόμα με στόμα, μισοκλείνοντας τὰ μάτια της:

— Δέν τὸ κατάλαβες ακόμα; Γιατί σ' άγάπησα, καθώς σ' έδλεπα νά πολεμάς σά λεοντάρια... Σ' άγάπησα γιὰ τὸ θάρρος σου και τήν όμορφιά σου...

— Καί... τί ζητάς από μένα; τραύλισε ό καπετάνιος.

— Νά μ' άγαπήσης κι' έσύ!

Ποιός μπορεί ν' άγαπήσει τήν κόλασι; φώναξε ό Γάλλος. Καταραμένη στρίγγλα!... Τὰ χέρια μου με πιο εύχαρίστησι θά σου έσφιγγαν τὸ λαιμό, παρά θ' άγκάλιαζαν τὸ άκάθαρτο κορμί σου!

Η Μάρθα τὸν κύτταξε κατάπληκτη. Πρώτη φορά συναντούσε τέτοια αντίστασι από έναν άντρα. Ήταν μαθημένη νά τούς βλέπει όλους νά λησμονούν, τήν τελευταία στιγμή, τί έπαθαν από αὐτήν και νά πέφτουν στην άγκαλιά της, ξετρελλαμένοι από τήν άκατανίκητη όμορφιά της.

— Θα έχης τή δύναμι νά πνίξης τέτοιο λαιμό; ψιθύρισε.

Καί, με μία απότομη κίνησι, ξεγύμνωσε τούς ώμους της.

Έκείνος, βαθμώθηκε γιὰ μία στιγμή.

— Έλα, άγαπημένε μου! συνέχισε ή Μάρθα, άπλώνοντας τὰ μπράτσα της.

Τελευταία άγάπη της ΜΑΡΘΑΣ

Μά ό Γάλλος δέν άργησε νά συνέρθῃ από τή σατανική γοητεία της. Τὸ έξάισιο αυτό δράμα τής γυναικείας όμορφιάς, πού πρόσβαλε μπροστά του, δέν τὸν έκανε νά ξεχάσει, ότι κάτω από τὸ αλαλματένιο αυτό σώμα, κρυβότανε μία ψυχὴ αϊμοδόρα, μία κακούργα ψυχὴ, πού έστερνε τὸ πένθος και τήν καταστροφή.

Σήκωσε τότε τὸ χέρι του και, τρελλός από θυμό και άγανάκτησι, έστειλε τή Μάρθα μ' ένα μπάτσο νά κυλιστῇ στο ντιβάνι.

Με τὸ απότομο πέσιμο τής κουρσάρισσας μετακινήθηκε τὸ μαξιλάρι και φάνηκε τὸ κοφτερό μαχαίρι.

Όταν ή Μάρθα ξανασηκώθηκε όρθια, τὸ πρόσωπό της ήταν φριχτά παραμορφωμένο. Η μεγάλη προσβολή πού δοκίμασε κι' ό άνικανοποίητος — γιὰ πρώτη φορά στη ζωή της — έρωτικός πόθος, τήν είχε κάνει μανιακή. Η πεντάμορφη αυτή και περήφανη κουρσάρα, μεταβλήθηκε ξαφνικά σέ άποκρουστική μαινάδα.

— Έ, λοιπόν, ούρλιαξε ύστερικά, άφου δὲ μπόρεσα νά σέ χαρώ ζωντανό, θ' άπολαύσω τούλάχιστο τὸ θάνατό σου... Δὲ διατάξω νά σέ δέσουν στην μπόκα ενός κανονιού, νά σ' άφίσουν εκεί τρία μερόνυχτα και ύστερα... θά σέ κρεμάσω άνάποδα στὰ ξάρτια σου! Θά προστάξω νά σέ ταΐζουν λίγο, τόσο γιὰ νά μή πεθάνης άμέως, γιὰ νά τὸν βγάλω κατόπι ένα-ένα τὰ όμορφα σου μάτια, πού λάμπουν σάν άναμμένα κάρβουνα...

— Θα σὸν ανοίξω ύστερα μία τρύπα στην κοιλιά, γιὰ νά πεταχτούν λίγο έξω τὰ σπλάχνα σου και νά κατέβουν τὰ γλαροπούλια νά τὸν τρώνε... "Υστερα... και εγώ δέν ξέρω τί θά σκεφτώ άκόμη γιὰ νά σέ κάνω νά νοιάσης τὰ πιο φριχτά μαρτύρια, προτού ξεψυχήσης...

— Ούτε αυτή τή χαρά δὲ θά βρῃς από μένα!... τή διέκοψε ό καπετάνιος.

Καί, λέγοντας αυτά, χύμηξε στο ντιβάνι, ζρπαξε τὸ μαχαίρι και, πριν ή Μάρθα προφτάσει νά κάνει τήν παραμικρή κίνησι, τὸ βύθισε στην καρδιά του ως τή λαβή μ' ένα μορφασμό όχι πόνου, αλλά άγριας, άδονικής χαράς...

Μόλις πρόλαβε νά ψιθύρισῃ, πριν πέσει κάτω νεκρός:

— Καταραμένη!... Πεθαίνω εύχαριστημένος!...

*

Η Μάρθα χάθηκε ξαφνικά από τίς θάλασσες τού Νότου. Τ' όνομά της έπαψε ν' άκούγεται και κανείς δὲ μπόρεσε νά μάθῃ τί άπόγινε ή γυναίκα αυτή.

Κάποιος, πού έτυχε νά τή γνωρίσει, έπρε μία μέρα, ότι τήν είδε με ζαρωμένο πρόσωπο και γκριζά μαλλιά στον αλόγυρο ενός μοναστηριού τής Γρανάδας. Μά όλου τὸν πέρασαν γιὰ τρελλά...

Λ. ΣΤΑΙΝΛΕΡ

Τὰ ραδιόφωνα στο Παρίσι

Από τὸν καιρό πού άπαγορεύτηκαν στο Παρίσι τὰ κλάξον τὸν αὐτοκινήτων, έγινε αίσθητότερος κι' ένοχλητικότερος ό θόρυβος τὸν ραδιοφώνων. Πράγματι, οι Παρισινοί είναι συννησιμένοι άνεκαθεν νά άνοιγουν τὰ παράθυρά τους και νά βάζουν τὰ ραδιόφωνα στη διαπαύση! Τώρα όμως, άρχισε μία συστηματική έστρατεία, γιὰ νά μὲν πόνον, όταν ή πίεσι φτάσει τὸ βάρος τὸν 6 κιλών και 600 γραμμαρίων τὸν άντρα και τὸν 5 κιλών 200 γραμμαρίων στη γυναίκα. Όταν ή πίεσι είναι κατώτερη δέν αισθανόμεθα πόνον.

Τὰ «όρια» ΤΩΝ 5 ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ

Ποιους ήχους άκούμε καλύτερα:

Οι αίσθήσεις μας είναι τὸ μέσο, με τὸ όποίο άντιλαμβανόμεθα τὸν έξωτερικό κόσμο. Άλλ' ως ποιό σημείο μπορούμε νά βασιστούμε σ' αυτές, γιὰ νά συγκεντρώσουμε χρήσιμες πληροφορίες; Μ' άπλούστερα λόγια, ποιὰ είναι τὰ όρια, μέσα στὰ όποία κινούνται οι αίσθήσεις μας; Από ποιὰ άπόστασι μπορούμε νά δούμε ένα άντικείμενο ή ν' άκούσουμε έναν ήχο; Ποιά είναι ή ικανότης τής άφῃς, τής γεύσεως και τής όσφρήσεως μας;

Ας πάρουμε κάθε μία από τίς πέντε αίσθήσεις μας χωριστά:

1) Η ΟΡΑΣΙ

Ένας άνθρωπος, βγαίνοντας από ένα σκοτεινό μέρος, μπορεί νά διακρίνῃ μία φωτεινή λάμψι πού άντιστοιχεί στο 29 δισεκατομμυριοστό ενός κεριού. Αυτό είναι τὸ μικρότερο φῶς πού μπορεί νά συλλάβῃ τὸ μάτι ενός κανονικού άνθρώπου.

Μπορούμε, έξ έλλου, νά διακρίνωμε τὸ φῶς ενός κεριού από άπόστασι 5.872 μέτρων.

Οι άστράτες πού διακρίνωμε καλύτερα είναι εκείνες πού διαρκούν 1/8 τού δευτερολέπτου. Όταν έχουν μικρότερη διάρκεια, δὲ μπορούμε νά τίς άντιληφτούμε ή τίς διακρίνωμε συγκεκριμένα.

Η διεύερσι πού προκαλεῖ μία φωτεινή έντύπωσι πάνω στον άμφιβληστροειδή διαρκεί περίπου 1/10 τού δευτερολέπτου. Χάρις σ' αυτή τή διάρκεια τὸν φωτεινῶν έντυπώσεων, βλέπουμε τίς εικόνες τού κινηματογράφου νά ξετυλίγονται σέ μία συνεχή και άδιάκοπη άλληλουχία.

2) Η ΑΚΟΗ

Τὸ αὐτί μας μπορεί νά συλλάβῃ ήχους από 16 παλμικές δονήσεις και άνω στο 1". Μία όρχήστρα, πού παίζει στο φόρτε της, φτάνει τίς 4800 παλμικές δονήσεις στο 1". Οι ήχοι πού δέχεται καλύτερα τὸ αὐτί μας, είναι εκείνοι πού κυμαίνονται μεταξύ 500 και 2500 παλμικών δονήσεων στο 1". Τὸ αὐτί μας μπορεί όμως, νά συλλάβῃ ήχους μέχρι 40.000 παλμικών δονήσεων στο 1", αλλά με τή μορφή συγκεκριμένου βόμβου. Πέραν από τὸ άνώτατο αυτό όριο, εκτείνεται γιὰ τὸν άνθρωπὸν αὐτὸ τὸ βασίλειο τής σιωπῆς. Από εκεί άρχίζουν οι υπέρηχοι, πού δὲ μπορούμε νά τούς άντιληφθούμε.

3) Η ΓΕΥΣΙ

Τὸ κυριότερο όργανο τής γεύσεως είναι ή γλῶσσα. Άντιλαμβάνεται με μεγαλύτερη εύκολία τίς ούσιες, πού έχουν πικρή γεύσι. Έπειτα έρχονται με τή σειρά οι άλιμυρές και τελευταία οι γλυκές.

Νά ποιὰ είναι ή έλάχιστη ποσότης ώρισμένων πικρών ούσιων πού μπορούμε ν' άντιληφθούμε:

	Χιλιοστά τού χιλιοστογράμμου
Στρυχνίνη	4
Νικοτίνη	15
Κινίνη	20
Μορφίνη	750

Η γλῶσσα μας δὲ μπορεί νά ξεχωρίσει τίς ποσότητες, πού είναι κατώτερες απ' αυτές.

4) Η ΟΣΦΡΗΣΙ

Η αίσθησι τής όσφρήσεως είναι έξαιρετικά άνεπτυγμένη στὰ σαρκόβόρα ζῶα και σέ μερικά θηλαστικά. Τὰ πουλιά και τὰ ψάρια έχουν πολύ μικρή όσφρησι. Στὸν άνθ:ωπο παρουσιάζει μετρία ανάπτυξι.

Οι έπιστήμονες προσπάθησαν πολλές φορές ως σήμερα νά μετρήσουν τήν ικανότητα τής άνθρωπίνης όσφρήσεως. Άλλ' οι άριθμοί πού έπετεύχθηκαν, δέν παρουσιάζουν τήν έπιθυμητή ακρίβεια. Όρισμένα άτομα μπορούν ν' άντιληφτούν διάχυτα άρώματα σέ ποσότητες μικρότερες από ένα χιλιοστό τού χιλιοστογράμμου.

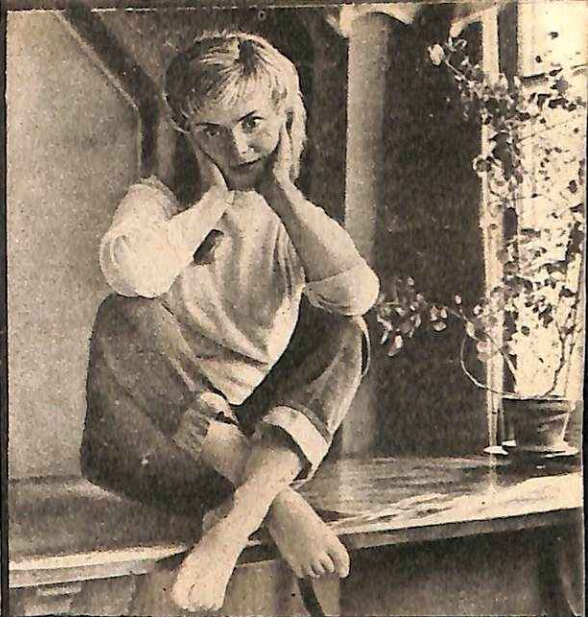
5) Η ΑΦΗ ΚΑΙ ΑΙΣΘΗΣΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Οι δύο άκρες τὸν σκελῶν ενός διαθῆτου, όταν τίς βάλουμε στο μπράτσο μας, μάς δίνουν τήν έντύπωσι ενός μοναδικού τσιμπήματος, άν ή μεταξύ τους άπόστασι δέν ξεπερνά τὰ 67,6 χιλιοστά τού χιλιοστομέτρου. Στη γλῶσσα πού είναι πιο ευαίσθητη, γιὰ νά αισθανθούμε ένα μοναδικό τσίμπημα, ή μεταξύ τους άπόστασι, δέν πρέπει νά ξεπερνά τὸ 1,1 χιλιοστό τού χιλιοστομέτρου.

Αν βάλουμε ένα κοίκο με μία βίβα στη μέση, στο επάνω μέρος τού δεικτού τού χεριού μας, από τήν έσωτερική έπιφάνεια (παλάμη) κι' άρχίσουμε νά σφίγγουμε μ' ένα ειδικό έλατήριο αυτή τή βίβα, θά αισθανθούμε πόνον, όταν ή πίεσι φτάσει τὸ βάρος τὸν 6 κιλών και 600 γραμμαρίων τὸν άντρα και τὸν 5 κιλών 200 γραμμαρίων στη γυναίκα. Όταν ή πίεσι είναι κατώτερη δέν αισθανόμεθα πόνον.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΚΑΡΕΡ

Αὐτὸ τὸ χαριτωμένο χαμόγελο έκανε τὸ γνωστό μας από «Τὸ παιδί και τὸ δελφίνι» σκηνοθέτη Γιάν·Νεγκουλέσκο νά διαλέξῃ τή νεαρά Γαλλίδα Κριστίν Καρέρ γιὰ πρωταγωνίστρια τού νέου του φιλμ «Ένα κάποιο χαμόγελο». Τὸ έργο αυτό έμπνευσμένο από τὸ όμώνυμο μυθιστόρημα τής Φρανσουάζ Σαγκάν θά γυριστῇ στο Παρίσι (τὰ έξωτερικά) και στο Κόλλυουντ. Η άμερικανική εταιρεία, πού θά γυρίσῃ τὸ φιλμ υπέγραψε με τήν Κριστίν πενταετές συμβόλαιο και τής έτοιμάζει ένα έντυπωσιακό λανσάρισμα. Η Κριστίν Καρέρ είναι άρραβωνιασμένη με τὸ συνάδελφό της Φίλιπ Νικώ, άνήγγειλαν δὲ ότι πρόκειται νά παντρευτοῦν τὸν προσεχῇ Ιούνιο.



ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΕΟΡΤΕΣ ΣΤΟ ΠΑΛΕΡΜΟ

Τραγικές εορτές πέρασαν έφέτος οι μικροί φιλοξενούμενοι ενός παιδικού άσύλου τού Παλέρμου τής Σικελίας. Η όροφή τού κτιρίου κατέρρευσε, συνεπεία συνεχῶν βροχῶν και πολλά παιδάκια βρήκαν τραγικό θάνατο κάτω από τὰ έρείπια. Τὰ όπολαιοι, τραυματισμένα και άστεγα, μεταφέρθηκαν σ' ένα νοσοκομείο τής πόλεως. Πολλοί κάτοικοι έσπευσαν νά τὰ έπισκεφθοῦν και νά τούς προσφέρουν δώρα. Ένα τσίγκρο μάλιστα, πού βρισκόταν στο Παλέρμο, έστειλε τούς καλλιτέχνες τού στο νοσοκομείο γιὰ νά διασκεδάσουν τὰ άτυχα παιδάκια. Στη φωτογραφία μας ένας ένας κούτσος προσπαθεῖ νά ξαναφέρῃ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη ενός μικρο τραυματία.



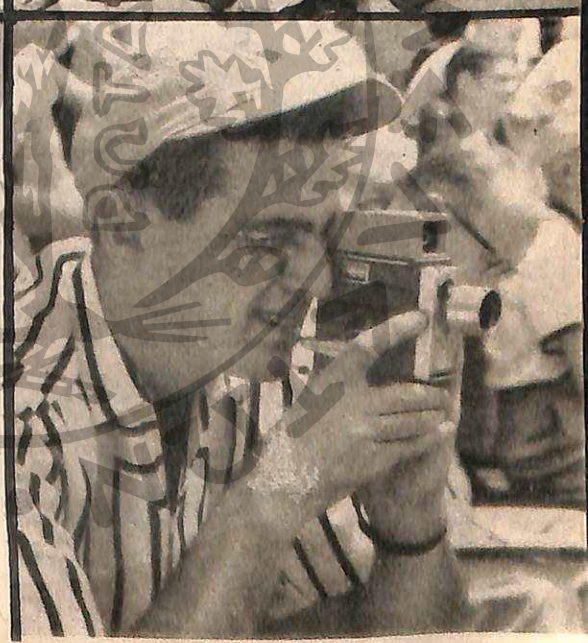
Ο ΝΟΜΠΙΛΕ ΚΑΙ ΤΑ ΕΓΓΟΝΑΚΙΑ ΤΟΥ

Ο Ούμπέρτο Νόμπιλε, ό 5-τάλδος στρατηγός, μ' 8-ποίος τὸ 1926 και τὸ 1928 έτέθη επί κεφαλῆς δύο μεγάλων Ιταλικῶν άποστολῶν στο Βόρειο Πόλο, δείχνει στα έγγονάκια του μία μικρογραφία τού άεροπολίου «Ιταλία» με τὸ όποιο πραγματοποίησε πριν από 30 χρόνια τήν τολμηρή άποστολή του. Κατά τήν έπιστροφή τού άεροπολίου έπεσε ένανός σέ παρόλοιο με άποτέλεσμα νά καταστραφῇ και νά προκαλέσῃ τὸ θάνατο 8 ατόμων. Ο Νόμπιλε και 7 άλλα μέλη τής άποστολῆς διασώθηκαν από ένα σωητικό άεροπλάνο και διασωθέντες έπὶ τῆς διασωσεως βρήκε τραγικό θάνατο ό πειρίφημος Νόρδβηγός έξερευνητής Άμούνδσεν.



ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Η μικρή αυτή κινηματογραφική μηχανή είναι τὸ τελευταίο δημιούργημα ενός άμερικανικού εργοστασίου κατασκευῆς φωτογραφικῶν ειδῶν. Η νέα μηχανή είναι έξοπλισμένη μ' ένα φωτοηλεκτρικό κύτταρο, πού ρυθμίζει αυτόμάτως, ανάλογα με τὸ φῶς, τὸ άνοιγμα τού φακού και άρρηστῆς εἶσι τὸ φωτόμετρο. Χάρις στο νέο αυτό τρόπο ρυθμίσεως, οι κινηματογραφικές αλλά και οι άπλες φωτογραφικές μηχανές θά παίρνουν με τρόπο αλάνθαστο άφωγες φωτογραφίες, δεδομένου ότι ό φωτισμός τους θά είναι πάντοτε ό ίδιος. Συγχρόνως δέν θά απαιτείται καμμία ιδιαίτερη γνώσι ή προσπάθεια εκ μέρους εκείνου πού χρησιμοποιεῖ τή μηχανή.





Ο άκκορντεονίστας έπαιζε με τ' αυτί, κουτσά-στραβά μερικές νότες...

ουχης αυτής πολιτείας, που χαρακτηρίζονταν σαν (Ευ. γρησίας Μέλαιθρον), ή παλιά δόξα του παρελθόντος άρχισε να ζή, χωρίς δόξα βέβαια, αλλά και χωρίς άδυνάμεις περιπέτειες, τα γερατειά της...

Μία μέρα, την ησυχία του Γεροκομείου ήρθε να την αναστατώσει ένα άπρόοπτο νέο: Κάποιο συγκρότημα καλλιτεχνικό άναγγειλε ότι θα έρχότανε, να παίξει για τα γεροντάκια... Όλοι οι τρόφιμοι του Γεροκομείου άναταραχτήκανε: Ύστερα από τόσα χρόνια, θα βλέπανε κι' αυτοί κάτι που μοιάζε με θέατρο, θα άκούγανε κάτι που μοιάζε με τραγούδι...

Πιο πολύ από όλους άναστατώθηκε ή κυρία Ρίτα! Πόσα χρόνια είχε να άκουση τραγούδι... Η μουσική, άφου την είχε χαϊδέψει τόσο ζεστά, είχε φτερουγίσει μακριά της σά θεότης άστατη κι' έπιπόλαιη... Και να τώρα που ξαναγύριζε για λίγο κοντά της...

Δέν ήταν ένα συγκρότημα πρώτης τάξεως αυτό που έπισκέφτηκε το Γεροκομείο: Δυό-τρεις ήθοιοι της έπιθεωρήσεως, ένα ζευγάρι χορευτών, μία τραγουδίστρια του ραδιοφώνου, ένας άκκορντεονίστας. Μία φορά, άρρέσανε πολύ στα γεροντάκια, και χειροκροτήθηκαν όλοι τους με μανία. Πιο πολύ χειροκροτήθηκαν από την «κυρία Ρίτα». Έσπασε, κυριολεκτικά, τα κοκκαλιάρικα κεράκια της, χειροκροτώντας—όπως ή χειροκροτούσανε κι' αυτήν άλλοτε...

Κι' όταν τέλειωσε ή παράσταση, σπρώχθηκε από τη θέσι της δειλά και προχώρησε κουτσά-κούτσα προς τόν άκκορντεονίστα, που έτοιμαζότανε να κλείση το όργανό του στη θήκη του:

—Με συγχωρείτε, μαέστρο... του είπε μ' ένα γλυκό, ευγενικό όσο και στενοχωρημένο χαμόγελο. Θα μπορούσα όμως να σας ζητήσω κάτι; Ο μουσικός κύτταξε παραξενεμένος αυτή τη γριούλα, που δέν παράλαζε διάλου από τις άλλες...

—Τι θέλετε; ή ρώτησε.

—Νά... Άν ήτανε δυνατό... να με συνοδεύετε λίγο κι' έμένα...

Παρά λίγο το άκκορντεόν να πέση από τα χέρια του μουσικού!

—Έσας;!

—Ναι, έμένα... Μή βλέπετε πως είμαι σήμερα... Άλλοτε τραγουδούσα λίγο κι' εγώ...

Γιά να μην της χαλάση το χατήρι — πιο πολύ από οίκτο... — ό μου-

Η ΚΥΡΙΑ Ρίτα

Βέβαια, ή μελαγχολική γριούλα είχε κι' αυτή τις νوستαλγικές άναδρομές της: Καμιά φορά στεκότανε βαθεία συλλογισμένη, άμίλητη, με το βλέμμα της καρφωμένο επίμονα στο παρελθόν... Κι' εκεί, στα περασμένο χρόνια, εύρισκε τη χαρά μαζί και τη λύπη το θρίαμβο και το σπαραγμό... Από το παρελθόν άναδύοντανε τα όράματα της δόξας της, και φτάνανε από καιρούς μακρινούς, μισοσβυσμένα τα χειροκροτήματα των παλιών θαυμαστών της, για να της θυμίσουνε τί ήταν άλλοτε και τί είχε κατατήσει τώρα!...

Η ΤΑΝΕ μιά μικρόσωμη και ήσυχη γριούλα, γλυκομίλητη, μελαγχολική, χωρίς έσοπάσματα. Όλοι την άγαπούσανε μέσα στο Γεροκομείο. Όλοι την άγκαλιάζανε στοργικά, και προσπαθούσανε να της χαρίσουνε τη στοργή που της είχε στερήσει τόσα σκληρά και άγωνα χρόνια ή ζωή.

Κι' έτσι, ή κυρία Ρίτα περνούσε τόν επίλογο της ζωής της μελαγχολικά, ζουχα κι' εύτυχισμένα... Χωρίς σκαμπαδεύσματα, περιπέτειες και φουρτούνες. Το Γεροκομείο είναι ένα ήρεμο, υπήνεμο άραξοβόλι, όπου άγκυροβολεί κανείς για τελευταία φορά.

Βέβαια, ή μελαγχολική γριούλα είχε κι' αυτή τις νوستαλγικές άναδρομές της: Καμιά φορά στεκότανε βαθεία συλλογισμένη, άμίλητη, με το βλέμμα της καρφωμένο επίμονα στο παρελθόν... Κι' εκεί, στα περασμένο χρόνια, εύρισκε τη χαρά μαζί και τη λύπη το θρίαμβο και το σπαραγμό... Από το παρελθόν άναδύοντανε τα όράματα της δόξας της, και φτάνανε από καιρούς μακρινούς, μισοσβυσμένα τα χειροκροτήματα των παλιών θαυμαστών της, για να της θυμίσουνε τί ήταν άλλοτε και τί είχε κατατήσει τώρα!...

...Γιατί, άλλοτε, ή σημερινή «κυρία Ρίτα» του Γεροκομείου ήταν ή Μαργαρίτα Τσερκίνη, ή διάσημη τραγουδίστρια, ή μεγάλη πριμαντόνα της όπερας, πουχε περάσει, όμοια με όλόφωτο μετέωρο από τη σκηνή, ξετρελλαίνοντας τους θαυμαστές της και χορταίνοντας χειροκροτήματα, δόξα και λεφτά! Δέν υπήρχε «Μπατερφλάυ» σάν κι' αυτήν, ούτε «Τόσκα» ούτε «Τζιλντα», ούτε «Λουτσία», «Νόρμα», ή «Αΐντα»! Καθεμιά εμφάνισή της ήτανε κι' ένας καινούργιος έκπληκτικός θρίαμβος... Η μεγάλη πριμαντόνα είχε άνεβάσει ως τα πιο άψιθνα ύψη το έλληνικό καλλιτεχνικό όνομα...

Πώς μπορούσανε και ξεφύττανε όλα αυτά; Σιγά-σιγά, με τα χρόνια... Όσο γερνούσε ή μεγάλη τραγουδίστρια, τόσο έχανε και λίγη από την παλιά της αίγλη... Κάθε χρόνος που περναί, άφαιρεί και λίγη από την άξια ενός γυναικείου ινδάλματος, φθαλιδίσει και λίγα από τα φτερά των νεανικών πεταγμάτων... Για να μην ξευτελιστή έντελώς, ή Μαργαρίτα είχε την προνοητική έξυπνάδα να άποσυρθεί όσο ήταν ακόμη καιρός: Μόλις ένοιωσε το έδαφος της σκηνής να κλονίζεται κάτω από τα πόδια της, έγκατέλειψε τη σκηνή. Για λίγον καιρό έζησε από τα λεφτά λά... Ο καλλιτέχνης είναι τις πιο πολλές φορές τζιτζίκι, που δέν έννοει να προνοήσει για το χειμώνα της ζωής... Τα κέρδη του γλυστράνε από τα άκριτα, τα σπάταλα χέρια του, κι' ύστερα, όταν έρθη ή σκληρή στιγμή της παρακμής, ή φτώχεια χτυπάει την πόρτα του...

Αυτό έγινε και με τη Μαργαρίτα Τσερκίνη, τη μεγάλη πριμαντόνα του παρελθόντος: Δέν πέραςε καιρός πολός από την να την άγκαλιάζει παγερά με στερήσεις. Η σύνταξή της ήτανε φιλότεχνοι ευγενικοί και φιλεύσπλαχνοι φροντίσανε να τη βάρμοζε στην παρακμή της και δέν την άφισε να γίνει τραγωδία... Γιατί μέσα στους τέσσερις μελαγχολικούς τοίχους της ή-

σικός ξανάνοιξε το όργανό του.

—Ορίστε... της είπε βαριεστημένα. Τι θέλετε να σας παίξω;...

—Ξέρετε καμιά άρια από όπερα;

—Άρια από όπερα;!

Ο άκκορντεονίστας ήξερε σάμπες, ταγκό και ρεμπέτικα! Δέ θέλησε όμως να δώσει συμπληρωματικά:

—Ποιά όπερα θέλετε;

—Νά... το «Ριγολέττο», άς πούμε... θυμόσατε την άρια της Τζιλντας;...

Κουτσά-στραβά, με το αυτί, ό άκκορντεονίστας έπαιζε μερικές νότες, σαν εισαγωγή.

Έκλεισε τα μάτια της ή γριούλα, για να γυρίση με τη φαντασία στο παρελθόν, κι' άρχισε να τραγουδάει...

Νά τραγουδάει! Οί νότες βγαίνανε — προσπαθούσανε, δηλαδή, να βγούνε... — από τα άσκαρκα χείλια της! Μία φωνή τσακισμένη από τα χρόνια, τρεμουλιάρικη, κωμική, άρχισε να άκούγεται...

Δέν ήσανε άρια από μελόδραμα αυτή ή ήτανε ένα σιγανό κλάμα με μία φωνή που δέν ήτανε πιά φωνή...

Ο άκκορντεονίστας έθαλε όλα του τα δυνατά για να κρατήση τα γέλια του...

Κι' όταν, επί τέλους, ή άρια τέλειωσε, είπε στη γριούλα ένα σαρκαστικό:

—Μπράβο!

Έκείνη τόν εύχαρίστησε εύτυχισμένη... Και γύρισε πάλι στην άφάνειά της, βούλιαξε στην άσιμότητα και στα γερατειά, αυτή που άλλοτε είχε μπουκτίσει δόξα, όψη και ένθουσιαστικά χειροκροτήματα.

Ξέχασε τη Μαργαρίτα Τσερκίνη της όπερας, και ξανάγινε μοιρολατρικά κι' άδιαμαρτύρητα ή «κυρία Ρίτα» του Γεροκομείου...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ



—Νά πάλι ή φωνή!... Ένα δάκρυσε καάντιον μου κέρτισε ή ίδια μισέει!...

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΚΑΡΦΙΤΣΑ

ΛΙΣΟΝΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΓΚΡΕΤΑ έμενε σ' ένα μικρό σπιτάκι, δίπλα στη λίμνη. Στο πίσω μέρος, ήταν η κάμαρα που κοιμότανε, και μία κουζίνα. Τό εμπρός το είχε μετατρέψει σε μαγαζί. Τό καλοκαίρι, η δουλειά της πήγαινε καλά. Οι τουρίστες αγόραζαν τὰ χαριτωμένα κοσμήματα που έφτιαχνε μόνη της.

Τό χειμώνα όμως, η πελατεία της άραιωνε, γιατί οι ντόπιοι δεν την παλυσυμπούσαν. Ο λόγος ήταν πώς, όταν είχε πρωτοέρθει, εδώ και δυο χρόνια, είχαν προσπαθήσει να μάθουν τί την είχε σπρώξει να μείνει στη μικρή τους πόλη, γιατί δούλευε έτσι σκληρά και τί έκανε τὰ λεφτά που κέρδιζε. Μά αυτή μιλούσε λίγο και δεν έκανε παρέα με κανένα. Έτσι, σιγά-σιγά, οι γείτονες είχαν αδιαφορήσει και δεν της έδιναν καμιά σημασία.

Ακόμα κι' ο Σάιμον Γουάρντ, ο άμορφος νέος, που έμενε λίγο πιο κάτω και που κέρδιζε τη ζωή του φτιάχνοντας και πουλώντας βάρκες, είχε πάψει να την καλή σε χορούς κι' εκδρομές, όπως έκανε στην αρχή. Τὰ αϊώνια κι' απότομα «όχι» της τόν έλχαν κούρασει.

Εκείνο τὸ πρωί, ένας περίεργος πελάτης, μπήκε στο μαγαζί της Γκρέτας: ένα μικρό αγόρακι, με καστανόξανθο άνακατεμένα μαλλιά και άνασχηκτώ μυτίτσα. Όταν η κοπέλλα τὸ ρώτησε τί ήθελε, κοκκίνισε ως τις ρίζες τὸν μαλλιών του και της έδειξε κάτι στη βιτρίνα.

— Εκείνη την κόκκινη καρφίτσα... είπε διστακτικά. Ήταν μία φαρδιά καρφίτσα, γαρνιρισμένη με μαργαριταράκια. Η Γκρέτα είχε χρειαστή μία δόκληρη βδομάδα για να τὴ φτιάξει, κι' ήταν περήφανη γι' αὐτήν. Τ' αγοράκι έχωσε τὸ χέρι του στην τσέπη του κι' έβγαλε μερικά νομίσματα.

— Μπορείτε να μὸυ τὴν κρατήσετε, αν σας δώσω τώρα 2 σελίνια και 8 πέννες; τὴ ρώτησε. Θὰ σας φέρω αὐριο τὰ υπόλοιπα. Τὸ χαρτάκι δίπλα στην καρφίτσα γράφει 28. Δηλαδή 28 σελίνια. Δεν είν' έτσι;

— Η Γκρέτα συγχάρησε με δυσκολία τὰ γέλια της. Τὸ 28 σήμαινε 28 λίρες!...

— Τί τὴ θέλεις τὴν καρφίτσα; ρώτησε με σοβαρό τόνα ύφος.

— Θέλω να τὴ χαρίσω στὴ μαμά για τὰ γενεθλιά της, εἰήτησε ὁ μικρός. Τὴς άρέσουνε πολύ τὰ δμορφα πράγματα, αλλά δεν έχει λεφτά για να τ' αγοράσει.

— Η κοπέλλα διάτασε για λίγο.

— Πῶς σε λένε; τὸυ εἶπε μαλακά.

— Τόμυ Γουέντ.

— Καλά, λοιπόν. Τόμυ, θὰ σοῦ φυλάξω τὴν καρφίτσα, εἶπε αποφασιστικά η Γκρέτα, παίρνοντας τὰ νομίσματα που της έδινε ὁ μικρός. Θὰ περιμένω και τ' άλλα.

Τὰ μάτια τὸυ Τόμυ άστραψαν από χαρά.

Λίγο αργότερα, η Γκρέτα έκλεισε τὸ μαγαζί, γέμισε τις τσέπες της ψωμι και πήγε να ταΐσει τὸυς κύκνους τὴς λίμνης. Διασκεδάζε με τὴ λαίμαργία, που άρπαζαν τις μπουκιές, που τὸυς πέταγε, όταν ξαφνικά στάθηκε κοντά της ὁ Σάιμον.

— Θάρθῶ αὐριο με μία κοπέλλα να τὴς αγοράσω κάποιο δῶρο, της εἶπε γελαστά. Έχει δὴ κάτι στὴ βιτρίνα σου, που τὴς άρεσε.

— Ελάτε ὅποτε θέλετε, άπάντησε απότομα η νέα.

Δεν ήθελε να τ' άμολογήσει οὔτε στὸν εαυτὸ της, πῶς αὐτὸ τὸ ἐμὲ μία κοπέλλα, τὴν είχε πληγώσει... Ποιά ήταν αὐτή και γιατί θὰ της έπαιρνε δῶρο;...

— Ω, ναί, ήταν άμορφο παλληκάρι ὁ Σάιμον, πολύ άμορφο. Γιατί να μὴ δεχτῇ, τότε που της ζητούσε να βγῶν έξω μαζί;...

Τώρα πια ήταν άργά. Ὑπήρχε η ἄλλη. Ήταν η "Ιρις Ντρίου. Πήγε τὸ ἐπόμενο άπόγευμα στὸ μαγαζί.

— Θέλω αὐτὴ τὴν κόκκινη καρφίτσα, εἶπε στὴ Γκρέτα, που δάγκανε τὰ γέλια της.

— Δυστυχῶς, τὴν έχω υποσχεθῇ σε ἄλλον, άπάντησε εκείνη. Αν θέλετε όμως, σε μία βδομάδα, θὰ σας έχω

έτοιμάσει μία ὁμοια.

— Τί να κάνω, άγάπη μου; εἶπε η "Ιρις, γυρίζοντας στὸ Σάιμον. Μ' άρέσει τόσο πολύ ὥστε θὰ περιμένω.

— Συμφωνοί! μουρμούρισε η Γκρέτα, πριν κλείσει πύσω της τὴν πόρτα.

Γιατί να μὴ δεχτῇ τότε;... Γιατί;

Σὲ ἔξη μέρες, φτάσανε τὰ γενεθλιά της μαμάς τὸυ Τόμυ. Μά ὁ μικρός δεν είχε μαζέψει παρὰ 15 σελίνια.

— Μά γιατί κλαίς; τὸν ρώτησε η Γκρέτα, βλέποντας τὰ βουρκαμένα μάτια του. Πάρε τὴν καρφίτσα και δόστην στὴ μαμά σου. Εἶμαι σίγουρη πῶς θὰ μὸυ φέρης τὰ ὑπόλοιπα μόλις μπορέσης.

Ο μικρός άρπαξε τὸ κόσμημα κι' έφυγε χοροπηδώντας άπ' τὴ χαρά του.

Σὲ λίγο, μπήκε στὸ μαγαζί η "Ιρις με τὸ Σάιμον. Η Γκρέτα της έδειξε τὴν καρφίτσα που είχε έτοιμάσει.

— Θαυμάσια! εἶπε εκείνη. Εἶναι ακριβῶς ἴδια με τὴν πρώτη. Τί λες και σύ, άγάπη μου;...

Τὴν ἴδια στιγμή, άνοιξε η πόρτα και μπήκε μία μικρόσωμη γυναίκα, κρατώντας άπ' τὸ χέρι τὸν Τόμυ.

— Με συγχωρήτε... εἶπε δειλά στὴ Γκρέτα. Ο γυιός μου μὸυ χάρισε αὐτὴ τὴν καρφίτσα και λέει πῶς τὴν άγόρασε από σας. Μά ἐνῶ ξέρω πῶς δεν είχε λεφτά για ἕνα τέτοιο δῶρο!

Η νέα κύτταξε τὸν άνήσυχο πρόσωπό της.

— Ο Τόμυ σας εἶπε ἀλήθεια, τὴ βεβαίωσε χαμογελώντας.

Η άγωνία χάθηκε άπ' τὰ μάτια της φτωχῆς γυναίκας, που φωτίστηκαν ξαφνικά.

— Τί καλά! φώναξε. Ὤστε σας τὴν πλήρωσε; Δηλαδή εἶναι δική μου;... Σας εὐχαριστῶ πολύ, πάρα πολύ!

Θὰ τὴ φορῶ με τὸ κυριακάτικο φουστάνι μου...

Η Γκρέτα κύτταξε συγκινημένη τὴν ὑπέρα και τὸ παιδί, που φεύγανε, γελώντας από χαρά. Πόσο θάθελε κι' αὐτὴ νάχη κάποιον που να τὴν αγαπά!...

— Λυπῶμαι πολύ, αλλά μετὰ άπ' αὐτὸ, δὲ μπορῶ πια να πάρῶ τὴν καρφίτσα, δήλωσε ξαφνικά η "Ιρις.

— Μά τί εἶν' αὐτὰ που λες; Άφου τὴν παράγγειλες! φώναξε ὁ Σάιμον.

— Δεν ήξερα όμως πῶς θὰ τὴ φορῇ κι' η κυρία Τουέντ, άπάντησε η "Ιρις, με προσβεβλημένο ύφος. Δὲ μπορῶ, βέβαια, να έχῶ τὰ ἴδια κοσμήματα με τὴ γυναίκα που μὰς πλένει τὰ ρούχα!

Μία άστραπή πέρασε άπ' τὰ μάτια τὸυ νέου.

— Ὤστε τὰ ρούχα σας έχουν τέτοια χάλια, που πέφτει η ὑπόληψη ὅποιου τὰ πλένει; τὴ ρώτησε σκληρά.

— Σάιμον, εἶσαι άπαίσιος! Δὲ θέλω να σε ξαναδῶ στὰ μάτια μου! στρίγγλισε η "Ιρις.

Κι' έφυγε, χτυπώντας τὴν πόρτα.

— Γιατί τόκανες αὐτὸ, Σάιμον; φώναξε έκπληκτη η Γκρέτα. Έμένα δὲ θὰ με πείραζε κι' αν δὲ μὸυ πλήρωνες τὴν καρφίτσα. Θὰ τὴν πουλοῦσα αλλοῦ.

— Μικρή μου Γκρέτα, μουρμούρισε ὁ νέος, αὐτὸ δεν ήταν παρὰ ἕνα ἐπεισόδιο, που μ' έπεισε για τὸ πόσο άδεια ήταν αὐτὴ η κοπέλλα... Άλλωστε, δεν τὴν άγαποῦσα. Πήγα μαζί της μόνο και μόνο ἐπειδὴ δὲ μ' ήθελες εἰς... Γιατί μ' έδιωχνες, Γκρέτα; Γιατί;

— Όταν πῆθανε ὁ πατέρας μου, εἰήτησε η κοπέλλα, σκύβοντας τὸ κεφάλι της, δὲ μὸυ άφησε παρὰ χρέη. Έπρεπε να τὰ ξεπληρώσω, Σάιμον, και γι' αὐτὸ δεν ήθελα να μ' άπασχολῇ τίποτ' ἄλλο άπ' τὴ δουλειά μου.

Μά τώρα... τὴν περασμένη βδομάδα, πλήρωσα και τὸ τελευταίῳ γραμματίῳ!

— Γκρέτα, άγάπη μου... Πῆς μου, υπάρχει τώρα θέσι στὴ ζωὴ σου για τὸν έρωτα; τὴ ρώτησε τρυφερά ὁ Σάιμον.

Δὲν υπάρχει, τοῦ ψιθύρισε. Τὴν έχεις πιάσει ὅλη ἐσύ!

Και τοῦ πρόσφερε τὰ κατακόκκινα χείλη της.

ΤΖΙΛ ΓΚΙΛ



— Θάρθῶ αὐριο με μία κοπέλλα να τὴς αγοράσω κάποιο δῶρο, της εἶπε γελαστά.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΙΣΑΝ

Η φλογερή Άννα - Καικιλία Λεγκαί

-Η Άννα-Καικιλία Λεγκαί είχε αρχίσει τη σταδιοδρομία της ως ακόλουθος της δούκισσας Άννας ντε Λογκεβίλ. Η φύση την είχε προικίσει με μεγάλη ομορφιά, σπινθηροβόλο πνεύμα και αχαλίνωτη φιλοδοξία. «Ας προσθέσουμε σ' όλα αυτά και τη φλογερή της ιδιοσυγκρασία. «Εκρηγνύοντο» ηφαίστειο» την είχαν αποκαλέσει οι σύγχρονοί της.

Στο μέγαρο της δούκισσας, η Άννα δεχόταν τους επισκέπτες, κι έγραφε τα όνοματά τους σε μία περγαμνή. Παρέδιδε κατόπιν αυτή την περγαμνή στην κυρία επί των τιμών, που κανόνιζε τη σειρά των παρουσιάσεων. (Η Άννα ντε Λογκεβίλ είχε τίτλο βασιλικής ποιηγίσσης και ζούσε με μεγαλοπρέπεια και πολυτελεία βασιλίσσας. Ήταν αδελφή του μεγάλου Κοντέ, πρώτου πρίγκηπος Εξ αίματος της βασιλικής οικογένειας).

Άλλ' η Άννα δεν περιοριζόταν μόνο στον ταπεινό αυτό ρόλο. Χαμογελούσε τόσο προκλητικά στους επισκέπτες, που κανείς τους δεν έμεινε ασυγκίνητος. Πολλοί απ' αυτούς ξεθαρεύονταν κι' άλλος της καίδε τα μάγουλα, άλλος την τσιμπούσε, ενώ οι πιο τολμηροί της ζητούσαν κυρά ένα ραντεβού. Ήταν εκεί πρίγκηπες δούκες, κόμητες, βαρόνοι κι' η νεαρή ακόλουθος έκανε τη σκέψη, πως δεν έπρεπε να τους δυσαρεστήσει. Οι προτάσεις του της γίνονταν, άλλωστε, συνοδεύονταν πάντα κι' από την υπόσχεση κάποιου σημαντικού δώρου.

Για κακή της τύχη, όμως, η δούκισσα σκέφτηκε μία μέρα να κάμει έναν έορτο περίπατο — ήταν υπέροχη άμαξάνα — και βγήκε απροσδόκητα από τα διαμερίσματά της.

Εκείνη τη στιγμή, η Άννα είχε ξεχαστή στην αγκαλιά ενός ευπατρίδου, που την είχε τραβήξει στο άνοιγμα ενός παραθύρου και της γέμιζε το πρόσωπο με φιλά.

Η δούκισσα, περνώντας από τον προθάλαμο, δεν έβρισε πως την πρόσεξε, αλλά, τη στιγμή που έτοιμαζόταν ν' ανεβή στο α-λογό της, είδε στον έπιστάτη της:

— Η δεσποινίς Λεγκαί, δεν έχει πιά θέσι στο σπίτι μου!...

Ετσι, η μικρή Άννα (ήταν τότε μόλις δεκαεπτά χρόνων) βρέθηκε στο δρόμο. Δεν αισθάνθηκε, όμως, την παραμικρή στενοχωρία. Είχε γνωρίσει ως τότε τσους μεγάλους άρχοντες! Κάποιος απ' όλους θα δειχνόταν πρόθυμος να την προστατέψει.

Άλλ' δεν άργησε να καταλάβη πως είχε κάμει λάθος να βασί-ζεται στις παλιές γνωριμίες της. Γιατί όλοι αυτοί οι άνθρωποι, από φόβο, μήπως δυσαρεστήσουν τη δούκισσα ντε Λογκεβίλ, αρνήθηκαν ακόμη και να τη δεχτούν.

Η Άννα, όμως, είχε τα δώρα τους: χρήματα, κοσμήματα... Για ένα διάστημα, τουλάχιστον, θα μπορούσε ν' αντιμετωπίσει μόνη της τη ζωή.

Ήταν καλοκαίρι, όταν την έβρισε η δούκισσα ντε Λογκεβίλ. Χωρίς να χάνει καιρό, λοιπόν, η Άννα αγόρασε ένα άμαξι, κά-φωσε στις πόρτες του ένα οικόσημο, κι' έπειτα από λίγον καιρό, εμφανίστηκε στη λουτρόπολη Μπουρμπόν ως... Βαρώνη ντε Λεγκαί. Φορούσε δαμάσκηνο φόρεμα, είχε δώσει περίλυπη έκφραση στο πρό-σωπό της κι' άφηνε να εννοηθί πως ήταν χήρα.

Οι άνθρωποι που πήγαιναν σ' αυτή τη λουτρόπολη, ήταν όλοι ηλικιωμένοι: σαραντάροντες ή πενήνταροντες, που τους βασάνιζαν οι ρευματισμοί τους. Άλλ' η Άννα είχε κάμει τη σκέψη, πως θάβρισκε ευκολότερα ανάμεσα σ' αυτούς το θύμα, που λητούσε.

Κι' αυτή τη φορά, δεν έπρεπε έξω στους υπολογισμούς της. Α-νάμεσα στους άσθενείς, βρισκόταν κι' ο βαρόνος ντε Λασατιέ, διοικητής της νήσου Σαιν-Μισέλ, στον κόλπο του Σαιν-Μαλό.

Ο βαρόνος ήταν χήρος και χωρίς παιδιά. Η Άννα έστρεψε, λοιπόν, προς το μέρος του τα πυρά της. Δέ χρειάστηκε άλλω-στε, να κοπιάσει. Προτού περάσει μία βδομάδα, ο Λασατιέ έφευγε στα πόδια της, για να της εκφράσει τον έρωτά του και να την παρακαλέσει να γίνει γυναίκα του.

Η Άννα άνοιγχε, επικαλέστηκε τη μνήμη του συζύγου της, που είχε πεθάνει τάχα μόλις πριν από έξι μήνες, αναστέναζε κάμ-ποσες φορές, έχυσε μερικά δάκρυα και... τελικά υποχώρησε.

Είχα πάρει την απόφαση, να μνη ξαναπαντρευτώ, είπα στο Λασατιέ. Άλλ' από τη στιγμή που σ' είδα, κατάλαβα πως η μοίρα μου μ' έσπεωνε κοντά σας... Είσαστε ο άνθρωπος που λητούσε η ψυχή μου.

Παρακάλεσε μόνο να γίνουν οι γάμοι τους, χωρίς την παραμικρή έπιστολή, επειδή τάχα δεν είχε περάσει ο χρόνος της χρείας της. Η αλήθεια, όμως, ήταν πως φοβόταν μήπως της λητηθούν πί-στοποιητικά, τίτλοι κλπ. Κι' η Άννα, δεν είχε τίποτα από όλα αυτά.

Ο βαρόνος δεν έφερε αντίρρηση. Βρήκαν άμέσως έναν άδβα, που τους πάντρεψε, χωρίς πολλές διατυπώσεις κι' έπειτα έφυγαν για το Σαιν-Μισέλ.

Η Άννα, όμως, άρχισε να πληττή θανάσιμα εκεί. Η κοινα-τέλα. Πού η ζωή του Παρισιού με τα άναριθμητά άπρόσπτα και τις γοητευτικές περιπέτειές της!

Άλλ' εσφηνικά, η προσοχή της έπεσε στο παμπάλαιο μονα-μικρού λόφου. Οι τράφιμοί του ήταν όλοι σχεδόν νέοι και γερο-δεμένοι άντρες.

Και τηρούσαν πιστά τη μοναχική άγνότητα: ρώτησε η Βαρώνη ντε Λασατιέ.

— Είναι όλοι άγιοι άνθρωποι, της άπάντησαν.

— Κρίμα! είπε η Άννα.

Την άλλη μέρα, έστειλε έναν κλειδαρά ν' αλλάξει όλες τις κλει-δαριές του μοναστηριού και να της πιά τα κλειδιά.

Ο ηγούμενος ντόμ Μανσέλ έτρεξε άμέσως, για να διαμαρτυ-ρηθί. Ήταν ένας ψηλός άντρας, με φαρδιούς ώμους και άδρα χαρκτηριστικά.

— Αφού ζήτε σαν άδελφοί, δεν έχετε να κρύψετε τίποτα ο ένας από τον άλλον και, συνεπώς τα κλειδιά σ' είναι περιττά, του είπα η Άννα. Ο αντιπρόσωπος του βασιλιά, όμως, πρέπει να μωρη να έλεγχο σε κάθε στιγμή τις πράξεις σας.

Ο ντόμ Μανσέλ ζήτησε να δθί το βαρόνο ντε Λασατιέ.

Ο κύριος διοικητής είναι άρρωστος, άπάντησε η Άννα—και δεν του έλεγε ψέματα, γιατί οι ρευματισμοί είχαν καθλώσει και ιπάλι το βαρόνο στο κρεβάτι του. Τον αντιπροσωπεύω εγώ... Μία απ' αυτές τις ημέρες θα σ' ανταποδώσω την έπίσκεψη.

Του την ανταπέδωσε νύχτα. Και με τρόπο πολύ περίεργο.

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, δυο τυμπανιστές έκαμαν την έμφανισί τους στο μοναστήρι. Οι άνθρωποι αυτοί περιέρχονταν τις στοές τους διαδρόμους, τις αΐλες και χτυπούσαν άκατάπαυστα τα τυμπανά τους.

Οι μοναχοί, που προαισθάνονταν κάποιο κίνδυνο, κατέβηκαν από τα κρεβάτια τους, έπεσαν στα γόνατα κι' άρχισαν να προ-σεύχονται.

Το ίδιο έκανε κι' ο ηγούμενος.

Άλλ' εσφηνικά, ο ντόμ Μανσέλ άκουσε έναν έλαφο θόρυβο πίσω του. Κάποιος είχε ανοίξει την πόρτα του κελλιού του. Γύ-ρισε τότε το κεφάλι του, κι' εκείνο που είδε τον έκανε να βγάλη ένα μουγκρητό σαν του πληγωμένου θηρίου... Μπροστά του, σε μικρή απόσταση, στεκόταν η Άννα, που ήταν τυλιγμένη μ' ένα άσπινούσαντο πέπλο. Κάτω απ' αυτό, το νεανικό κορμί της, με τους δυοφους σχηματισμούς, διακρινόταν προκλητικό και ύ-περοχο.

Ο ηγούμενος σταυροκοπήθηκε.

— Άκουσα πολλά για τη μοναχική άγνότητα, του είπα γελών.



— Φύγε, σατανά! της φώναξε ο δυστυχισμένος ηγούμενος.

τας η Άννα. Κι' ήρθα να δώ, αν όσα λένε γι' αυτήν είναι σωστά.

— Φύγε, σατανά! της φώναξε ο δυστυχισμένος ηγού-μενος.

— Ο Σατανάς είναι άντρας, ενώ εγώ είμαι μία γυ-ναίκα που σ' αγαπάει, ντόμ Μανσέλ, άπάντησε η Άννα, αφήνοντας τον πέπλο να πέση άσγά από τους ώμους της. Πήγε ταυτόχρονα κοντά του και τύλιξε με τα γυμνά χέρια της το λαιμό του.

Αυτή τη φορά, ο ηγούμενος δέ σταυροκοπήθηκε όπως πρώτύτερα. Τινάχτηκε όρθιος κι' έσφιξε με παραφορά το θηλυκό σατανά στην αγκαλιά του.

Στους διαδρόμους και στις αΐλες, οι τυμπανιστές χτυ-πούσαν πάντα τα τυμπανά τους κι' οι μοναχοί προσεύ-χονταν με κατάνυξη μέσα στα κελλιά τους...

Οι νυχτερινές έπισκέψεις της Άννας συνεχίστηκαν.

Άλλ' χωρίς καινούργιες τυμπανουκρουσίες.

Οι άλλοι μοναχοί, όμως άρχισαν να χάνουν σιγά-σιγά την ύ-πομνη τους. Άνδρες που ήταν κι' η άνταχή τους είχε όρια... Μία νύχτα, λοιπόν, κάμποσοι απ' αυτούς πεζέμεναν με μπη πρώτα η Άννα κι' έπειτα άρμησαν μέσα στο κελλί του ηγούμενου.

Μέσα στο κελλί, εύτυχώς, δεν ύπήρχε φώς. Η Άννα έπωφελή-θηκε, λοιπόν, από τη σύγχυση και κατάφερε να πηδήσει από ένα παράθυρο και να σωθί. Άλλ' ήταν μάσγυμη και ευτόλητη... Πολλοί από τους νυχτοφύλακες, που περιπολούσαν στους δρόμους, την είδαν να τρέχει σ' αυτή την κατάσταση, για να γυρίσει στο σπίτι της.

Το σκάνδαλο ήταν τρομερό. Άλλ' η Άννα δεν έχασε το θάρ-ρος της. Διέδωσε άμέσως πως είχε πάει στο μοναστήρι να προ-σευχθί για την υγεία του συζύγου της, που ήταν πάντα άρρω-στος και πως τάχα οι μοναχοί ρίχτηκαν πάνω της με κακούς σκοπούς και κοιμώλιασαν τα ρούχα της. Έφερε συνεχώς από τη Χάβρη και το Σαιν-Μαλό κάμποσες γυναίκες έλευθερίων ήβαν και τις άδηγησε κυρά στο μοναστήρι. Με τον τρόπο αυτό ήθελε να κάμει όλοους να πιστέψουν πως οι μοναχοί ήταν άκόλαστοι και διεφθαρμένοι.

Λίγον καιρό αργότερα, πέθανε ο βαρόνος ντε Λασατιέ. Και τότε η λαϊκή όγνη έέσπασε άσυγκρότητη εναντίον της γυναίκας του. Οι κάτοικοι του Σαιν-Μισέλ ήθελαν να την κάψουν ζωντανή.

Για κακή της τύχη, όμως, έστρεψε στο Σαιν-Μισέλ ο διοικητής της Νορμανδίας δούκας ντε Μονταζιέ, που είχε διαταχθί από το βασιλιά Λουδοβίκο 14ο να επαναφέρη την τάξη στη νήσο.

Ο δούκας ντε Μονταζιέ ήταν νέος και ώραιος άνδρας. Είχε, άλλωστε, τη φήμη γυναικοκατακτητού... Μόλις βρέθηκε μπροστά στην Άννα, γοητεύτηκε τόσο πολύ από τη δροσερή όμορφιά της, που, αντί να την στείλη άλυσοδεμένη στο Παρίσι, όπως είχε ύ-ποσχεθί στους κατοίκους, προτίμησε να την πάρη μαζί του στη Ρουέν.

Η άχαρακτήριστη αυτή διαγωγή του, όμως, του στοίχισε τη θέσι του. Ο βασιλιάς Λουδοβίκος 14ος του άφήρεσε τη διοίκη-ση της Νορμανδίας. Έτσι, ο δούκας κι' η Άννα βρέθηκαν έπειτα από λίγον καιρό στο Παρίσι. Άλλ' μόλις έφτασαν εκεί, η Άννα έγινε ηρώδα ενός καινούργιου σκανδάλου.

Ο δούκας του Μονταζιέ είχε ένα άνηψο, τον ίππότη ντε Λαγ-κιέρο, στον όποιον άνέθεσε να συνοφείη την Άννα, τις ώρες που αυτός ήταν άπασχολημένος με τις υποθέσεις του. Ήθελε ταύτο-χρονα να έχη ένα φρουρό κοντά της, γιατί δέ φαίνεται πως είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στη σταθερότητα της. Μία μέρα, όμως, γυ-ρίζοντας στο σπίτι όπου την είχε έγκραστησει, στην όδο Κλο-πέ, τη βρήκε στην αγκαλιά του ίππότη. Θείος και άνηψος τράδη-ξαν άμέσως τα έίση τους κι' άρχισαν να χτυπιούνται με λύσσα.

Άλλ' η Άννα δεν περιμενε το τέλος της μονομαχίας. Πήδησε από το παράθυρο, όπως είχε κάμει και στο μοναστήρι του Σαιν-Μισέλ και είχε την καλή τύχη να βρη άνοιχτή την πόρτα του κήπου ενός γειτονικού σπιτιού. Μπήκε άμέσως και την έκλεισε πίσω της.

Το σπίτι αυτό άνηκε σ' ένα νεαρό ευπατρίδη, τον Σαιν-Λέ, που προθυμοποιήθηκε να κρύψη την Άννα.

Άλλ' ένας υπηρέτης του Μονταζιέ, την είχε δθί να μπαίνει στο σπίτι του Σαιν-Λέ κι' έτρεξε να είδοποίηθί τον κύριο του.

Ο Μονταζιέ κι' ο Λαγκιέρο σταμάτησαν άμέσως τη μονομαχία τους, συμφιλιώθηκαν κι' αποφάσισαν να πάνε μαζί για να ζη-τήσουν την Άννα από τον Σαιν-Λέ.

Άλλ' από τη στιγμή αυτή, τα πράγματα άρχισαν να μπερδύ-ωνται. Γιατί ο Σαιν-Λέ άνοιγχε να τους την παραδώσει. Ο Μον-ταζιέ κι' ο Λαγκιέρο έτρεξαν τότε στο Μαράι, στρατολόγησαν κάμ-ποσους από τους κακοποιούς, που είχαν το στρατηγείο τους στη συνοικία αυτή του Παρισιού και ξαναγύρισαν άποφασισμένοι να πάρουν με τη βία την Άννα.

Άλλ' κι' ο Σαιν-Λέ έκανε το ίδιο. Άρχισε τότε μία κανονική μάχη, που κράτησε τρεις μέρες και τρεις νύχτες... Το πρώι της τετάρτης ημέρας τέλος, μία ίσχυρη στρατιωτική δύναμη διέλυσε τους συμπλεκόμενους και συνέλαβε το Μονταζιέ, το Λαγκιέρο και το Σαιν-Λέ, που τους άδηγησε στη Βαστίλλη. Η Άννα έπωφε-λήθηκε από τη σύγχυση για να φύγη...

Ενα χρόνο αργότερα, την ξαναβρίσκαμε στο Τουρίνο, όπου εί-χε ξεολοτρίσει το γέρο μαρκήσιο και γερουσιαστή 'Ελιο 'Αρτσιόλι.

Ο 'Αρτσιόλι, όμως, είχε ένα μεγάλο γυιό, τον Μπελτράμιο, που, άφου του κάκου προσπάθησε να συνετίη τον πατέρα του, πήγε μια μέρα στο σπίτι της Άννας και την ευλοκώπησε τόσο άγρια, που η δυστυχισμένη έμεινε δεκαπέντε ημέρες στο κρεβάτι.

Η Άννα κατάλαβε πιά ότι δέ μπορούσε να μείνη περισσότερο στο Τουρίνο και, μόλις έγινε καλά, έφυγε για τη Ρώμη, όπου ο 'Αρτσιόλι της είχε ύποσχεθί ότι θα πήγαινε να τη συναντήση.

Και, πραγματικά, έτρεξε εκεί έπειτα από ένα μήνα. Άλλ' στο μεταξύ, η Άννα είχε κάμει φτερά. Ο γέρο 'Αρτσιόλι, έσκαπρε τότε το δρόμο του Τουρίνου. Άλλ' ήταν τόσο η λήπη του, που πέ-θανε μέσα στο άμαξι του κατά το ταξίδι του γυρισμού.

Η καινούργια κατακτητή της Άννας ήταν κάποιος τυχοδιώκτης, που έμφανιζόταν ως μαρκήσιος Πολεζίνα, αλλά που ήταν τόσο λίγο μαρκήσιος, όσο και αυτή Βαρώνη. Γύρισαν μαζί σε διάφορες πόλεις της Ευρώπης, έκαμαν χούστε δουλείες στα χαρτοπαίγνια του Μπάντεν-Μπάντεν, του Σπα και της Βασιλείας —ο Πολεζίνα έ-κτο από τα άλλα του προσόντα, ήταν και δεινός χαρτοκλέφτης— έζησαν κάμποσον καιρό στη Βιέννη και κατέληξαν στη Νεάπολη.

Εκεί, η Βαρώνη Λεγκαί νοίκιασε ένα πολυτελές μέγαρο και ά-νοιξε τα σαλόνια της στον κόσμο. Εκείνοι που την έπισκέπτονταν —κι' ήταν όλη η άφρόκριμα της Νεαπόλεως— έπαίκαν χαρούα, διασκεδάσαν κι' εύρισκαν στα σαλόνια της ώραιες και κάθε άλλο παρά δύσκολες γυναίκες... Ο Πολεζίνα ήταν, φυσικά, ο τελευταί-ος των διασκεδάσεων, των παιχνιδιών και των όργων. Πολλοί άν-θρωποι έχαναν τις περιουσίες τους κι' άλλοι την τιμή τους στις αίθουσες αυτού του μεγάρου. Άλλ' η επικειρόση προάδευε!

Η Βαρώνη Λεγκαί δεινόθηκε κάποτε στα σαλόνια της έναν Άγ-γλο ευπατρίδη, που ήταν πολύ μύωψ άφάνταστα άφελής και πάρα πολύ πλούσιος. Ο λόδος Φίλιππος Κάρτερετ Βάρμπουρτον είδε την Άννα σε μεγάλη κυρία και γοητεύτηκε τόσο πολύ από την όμορφιά της, που, χωρίς να διατάξη ούτε στιγμή, της πρόσφερε το όνομα και την περιουσία του. Η Άννα ήταν τότε 32 χρόνων και φαίνεται ότι είχε κουρασθί από την περιπετειώδη ζωή της. Δέχτηκε, λοιπόν, πρόθυμα και άκολουθήσε τον Βάρμπουρτον στην Άγγλία, όπου έκαμαν τους γάμους τους.

Η λαϊθή Βάρμπουρτον προέβλεπε, όστόσο, ότι θα είχε ν' αντι-μετωπίση την ψυχρότητα της άγγλικής άριστοκρατίας. Άλλ' έε-πνη όπως ήταν, κατέφυγε σ' ένα τέχνασμα, που άποδείχτηκε ύ-περοχο. Άγνοούσε, έπει, τις συνήθειες της άγγλικής άριστοκρα-τίας κι' όπως δεν ήθελε να φανή δυσάρεστη σε κανένα, θα δέχονταν στο σπίτι της, στην άσχη τουλάχιστον, μόνο τις κυρίες που είχαν ταξιδεύσει στην ήπειρωτική Ευρώπη κι' είχαν ζήσει εκεί. Έτσι, ενώ θα βρισκόταν σ' ένα κλίμα που της ήταν οικείο, θα συνήθιζε ταυτόχρονα στις άπαιτήσεις της άγγλικής ζωής και τότε θ' άνοιγε τα σαλόνια της σε όλους.

Μόλις διαδόθηκε αυτή η όψη, τα σαλόνια της λαϊθης Βάρμπουρ-τον γέμισαν από κόσμο. Γιατί όλες οι κυρίες της άριστοκρατίας, με τη ματαιοδοξία που τις χαρακτήριζε, ήθελαν να δείξουν πως ήταν ταξιδευμένες και πως δεν άγνοούσαν τις συνήθειες της ζωής της ήπειρωτικής Ευρώπης.

Έτσι, το τέχνασμα της Άννας πέτυχε σ' όλη τη γραμμή.

Στο σημείο αυτό σταματάει η ιστορία της. Ίσως γιατί η ζωή της δεν είχε να παρουσιάση πιά τίποτα το άξιοσημείωτο. Έπειτα από τις περιπέτειες και τα σκάνδαλα, η γυναίκα-ήφαιστειο, είχε βρη την ήσυχία και τη γαλήνη.

Η γυναίκα του είχε ξανακλείσει τη μπαλκονόπορτα και τώρα τον κύταζε μέσα από τα τζαμιά.

Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ

Ύψος απ' το μπαλκόνι της κρεβατοκάμαρας ως το πεζοδρόμιο ήταν 30 μέτρα...
Ο Μπρούς Άρμιτατζ ήταν ένας άντρας 40 χρονών κι η γυναίκα του Άβις κατά 10 χρόνια μεγαλύτερή του.
Το θύμα είχε μεγάλη περιουσία, την άφινε δε όλη στο σύζυγό της, με τη διαθήκη της, που είχε συντάξει μετά το γάμο τους το 1905.

Στην ανάκριση, ο Άρμιτατζ είπε πως κοιμόταν οξεί χωριστά κρεβάτια με τη γυναίκα του. Τό είχε ζητήσει η ίδια, γιατί έκανε άσχημο ύπνο και δεν ήθελε να ενοχλή τον άντρα της.

Επαίρνε κάπου-κάπου ύπνωτικά χάπια, άλλοτε ένα κι' άλλοτε δυό. Δεν ενεργούσαν όμως πάντα το ίδιο. Συνέβαινε να κοιμηθώ καλά μ' ένα μόνο χάπι, ενώ άλλες φορές είχε πάρει δυό μαζί κι' όμως δεν της έρχοταν ύπνος.

Τη νύχτα αυτή, είχε πάρει και πάλι δυό χάπια. Ο άντρας της το ήξερε, γιατί της είχε πει ο ίδιος το νερό για να τα πιει.

Κατά τη 1½, τον είχε ξυπνήσει ένας θόρυβος στην κάμαρα. Είδε αναμμένο το πορτάκι δίπλα στο κρεβάτι της γυναίκας του. Κατάλαβε δε ότι ο θόρυβος εκείνος ήταν από τη μπαλκονόπορτα, που την είχε ανοίξει η Άβις.

Στο μεταξύ, η γυναίκα του είχε ξανακλείσει αυτή την πόρτα και τώρα τον κύταζε μέσα απ' τα τζαμιά. Καθώς στεκότανε κοντά στα σιδερένια κάγκελλα του μπαλκονιού, έγειρε ξαφνικά μπροστά κι' έπεσε με το κεφάλι, σαν να κανε βουτιά στη θάλασσα...

Ο αστυνομός που έκανε τις ανακρίσεις, παραξενεύτηκε μ' αυτή τη λεπτομέρεια, κυρίως γιατί η Άβις Άρμιτατζ ήταν μάλλον κοντή και δύσκολα θα μπορούσε να πέση με τέτοιο τρόπο. Άλλ' ο σύζυγος του εξήγησε πως είχε ακουμπήσει πρώτα τα χέρια της πάνω στα κάγκελλα κι' είχε τινάξει ύστερα το σώμα της προς τα πάνω και προς τα εμπρός, σαν να την είχε σπρώξει ένα ελάτριο.

Βεβαίως πως δε μπορούσε να καταλάβει για ποιά λόγο είχε αυτοκτονήσει η γυναίκα του. Η υγεία της ήταν καλή, εκτός απ' τις αϋπνίες και τις ημικρανίες που πάθαινε κάπου κάπου. Ήταν ευχαριστημένη απ' τη συζυγική ζωή της.

Ο Άρμιτατζ παραδέχτηκε μόνο πως τον ζήλευε, γιατί νόμιζε πως πρόσεχε άλλες γυναίκες.
— Μαλώνετε λοιπόν; τον ρώτησε ο αστυνομός.
— Όχι, ποτέ! Με γκρίνιαζε λίγο, μου φερνόνταν ψυχρά για μερικές μέρες, ύστερα όμως περνούσαν και ξεκινούσαν όλα. Άλλωστε, στα τελευταία χρόνια, δεν είχε συμβεί καμιά τέτοια σκηνή μεταξύ μας.

Με τα στοιχεία αυτά που συγκέντρωσε η ανάκριση, ο θάνατος της Άβις Άρμιτατζ χαρακτηρίστηκε ως άτυχημα. Άλλ' η αστυνομία δεν έμεινε ικανοποιημένη. Είχε διατηρήσει μερικές υποψίες, που σπριζόνταν σε θετικές ενδείξεις. Μία απ' αυτές αφορούσε τα δακτυλικά αποτυπώματα. Άν ήταν αληθινή η ιστορία που αφηγήθηκε ο Μπρούς Άρμιτατζ, έπρεπε τότε να υπάρχουν πάνω στο μετάλλιο πόμολο της μπαλκονόπορτας τα αποτυπώματα της γυναίκας του και τα δικά του. Δεν υπήρχε όμως κανένα αποτύπωμα. Θαινόταν σαν ναχε σκουπίσει κάποιος το πόμολο μ' επιμέλεια...

Επίσης τα δακτυλικά αποτυπώματα της γυναίκας έπρεπε να υπάρχουν πάνω στα κάγκελλα του μπαλκονιού. Άλλω δε βρέθηκαν ούτε κι' εκεί.

Δε θ' άρκοιζε όμως αυτή η αδύνατη ένδειξη για να συλληφθώ ο Άρμιτατζ, πολύ δε λιγότερο για να καταδικαστεί από ένα όρκωτο δικαστήριο. Χρειάζονταν κάτι πειστικώτερο. Κι' η αστυνομία το βρήκε επιτέλους κι' αυτό...

Η Άβις Άρμιτατζ φορούσε, τη νύχτα εκείνη, ένα ροζ μεταξωτό νυχτικό. Στο πίσω μέρος του λοιπόν, το ύψος των γοφών, υπήρχε ένας μικρός λεκές από πράσινη λαδομπογιά. Θαινόταν καθαρά πως δεν είχε στήσει η μοιραία στο νυχτικό, άλλ' ότι είχε πιεσθεί αυτό πάνω της, ενώ ήταν μισοζεραμένη. Τα κάγκελλα λοιπόν του μπαλκονιού είχαν βαφή πριν από λίγο καιρό. Κι' ο ζεστός ήλιος είχε κάψει τη μπογιά να απκώση μικρές φουσκάλες σε διάφορα μέρη. Μία απ' αυτές ήταν τώρα ζουληγμένη και σπασμένη...

Στη δίκη του Άρμιτατζ, που έγινε έπειτα από λίγο καιρό, το κατηγορητήριο ανέφερε ότι είχε δώσει στη γυναίκα του δυό ύπνωτικά χάπια και, όταν αποκοιμήθηκε, την είχε τραβήξει έξω στο μπαλκόνι και την είχε πετάξει στο δρόμο. Πριν όμως την αφήσει να πέσει με το κεφάλι στο κενό, είχε ακουμπήσει μία στιγμή το σώμα της πάνω στα κάγκελλα. Το βάρος της είχε σπρώξει τότε τη φουσκάλα της μπογιάς κι' είχε λερωθεί το νυχτικό της στο σημείο εκείνο.

Ανάμεσα στα πειστήρια του έγκληματος βρίσκονταν το νυχτικό και κομμάτια όμοιου μεταξωτού υφάσματος, που είχαν πιεσθεί πάνω σ' άλλες φουσκάλες των κάγκελων και παρουσίαζαν όλα τον ίδιο στρογγυλό πράσινο λεκέ.

Κι' αν ακόμη η Άβις είχε ακουμπήσει με την πλάτη της πάνω στα κάγκελλα — πράγμα που δεν είχε συμβεί, σύμφωνα με την περιγραφή του Άρμιτατζ — το ανάστημά της και το ύψος της βρίσκονταν πάλι, στη μέση της πείρας.

Τέλος, οι φουσκάλες βρίσκονταν στην κορυφή της ελαφρά κυρτής επιφάνειας του επάνω κάγκελλου, κι' έτσι δε μπορούσε να τις είχε σπάσει κάποιος σκύδοντας απλώς προς το δρόμο. Υπήρχαν και άλλα στοιχεία κατά του Άρμιτατζ: ότι ήταν βουτηγμένος στα χρέη, ότι είχε φιλενάδα, ότι ήξερε πως ήταν ο μόνος κληρονόμος της γυναίκας του, ότι μάλανε συχνά μαζί της για τις απιστίες του... Όλα αυτά οδηγούσαν στο συμπέρασμα πως είχε φοβηθεί μήπως η γυναίκα του αλλάξει τη διαθήκη της — όπως τον είχε ίσως απειλήσει το ίδιο εκείνο βράδυ. Την είχε λοιπόν δολοφονήσει, κι' ύστερα είχε φροντίσει να σκουπίσει όλα τα δακτυλικά αποτυπώματα, πριν τηλεφωνήσει στην αστυνομία.

Αυτή όμως η υπερβολική προφύλαξη του, μαζί με τον πράσινο λεκέ του νυχτικού του θύματος του, ήταν τα στοιχεία που τον έστειλαν στη φυλακή, στο δικαστήριο και τέλος στην αγχόνη.

Με το κόμμο του "ΤΡΕΛΛΟΥ,"

Ο Χάρρυ Τζώρτζ χαλοπερνούσε ανέξοδα

Ο καιλοντυμένος και εύπροσθήγορος κύριος υπέγραψε με το στυλό του το βιβλίο του ξενοδοχείου κι' ύστερα ανέβηκε στην κάμαρα που του είχαν δώσει. Ο διευθυντής του ξενοδοχείου είχε ένθουσιασθή με τον καινούργιο αυτό πελάτη. Δεν τύχαινε κάθε μέρα να επισκεφτή τη μικρή πόλη Βερενίνγκινγκ ο γενικός διευθυντής μιας από τις μεγαλύτερες εταιρείες της Νοτίου Αφρικής...

Μέσα σε μία μέρα, ο Χάρρυ Τζώρτζ — έτσι λεγόταν ο εξαιρετικός πελάτης — είχε γίνει το «χαϊδεμένο παιδί» του ξενοδοχείου. Όταν λοιπόν παραγγείλε πιστώ για κάποιους καινούργιους φίλους του κι' έβαλε το χέρι στην τσέπη του, για να τα πληρώσει αμέσως, ο ξενοδόχος δεν τον άφισε. Του έδωσε μόνο να υπογράψει μία απόδειξη για το αντίτιμό τους. Θά την έσοφλούσε αργότερα, μαζί με το λογαριασμό του.

Η είδηση της άφιξης του πλούσιου ξένου διαδόθηκε άμεσως στη μικρή πόλη της Νοτίου Αφρικής, κι' οι καλύτερες οικογένειες έβαλαν τα δυνατά τους, για να γιωριστούν μαζί του. Έκείνος δέχονταν πρόθυμα τις προσκλησεις τους. Όταν του σύστησαν σε μια δεξίωση την κόρη κάποιου μεγαλοεμπόρου, την έρωτεύτηκε κεραυνόβολα. Εκείνη του ανταπέδωσε το αίσθημά του κι' άρραβωνιάστηκαν.

Ο Τζώρτζ της έστειλε λουλούδια κι' ακριβά δώρα. Της πρόσφερε ένα βαρύτιμο διαμαντένιο δαχτυλίδι. Όλα αυτά τάτινανε με πίστωση. Κανείς δεν διανοείτο να ζητήσει πληρωμή της μετρητοίς από ένα τόσο πλούσιο άνθρωπο...

Για τους άρραβώνες του, ο Τζώρτζ έδωσε ένα πάρτυ στο ξενοδοχείο του, με 400 καλεσμένους, που δεν ήπιαν τίποτ' άλλο από σαμπάνια. Ήταν ένα ιστορικό γεγονός για τη μικρή πόλη...

Στις έξη βδομάδες που έλεινε εκεί ο Τζώρτζ έδωσε άρκετες χιλιάδες λίρες — δηλαδή υπέγραψε αποδείξεις και λογαριασμούς για το ποσόν αυτό, γιατί στην πραγματικότητα όλη του η περιουσία ήταν... 1 σελίνι!

Υστερα, ένα πρωί, εξαφανίστηκε. Σε μισή ώρα, όλη η πόλη είχε αναστατωθεί. Οι έμποροι κι' οι καταστηματάρχες συρρέανε στην αστυνομία, με τους πληρωτούς λογαριασμούς στο χέρι! Ο φάκελλος με τα στοιχεία έναντιον του Τζώρτζ έφτασε σε πόχους τους 30 πόντους! Ένα ένταλμα συλλήψεως διαδιδάστηκε σ' όλες τις αστυνομικές αρχές της Νοτίου Αφρικής.

Δέκα μέρες αργότερα, οι αστυνομικοί ανακαλύψανε τον Τζώρτζ σε μία άλλη πόλη, το Βάκερστρουμ, όπου είχε παρουσιασθή σαν πλούσιος έμπορος διαμαντιών, με το ψευδώνυμο Σίσθενσον, κι' είχε βάλει ήδη στο χέρι ένα σωρό εύπιστο κόσμο... Όταν όμως τον πιάσανε, χαμογέλασε σαρκαστικά και δήλωσε:

— Δε μπορείτε να μου κάνετε τίποτε, γιατί είμαι δραπέτης του φρενοκομείου! Έπικοινωνήστε με το δόκτορα Τζίνσμπουργκ, του Ψυχιατρείου του Πιτερμαρίτςμπουργκ, και θα πειστήτε πως σας λέω την αλήθεια.

Πραγματικά, η αστυνομία τηλεγράφησε σ' αυτό το ίδρυμα και βεβαιώθηκε πως ο Τζώρτζ είχε κλεισθή εκεί πρό 4 ετών, ως ψυχοπαθής, άλλ' είχε δραπέτσει έπανε. Ληψιμένοος κι' είχε επισκεφτή διάφορες πόλεις, αφιόνοντας πάντα πίσω του, απλήρωτους, ογκώδεις λογοισμούς...

Εφόσον, επιτήμως δεν είχε τα λογικά του και την εύθυνη των πράξεών του, δεν ήταν δυνατό να δικαστεί και να καταδικαστεί. Τον ξανακλείσαν λοιπόν απλώς στο ψυχιατρείο και τα θύματά του το πήραν απόφαση πως είχαν χάσει τα λεφτά τους.

Άλλ' οι αστυνομικές αρχές Βρήκαν πως έπρεπε να βάλουν πιά τέμια στους άθλους του. Συνεννοήθηκαν λοιπόν με το διευθυντή του ψυχιατρείου, κι' εκείνος γιναιάτευσε ότι τέσσερα χρόνια νοσηλείας είχαν κάνει καλά το Τζώρτζ κι' ότι έπρεπε πιά να του δοθώ έξιτιριο.

Ο ίδιος δεν είχε ιδέα απ' όλη αυτή. Μία νύχτα λοιπόν ξαναδραπέτευε πήγε σε μία πόλη και ξαναόχισε τα συνηθισμένα του... Όταν τον έπιασε πάλι η αστυνομία, μεταχειρίστηκε το ίδιο επιχείρημα:

— Δε μπορείτε να μου κάνετε τίποτα, γιατί είμαι δραπέτης του φρενοκομείου!...

Άλλ' οι αστυνομικοί χαμογέλασαν ειρωνικά κι' απάντησαν:

— Κάνεις λάθος αυτή τη φορά. Την επομένη απ' την ημέρα που δραπέτευσες, ο διευθυντής του ψυχιατρείου υπέγραψε το έξιτιριό σου, που λέει πως είσαι τελείως καλά στα μυαλά σου κι' υπεύθυνος για τις πράξεις σου!

Κι' έτσι ο «τρελλός» Τζώρτζ κλείστηκε για κόμμοσα χρονάκια στη φυλακή...

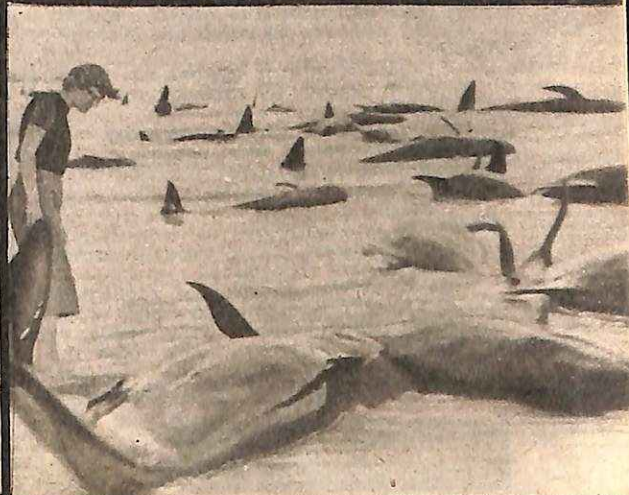
ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΗΣ ΝΤΟΛΟΡΕΣ

Ένα νέο γερμανικό μουσικοχορευτικό φιλμ, που κυριζείται τώρα στα σπουτά του Αμβούργου, φέρει τον παρμένο τίτλο «Τα πόδια της Ντολόρες». Πρωταγωνίστρια του έργου είναι η γνωστή ηθοποιός Ζερμαίν Νταμάρ. Παρά το πλερό της όμως θα εμφανίζεται το περίφημο «Τζώρτζ Γκάρντεν Μπάλλετ», για το οποίο λέγεται πως οι χορεύτριες που το αποτελούν έχουν τα ωραιότερα πόδια της Γερμανίας. Στη φωτογραφία μας τέσσερις από τις χορεύτριες του μπαλέτου, που κάθε του εμφάνιση αποτελεί και νέο θρίαμβο. Τα καλλίγραμμα πόδια των χορευτριών είναι εφάμιλλα με την τέχνη τους και δεν ξέρε κανείς τί απ' τα δυό να πρωταυμάσει.



ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΦΑΛΛΙΝΩΝ

Ένας δυνατός βορειοανατολικός άνεμος έφριζε πρό ημερών στην παραλία του Όρμοντ της Φωκιδίας (Η. Π. Α.) ένα κοπάδι από 75 φάλαινες. Τα κτήνη αυτά που διέσχισαν τον Ατλαντικό από Βορρά προς το Νότο βρήκαν έτσι τραγικό θάνατο, ύστερα από μία μακρά άγνια. Στη φωτογραφία μας (άριστερά) διακρίνεται η κ. Νόρμα Ούρι, η οποία επί κεφαλής μιας ομάδας έβελοντων ζωοφίλων προσπάθησε να σώσει τις φάλαινες. Όλοι οι κόποι τους όμως πήγαν χαμένοι, γιατί δεν γλύτωσε ούτε μία. Τυχεροί αποδείχθηκαν τελικά οι ψαράδες της περιοχής οι οποίοι πούλησαν τις φάλαινες σ' ένα γειτονικό εργοστάσιο σαπωνοποιίας.



BENZINOKINHTA ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Όπως συμβαίνει και με τους μεγάλους, το όνειρο κάθε μικρού είναι ν' αποκτήσει αυτοκίνητο. Εφέτος όμως μία γαλλική βιομηχανία παιδικών αυτοκινήτων έκανε — με τη βοήθεια του πατέρα τους φυσικά — τρισυτευχιμένους πολλούς νεαρούς Γάλλους. Τα αυτοκινήτάκια, που κυκλοφόρησε στην αγορά επ' ευκαιρία των εορτών ήσαν εφοδιασμένα με πραγματικά κινητήρα που, όπως και στα μεγάλα αυτοκίνητα, λειτουργούσε με βενζίνη. Ο μικρός Πάτρικ της φωτογραφίας μας ήταν ένας από τους τυχερούς που απέκτησαν βενζινοκίνητο αυτοκίνητάκι. Κυτάτετε με πόση υπερφάνεια ρίχνει μία ματιά στη μηχανή του αυτοκινήτου του πριν ξεκινήσει για μία βόλτα μαζί με τη φίλη του Ισαβέλλα.



ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΩΝ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΩΝ

Τα καθημερινά μετεωρολογικά δελτία, τα οποία ερωτευόμαστε συχνά για τις αποτυχίες που σημειώνουν πολλές φορές, κρύβουν πίσω τους ένα σωρό ανθρώπινα δαμάτια. Στους μετεωρολογικούς σταθμούς των Άλπεων, επί παραδείγματι, σε ύψη που κυμαίνονται από 1.000 έως 3.500 μέτρα, άνθρωποι επιφορτισμένοι με την συνεχή παρακολούθηση των μετεωρολογικών συνθηκών και τη μετάδοσή τους, ζουν εκεί τους χειμερινούς μήνες, τελείως απομονωμένοι από τον υπόλοιπο κόσμο μία ζωή γεμάτη κινδύνους. Στη φωτογραφία μας ο μετεωρολογικός σταθμός της κορυφής Σάντις (2400 μέτρα) το καλοκαίρι (άριστερά) και το χειμώνα (δεξιά).



Τό στυγερό έγκλημα του Μπρούς Άρμιτατζ

ΕΚΑΝΕ φοβερή ζέση στο Λονδίνο, εκείνη την ημέρα. Είχαν πέσει πολλοί διαβάτες στους δρόμους από ήλιασι, κι' είχαν σπμειωθή μάλιστα και θάνατοι. Τό καλοκαίρι αυτό του 1921 ήταν τό θερμότερο της τελευταίας δεκαετίας. Κι' όλα δειχνανε πως θ' ανέβαινε πιά πολύ η θερμοκρασία, εφόσον ήταν ακόμα μέσα 'Ιουλίου...

Ότε και τη νύχτα δρόσιζε αισθητά η ατμόσφαιρα. Οι Λονδρέζοι εξακολουθούσαν να ψήνωνται μέσα σ' ένα φοβερό καμίνι, να χύνουν ποτάμια ιδρώτα και να μη μπορούν να κλείσουν μάτι. Στις 18 'Ιουλίου, κατά τη 1½ μετά τα μεσάνυχτα, χτύπησε τό τηλεφώνο ενός αστυνομικού τμήματος. 'Ο άρχιφυλάκας της υπηρεσίας σήκωσε τό ακουστικό.

— 'Η γυναίκα μου έπεσε απ' τό μπαλκόνι του σπιτιού μας! Είπε μία ταραγμένη φωνή.

— Έχει χτυπήσει άσχημα; ρώτησε ο αστυνομικός.

— Πρέπει να σκετθήκε! Δεν ξέρω ακόμα. Δεν κατέβηκα να δω... Σας τηλεφώνησα πρώτα, για να στείλετε ένα νοσοκομειακό αυτοκίνητο...

Ο άνθρωπος που τηλεφωνούσε, λεγόταν Μπρούς Άρμιτατζ κι' έμενε σε μία πολυκατοικία, στην άριστοκρατική συνοικία του Μένφερ.

Όταν έφτασαν επί τόπου οι αστυνομικοί, βρήκαν νεκρή τη γυναίκα του. Θά είχε μείνει στον τόπο, δίχως άλλο, γιατί τό

πολλή ανάγκη ο δυστυχισμένος απ' τις προσευχές ενός άγγελου!

Μ'.

Το άδυσλο φύλο

Η είδησι του θανάτου του Ουίλλιαμ Τόμσον ήταν ένα τρομερό χτύπημα για τη Ναντίν. Μόλις έφυγε η αστυνομία απ' το σπίτι της, η κ. Ροντάς έτρεξε στο μέγαρο της οδού Προνύ, για να ειδοποιήσει την πελατίσσή της για το τραγικό γεγονός.

Η Ναντίν ξέσπασε στην αρχή σε φωνές, θρήνους, άπελπισία. Έπαθε μία νευρική κρίση, που διήρκεσε σχεδόν δυό ώρες.

Η κ. Ροντάς προσπάθησε να την παρηγορήσει όσο μπορούσε. Στο τέλος, της είπε:

—Με τα δάκρυα και τους λυγμούς δεν πρόκειται να τόν αναστήσετε, τόν καυμένο. Καλλίτερα λοιπόν να σκεφθείτε κάτι άλλο, πιδ σοδαρό... Θα σας καλέση άσφαλός ο άνακριτής και θα σας ρωτήσει ένα σωρό λεπτομέρειες. Θα βελήση να μάθη ποιά ώρα χωρίσατε απ' το θυμά, ώστε να προσδιοριση ακριβέστερα το ποτε δολοφονήθηκε.

—Υποθέτω πάντως να μη με κατηγορήσουν πως άνακατέυτηκα στο έγκλημα! —Άσφαλός όχι. Μα πάντως θα γίνη θόρυβος γύρω απ' το θνομά σας...

—Ίσως δεν είναι κακό αυτό για την κυρία, δέκοψε η 'Ιντα. Υπάρχουν άντρες που έχουν ιδιαίτερη άδυναμία στις γυναίκες τις άνακατεμένες με ιστορίες έγκλημάτων... προπάντων 'Αμερικανοί!

—Δεν έχει διάθεσι να τούς γνωρίση η κυρία σου!... Δέ θα θέλη, βέβαια, να τα χαλάση με τόν κ. κόμης ντε Κρουά-Μενίλ!

—Ω, λίγο με νοιάζει!... άπάντησε η Ναντίν άνασχηκόνοντας τούς ώπους της.Δέν περιμένω πως ο κόμης θα μου έξασφαλήση το μέλλον μου!

—Άσχημα σκέπτεσθε, αγαπητή μου! τη μάλωσε η κ. Ροντάς, που συνήθιζε ν' άποκτά οικειότητα με τις πελατίσσές της, όταν βρίσκονταν σε δύσκολη θέσι. 'Ο κύριος κόμης κάνει ό,τι μπορεί για την ώρα... Δέ σας φτάνει αυτό, τó ξερω... μα σκεφθήτε πως έχει έπιδοθή σε τολμηρές έπιχειρήσεις και πως τα κέρδη του θάναυ δικά σας!

—Στό μεταξύ, είν' ένας πολύτιμος προστάτης σας και πρέπει να τόν σεβασθε και να τόν αγαπάτε. Του έχετε όρκισθή πιστί!

—Ω, άν κρατούσε κανείς όλους τούς όρκους του...

—Συμφωνώ! 'Αλλά, στην προκειμένη περίπτωση, άν άποκαλυφθή στο δικαστήριο όλη η άλήθεια, ο κόμης θα γελιοποιηθή και θα θυώσει, με τó δικίο του!

—Τί να κάνω λοιπόν;... Τί με συμβουλεύετε;

—Διάβολε! Δέν ξερω πως θα τα καταφέρετε... Πρέπει όμως να μη θυώση πολύ μαζί σας ο κόμης, γιατί τόν άπατούσατε με τó μακαρίτη, παρ' ότες τις ύποσχέσεις σας και τη σκηνή που τού παίζατε την ημέρα που έτυχε να συναντηθούν οι

δυό τους! Τότε μπορεί να κατορθώση, με τα μέσα που διαθέτει, να μην έμφανισθή καθόλου στη δική.

—Έχετε δική, κ. Ροντάς, είπε η Ναντίν άναστενάζοντας. Πρέπει άπαραιτήτως να τάχω καλά μαζί του! Θα προσπαθήσουμε να τά κανονίσουμε, η 'Ιντα κι' εγώ. Σας ευχαριστώ που ήρθατε να με ειδοποιήσετε άμέσως...

—Είπατε πως είναι γνωστοί στην αστυνομία οι δολοφόνοι;

—Μάλιστα! Η υπηρέτριά μου, η Μαρία, έβαλε μέσα στο σπίτι δόλοκληρη συμμορία από κλέφτες! Πώς δέ μας σφάζανε όλους!... Τώρα την έπιασε κι' αυτήν η άστυνομία, μαζί με τούς κακούργους! 'Ισως να τη διορθώση αυτό τó μάθημα...

Είχαν δική η κ. Ροντάς κι' η 'Ιντα: 'Ο Κρουά-Μενίλ ήταν άπαραιτήτος στη Ναντίν, περισσότερο παρά ποτέ.

Βέβαια, άν τόν έχανε, μπορούσε να περιμένει. Οι οικονομίες της της έπιτρέπανε να ζήση όπως ήταν συνήθισμένη, ώσπου να βρή κάποιο σεβαρό άντικαταστάτη του Άυστραλού και τó κόμης. Μα δέν την ένθουσίαζε καθόλου η σκέψι πως θ' άναγκαζόταν να βάλη χέρι στο κοιμόδεμά της.

—Απ' την παραμονή του έγκλήματος της οδού Προβάνς, ο Κρουά-Μενίλ δέν είχε ξαναφανή στο σπίτι της. Ήταν φανερό πως είχε μάθει απ' τις έφημερίδες, όπως όλος ο κόσμος, τις συνθήκες της δολοφονίας του Ουίλλιαμ Τόμσον στο διαμέρισμα της κ. Ροντάς. Όαχε μάθει πως ο τραπέζιτης είχε πάει εκεί μαζί με μία γυναίκα. Δέν ήταν δύσκολο να μαντέψη—άφου τó υποπτευόταν ήδη—πως η γυναίκα αυτή ήταν η Ναντίν.

Θα της ήταν ίσως δυνατό να δικαιολογηθή κάπως για τήν άπιστία της. 'Αλλά, για να γίνη αυτό, έπρεπε να πάη στο σπίτι της ο κόμης.

Οι ίδιοι λοιπόν δισταγμοί της Ναντίν είχαν κυριέψει και τόν Κρουά-Μενίλ και τόν είχαν κρατήσει μακριά της τόσες μέρες...

Πηγαίνοντας τέλος στο σπίτι της, είχε πάρει μία έφημερίδα κι' είχε διαβάσει για τη σύλληψη του Κεντέν.

Στην αρχή, η είδησι αυτή τόν κλόνισε, γιατί φοβήθηκε τις συνέπειες—καταστρεπτικές γι' αυτόν. Μα δέν άργησε να ξαναβρή την ψυχραιμία του. Μέσα σε μία στιγμή, στάθμισε την κατάσταση κι' άποφάσισε ν' άγωνισθή και να νικήση τούς κινδύνους που τόν άπειλούσαν.

—Ήταν βέβαιος πως θα τó κατάρθωνε! Συνέχισε λοιπόν τó δρόμο του κι' έφτασε στο σπίτι της Ναντίν. Χτύπησε τó κουδούνι της εξώπορτας. 'Όταν άνοιξε η πόρτα, ρώτησε με καρδιοχτύπι τó θυρωρό, που φαινόταν πως ήθελε να τόν έμποδισή να μπη:

—Έχει βγή έξω η κυρία;

—Μέ συγχωρήτε, κύριε κόμης... άπάντησε εκείνος. 'Αλλά μου έχει δώσει διαταγές ρητές... Δέ θέλει να δεχθή κανένα...

—Άστείεύσαι, Ζοζέφ! έπέμεινε ο Κρουά-

Μενίλ, κι' έκαμε μία χειρονομία για να τόν παραμερίση και να περάση.

—Δέν ξέρετε πόσο λυπάμαι, κύριε κόμης! Παρ' όλο τó σεβασμό μου, δέ μπορώ να σας άφισω να μπη... Μα θα πάω να ρωτήσω την 'Ιντα άν η άπαγόρευσι της κυρίας ίσχυη και για σας... Τρέχω άμέσως!

—Πήγαινε γρήγορα.

—Ενώ περίμενε στην εξώπορτα κατάχλωμος, ο Κρουά-Μενίλ άναρωτότανε τί θάκανε στην περίπτωση που η άπαγόρευσι άφαιρούσε αυτόν κυρίως...

—Επειτα από μερικά λεπτά, ο θυρωρός ξαναγύρισε και δήλωσε:

—Η 'Ιντα μου είπε ότι μπορείτε να μπη, κύριε κόμης. Έρχεται να σας υποδεχθ' η ίδια.

—'Ο Κρουά-Μενίλ διέσχισε γρήγορα την αυλή και μπήκε στο χυλλό του σπιτιού. Ένας καμαριέρας ύποκλήθηκε με σεβασμό και τού είπε:

—Θάχετε την καλωσύνη να περιμένετε ένα λεπτό... Έρχεται άμέσως η 'Ιντα.

—Πράγματι, η καμαριέρα έφτασε σε μερικά λεπτά. Η θλιμμένη έκφρασι της έκαμε έντύπωσι στον Κρουά-Μενίλ.

—Τί συμβαίνει, 'Ιντα; τη ρώτησε. Πού είναι η κυρία σου;

—Ω, κύριε κόμης, είμαστε όλοι άνάστατοι, έπειτα απ' αυτό που έγινε... Η κυρία κλαίει διαρκώς. Είν' άπαρηγόρητη...

—Είναι φυσικό να πεινθ' για τó θάνατο του τρομερού φίλου της! παρατήρησε ειρωνικά ο Κρουά-Μενίλ.

—Ω, δέν είν' αυτό! Ξέρετε καλά πως δέν άγαπούσε τόν Τόμσον...

—Κι' όμως πήγαινε στο ραντεβού του.

—Σ' ένα μονάχα, κύριε, σ' ένα μονάχα.

—Οχι δά!

—Σας τ' όρκίζομαι, κύριε κόμης! Την είχε συναντήσει τυχαία ο μακαρίτης, έκείνο τó βράδυ, στο θέατρο... Την είχα συμβουλεύσει εγώ να πάη να περάση την ώρα της, γιατί έπληττε, και την είχα συντροφέψει. Καθόμαστε σ' ένα θεωρείο. Μας είδε λοιπόν ο μακαρίτης κι' ήρθε να κουδεντιάση με την κυρία...

—Μόλις είχε φύγει απ' τη λέσχη του, όπου είχε κερδίσει πολλά λεφτά... Μίλησε στην κυρία, της θυμίσε τα περασμένα και της έταξε λαγούς με πετραχήλια, για να ξαναρχίσουν τις σχέσεις τους... Έκείνη άρνιόταν πάντα... Μα είναι στενοχωρημένη οικονομικά, τόν τελευταίο καιρό, και δέν ήθελε να σας ζητήση λεφτά... Υποχώρησε λοιπόν, στο τέλος...

—'Αν ξέρατε όμως πόσο μετάνιωσα! Λέει τώρα πως την τιμώρησε ο Θεός. Γιατί, όχι μόνο έσεις δέ θα τη συγχωρέσετε ποτέ, αλλά και θα έχη ένα σωρό μπελάνδες, με τις άνακρίσεις και τη δική...

—'Ο Κρουά-Μενίλ άκουγε όλ' αυτά τά ψέμματα που τού άράδιαζε με τόσο τέχνη η πονηρή υπηρέτρια.

—'Η ύποσχεσι που είχε άκούσει ο ίδιος να δινη η Ναντίν στον Τόμσον, την τρομερή εκείνη νύχτα, έμενε άκόμη ζωντανή στη μνήμη του και δέν τόν άφινε να πιστέψη λέξι απ' όσα τούλεγε η 'Ιντα. Μα για να κάνη τόν κόπο η Ναντίν να προσπαθή έτσι να τόν ξεγελάση, σήμαινε πως τόν ήθελε άκόμη!...

—Καλά, είπε διακόπτοντας την καμαριέρα, θα την δώ και θα της πώ...

—Μέ συγχωρήτε, κύριε κόμης... άλλά έχει κλειστή στην κάμαρά της, εδώ και μία ώρα, κι' έχει άπαγορεύει να την ένοχλήσουμε για όποιοδήποτε λόγο... 'Αλλωστε, μου έχει δώσει ένα γράμμα για σας, με την έντολή να σας τó φέρω στο σπίτι σας στις 4.

—Ένα γράμμα για μένα; Πού είναι;

—Νά το...

Κι' η 'Ιντα έβγαλε απ' την τσέπη της ένα κλειστό φάκελλο και τόν παρέδωσε στον κόμης. Έκείνος τόν άνοιξε βιαστικά.

—'Η καμαριέρα τόν κτύπησε και χαμογέλουσε κρυφά, άδιόρατα...

—'Ο Κρουά-Μενίλ διάβασε, με χαμηλή φωνή:

—«Συχώρεσε με, φίλε μου, για τή λύπη που θα σου προξενήσω... Έχεις τείσσεις μέρες νάρθης στο σπίτι μου. Ξέρεις λοιπόν τó σφάλμα μου και δέ μπορείς να μού τó συγχωρέσης... Μου είναι άδύνατο να συνηθίσω στην ιδέα να ζήσω χωρίς έσένα. Θα τιμωρήσω λοιπόν τόν εαυτό μου για

τó έγκλημά μου! 'Όταν πάσης αυτό τó γράμμα μου, δέ θα ύπάρχω πιά...».

—Θέε μου! Αυτόκτόνησε!... φώναξε ο κόμης.

—'Ανέθηκε τρέχοντας τη σκάλα και ώρμησε προς την κλειδομένη πόρτα της κάμαρας της Ναντίν. Την έσπρωξε μ' όλη του τη δύναμη, την έσπασε.

—Πάνω σ' ένα τραπέζι, βρισκόταν ένα ποτήρι γεμάτο μ' ένα μελανό υγρό, σαν λαύδανο, και δίπλα του ένας κλεισμένος φάκελλος με την έπιγραφή: «Αυτή είναι η διαθήκη μου».

—Σαν να την είχε βρή άπροετοίμαστη η ξαφνική εκείνη εμφάνισι του Κρουά-Μενίλ, η Ναντίν έβγαλε μία φωνή και σηκώθηκε όρθια, τρέμοντας κι' άκουμπώντας στο τραπέζι. Φορούσε μία μακριά άσπρη ρούπα. Τα θαιμάδια ξανθοκόκκινα μαλλιά της πέφτανε στους ώμους της. Έμοιαζε σαν μεταμορφωμένη απ' την υπερτάτη άπόφασι που είχε πάρει.

—Δυστυχισμένη! φώναξε ο κόμης, ξεγελασμένος απ' αυτή την έπιδείξια κωμωδία που είχε σκηθετήσει η φιλενάδα του συνεννοημένη με τó θυρωρό και με την 'Ιντα.

—Είχε ιδη τó ποτήρι. Τ' άσπαζε άμέσως, μοιλονότι η νέα γυναίκα έκαμε μία χειρονομία για ν' αντίσταθ', και άδείασε τó περιεχόμενό του μ' στο τζάκι.

—Υστερα στράφηκε στη Ναντίν και της είπε:

—Τί σκόπευες να κάνης, δυστυχισμένη; Δέν ήξερες λοιπόν πως θα σε συγχωρούσα;... Μπορώ να ζήσω χωρίς έσένα; Έκείνη έπεσε στην άγκαλιά του, χωρίς να πη λέξι, κι' έβαλε τα κλάματα...

—'Ο Κρουά-Μενίλ έμεινε κοντά της. Δέν της ζήτησε καθόλου έξηγησεις.

—Όταν έφυγε την άλλη μέρα ο κόμης, η 'Ιντα είπε στην κυρία της:

—Βλέπετε λοιπόν; Όσο κι' άν μας λέγε άδύνατο φίλο, κανείς άντρας δέ μπορεί να τά βγάλη πέρα μαζί μας, όταν τó θελήσουμε. Την έπαθε κι' ο καυμένος ο κόμης!

—'Αλλη έποχή, δέ θα ξεγελιόταν έτσι εύκολα, παρατήρησε η Ναντίν. Γερνάει όμως και ξεπέφτει...

—Πραγματικά, είχε δική η Ναντίν: 'Ο Κρουά-Μενίλ λυγίζει σιγά-σιγά απ' τó βαρύ φορτίο που άποτελούσαν οι ψευτίες, οι άπάτες, οι κλοπές, τα έγκλημάτα που είχε κάνει...

—Δέ φοβόταν καθόλου την τιμωρία, κι' οι τύψεις του ήταν άγνωστες. Μα, για να συνεχισή την άδιόκοπη εκείνη πάλη, χρειαζότανε μία συνεχή προσπάθεια, μ' όλες τις πνευματικές δυνάμεις του. Καί, σιγά-σιγά, τόν κυριέμε μία κούρασι που πλησίαζε στην τελεία εξάντλησι...

—Παρ' όλη την εύτυχία που δοκίμασε, στη νύχτα εκείνη της συμφιλίωσης, δέ μπόρεσε να διώξη απ' τó νού του τόν Κεντέν.

—'Αλλωστε η Ναντίν τού είχε μουρμουρίσει, καθώς ήταν χαμένη τρυφερά στην άγκαλιά του:

—Μου ύποσχεθήκες πως δέ θα μέ μάλωσες ποτέ για ένα λάθος που έκανα σε μία στιγμή άδυναμίας... Πρέπει ώστόσο να σου μιλήσω γι' αυτό... Είναι βέβαιο πως θα έχω ίστωρίες μ' αυτή τη δολοφονία...

—Τί ιστορίες;

—Θα μέ καλέσουν στον άνακριτή, θα μέ ρωτήσουν ένα σωρό δυσάρεστα πράγματα... Έπειτα θάχουμε τη δική, τις έφημερίδες που θα γράψουνε για μένα, θα μέ κακολογήσουν... Δέ μπορέις να μέ προφυλάξης απ' όλ' αυτά;

—Μά πως; Με ποιά τρόπο;

—Θάχης, άσφαλός, φίλους μ' έπιροή. Μπορείς να έπιτύχης ώστε να δώσω έγγραφως την κατάθεσί μου, χωρίς να παρουσιαστώ προσωπικά... Υστερα θα φύγουμε για ταξίδι, θα πάμε στη Ριβιέρα, την ώραία αυτή χώρα, την πλάσιμένη για τόν έρωτα... Πόσο εύτυχισμένοι θα είμαστε οι δυό μας!

—Ναί, να φύγη απ' τó Παρίσι, μαζί της! Ήταν μία θαυμάσια ιδέα... Πώς δέν τοί είχε έρθει άκούη;...

—Ίσως να κατορθώσω αυτό που θέλεις άπάντησε.

—Θά φύγουμε λοιπόν;

—Ναί, θα φύγουμε! είπε ο κόμης, ύ-

στερα από μία στιγμή δισταγμού.

—Βέβαιος πιά για την ένοχη του Κεντέν, ο άνακριτής είχε θεωρήσει περιττό να καλέση τόν Κρουά-Μενίλ. 'Αλλωστε δέ μπορούσε να περιμένη καμιά καινούργια πληροφορία απ' αυτόν, τίποτε που να μη τó έχουν ήδη πη οι άλλοι μάρτυρες.

—'Όστόσο, πριν περάσουν τρεις ημέρες, η Ναντίν έλαβε μία κλήσι να παρουσιασθή για άνακρισι.

—Μά έσύ μου είχες ύποσχεθ' να μέ γλυτώσης απ' αυτούς τούς μπελάνδες! παραπονήθηκε στο φίλο της.

—Φρόντισα όσο μπορούσα, αγαπή μου! 'Ο γενικός γραμματέας του ύπουργείου Δικαιοσύνης μου ύποσχεθηκε να μου δώση ένα συστατικό γράμμα για τόν άνακριτή, ώστε να τακτοποιηθούν όλα.

—Πραγματικά, ο κόμης πήγε στο σπίτι τόν άνακριτή. Έκείνος τόν δέχθηκε άμέσως, με προθυμία.

—'Όστόσο, ο Κρουά-Μενίλ δέ μπόρεσε να συγκρατήση μία μικρή και δυσάρεστη άνατοχή, όταν βρέθηκε μπροστά στο δικαστικό έκείνο με τó σεβαρό πρόσωπο και τη διαπεραστική ματιά που φαινότανε να ψάχνη τις συνειδήσεις... Δέν έχασε όμως την ψυχραιμία του.

—Όπως διαβάσατε, κύριε, στο γράμμα που σας έφερα, τού είπα, έχωμαι να σας ζητήσω μία έξυπνέρεψι, που έλπίζω να συμβιβάζεται άπόλυτα με τά καθήκοντά σας. 'Ενδιόφεραμ πολύ για ένα πρόσωπο που καλέσατε γι' άνακρισι...

—Ευνοείτε τη δεσποινίδα Ναντίν; διέκοψε ο άνακριτής.

—Μάλιστα, κύριε. 'Υποθέτω πως θα θέλετε να τη δήτε για την ύπόθεσι της οδού Προβάνς...

—Πραγματικά... 'Ησυχάστε όμως! Πρόκειται να της ζητήσω άπλως μία πληροφορία: Νά καταρτισή ακριβώς την ώρα που άφισε τó θυμά.

—Ένα άδιόρατο χαμόγελο πέρασε απ' τά χείλη του άνακριτού, καθώς πρόφερε τις τελευταίες λέξεις... Δίχως άλλο, εύρισκε πολύ πικάντικη την έπέμβασι αυτή τó έπισήμου φίλου της σερίφνης του ήμικόσμου σε μία ύπόθεσι που δέν τόν κολλάκε καθόλου...

—Της είναι πολύ δυσάρεστο ν' άνακατευθ' σ' αυτή την ιστορία, συνέχισε ο Κρουά-Μενίλ. Μήπως είναι δυνατό λοιπόν να μείνη τελείως άμέτοχη, η τουλάχιστον να μην άναγκασθ' να παρουσιασθ' στη δική;

—Είναι λεπτό αυτό που μου ζητάτε, κύριε. Μα θα εύχαριστηθώ πολύ να σας έξυπνερήσω, άφου μου φέρατε τó συστατικό γράμμα... 'Η δισ Ναντίν θάρρη μονάχα την ημέρα που θα της καθορίσω για να δώση την κατάθεσί της, και δέ θα κληθ' στη δική ως μάρτυς. Σας τó ύπόσχομαι...

—'Η πρόθεσι της ήταν να φύγη απ' τó Παρίσι, για ένα μικρό ταξίδι. Χάρις στην

καλωσύνη σας, θα μπόρεση να πραγματοποιήσ' αυτό τó σχέδιό της.

—'Ασφαλός θα μπόρεση. Θα είναι έλεύθερη να φύγη, άφου ύπογράφη την κατάθεσί της.

—'Ο Κρουά-Μενίλ έφυγε, άφου εύχαρίστησε θερμά τόν άνακριτή για την εύγενική προθυμία του.

—Την άλλη μέρα, συνάδωσε τη Ναντίν στο Δικαστικό Μέγαρο και την ώδήγησε, ως τó γραφείο του άνακριτού. Έκείνος τη δέχθηκε άμέσως, μόλις τόν ειδοποίησε ο κλητήρας του.

—'Ο Κρουά-Μενίλ έμεινε απ' έξω, για να την περιμένη. 'Απ' την πόρτα που είχε μείνει μισανοικτή, άκουσε καθαρά ένα κουστάλλινο γέλιο, μαζί με τη φωνή της φιλενάδας του. Δέ μπόρεσε όμως να καταλάβη τί έλεγε.

—'Επειτα από άρκετή ώρα, ξαναβγήκε η Ναντίν. 'Ο άνακριτής τη συνάδωσε ο ίδιος ως την πόρτα του γραφείου του, ύποκλήθηκε και χαιρέτησε έλαφρά τόν κόμης.

—Είναι πολύ συμπαθητικός κύριος! έπτε η νέα γυναίκα, πιάνοντας τόν Κρουά-Μενίλ απ' τó μπράτσο. 'Αλλά λίγο άδιόκριτος!... Μούκανε ένα σωρό άστείες έρωτήσεις... Τελοςπάντων, ξεμπερδέψα. 'Υπογράψα αυτά που μου διάβασε. Κι' έτσι δέ θα χρειασθ' να έμφανιστώ στη δική. Μπορούμε να πάμε ήσυχα στο ταξίδι μας.

—Μα ο Κρουά-Μενίλ έπρεπε να διασφoτίση άκόμη ένα σημείο. Πριν φύγη απ' τó Παρίσι, ώστε νάμει βέβαιος πως δέν άφινε πίσω του κανένα κίνδυνο.

—Πώς είχαν στραφή οι ύποψιες εναντίον του Κεντέν; Προπάντων, πως ο γέρος είχε όμολογήσει ένα έγκλημα που δέν είχε κάμει πραγματικά;

—'Αφού διάταξε λίγο, ο Κρουά-Μενίλ άποφάσισε να ξαναθ' τη συμμορία. 'Απ' αυτούς θα έπαιρνε ίσως τις πληροφορίες που τού χρειαζόνταν.

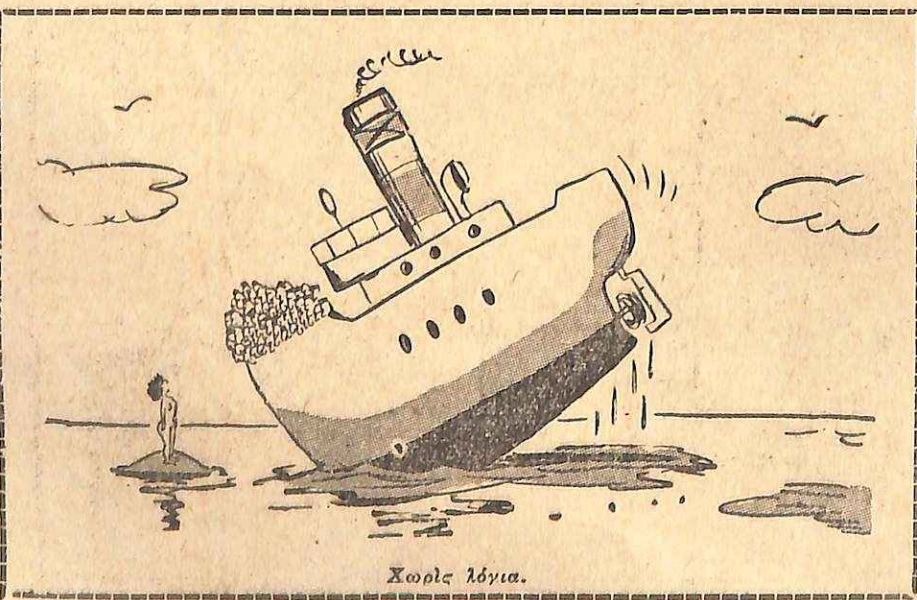
—Πήγε λοιπόν ένα βράδυ στην κάμαρα που είχε νοικιάσει, άφου άγόρασε πρώτα ένα καινούργιο κοστούμι, για ν' άντικαταστήση τά ρούχα που είχε κάψει.

—Μεταμφιέθηκε μ' αυτό και ξεκίνησε για την όδο Μπωμπούργκ. Σταμάτησε έξω απ' την ταβέρνα του Λαγκρφ κι' είδε μέσα απ' τά τζάμια τόν Καθηγητή να μιλάει ζωηρά και χειρονομώντας με τόν ταβερνιάρη, ενώ έκείνος κουνούσε άρνητικά τó κεφάλι του, σαν ν' άπέκρουε τις προτάσεις του.

—'Ο Μεγκό, ο Λουσόν κι' η Λιμάντ κάθονταν σ' ένα τραπέζι, με ύφος άξιοθόνητο, και φαίνονταν να περιμένουν τόν άσχημό τους να τελειώση.

—'Ο Κρουά-Μενίλ άνοιξε την πόρτα και μπήκε.

—Γεια σας, παιδιά! είπε χαρούμενα. Πώς τά πάτε, από τότε που έχωμε να ιδώθουμε;



Χωρίς ιδγία.



—Μά σ' όρκίζομαι, χρυσή μου πως είναι φάντασμα!...

—Ο κύριος Φαντινάρ! Τί καλά!... φώναξε η Λιμάντ.

—Αλήθεια, τυχεροί είμαστε, φιθύρισε ο Μεγκό. Σίγουρα, βαχά να μάς κάνει ένα μικρό δάνειο...

—Είμαι εύτυχης που σας βλέπω, κύριε Φαντινάρ, είπε με στόμφο ο Καθηγητής. Έρχοσάστε ακριβώς σε μία στιγμή που είχαμε σπρίζει όλες τις ελπίδες μας στη Θεία Πρόνοια, που φροντίζει για τα πεινιάρικα του ούρανού αλλά παραμελεί συνήθως τους ανθρώπους!

—Α, τὰ φέρατε δύσκολα; ρώτησε ο Φαντινάρ.

—Εχουμε μείνει πανί με πανί! απάντησε ο Μεγκό.

—Πραγματικά, βρισκόμαστε σε δύσκολη θέση, συμπλήρωσε ο Καθηγητής. Από τότε που είχαμε την τιμή να σας γνωρίσουμε, μάς τυχανε πολλές αναποδιές.

—Αλήθεια; Θά μου τὰ πῆτε λοιπόν... Είναι παρηγοριά να διηγείται κανείς τὰ βασάνά του... Καί θα προσπαθήσετε να τὰ πνίξετε με τὸ κρασί που θὰ κεράσω.

—Ω, κύριε Φαντινάρ, τὸ ἤξερα ἐγὼ πῶς εἶσατε παιδί στην τριχά! φώναξε ο Μεγκό μ' ἐνθουσιασμό.

—Ἦρθα γιὰ νὰ δῶ τὸ μπαρμπα-Κεντέν, πρόσθεσε ὁ ψευτο-εργάτης. Δὲ γύρισε ἀκόμη ἀπ' τὴ δουλειά του, ἢ μήπως ἔχει πλανιάσει κι' ὅλας;

—Α, δὲν ξέρετε λοιπόν;... μουρμούρισε ο Μεγκό.

—Δὲν ξέρω τίποτα... Ἐλεῖπα ἀπ' τὸ Παρίσι.

—Ἀλλοίμονο! εἶπε ὁ Καθηγητής. Ὁ-λα τὰ βασάνια που μάς βρήκανε, τὰ χρωστάμε στὸν μπαρμπα-Κεντέν! Μὰ δὲ μπορούμε νὰ τὸν κατακρίνουμε, γιατί ἔπεσε κι' ὁ ἴδιος θύμα... Ἰσως νὰ μὴν τὸν ξαναδῆτε ποτέ, παρὰ μόνο ἀπὸ μακριά, μιά-δύο φορές!

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;

—Θέλω νὰ πῶ πῶς θὰ τὸν δῆτε στὸ δικαστήριο, στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου, κι' ὕστερα ἕνα πρωὶ χωρίς, πάνω στὴν καρμανιόλα!

—Ω, Θεέ μου! Τί εἶν' αὐτὰ που λέτε; Ὁ μπαρμπα-Κεντέν...

—Εἶναι στὴ φυλακή, κύριε. Κατηγορεῖται γιὰ δολοφονία καὶ ληστεία...

—Θὰ μάθετε ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἀπ' τὸν Καθηγητὴ, διέκοψε ὁ Λουσσόν. Στὸ με-ταξύ ὅμως, μπορούμε νὰ πιούμε ἕνα ποτη-ράκι, γιὰ νὰ δροσίσουμε λιγάκι τὸ στεγνω-μένο λαρύγγι μας!

Κάθισαν ὅλοι μαζί σ' ἕνα τραπέζι. Ὁ

Φαντινάρ φαίνονταν κατασυγκινημένος ἀπ' τὴν τρομερὴ δυστυχία που εἶχε βρῆ τὸν Κεντέν.

—Θυμάσθε, ἄρχισε ὁ Καθηγητής, που σας εἶχαμε πῆ μιά μέρα ὅτι ὁ Μεγκό κι' ἐγὼ εἶχαμε κατακτήσει δυὸ χαριτωμένες καμαριέρες, που κατοικοῦσαν στὸ ἴδιο σπιτί τῆς οὔδας Προβάνας;

—Ναί, τὸ θυμάμαι. Σὰς εἶδα μάλιστα καὶ τοὺς δυὸ νὰ βγαίνουν ἀπ' αὐτὸ τὸ σπιτί, ἕνα πρωὶ που περνοῦσα ἀπὸ κει με τὸ λεωφορεῖο.

—Στὴν ἀρχὴ λοιπὸν τῆς προηγουμένης βδομάδας, ἡ Μαρία κι' ἡ Κλοτίλδη—ἔτσι τις λένε, τὶς φιλενάδες μας—μὰς καλε-σανε σὲ τραπέζι. Δεχθήκαμε, φυσικά. Ἦ-θε μαζί μας κι' ὁ Λουσσόν με τὴ γυναίκα του. Πήραμε ἐπίσης στὴ συντροφιά μας καὶ τὸν μπαρμπα-Κεντέν. Φάγαμε κι' ἡ-πιαμε περίφημα... περάσαμε μερικές ὥρες ἀξέχαστες!

—Κι' ὁ μπαρμπα-Κεντέν;...

—Φαίνονταν κι' αὐτὸς κατευχιστή-μένος. Κάποια στιγμή ὅμως, ἐνοίωσε ἀ-διαθέσια καὶ βγήκε νὰ πάρη ἀέρα σ' ἕνα παράθυρο τοῦ διαδρόμου. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, με τὸ γλῆντι μας, τὸν δεχάσαμε τελείως.

—Τί εἶναι τότε μέσα στὸ σκοτισμένο μυαλό του; Κανείς δὲν ξέρει... Πάντως, εἰ-δε ξεφνικά ἀπ' τὸ παράθυρο ἕναν ἄνθρω-πο που κοιμότανε κι' εἶχε διπλά του ἕνα σωρὸ λεφτά. Αὐτὸ τὸ θέαμα τὸν ἀπομέθυ-σε... Κατέβηκε τὴ σκάλα καί, δίχως νὰ ρωτήσῃ κανένα, χωρίς νὰ σκεθῇ τίς συ-νέπειες που θάχε γιὰ μᾶς ἡ πράξι του, μπήκε στὴν κάμαρα ἐκείνη καὶ μαχαίρωσε τὸν κοιμισμένο.

—Τὸν κανόνισε μιά χαρά! συμπλήρω-σε ὁ Μεγκό μ' ἕνα μορσασμό.

—Μὰ πῶς ἀποδείχθηκε ὅτι τὸν σκότω-σε αὐτός; ρώτησε ὁ Φαντινάρ.

—Εἰδὼ ἀκριβῶς τάκανε θάλασσα αὐτὸς ὁ δυστυχισμένος! φώναξε ὁ Καθηγητής. Εἶναι ἀσυγχώρητος... ὅσο κι' ἂν θέλουμε νὰ φανούμε ἐπιεικέις μαζί του! Φαντασθῆ-τε πῶς ἔκανε τὴ βλακεία ν' ἀφήσῃ πετα-μένο τὸ μαχαίρι του διπλὰ στὸ θῦμα του! Κι' ἦταν ἕνα μαχαίρι με χαρακτηριστικὰ σημάδια, με τὴ μάρκα ἑνὸς τεχνίτη τοῦ Σίδνεϋ, που τὸ εἶχαν δῆ στὰ χέρια του τόσο ἄνθρωποι! Φαίνεται πῶς τὸν ξετρελ-λάνανε τὰ λεφτά καὶ δὲ σκέφθηκε παρὰ μόνον πῶς νὰ γεμίσῃ τίς τσέπες του μ' αὐτά...

—Ὁ Κρουά-Μενίλ εἶχε σαστίσει πραγ-ματικά μ' αὐτὴ τὴ συρροὴ τὸν συμπτῶ-σεων, που τὸν εἶχαν γλυτώσει.

—Ὡστε ὁμολόγησε ὁ μπαρμπα-Κεν-τέν; ρώτησε.

—Δὲ μπορούσε νὰ κάνει διαφορετικά, ἀφοῦ τὸν βαρύνανε τόσες ἀποδείξεις... Στὴν ἀρχὴ μάς εἶχε πείσει ὅλους ὁ ἀστυ-νομία, ἀκόμη καὶ τὴ Μαρία καὶ τὴν Κλο-τίλδη. Ἐπειτα ὅμως βεβαιώθηκαν γιὰ τὴν ἀθωότητά μας, ἀφοῦ ὁ ἐνοχὸς εἶχε ὁμολο-γήσει, καὶ μὰς ἀφῆσαν ἐλεύθερους... Μὰ δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾷ κανεὶς τοὺς φίλους που δυστυχοῦνε. Δὲν ἐπιτρέπεται λοιπὸν νὰ δεχάσουμε κι' ἐμεῖς τὸν καυμένο τὸν μπαρμπα-Κεντέν, που δὲ θὰ καλοτρώῃ καθόλου στὴ φυλακή...

—Μείνετε ἡσυχιοί, θὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτὸν, ἀπάντησε ὁ Φαντινάρ.

Σὲ λίγο, ἀποχωρήθηκε τὴ συντροφιά κι' ἔφυγε. Ἦταν ἡσυχος πιά.

Πέρασε ἀπ' τὸ δωματίο που εἶχε νοικιά-σει, καὶ ξανάφυγε ἀπὸ κει ὡς κόμης ντὲ Κρουά-Μενίλ.

Οἱ ἐφημερίδες δὲν γράφανε πιά τίποτε γιὰ τὴν υπόθεσι Κεντέν. Ἡ Πῶλ, ἀπασχο-λημένη μὲ τὴ δουλειά της, δὲν τῆς εἶχε δώ-σει καμιά προσοχὴ.

Μποροῦσε λοιπὸν ὁ Κρουά-Μενίλ νὰ κάμῃ ἀφοβα τὸ ταξιδάκι του ὡς τὴ Ριβιέ-ρα, με τὴ Ναντίβ.

Ὡρίσαν τὴν ἡμέρα που θὰ φεύγαμε. Καὶ πήρανε τὸ τραῖνο στὶς 7 τὸ βράδυ.

Τὴν ὥρα που ἐβγαλε εἰσιτήριο στὸ σταθ-μό, ὁ Κρουά-Μενίλ βρέθηκε ξαφνικά ἀντι-μέτωπος με τὸν Ὀκτάβιο Φλεριό.

—Μπᾶ! Ἐσεῖς ἐδῶ; φώναξε. Καὶρὸ εἶχαμε νὰ σὰς δοῦμε... Φεύγετε λοιπὸν καὶ σεις;

—Ναί, θὰ κάνω ἕνα γύρο στὴ Νίκαια καὶ στὸ Μοντεκάρο.

—Τί συμπτῶσι! Κι' ἐμεῖς πρὸς τὰ ἐ-κεῖ πηγαίνουμε!

—Μπαρό! Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχάρι-στο...

Ἀνέβηκαν κι' οἱ τρεῖς στὸ τραῖνο, που ξεκίνησε σὲ λίγο.

Φεύγοντας ὅμως ἀπ' τὸ Παρίσι, ἔτσι ἐξ-γνωρίσαμε, ὁ τοχοδότης δὲ φανταζότανε καθόλου ἕνα σοβαρὸ κι' ἀπρόοπτο κίν-δυνο, που εἶχε δημιουργηθῇ ξαφνικά, παρ' ὅλες τὶς προβλέψεις του.

Ἡ Κλωντέν κι' ἡ δὲς ντὲ Λενίλ γύρι-ζαν ἀπ' τὸ σπιτί τῆς κ. ντὲ Τερνούα, ὅ-που εἶχαν συναντήσῃ πάλι τὸν Μπερνάρ.

Ἦταν ἡ μέρα που ὁ νέος δικηγόρος εἶ-χε ἐκμυστηρεῖ στὴ μνηστὴ του ἕνα μέ-ρος ἀπὸ τὶς ἀμφιβολίες καὶ τὶς υποψίες που τὸν βασανίζανε σχετικὰ με τὸν αἰνιγ-ματικὸ πελάτη του.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπιτί της, μαζί με τὴ θετὴ μητέρα της—που θάτραγε ἐκεῖ—ἡ Κλωντέν φαίνονταν τόσο ταραγμένη καὶ θλιμμένη, ὥστε ἡ Πῶλ τὸ πρόσξε. Ρώτη-σε λοιπὸν τὴ μικρότερη ἀδελφὴ της, που εἶχε ἀνέβῃ στὸ ἀτελιέ της γιὰ νὰ τὴ φι-λήσῃ:

—Τί ἔπαθες, καλή μου; Ἐχεις ἕνα ὅ-ρος παρᾶξενο, σοβαρό...

—Αλήθεια;... Μοῦ μετέδωσε φαίνεται τὶς ἀνσυχίες του ὁ Μπερνάρ!...

—Α, εἶδες τὸν κ. ντὲ Πρέιγ;

—Ναί, στὸ σπιτί τῆς κ. ντὲ Τερνούα.

—Κι' εἶναι ἀνσυχος, εἶπες; Γιατί; Γιὰ τὸ ζήτημά σας;

—Ὀχι, ὄχι! Ξέρει καλὰ ὁ Μπερνάρ πῶς δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνσυχῇ γιὰ μένα... Πρόκειται γιὰ μιά υπόθεσι που ἔ-χει ἀναλάβει... γιὰ μιά δική που θὰ γίνῃ αὔριο, στὸ Κακουργοδικεῖο... Θάρθης μα-ζί μας καὶ σύ, νὰ τὸν ἀκούσης που θ' ἀ-γορεύῃ:

—Δυστυχῶς, ἀπάντησε ἡ Πῶλ, ἔχω τόσες δουλειές ὥστε δὲ μὴ εἶναι δυνατόν. Λυτάμια πολὺ. Θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολὺ νὰ τὸν ἀκούω... γιατί νομίζω πῶς εἶναι ἡ πρώτη ποινικὴ δική που ἀναλαμβάνει. Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ακριβῶς! Αὐτὸ τὸν ἀνησυχεῖ γιατί πρόκειται—μὰς εἶπε—γιὰ μιά υπό-θεσι ἐξαιρετικὴ... Φαντάσου ὅτι δολοφονή-θηκε ἕνας πλούσιος τραπεζίτης. Ἡ ἀστυ-νομία βρῆκε κοντὰ στὸ πτώμα ἕνα μαχαί-ρι κι' ἐπίσης τὸν κάτοχό του, ὁ ὁποῖος ὁ-μολόγησε ἀμέσως τὸ ἐγκλήμα του...

—Ε, θὰ καταδικασθῇ λοιπὸν. Αὐτὸ εἶν' ὅλο!... Δὲ με συγκινε καθόλου ἡ τύχη τῶν δολοφόνων. Εἶναι ὅλοι τους ἀνάνθρωποι τύ-ποι. Καὶ δὲν ὑποθέτω ν' ἀποτελῇ ἐξαιρέσι αὐτὸς που λές...

—Ὡστόσο, ὁ Μπερνάρ πιστεύει τὸ ἀν-

τίθετο! Φαίνεται πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κρύβει ἐπιμονὰ τὸ παρελθόν του, ἀκόμη κι' ἀπ' τὸ δικηγόρο του. Ὁ Μπερνάρ εἶχε τὴ γνώμη πῶς εἶναι ἀπὸ καλὴ οἰκονομία καὶ ἀθῶος. Βεβαιώνει δὲ ὅτι, ἂν ὁ πελά-της του ἤξελε νὰ μιλήσῃ, θὰ τὸν ἐσωζε!

—Περίεργο!... εἶπε ἡ Πῶλ χαμογελόν-τας με δυσπιστία ἕνας ἀθῶος που δεχε-ται νὰ καταδικασθῇ σὲ θάνατο, ἴσως γιὰ νὰ μὴν ἐκθέσῃ μιά γυναίκα... Ὅπως στὰ μυθιστορήματα!

—Τόριζες στ' ἀστεῖο, ἀδερφοῦλα μου. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις δίκιο. Ἄν ἐβλεπες με πό-ση συγκίνησι μίλουσε γι' αὐτὸν ὁ Μπερ-νάρ, θάταν ἀδύνατο νὰ μείνης ἀδιάφορη...

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόλις 50 χρονῶν, κι' ὅμως φαίνεται γέρος, ἀπ' τὰ τόσα που ἔχει τραβήξει. Ἐπιμένει δὲ νὰ κρύβῃ τ' ὀ-νομία του... ποῖος ξέρει γιατί!

Ἡ Πῶλ σοβαρεύτηκε τώρα.

—Αλήθεια, εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα περίπτωση, παραδεχθήκαμε. Πιστεύω δὲ κι' ἐγὼ πῶς ὁ Μπερνάρ εἶναι ἱκανὸς νὰ πετύ-χη τὴν ἀθῶωσι του... Πῶς τὸν λένε, αὐτὸ τὸ δυστύχη;

—Ἐχε! Πάρε τὸ ψευδώνυμο Κεντέν.

Ἡ Πῶλ εἶνε ξαφνικά κατὰχλωμη, σὰν πεθαμένη. Τὰ χέλια της τρεμουλιάσαν κι' ἀνατρίχιασε συγκορμη.

—Θεέ μου! Τί ἔπαθες, ἀδερφοῦλα μου; τῆς φώναξε ἡ Κλωντέν. Γιατί χλωμιάσες ἔτσι;...

—Δὲν ἔχω τίποτα... ἀπάντησε ἐκείνη, βάζοντας θὰ τὰ δυνατὰ της γιὰ νὰ νική-σῃ τὴν ἀδυναμία της. Μοῦ ἦρθε μιά μικρὴ ζάλη... Εἶπες λοιπὸν πῶς ὁ δολοφόνος λέ-γεται...

—Κεντέν... Δὲ διάβασες τὴν ἱστορία του στὶς ἐφημερίδες;

—Ὀχι, δὲ διάβασα τίποτα... Κι' αὐτὰ που μοῦ λές μοῦ κεντάνε τὴν περιέργεια.

Ἡ Κλωντέν κτύπησε πάλι τὴν ἀδελφὴ της.

—Μὰ ἐσύ δὲν εἶσαι καλὰ! τῆς εἶπε μ' ἀνσυχία. Ἡ χλωμάδα σου μεγαλώνει, τὰ χέρια σου ἔχουν παγώσει...

—Ναί, πραγματικά, ἐνοίωσα μιά ξα-φνικὴ ἀδιαθέσια. Ὁ ἀνέβῃ στὴν κάμαρα μου καὶ βὰς πῶς τὸν κρεβάτι. Δὲν εἶναι τίποτα, πιστεύω. Εἶχα λίγο πονοκέφαλο, ὅλη τὴν ἡμέρα...

—Δουλεύεις πάρα πολὺ... Ἐλα τώρα, ἀκούμπησε στὸ μπράτσο μου, νὰ σὲ πᾶω στὸ δωμάτιό σου.

—Φέρε μου μιά ἐφημερίδα... παρακά-λεσε ἡ Πῶλ τὴν ἀδελφὴ της. Θέλω νὰ ριζῶ μιά ματιά, ἀπόψε, ὥπως νὰ κοιμηθῶ, σ' αὐτὴ τὴν περίφημη υπόθεσι Κεντέν.

Ὅταν ἔμεινε μόνη στὸ δωμάτιό της, ἀ-νοίξε μ' ἀνυπομονησία τὴν ἐφημερίδα καὶ διάβασε γρήγορα τὴν εἰδησιὴ που τὴν ἐν-διέφερε.

—Κεντέν!... μουρμούρισε. Θάνατο σύμ-πτῶσι ὀνόματι. Δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι αὐτός... ἐφόσον βρίσκεται στὴν Ἀγγλία... Ὡ, Θεέ μου, λυπήσου με!

ΜΑ'.

Ἡ δίκη

Γὰ αὐτοκίνητα σταματοῦσαν ἔξω ἀπ' τὸ Δικαστικὸ Μέγαρο καὶ τὸ πλήθος ἀνέβαι-νε βιαστικά τὴν παρδεία πέτρινη σκάλα.

Κατὰ τὶς 11½, φτάσανε ἐκεῖ ἡ Κλωντέν, ἡ Πῶλ κι' ἡ δὲς ντὲ Λενίλ. Ὁ Μπερνάρ εἶχε φροντίσει νὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ τρεῖς καλὲς θέσεις, στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριά-σεων, διπλὰ στὶς ἔδρες τῶν δικηγόρων.

Ἡ Πῶλ ἦταν κατὰχλωμη. Ἡ καρδιά της σφιγγόταν ἀπὸ θανάσιμη ἀγωνία. Εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια της σὲ μιά μικρὴ πόρτα, πρὸς τὰ δεξιά, ἀπ' ὅπου τῆς εἶχαν τὴ πῶς θάβγαίνε σὲ λίγο ὁ κατηγορούμε-νος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Γάμοι

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Κωνσταντίνου Λάφη μετὰ τῆς δίδος Μήνης Κόντου. Παρόντες οἱ πατέρες ὁ Κος καὶ ἡ Κα Ραφαὴλ Παρίση.

★

Εἰς τοὺς τελέσαντας τοὺς γάμους των δίδα Σοφία Νικολογιάννη μετὰ τοῦ κ. Μιχαὴλ Ἀ. ναγνωσηοπούλου εὐχόμεθα βίον εὐτυχῆ.

Οἶκον. Κ. Κωνσταντινίδη



Ὁ Μὰξ Χάουπτ κατὰ τὴν ἀφίξι του στὴν Ὁρανγκφούρτη.

ΘΥΣΙΑΣΤΗΚΕ

γιὰ τὸ παιδί του!...

Ἡ τραγωδία ἑνὸς πατέρα, που ἔ-μεινε στὴ φυλακὴ 15 χρονῶν, ἐ-πειδὴ προσέφερε ἄσυλο στὸν κα-ταδιωκόμενο γυιό του.

Με μιά ἀπόφασι, που ὑπέγραψε, ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, ὁ Πρόεδρος Ἀϊζενχάουερ, γράφτη-κε ἡ τελευταία λέξι σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σπαρα-κτικὰ ἀνθρώπινα δράματα, που δημιουργήθηκαν στὸ περιθώριό του δευτέρου παγκοσμίου πολέ-μου: Στὸ δράμα ἑνὸς ἀνθρώπου ἡλικίας σὴ-μερα 62 ἐτῶν, που, μολοντὶ ἔμεινε 15 χρονῶν στὴ φυλακή, καταδικασμένος γιὰ ἐσχάτη προ-δοσία, κανεὶς δὲν βρέθηκε νὰ ἐκφράσῃ γι' αὐ-τὸν τίποτ' ἄλλο παρὰ συμπονοία.

Ὁ Μὰξ Χάουπτ, ὁ ἥρωας αὐτῆς τῆς ἱστορί-ας, μετανάστευσε, μετὰ τὴν οἰκονομία του, ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὴ Γερμανία, στὴν Ἀμερικὴ τὸ 1922. Ἀντιθέτα κ' ἄλλους μετανάστες, που κυνηγᾶνε σ' ὅλη τὴν ζωὴ τους τὸ όνειρο τοῦ εὐκόλου καὶ γρήγορου πλουτισμοῦ, χωρίς νὰ τὸ πραγματοποιήσουν, ὁ Χάουπτ στάθηκε ἐξαι-ρετικὰ τυχερός. Μέσα σὲ λίγα χρονῶν, εἶχε συγκεντρώσει μιά σθεαστὴ περιουσία καὶ, στὶς παραμονὲς τοῦ πολέμου, ἀνῆκε πιά στὴν ἀφρό-κρέμα τῶν ἐκατομμυριῶν τοῦ Σικάγου.

Ξαφνικά, ὅμως, τὸ φῶλος γυρᾶσε γιὰ τὸν ἀπλόστο Γερμανὸ μετανάστη. Στὸ σπιτί τῶν Χάουπτ, ὅπου βασιλεῦσε ὡς τότε ἡ ἀμεριμηνία, ἐξέπαιζε ἕνα οἰκονομικὸ δράμα, που ἐμελλε ν' ἀποτελέσῃ τὴν πρώτη ἀφορμὴ γιὰ ἄλλες, πολὺ σοβαρότερες, συμφορές.

Ὁ γυιὸς τοῦ Μὰξ Χάουπτ, ὁ Χέρμπερτ, εἰ-κοσι χρονῶν τότε, ἐρωτεύθηκε μιά κοπέλα, τὴν Γκέρτα Μέλιντ, καὶ ἔζησε ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸ φθινόπωρο τοῦ 1939, τὴν ἀδεία γιὰ νὰ πεν-τρεύῃ.

Εἰκοσιεὶς ἀστάθειας ἀνένδο-τος, ὁ Γκέρτα δὲν ἦταν «τῆς σειράς τους». Ἀν' ὁ Χέρμπερτ τολμοῦσε, ἀψη-φώντας τον, νὰ τὴν παντρευ-τῇ, θὰ τὸν ἀπακλήρωνε.

Πικραμένος, ὁ νέος ἀπαρ-νήθηκε τὴν ἀγάπη του. Ἀλ-λά τὸ πατρικὸ σπιτί δὲν τὸν χωροῦσε πιά. Ἐνοίωσε τὴν ἀνάγκη νὰ φύγῃ...

Στὸ μεταξύ, οἱ γερμαν-κὲς στρατιωτικὲς νίκαις συνε-χίζονταν, γεμίζοντας τὸν κό-σμο καταπλ. ζι. Τὸ αἷμα τῆς φυλῆς του ζύπνισε στὸ νε-ρὸ Χέρμπερτ, ἐσθίει μετὰ τὴ βίβα τῆς μακρινῆς φυγῆς. Κι' ἕνα πρωὶ, χωρίς νὰ εἰ-δοποιήσῃ κανένα ἀπὸ τοὺς δικούς του, πήρε τὸ ἀερο-πλάνο κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Βε-ρολίνο: Πήγαινε νὰ κατατά-χῃ ἐθελοντὴς στὴ Βέρμαχτ!

Οἱ γὰρ δὲν ἔχασαν τὴν ἐλπίδα, που τοὺς παρυν-οῦσε. Ὁ Χέρμπερτ Χά-ουπτ—σκέφτηκαν—μίλου-σε ἀγγλικά τόσο καλὰ, ὅσο καὶ τὰ γερμανικά. Ἦξερε στὴν ἐντέλεια, καθὼς εἶχε ζήσει ἐκεῖ ἀπὸ παιδί τριῶν

χρονῶν, τὴν Ἀμερικὴ, τὰ ἔθιμά της καὶ τοὺς κατοίκους της.

Ἐτσι, τὸν κατατάξανε στὴν Ἀμπέρ, τὴν ἀρχὴ τῆς γερμανικῆς ἀντικατασκοπείας, που διευθύνονταν ἀπὸ τὸν ναύαρχο φὸν Κανά-ρ. Καὶ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1942—οἱ Ἦνω-μένες Πολιτεῖες εἶχαν, στὸ μεταξύ, μὴν στὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Γερμανίας—τὸν ἐπέλεξαν, καὶ μετὰ τῆς ἀποστολῆς ἀπὸ τὴν ἀμερικανική, νὰ ἀρραβωνήσῃ μιά σειρά ἀπὸ σαμποτάζ στὴ δεύ-τερη πατρίδα του.

Τὸ γερμανικὸ ὑποδρόμιο, που τοὺς μετέφε-ρε, τοῦ ἀποδίδασκε σὲ μιά ἀκτὴ κοντὰ στὴ Νέα Ὑόρκη, χωρίς ν' ἀντιληφθῇ κανένας τὴν ἀπο-βίβασί τους. Ἀλλὰ ἡ ἐπιχείρησι αὐτὴ, ἐμελ-λε νὰ γνωρίσῃ σύντομα, μ' ὅλο που ἀρχίσε καλά, τὸ πιὸ ἀξιοβρόνιτο τέλος.

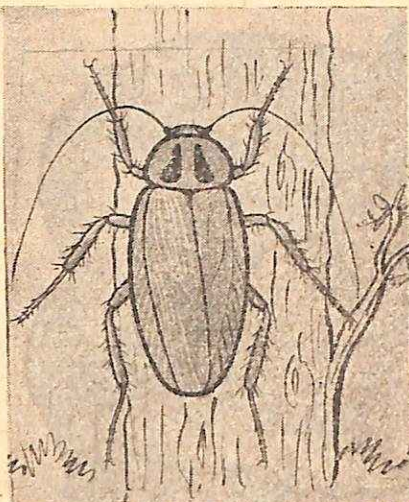
Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδας, κάποιος Γκέοργκ Ντῶ, ἀποφάσισε νὰ προσδώσῃ τοὺς συντρόφους του στὴν Ἐφ Μπῆ Ἀλ, ἐλπίζοντας πῶς θὰ κέρ-δι: ἔτσι μιά πλουσιοπάροχη ἀμοιβή. Στὴν ἱ-στορία αὐτὴ—καταδόσεως, δὲν ἔλειπε κι' ἡ κωμικὴ πλευρά. Ὁ Ντῶς παρουσιάστηκε σὲ τρεῖς διαδοχικά ἀξιωματικούς τῆς Ἐφ Μπῆ Ἀλ, χωρίς ν' ἰσχύρῃ νὰ τοὺς κάνει νὰ τὸν πιστέψουν! Καὶ μόνον τὸν τέταρτο μπόρεσε νὰ πείσῃ πῶς δὲν ἦταν ἀνισόδορος ἡ φασέρ.

Ἀπὸ τοὺς τέσσερις Γερμανοὺς σαμποτέρ, που ἀνῆλθον στὴν ομάδα τοῦ Γκέοργκ Ντῶ, οἱ τρεῖς πιάστηκαν μέσα σὲ λίγες ὥρες. Μόνον ὁ Χέρμπερτ Χάουπτ κατάφερε, τὴν τελευταία στιγμή νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Σικάγο καὶ νὰ ζητήσῃ ἄσυλο στὸ σπιτί τοῦ πατέρα του.

Ἐκείνος τότε ἀντιμετώπισε ἕνα φοβερὸ δι-λημμα. Μισοῦσε τοὺς χιτλερικούς καὶ εἶχε συ-νειδήσει Ἀμερικανὸ πολίτη. Ἐξέρε, ὅμως, πῶς, ἂν ἀρνιόταν νὰ δώσῃ ἄσυλο στὸν γυιό του, αὐτὸς ἦταν χαμένος. Καί, κοντὰ σ' ὅλα τ' ἄλλα, τὸν βασάνιζε ἡ τύχη πῶς, ἂν δὲν τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ παντρευτῇ τὴν Γκέρτα Μέλιντ, τίποτε δὲν ἔλα αὐτὰ δὲ θὰ εἶχε συμῆ.

Ἐπειτα ἀπὸ σύντομη πάλη μετὰ τὸν ἐαυτοῦ

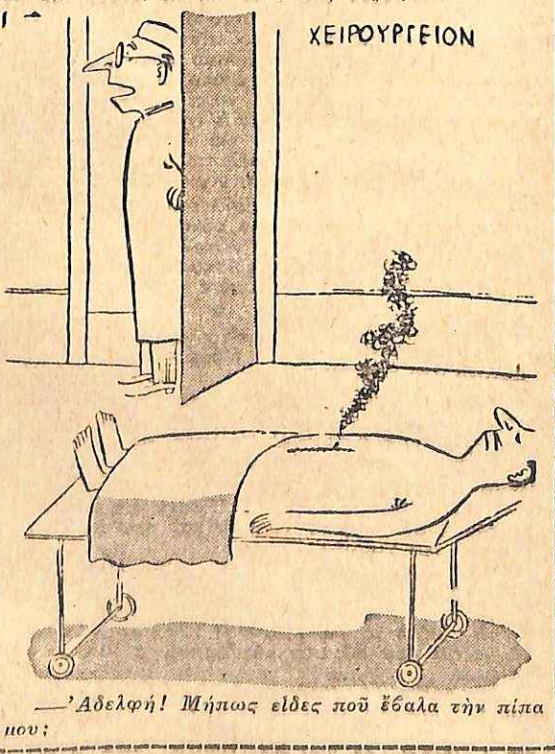
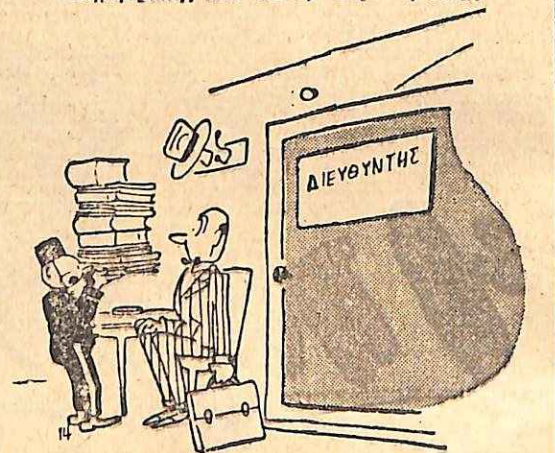
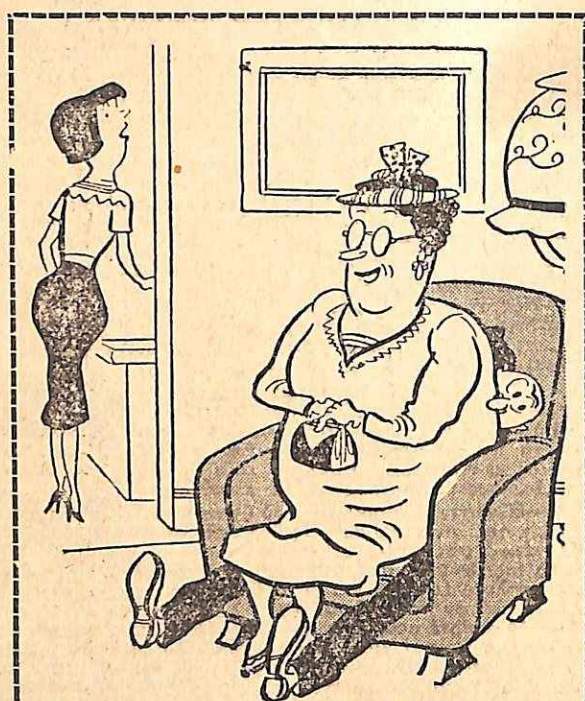
60



ΘΑΝΑΤΟΣ
στις κατσαρίδες!..

Εἶναι ἓνας περιηγητής, πού συναντάται σ' ὅλα τὰ κλίματα τοῦ κόσμου. Τὸν βρίσκουμε ἀκόμα καὶ στὶς ψυχρὲς βόρειες γῶρες — μόνο πού ἐκεῖ κρύβεται κοντὰ στὸ τζάκι ἢ πρὸς τὸ ἀπ' — τὸ καλοριφέρ, γιὰ τὸ ἀρ-
σει πάντα ἡ ζέστη.

ἀνατολίτικη δὲν ἔχει αὐτὴ τὴν ἰκ-
νότητα, κι' ἔτσι περιορίζεται ἀναγκα-
στικά, μόνο στὰ ἰσόγεια διαμερί-
σματα τῶν σπιτιῶν



Οἱ ἐγχειρήσεις
στοὺς οὐδοντάρηδες!...

δετερώνη τὰ δηλητήρια, ποὺ
βρίσκονται στὸν οργανισμό μας.
Τὸ κουάσμεν σκόπιμὸ τοῦ γέ-
ρου, ὅμως, δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιλη-
ρῶσῃ αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ κι'
ἔτσι αὐξάνονται οἱ κινδύνοι μο-
λυσσεως κατὰ τὴ διάορκεια μᾶς
ἐγγυηθῆσεως ἢ ἔπειτα ἀπ' αὐ-
τὴν.



ρέστερη περιγραφή κύριε! "Οχι να κουβαλάτε τον κόσμο στο διαόλου τη μάννα, τζάμπα και ξεροσέ!... Κατάλαβε, φίλε μου; Κι' έφυγε χτυπώντας την πόρτα και έριχνοντας συνεχώς.

Σε πέντε λεπτά ήρθε μία γριά. — "Ο κ. Χαζούλης; — Μάλιστα. — Σας έφερε την όμπρέλλα σας. — Αυτοθύμια πολύ, κυρία μου, αλλά δεν είναι η δική μου. — Δεν είναι; Πώς δεν είναι; — "Ε, δεν είναι! — Είσαστε βέβαιος; — Μά τώρα... δεν έρω την όμπρέλλα μου, κυρία μου; — Με κούταξε με πολύ μεγάλη δυσφορία:

— Πάντως έμένα θα μου δώσετε τα νούλα μου, μου είπε. Γιατί έρχομαι από το Κουκάκι. Πήγα να κάνω μία καλούνη, αλλά όχι να πληρώσω κι' απ' την τσέπη μου γιατί είναι αμαρτία! Είμαι φτωχιά γυναίκα!

— Καλά, καλὰ κυρά μου, πάρ' ένα δεκάριο κι' σε στὸ καλὸ. — Σε λίγο ήρθε τρίτος: — "Η όμπρέλλα σας! — Δεν είν' αυτή; — Δεν είν' αυτή; Πώς γίνεται; — Ξέρω γώ; Ναι! Δεν είναι! Αυτή είναι άλλη! — Τέλος-πάντων. Χαίρετε. — Χαίρετε.

Παρήλασαν καμιά τριανταριά με ξένες όμπρέλλες κι' αυτό τὸ θιολί βστάδε δύο μέρες. "Ενας ήρθε... χωρίς όμπρέλλα:

— "Ο κ. Χαζούλης; — "Ο ίδιος. — Ξέρετε, βρήκα την όμπρέλλα σας. — Πολύ αμειβόλου. — Γιατί; — "Ολοι θρίσκουν κάποιον άλλη. — "Οχι έγω έρθκα τη δική σας. — "Αλλά τώρα που σας την έφερα την έχασα! Που την άφησα, δεν θυμάμαι!

— "Ωραία. Και τώρα τί θέλετε να κάνω έγώ; — Νά βάλετε μία καινούργια άγγελία, πού να λήη ότι ή όμπρέλλα άπολέσθη σήμερα μεταξύ 4 και 39' και 5 μ.μ. εἰς τὸ ἀπὸ Παγκρατίου μέχρι τέρματος "Αχαρνών διάστημα. Μπορεί να τη βρή πάλι κάποιος έντιμος κύριος. — Ναι, εν τάξει! Θά βάλω. Εύχαριστώ. — Παρακαλώ.

"Ο "έντιμος κύριος" έφυγε με άναπαυμένη τη συνέλθει. "Ομολογώ πώς άμφεβόλα για την "έντιμότητά του. Γιατί... για ποῖο λόγο είχε πάρει την όμπρέλλα στο σπίτι του και δεν την παρέδωκε στην "Αστυνομία; "Αρα την είχε θουτήξει κι' άμα διάβασε "εκμείλιος και "αμειφθήσεται γενναίως" μυρίστηκε ψιγτό. "Απάνω στην ώρα πούκανα αυτές τις σκέψεις, έπιασε μία φοθερή μόρτα.

— Νά πάρης όμπρέλλα, Δημητράκη, μου φώναξε ή γυναίκα μου. — Με έρωνεύεσαι; — Καθόλου. "Εμπα στο δωμάτιο της υπηρεσίας.

Μπαίνει στο δωμάτιο της υπηρεσίας και τί να δῷ! "Ισαμε έβδομηγυα, οδυρόνια όμπρέλλες, τη μία καλύτερη απ' την άλλη! "Τις άφες πού έκειπα, ή υπηρετρια κράταγε τις όμπρέλλες πού φέρνανε! Για την "επίθεση" σ' άλλους έδινε κανένα "αμοιβή", σ' άλλους έλεγε πως έφωνα ταξίδη και να περάσουν σ' έξη μήνες!

Τώρα έχω να χάνω όμπρέλλες για πέντε χρόνια!

ΕΨΙΑΙΟΝ

100% ΑΠΟΤΡΙΧΟΞΙΣ

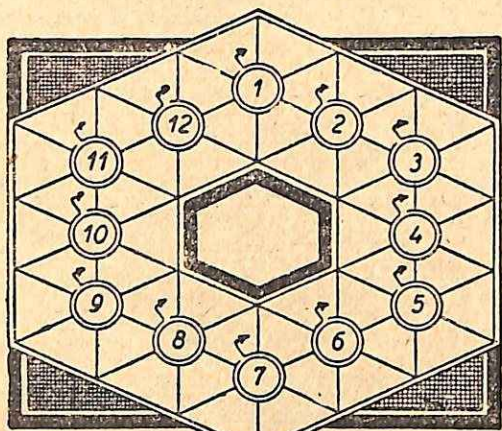
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις περίεργες τρίτες προσώπου, σωματικά ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΔΡΑΝΑ ΥΠΕΡΟΧΗΝΑ ΕΙΡΟΕΣ ΔΕΝΑΝΟΝΙΟΙ. Ημερησίως θεραπεύεται ΕΣΤΗΤΙΚΕ ΜΟΔΕΡΝΕ M' KASTRIOTIS

ΘΕΣΕ ΠΡΑΚΤΙΚΟΥ Ε ΚΑΛΗΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612 011

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ρουβόλες

Γύρω από τον κάθε αριθμό του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων, που ν' ανταποκρίνεται στην αντίστοιχη σημασία, την οποία σας δίνουμε πιο κάτω. Θ' αρχίζετε πάντοτε από το



σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήσει την κατεύθυνση που δείχνει.

- 1) Πολύτιμος λίθος, που μπορεί να έχει ποικίλα χρώματα.
- 2) Κομμάτι γής με άσθονη γλή.
- 3) Δεν σκέπτεται τις συνέπειες που μπορούν να έχουν οι πράξεις του.
- 4) Χρονικό διάστημα που ξεκινά από την ημερομηνία της γεννήσεώς μας.
- 5) Θερμή παράκληση.
- 6) Κανείς δεν ήταν ανώτερός του στην άρχαία Ρώμη.
- 7) Παρουσιάζει κενά.
- 8) Περιποιείται μορφή.
- 9) Μικροαδιαθεσία της εποχής.
- 10) Πόλις της Μακεδονίας.
- 11) "Εργαλείο απαραίτητο σ' έναν ξυλουργά.
- 12) Τύχη, πεπρωμένο.

Σωστό — Λάθος

"Από τις δύο λέξεις ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ, πού συνοδεύουν καθεμιά από τις κάτω φράσεις, διαγράψτε εκείνη που δεν ταιριάζει:

- 1) Το έπονυμο της Βεατρίκης, της γυναίκας που αγάπησε ο Δάντης, ήταν Πορτινάρι: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 2) Στα έπισημα γεύματα το ψάρι σερβίρεται μετά από το κρέας: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 3) Το 38,6 χαρακτηρίζεται «χαμηλός πυρετός»: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 4) Με τις φροντίδες της μητέρας της, η κόρη του Σαίξπηρ έγινε κι' αυτή διάσημη συγγραφέας: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 5) "Η πρώτη βιομηχανία νάυλων έκανε την εμφάνιση της άμέσως μετά τον Β' παγκόσμιον πόλεμο: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 6) "Ο Γολγοθάς και το Καλδάριο είναι ένα και το αυτό ύψωμα: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 7) Το πρώτο μελόδραμα έκανε την εμφάνιση του τον 16ον αιώνα: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 8) Οι γάτες έχουν τον ίδιο αριθμό δαχτύλων σε όλα τους τα πόδια: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 9) "Η πρώτη Βίβλος τυπώθηκε στη Ρώμη: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 10) "Η Μεσσαλίνα πέθανε δολοφνημένη: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 11) "Ο δείκτης των ώρων, σε όλα τα ρολόγια, βρίσκεται κάτω από το δείκτη των λεπτών: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.
- 12) "Η "Ιταλία είναι σε έκταση μεγαλύτερη από τη Μεγάλη Βρετανία: ΣΩΣΤΟ-ΛΑΘΟΣ.

Τρία φίλοι - Ένας ήθεποιε

Και στα τρία φίλη της κάθε κατωτέρω ομάδος πρωταγωνιστεί ο ίδιος ήθεποιος. Θά βρήτε πιο κάτω και τα όνόματα των δώδεκα αυτών ήθεποιών. Προσπαθήστε να άποκαταστήσετε την τάξη.

- 1) «Αντίπαλο μέχρι θανάτου» — «Τὸ μελαψὸ ρόο της "Ανατολής» — «Τίμιος με λασπολόγησε χέρις».
- 2) «"Ιππότης της Στρογγυλής Τραπέζης» — «"Η μικρή καλύβα» — «Μογκάμπου».
- 3) «Τὰ λύτρα της άρπαγής» — «"Η ζούγκλα του Ιουριένκο» — «Τζούμπας».
- 4) «20.000 λεύες υπό την θάλασσα» — «"Ηηολ στον ήλιο» — «Πίσω από τον καθρέφτη».
- 5) «"Ημέρες έρωτος» — «Οι καπνοί πηγαίνουν στην κόλαση» — «Πώς πρωταγωνίστα τον έρωτα».
- 6) «Ο δήμιος της Αίλλης» — «"Η άγάπη μας ήταν αμαρτία» — «Διακοπές στη Βενετία».
- 7) «Ο τρίτος άνδρας» — «Έτσι τελείωσε μία μεγάλη άγάπη» — «Εμείς οι γυναίκες».

8) «"Ανοίξει, φθινόπωρο και έρωτας» — «"Ικόντης και ράφτης κυριών» — «Μαμζέλ Νιτούς».

9) «Αυτή που σε όλα άπαντά» — «Από την πλευρά του "Αδάμ» — «Δράκου γέννας».

10) «Γραμμένο στον άνεμο» — «Μενάδος πόνος σε μικρή καρδιά» — «Αμάρτημα και εξιλέσεις».

11) «Μία σφαίρα για τον τούρνα» — «Βάγκνερ» — «"Η φλόγα των Τροπικών».

12) «Εμείς οι ζωντανοί» — «Τὸ άσημένιο δισκοπτηρο» — «Αλύριό θάναι πολύ άργά».

Οι ήθεποιολ που πρωταγωνιστούν στα έργα αυτά είναι:

α) Μαρίνα Βλαντύ, β) Κάθριν Χέμπορν, γ) "Α-θα Γκάρντερ, δ) "Αννα-Μαρία Πιεράντζελι, ε) "Α-λντα Βάλλι, στ) "Υδών ντε Κάρλο, ζ) Ροκ Χάτσον, η) Γκλέν Φόρντ, θ) Στίουαρτ Γκρέντζερ, ι) Ροσάννο Μπράτσι, ιβ) Τζέιμς Μέησον, ιδ) Φερναντέλ.

Κουπτονοακικό

1 2 3 4 5 6 1 7 8 = Θηρίο.

2 5 4 3 2 4 3 = Πόλις της Τουρκίας.

3 6 1 7 3 3 = "Ιστορικός έμπρηστής.

4 1 3 6 4 3 = Αγριο πουλί.

5 1 4 3 4 8 = Θεός των άρχαίων.

6 1 6 8 8 4 8 = Πόλις της Μυτιλήνης.

7 1 4 8 = "Ο "Απόλλων των άρχαίων.

8 2 1 4 5 4 8 = Αιγυπτίαν.

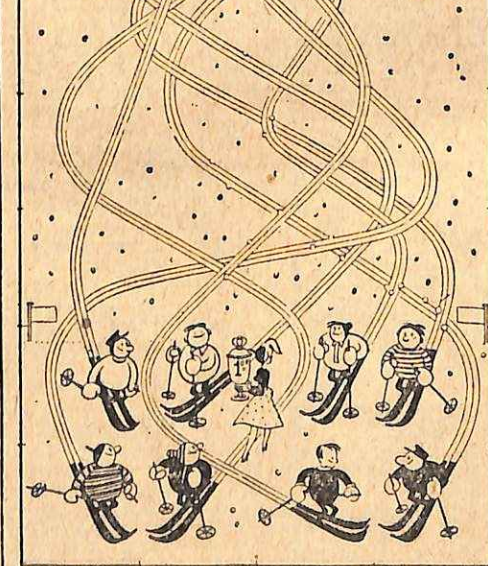
Τὸ ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

"Η ήλικία του

Μετά όκτώ χρόνια, ο Γιάννος θα έχη τὰ τετραπλάσια χρόνια απ' όσα είχε πρὸ τεσσάρων έτών. Πόσων χρονών είναι τώρα;

Ποιὸς θά πάρη τὸ κύπελλο;

"Η Σοῦζι ανέλαβε να παραδώσει ένα θαυμασίο κύπελλο στο νικητή των μεγάλων άγώνων ακί, πού έγιναν πρὸ ημερών στον "Ιστομπο. Ποιὸς από τους 8 αυτούς σκίερ θά πάρη κατά τη γνώμη σας τὸ ωραίο έπαθλο από τὰ χέρια της Σοῦζι; Είναι αὐτὸς πού διέσχισε τὴ μεγαλύτερη απόσταση ξεκινώντας ἀ-



πὸ την κορυφή. Πρέπει όμως να τον ανακαλύψετε χωρίς να χρησιμοποιήσετε κανένα μετρηκό μέσον. "Αν τον ανακαλύψετε μέσα σε δύο λεπτά μπορείτε να υπερβιφανεύσετε για την όπτική σας άντιληψη. "Αν μέσα στο ίδιο αυτό διάστημα βρήτε ποιὸς έρχεται δεύτερος και ποιὸς τελευταίος, τότε θα σας αξίζουν συγχαρητήρια.

Οι λύσεις στη σελ. 90

ΠΑΘΟΛΟΓΟΥ

"Επαρχιώτη Νόντα: Εί- ναι άπολύτως άδύνατο να κόμω διά- γνωση και μάλιστα να σας συστήσω σχετική φαρμακευτική άγωγή για μία έκδηλωση που δεν μου την περιγράφετε με έπαρκη στοιχεία, ώστε να μού δο- θή ή δυνατότητα να σας βοηθήσω σχε- τικώς. Γι' αυτό σας συνιστώ να άπο- παθήσει σε ένα ειδικό γιατρό της Θεσ- σαλονίκης, ο οποίος άφου σας εξέτα- ση θα σας συμβουλευθεί σχετικώς.

Α. Α., Νάυρα: Μου περιγράφετε με σχολαστική πραγματι άκριβεία ό- λες τις έκδηλώσεις, οι οποίες σας έ- οχλούν κατά περιόδους, δε μου ανα- φέρετε όμως αν σας εξέτασε ποτέ γιατρός, ποιά ήταν ή διάγνωση του και αν υποβλήθηκε σε θεραπεία. "Εχω άνάγκη άκτινολογικού και ά- κτινολογικού έλέγχου του γαστρεντε- ρικού συστήματος άφ' ενός και εξέτα- σεως των κοπράνων άφ' έτέρου.

Αναγνωστήτρια Χ.: "Εκ της άνοηγώντως του Ιστορικού σας βγα- ζὸ το συμπέρασμα ότι πρόκειται περί ψυχικού νοσήματος, τὸ οποίο με τον καιρό θα παύση να σας ενοχλή, γιατί μετά τον τοκετό αυτόματο θα άπαλ- λαγήτε από τις διαστροφές σκέψης που σας άπασχολούν. "Σε βοηθητικό μπορεί να κάνετε 15 ένεσεις Cal- cιoυπιπινε ενδοφλέβιως και πρὸι, με- σήμερί και βράδυ από μία κοιταλι- στα τὸ γλυκού Passivonil.

"Απογοητευμένο Π. Ρ.: Μου γράφετε στο γράμμα σας αν ή δερματική έκδηλωση, πού σας βα- σνίζει, είναι έκζεμα ή ψώρα και μου ζητάει να σας συστήσω θεραπευ- τική άγωγή για τὸ ένα ή τὸ άλλο. Δε μπορώ όμως να συνημονώσω με τη διάγνωση σας "Οπως βλέπω, τὸ γράμ- μα σας προέρχεται από τὴ Δράμα. Για πόσο λόγο δεν πηγαίνετε σε για- τρὸ να δῇ τὸ έκδηλμα σας ή τὴ διά- δραση ή την πλήρη του;

Φοβισμένο νέο: Μόνο με την παροσα λεπτομερή έπιστολή σας κατόρθωσα να καταποιστώ έπικρα- σία υποδεικνύω, λοιπόν, τὰ κἀβαθι: Μέσα σε ένα μικρό δοχείο (ποτηρί π. χ.) με χλωρο νερό, θα στάξετε 4-5 σταγονίς Sol. Nitrate d'Argent 0,6% και θα έμβαπτίζετε τὸ πᾶσιν μέλος μέχρι ψύξεως του νερού. Κατόπιν θα τὸ πούδαρετε με Ρουδέ Calomel. Αυτό θα επαναλαμβάνεται πρὸι και βράδυ μέχρι άποθέραιεως. Χρειάζε- ται ύπομονη, γιατί τὸ φαινόμενο ε- ποστράφει, καί χωρίς να περικλείη κινδύνους, είναι βασανιστικό. Μπορε- ιτε να παντρέψετε έρωτα.

Αλοδονογ.: Πρέπει να πᾶ ότι υπάρχουν μερικές έκδηλώσεις, πού μόνο τὸ μάτι ενός ειδικού έχει τὴ δυνατότητα να τη διάγνωση. Αυ- τή ή έκδηλωση πού έσπε την άποκαλεί- τε απλώς «στυράκια», μπορεί να είναι μία έκδηλωση κάπως σοβαρά. Πᾶς έ- νας γιατρός από μακριά, θα σας πῇ τη γνώμη του;

Δυστυχισμένη, Δ. Δ. Δ.: "Εντάθα: "Ομολογώ ότι γιγνᾶ πρὸι φορά συνιστώ τὸ ζήτημα αυτό και ο- μολογᾶ ότι μὸς κάνει έντύπωση και διερατᾶρι πού είναι δυνατό μία μη- τέρα νεαροτάτη έωτα, (όπως χαρα- κτηρίζει τον έαυτό της) να θεωρητᾶ δυστυχισμένη, γιατί ο ήθλασμός του παιδιού της συνετέλεσε στο να χάση την όρασία του φόρμα τὸ στήθος της.

Αγανιστή μητέρα, Κ. Α.: Διάβασα με προσοχή τὸ γράμμα σας και συμμερίζομαι την άγωνία σας, την όποια βρήκα άπόλυτα έπι- καιρομένη. "Η εξέταση των οφθαλ- μών είναι φυσιολογική και δεν έχει άνάγκη παθολογικής παρακολούθησης. Ο- πως φαίνεται, δυστυχώς, έχει καταλη- φθᾶ από συμπλέγματα κατωτέρωτος, λόγω ώρισμένης γι' αυτόν αίτίας και έχει άνάγκη άμέσου εξέτασεως και πα- ρακολούθησης από ένα καλό νευρο- λόγο γιατρό. "Επιληφθήτε τὸ ταχύ- τερο της εξέτασεως του από νευρο- λόγο.

Αναγνωστήτη: "Αφού μέντε τόσο κοντά στην "Αθήνα, γιατί δεν κάνετε ένα κόπο να έλθετε να σας έ- ξετάση ένας ειδικός γιατρός, ή αν δεν έχετε χρήματα, σε ένα ειδικό τμήμα του "Ευαγγελισμού ή του "Ε- ρυθρού Σταυρού όποτε εκ του άσφα- λος θα υποβλήθητε στην ένδειξιμένη θεραπευτική άγωγή; Πολλές φορές συ- μβαίνει οι με την αλληλογραφία έρω- μοδόμενες θεραπεύει, όχι μόνο να ά- στοχούν, αλλά και να προσενούν βλά- βες αντί όφελιμάτων.

Δελήχωρι στοπούλα: Τὸ περιστάσι, πού προσπαθείτε με μὸς προεργάζεστε, δε σκληνείζει ούτε με αλληλογραφία, ούτε από τις στή- λες τὸυ περιοδικού. Χρειάζεται έξε- ταση γυναικολόγου.

Ε. Μ. Π., 30: Δεν είναι δυνατόν ο παράγων της ήλικίας να τίθεται σε δεύτερη μοίρα στους ύπολογισμούς σας. Γιατί ή νεότης της καρδιάς, δε- πως ίσχυρίζεσθε, όταν δεν άκολουθε- ιται από τη γενική κατάσταση τὸυ ο- ργανισμού, είναι χωρίς σημα-



Άπαντήσεις έπιστολών

σία. Πάντως για να μὸν άπαιτούμε ύπερβολές, θα κάνετε την κατᾶθι θε- ραπεία για να διατηρήσετε σχετικᾶς τὰ άπομεινάντα. "Ανα δίημον 15 έ- νεσεις Testeστ ή Αποπᾶτι τὸν 25 π. γ. βᾶθ την έβδομάδα ενδομυϊκᾶς. "Ελ- πίζω να μείνετε ικανοποιημένος.

Α. Α.

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Κούρη, "Ενταθα: Τὰ ένοχλήματά σας άφείλονται σε ύπερμενστροία και άτονία της μήτρας. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα κάνετε όκτώ ή- μέρες πρὸ της άνοημομένης περιόδου, τρεις ένεσεις, μία κάθε ήμέρα, από τὸ φάρμακο Amp. Estropiol και κατά τη διάρκεια των πόνων θα παίρνετε τρία χάπια την ήμέρα, από τὸ φάρ- μακο Tabl. Avasan. "Η θεραπεία θα συνεχισθᾶ έπί τετράμηνο.

Στὸ περιθώριο τὸυ έ- ρωτά, Αδρία: "Η κατάσταση σας δεν είναι παθολογική άφείλονται άφ' ενός σε νευροψυχικά αίτια και άφ' έτέρου στη μακρά άποχή. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα παίρ- νετε άμέσως μετά τη λήξη της περιό- δου τρία χάπια την ήμέρα από τὸ φάρμακο Tabl. Thelygan από τὰ κα- νετε συγχρόνως κάθε δύο ήμέρες από μία ένεσι Amp. Thelygan (έν δυο έξη ένεσεις). "Οκτώ δε ήμέρες πρὸ της άνοημομένης περιόδου θα κάνετε τρεις ένεσεις Amp. Lutelol τὸν 10 π. γ., μία ένεσι κάθε ήμέρα. "Η θε- ραπεία θα συνεχισθᾶ έπί τρίμηνο.

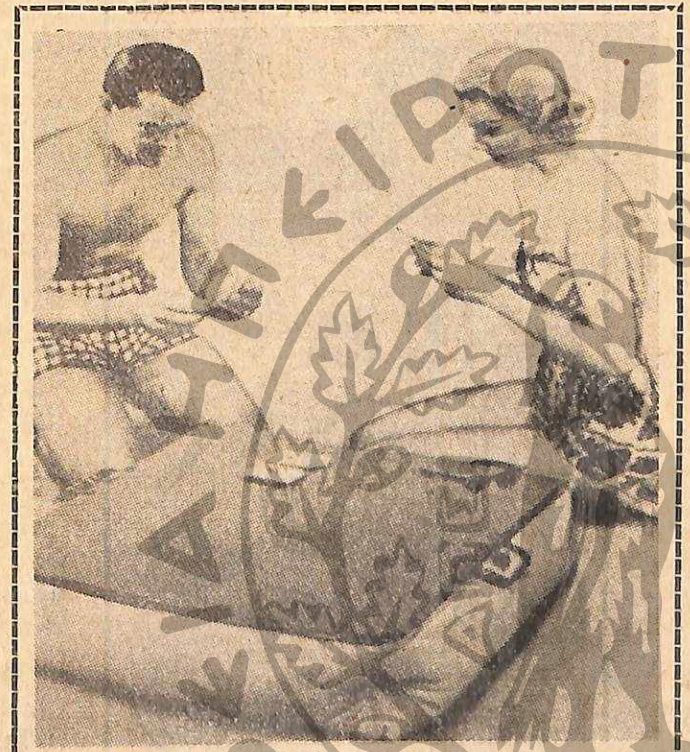
Κρητική, Κρήτη: Τα συμπτώματά σας προέρχονται από σπαστική δυσ- μενστροία και θα παραέθουν μετά τὸ γάμο. Τὰ ύδρα δεν είναι παθολογι- κὰ αλλά προέρχονται από την ύπεραι- μία πού προκαλείται από την άναμει- νομένη περίοδο. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα διαλύετε κάτω από τη λήξη της περιόδου, θα παίρνετε τρία χάπια την ήμέρα από τὸ φάρμακο Tabl. Cycloestrol τὸν 1 π. γ. Νο 1

π. γ. Θα άρχίσετε τη λήψη τὸυ φάρ- μακού όκτώ ήμέρες πρὸ της άνοημο- νημένης περιόδου. Κατά την παραμονή της περιόδου και κατά τη διάρκεια της, για την καταπολέμηση των πόνων, θα παίρνετε τρία χάπια την ή- μέρα από τὸ φάρμακο Tabl. Avasan και θα τοποθετήτε πρὸι και βράδυ στο έντερο από ένα ύπόθετο Supp. Nealylil. "Η θεραπεία θα συνεχισθᾶ έ- πί τετράμηνο.

Μικρή δυστυχισμένη, "Ερ' όσον μὸ άποκλείετε την περι- πτωσι πού μου περιγράφετε, ή άνο- μάλια θα προέρχεται από άωθητική άνεπάρκεια. "Αν μέχρι της στιγμής αυτής δεν έχει άποκατασταθᾶ ή όμα- λότης, θα κάνετε άμέσως τρεις ένε- σεις, μία κάθε ήμέρα, από τὸ φάρ- μακο Amp. Procyon. Μετά την τα- κτοποίηση μου γράφετε πάλι.

Λαμπρινή Χ., Ξάνθη: Από τὸ γράμμα σας πληροφορούμαι πως ή θεραπεία άπέδωσε ικανοποιητικά ά- ποτελέσματα. Μη λησμονήτε ότι δια- τηρείτε την περίοδο της έμμησιονα- σεως, δε συνεχίζετε τη θεραπεία ως έξη: Μετά τη λήξη της περιόδου θα κάνετε τρεις ένεσεις, μία κάθε τέσσε- ρις ήμέρες, από τὸ φάρμακο Amp. Onogipol B. τὸν 5 π. γ. "Οκτώ δε ήμέ- ρες πρὸ της άνοημομένης περιόδου θα κάνετε τρεις ένεσεις, μία ένεσι την ήμέρα, από τὸ φάρμακο Amp. Lu- teolol τὸν 10 π. γ. Καθ' όλη τη διάρ- κεια τὸυ μηνός θα παίρνετε τρία χά- πια την ήμέρα από τὸ φάρμακο Tabl. E-Vit Forte. "Η θεραπεία θα συ- νελισθᾶ έπί τρίμηνο.

Σαμωίτισσα με τις έ- λπεις, Σαμο: Με τη θεραπεία, ή όμαλότης της έμμησιον ροής έχει άπο- κατασταθᾶ και δεν πρέπει να φοβόσα- στε για τὸ μέλλον. Θα συνεχίσετε τη θεραπεία σας για τελευταία φορά έπί τετράμηνο άκόμη ως έξη: Μετά τη λήξη της περιόδου, θα παίρνετε τρία χάπια την ήμέρα από τὸ φάρμακο Tabl. Cycloestrol τὸν 1 π. γ. Νο 1



ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Στην "Αμερική έκανε την εμφάνιση της μία τσάντα από πλαστική όλη, κατάλληλη για τη μεταφορά των διαφόρων προγεμάτων, πού χρειάζονται σ' ένα λουμένιο μαγιά, πεσέτες κλπ. Μόλις ο λου- μένος, ή ή λουμένη, φτάση στον προορισμό του, ή τσάντα που- σκάνεται με άέρα και μεταβάλλεται σ' ένα πρακτικό τραπέζι, πού τὸυ έπιτρέπει να γευματίση με περισσότερη άνεση στο άπαίδρο, να παίξει χαρτιά με κανένα φίλο ή και να τὸ χρησιμοποιήση για προσέφαλο.

"Ισασιν και όκτώ ήμέρες πρὸ της ά- ναμεινομένης περιόδου, θα παίρνετε τρία χάπια, ένα χάπι την ήμέρα, από τὸ φάρμακο Tabl. Orga-Steron τὸν 1 π. γ. Τὰ χάπια θα τὰ διαλύετε κάτω από τη γλώσσα. "Η πρᾶσι τὸν μαλλιών σας θα ήταν μεγαλύτερη, αν δεν παίρνατε αυτά τὰ φάρμακα. Για τη βελτίωση της καταστάσεως θα παίρνετε συγχρόνως με την άνωτέρω θεραπεία, και έξη χάπια την ήμέρα, ένα χάπι από κάθε χρώμα, από τὸ φάρμακο Tabl. Pregnavit.

Α. Α., Νάυρα: Μου περιγράφετε με σχολαστική πραγματι άκριβεία ό- λες τις έκδηλώσεις, οι οποίες σας έ- οχλούν κατά περιόδους, δε μου ανα- φέρετε όμως αν σας εξέτασε ποτέ γιατρός, ποιά ήταν ή διάγνωση του και αν υποβλήθηκε σε θεραπεία. "Εχω άνάγκη άκτινολογικού και ά- κτινολογικού έλέγχου του γαστρεντε- ρικού συστήματος άφ' ενός και εξέτα- σεως των κοπράνων άφ' έτέρου.

Αναγνωστήτρια Χ.: "Εκ της άνοηγώντως του Ιστορικού σας βγα- ζὸ το συμπέρασμα ότι πρόκειται περί ψυχικού νοσήματος, τὸ οποίο με τον καιρό θα παύση να σας ενοχλή, γιατί μετά τον τοκετό αυτόματο θα άπαλ- λαγήτε από τις διαστροφές σκέψης που σας άπασχολούν. "Σε βοηθητικό μπορεί να κάνετε 15 ένεσεις Cal- cιoυπιπινε ενδοφλέβιως και πρὸι, με- σήμερί και βράδυ από μία κοιταλι- στα τὸ γλυκού Passivonil.

"Απογοητευμένο Π. Ρ.: Μου γράφετε στο γράμμα σας αν ή δερματική έκδηλωση, πού σας βα- σνίζει, είναι έκζεμα ή ψώρα και μου ζητάει να σας συστήσω θεραπευ- τική άγωγή για τὸ ένα ή τὸ άλλο. Δε μπορώ όμως να συνημονώσω με τη διάγνωση σας "Οπως βλέπω, τὸ γράμ- μα σας προέρχεται από τὴ Δράμα. Για πόσο λόγο δεν πηγαίνετε σε για- τρὸ να δῇ τὸ έκδηλμα σας ή τὴ διά- δραση ή την πλήρη του;

Φοβισμένο νέο: Μόνο με την παροσα λεπτομερή έπιστολή σας κατόρθωσα να καταποιστώ έπικρα- σία υποδεικνύω, λοιπόν, τὰ κἀβαθι: Μέσα σε ένα μικρό δοχείο (ποτηρί π. χ.) με χλωρο νερό, θα στάξετε 4-5 σταγονίς Sol. Nitrate d'Argent 0,6% και θα έμβαπτίζετε τὸ πᾶσιν μέλος μέχρι ψύξεως του νερού. Κατόπιν θα τὸ πούδαρετε με Ρουδέ Calomel. Αυτό θα επαναλαμβάνεται πρὸι και βράδυ μέχρι άποθέραιεως. Χρειάζε- ται ύπομονη, γιατί τὸ φαινόμενο ε- ποστράφει, καί χωρίς να περικλείη κινδύνους, είναι βασανιστικό. Μπορε- ιτε να παντρέψετε έρωτα.

Αλοδονογ.: Πρέπει να πᾶ ότι υπάρχουν μερικές έκδηλώσεις, πού μόνο τὸ μάτι ενός ειδικού έχει τὴ δυνατότητα να τη διάγνωση. Αυ- τή ή έκδηλωση πού έσπε την άποκαλεί- τε απλώς «στυράκια», μπορεί να είναι μία έκδηλωση κάπως σοβαρά. Πᾶς έ- νας γιατρός από μακριά, θα σας πῇ τη γνώμη του;

Δυστυχισμένη, Δ. Δ. Δ.: "Εντάθα: "Ομολογώ ότι γιγνᾶ πρὸι φορά συνιστώ τὸ ζήτημα αυτό και ο- μολογᾶ ότι μὸς κάνει έντύπωση και διερατᾶρι πού είναι δυνατό μία μη- τέρα νεαροτάτη έωτα, (όπως χαρα- κτηρίζει τον έαυτό της) να θεωρητᾶ δυστυχισμένη, γιατί ο ήθλασμός του παιδιού της συνετέλεσε στο να χάση την όρασία του φόρμα τὸ στήθος της.

Αγανιστή μητέρα, Κ. Α.: Διάβασα με προσοχή τὸ γράμμα σας και συμμερίζομαι την άγωνία σας, την όποια βρήκα άπόλυτα έπι- καιρομένη. "Η εξέταση των οφθαλ- μών είναι φυσιολογική και δεν έχει άνάγκη παθολογικής παρακολούθησης. Ο- πως φαίνεται, δυστυχώς, έχει καταλη- φθᾶ από συμπλέγματα κατωτέρωτος, λόγω ώρισμένης γι' αυτόν αίτίας και έχει άνάγκη άμέσου εξέτασεως και πα- ρακολούθησης από ένα καλό νευρο- λόγο γιατρό. "Επιληφθήτε τὸ ταχύ- τερο της εξέτασεως του από νευρο- λόγο.

Αναγνωστήτη: "Αφού μέντε τόσο κοντά στην "Αθήνα, γιατί δεν κάνετε ένα κόπο να έλθετε να σας έ- ξετάση ένας ειδικός γιατρός, ή αν δεν έχετε χρήματα, σε ένα ειδικό τμήμα του "Ευαγγελισμού ή του "Ε- ρυθρού Σταυρού όποτε εκ του άσφα- λος θα υποβλήθητε στην ένδειξιμένη θεραπευτική άγωγή; Πολλές φορές συ- μβαίνει οι με την αλληλογραφία έρω- μοδόμενες θεραπεύει, όχι μόνο να ά- στοχούν, αλλά και να προσενούν βλά- βες αντί όφελιμάτων.

Δελήχωρι στοπούλα: Τὸ περιστάσι, πού προσπαθείτε με μὸς προεργάζεστε, δε σκληνείζει ούτε με αλληλογραφία, ούτε από τις στή- λες τὸυ περιοδικού. Χρειάζεται έξε- ταση γυναικολόγου.

Ε. Μ. Π., 30: Δεν είναι δυνατόν ο παράγων της ήλικίας να τίθεται σε δεύτερη μοίρα στους ύπολογισμούς σας. Γιατί ή νεότης της καρδιάς, δε- πως ίσχυρίζεσθε, όταν δεν άκολουθε- ιται από τη γενική κατάσταση τὸυ ο- ργανισμού, είναι χωρίς σημα-

ση. Πάντως για να μὸν άπαιτούμε ύπερβολές, θα κάνετε την κατᾶθι θε- ραπεία για να διατηρήσετε σχετικᾶς τὰ άπομεινάντα. "Ανα δίημον 15 έ- νεσεις Testeστ ή Αποπᾶτι τὸν 25 π. γ. βᾶθ την έβδομάδα ενδομυϊκᾶς. "Ελ- πίζω να μείνετε ικανοποιημένος.

Α. Α.

ΟΙ ΛΗΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Το βίζιτο

Μιά γνωστή τους απ' τη Σαλονίκη ήρθε βίζιτο για 24 ώρες κι' ήκατο 24 μέρες και μπακαλούμι. Κι' η Έφταλία άναφουροφυλάσμενη ήλεγγε:

— Καλέ, τί συμφοςά είν' αυτή; 'Ι-στέρο ίστεμζ νά βάλω ένα διάβολο στο στέρο μου! Αυτή μάτια μου έχει του γουρουνιού τ'α μούτρα. Ως και κουμάν-του μου κάνει, λές και την ήβαλα προ-κουρατόρο: «Μήν κόβης τ'α νύχια σου, γιατί δεν κάνει!»

— Άλλάξε το προσκέ-φαλό σου, γιατί έ-τσι πού τ'όχεις είναι νεκρικά. Μή δανεί-ζης βοάδου τ'α προ-ζυμι σου. Σαφές αυτές τ'α κόττες, γιατί φωνάζουν σαν κοκόροι, κι' είναι γουρουνιά...»

— >Κι' εγώ ή άνα-βοξούρα την άκου-σα και μούφαγε ή λούγκρα ούλο τ'ο κουκάσι μου.

— Έχεις δίκιο, βρε γυναίκα τής λέει ή Νικολάκης, για νά την καμιά-ρη. Κάνε ύπομονή. Μπλέξαμε! Τί νά κάνουμε;

— Τί νά κάνουμε; Ξεφώνισε ή Έφταλία. Νά τ'α πούμε καθαρά και ξε-στέρα νά ξεκουμπιστή!...

— Άμ όχι κι' έτσι χοντρά. Βε ε-γυναίκα, λέει πάλι ή Νικολάκης. Καί συνεχίζει:

— Άφισε νά τ'α τ'α π'α με τρόπο πάνω στο τραπέζι. Έχω ένα όμορφο σχέδιο.

— Η Έφταλία όμως, ή μεγάλη άλεπου, τούπε:

— Έγώ λέω νά κάνουμε π'α μαλλά-νουμε πάνω στο φαί. Έσθ νά λές π'α ήβαλα πολύ πιπέρι, εγώ νά λέω όχι, ναι έσθ, όχι εγώ, νά τ'ασκωθούμε, νά μαλλιοτ'αδηχτούμε στ'α γερά και τ'α-τό, άν με παρτικουλάρη ατή, νά θυμώ-σης έσθ, κι' άν πάρη τ'α κουμάτια σου, νά γκίζτ'α εγώ! Τί θά κάμη; Θέλον-τας και μ'α πάρη πράτιγιο...

Πράγματι, τ'ο μεσημέρι στο τραπέζι ή Νικολάκης άνοιξε την κουβέντα:

— Έδω τ'ο κλίμα είναι ύγρο, άρω-στιάριο, όσοι θά'θουνε, φεύγουνε άρον-άρον, γιατί τ'α πιάνουνε κουμάτια, λυ-σεντερίες...

— Καλέ, έπ'α ή Σαλονικιά, έμένα δέ μ'α κολλάει τίποτα!

— Άμ πού νά σου κολλήση, πανού-κλα! μουμούρισε ή Έφταλία. Καί συνεχίζει:

— Μή τ'ο π'α αυτό, κερά μου. Ό-ποια πολυκαθήση βάλτω ρίγανη, γιατί είναι και τ'ο νερό πολύ άσχημο!...

— Έγώ δέ δίνα πεντάρα για τέτοια φιλοπράγματα. Δέ με πιάνει τίποτα.

— Ό πού νά σέ π'αση ταμπλάς! μουμούρισε πάλι ή Έφταλία.

Ξαφνικά όμως ή Νικολάκης ξεφώνισε:

— Π'α, π'α, π'α! τί πιπέρι είν' αυτό πουβάλες στο φαί, βρε Έφταλία;

— Τί λές, χριστιανέ μου λωλάθηκες; Δέν έχει ούτε ένα σπυρί!...

— Έγώ σου λέω έχει!... Τ' άκους! τής λέει έκείνος έτοιμος νά την γιου-ρουντάνη.

— Δέν έχει, φωνάζει γιναντινά ή Έφταλία.

Και ρωτάει τ'ο βίζιτο:

— Καλέ, στην τ'ιστι ουρ, π'ες μας, αυτό τ'ο φαί έχει πιπέρι;

Κι' ή Σαλονικιά με φιλοσοφική άπά-θεια τούς έπ'α:

— Νά σ'α π'α, δέν κατάλαβα, άν έ-χη για δέν έχει!... Κι' έπειτα για κου-μιά είκοσι πεντάρα μέρες πού θά μείνω δ'α άκούα δέ με μ'αλει!

Κόκακω ή Έφταλία!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τ'α γέλια

Ίπροχτές σέ ένα θέατρο μαζί με τ'ο Σουρπούτσα μου ήπ'αμε. Εισιτήρια άκρι-δοπλωμένα ήπ'αμε, θέσεις καλές άγο-ρασμένο έκαμε, ιστέ μέσα στο πιλατεία κα-θισμένοι ήνίκαμε. Έγώ μαούδρα ρούχα μου φορεμένα έκαμε, τ'ο Σουρπούτσα μου ά-ραίο παλιτό, μαλλιά της κατσαρωμένα ή-τανε ιστέ άκούα και καπέλλο φορεμένο έ-καμε. Και από μέσα φουστάνι της μ'αδ'α, σακκι γιασούρι, φορεμένο έκαμε, άμα αυτό ντέν έφαινότανε.

Τέλος σπάγγαν τ'ο έργο κωμωδία ήτανε, και μόλις τ'ο παρ'α-στασις άρχισμένο έ-νε έγώ άμέσως έλια έβάζω:

— Χού, χού, χού, έ-κάνω.

— Σιγά, τ'ο Σουρ-πούτσα μου με λέει πολύ δυνατά γελάς, Καραμπέτακι μου.

Έγώ χίτες σημασία ντέν έβ'α, γιατί τ'ο Σουρπούτσα μου πάν-τα τέτοιο παρ'ατηρή-σεις με κάνει—μή μι-λάς, ιστέ, μή φωνά-ζεις, μή έλάς, μή πι-ν'α, μή τ'αρουδάς, μή, μή, μή φελιάν φι-στικ, άν είσαι παντι-ρέμένος, κουζούμ, ή-ξέρεις έσθ τί μπελιάς είναι τ'ο ύναϊκες.

Τ'ο λοιπόν, τ'ο παρ'ατασις πολύ άστείο ή-τανε και έγώ πάλι πολύ δυνατά έλια έκαμε.

— Χού, χού, χού, έ-κάνω.

Μπ'αρετ'α μου ένας κύριος καθισμένος ήν'α και ήσ'α τ'ο άκρίνο έκαμε, άγρια, άγρια με κύταξε. Έγώ χίτες τιπο-τα ντέν είπα, άμα στο Σουρπούτσα μου ήρισμένο ένα.

— Τί ήθέλει τούτος, κουζούμ;

— Δέ σου είπα; Τόν ένοχλείς με τ'α φα-σσία πού κάνεις.

— Σούς γιασούρι, λέω, ντέν ήμπορει νά είναι, τέτοιο. Κάτι άλλο τ'ο άκρίνο ή-θέλει άμα νά ήδουμ τί είναι αυτό πού ή-θέλει.

Ύστερα πάλι π'ο δυνατά έλια έκάνω, χού, χού, χού, άπάνω στο θέσι μου χορο-πηδημένο ήν'ομουν, κοιλία μου έκαρ'α-σα από τ'α έλια. Τότε τ'ο κύριος πάλι π'α ή-ρισμένο ένα.

— Σ'ας παρακαλώ, κύριε, με λέει, δέν ήμπορειτε νά γελάτε λιγάκι σιγανότερα;

— Γιατί μου; Λέω.

— Γιατί, κύριε, ένοχλείς τόν κόσμο. Δέν τ'ο καταλαβαίνετε;

— Όχι, μουσιού, λέω, ντέν τ'ο καταλα-βαίνω. Χίτες κανείς ήνοχλημένος ντέν έναται, έσθ μόνο ένας!

Τ'ο φάσσα τ'ο κυρίου ένε ένώ σαν για-ουρτί ήν'οσιμένος και πάλι π'α τ'ο γυ-ρισμένο έκαμε. Έγώ τότε τί νά σέ π'α, για-έρουμ, πολύ πεισματωμένο ένα και τ'ο π'α π'ο δυνατά νού, χού, χού, χού, έκάνω, κό-σμος από τ'α έλια μου χαλασμένος ένε και όλο τ'ο θέατρο με τ'α έλια τ'α δικά μας άλλ'α έλια έκαμε. Άμα τ'ο ένώ γιαουρτί πάλι με μένα ήρισμένο ένε:

— Μ'α έπ'α τέλους! Έπ'α τέλους!

— Τί έπ'α τέλους και έπιτελούς είναι τ'ο τ'ο γιόχο;

— Μ'α έπ'α τέλους π'α γελάτε έτσι;

— Και π'α νά έλάς, κουζούμ; Παρ'α μου έβ'α, κωμωδία ήλ'α, ιστέ γούστο μου έκάνω, έλάω όπω ήλ'α!

Και τότε π'ο μέλο π'α με π'α και βάζω κάτι έλια πού όλο μαζί τ'ο θέατρο έλ'α και ήν'α μ'αλο.

— Π'α ένα;

— Αύτός είναι, αύτός έκεί!

Και όσο με κυττάζανε, έγώ ήσ'α γ'ομ'ο-να π'ο πολύ ιστέ και από λαρύγγι μου τ'ο-ριγμένα έλια ήγαίνανε και τ'ο ήσ'οσι α-πάνω στο ίσκη ή τις ντέν ήμπορούσαν νά ήσ'οθουνε, τ'α έλια έβ'α και χίτες νά παιζούνε ντέν ήμπορούσαν. Άμα τ'ο τί ένε. Τέτοιο π'α π'α χίτες π'ο τ'ο θέατρο ντέν είδε κανένας και τ'ο ένώ γιαουρτί σκυλί απ' τ'ο κακό τ'ο ένε και ήρ'α και με λέει:

— Άνάγωγε! Κακοαγατηράμε!

— Γιασούρι, λέω, ήν'α με παστούμα ά-ναβρεμένος ένα και έτσι έλάω. Άμα σέ όρέσει! Και άμα ντέν σέ όρέσει νά ήπαρ-ινης τ'ο καπελλάκι σου και έξω απ' τ'ο θέα-τρο ήσ'α π'αλης. Άν'α ν'α;

Τότε έκείνος έξω φωνιόν έναται, άπάνω σ'ακαίνεται, και γρήγορα-γρήγορα από τ'ο πιλατεία έξω ήγαίνε.

— Χού, χού, χού, κάνω έγώ.

— Χά, χά, χά, κάνει τ'ο κόσμο.

Ζάεσι έρίπ! Ιστέ τέτοιο π'α π'α π'ο ντέν θά τ'ο έπαθε από κανένα. Π'α τ'ο έπ'α νά τ'α βάλω με τ'ο Καραμπέτι.

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Η φαντασμαγορία του «μαύρου φωτός»

ΜΕ τ'ο γύρισμα ενός ηλεκτρικού κουμπιού, τ'ο σκοτεινό δωμάτιο μεταβάλλεται σ' ένα φαντασμαγορικό χρωματικό όργιο. Κάμπο-σες κοινές πέτρες, σωρευμένες σέ μία γωνιά, γίνονται πράσινα, κόκκινα, κίτρινα και πορφυρά πετράδια. Ένας μαυροπίνακας παίρνει την όψη γεωγραφικού χάρτη. Πάνω σέ φύλλα χαρτιού, πού φαίνον-ται άγραφα, έμφανίζονται φωτεινές λέξεις. Κάτι γραμματόσημα, στο τρα-πέζι, φωσφορίζουν, με διάφορα χρώματα...

Τ'ο δωμάτιο αυτό χρησιμεύει στο Μπίλ Κούπερ για νά καταπλήσσει τούς επισκέπτες του. 'Ο Κούπερ είναι ή πρόεδρος μιάς Νεοδωρικής έταιρείας, πού φτιάχνει λαμπτήρες «μαύρου φωτός», δηλαδή υπεριώδων ακτίνων.

Οι υπεριώδεις ακτίνες είναι άόρατες. Δέ διαφέρουν όστόσο από τίς κοι-νές φωτεινές ακτίνες, παρ'α μόνο στο μήκος κύματος.

Όπως τ'ο αυτί μας έχει την ήκανότητα ν' άκούη μονάχα όρισμένους ή-χους, δέν αντιλαμβάνεται δέ καθόλου τούς λεγομένους υπέρηχους, έτσι και τ'ο μάτι μας βλέπει όρισμένες φωτεινές ακτίνες: αυτές πού έχουν μή-κος κύματος 3.800—7.600 «άνγκστρουμ» (τ'ο «άνγκστρουμ» είναι μιά πολύ μικρή μονάς μετρήσεως τ'ο μήκους κύματος). Τ'ο ίδιος χρώμα (τ'ο μ'α) φτιάχνει τ'α 3.800 «άνγκστρουμ». Π'ο πέρα, λοιπόν, απ' αυτό, ήρ'οσι οι υπεριώδεις ακτίνες, πού έχουν μήκος κύματος περίπου 500 «άνγκστρουμ» και συνεπώς δέν τίς αντιλαμβάνεται τ'ο μάτι μας.

Οι υπεριώδεις ακτίνες υπάρχουν στο ήλιακό φ'ος (αυτές κυρίως προκα-λούν τ'ο μαύρισμα από ήλιοκαμία). Παράγονται όμως και τεχνητά, σέ πολύ μεγαλύτερη ποσότητα, με ειδικές ηλεκτρικές λάμπες, πού περ'αχουν άτμους υδραργύρου.

Είχαν ήρ'α ήδη από άρκετά χρόνια, διάφορες πρακτικές έφαρμογές. Ιδίως στην ίατρική, στην έγκληματολογία, κλπ. Παρουσίαζαν όμως τ'ο μειονέκτημα ότι, λατρί άόρατες, έκαναν κακό στα μάτια, και γι' αυτό έπρεπε νά φο-ράνε ειδικά σκούρα γυαλιά όσοι ήσαν έκτεθειμένοι στην έπίδρασή τους.

Τώρα, λοιπόν, κατασκευάζονται λάμπες υπεριώδων ακτίνων ενός νέου τύπου, π'ο εύρηστες και π'ο άκίνδυνες. Βρέθηκαν δέ ένα π'αθος από καινούργιες έφαρμογές τους.

Αυτές οι νέες υπεριώδεις ακτίνες έχουν όνομαστή «μαύρο φ'ος». Είναι άόρατες κι' αυτές, αλλά έχουν μεγαλύτερο μήκος κύματος απ' τίς άλλες. Π'ασιάζουν δηλαδή τίς φωτεινές ακτίνες, και γι' αυτό άκρίτως είναι ά-κίνδυνες για τ'α μάτια.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΡΙΑ

Οι υπεριώδεις ακτίνες γενικά κά-νουν περισσότερες από 3.000 γνωστές ουσίες νά φωσφορίζουν. 'Ο φωσφορι-σμός προκαλείται από την άπορρόφη-ση των ακτίνων απ' τ'α μόρια τής ου-σίας, πού άρχίζουν τότε νά κινούν-ται ζωρρότερα και έκλύουν ένέργεια με τ'ο μορφή όρατο φ'ος, διαφόρων χρωμάτων.

Τ'ο φαινόμενο αυτό χρησιμοποείται τώρα πολύ για διακοσμητικούς σκο-πούς. Έσωτερικοί τοίχοι σπιτιών, έ-πιπλα, κομμοτεχνήματα, κλπ., άλεί-φονται με ειδικά βερνίκια. Και, ένώ στο φ'ος τής ήμέρας δέν παρουσιάζ-ουν τίποτε τ'ο ξεχωριστό, όταν πέ-σουν πάνω τούς ακτίνες «μαύρου φω-τός», λάμπουν και φωσφορίζουν.

Έφέτος τ'α Χριστούγεννα, ή Μπίλ Κούπερ είχε στήσει στο γραφείο του ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο, πού φαινόταν κοινό και άσημαντό. Όταν όμως μιά λάμπα «μαύρου φωτός» τ'ο έρριχνε τίς ακτίνες της, τ'α κλαδιά τ'ο άστραποβολούσαν, σ'α φορτωμένα από πολυχρώμα πετράδια, ένώ τ'α πα-κά τ'ων δώρων, πού κρέμονταν πά-νω του, σ'αλλίζαν με φωτεινές κορ-δέλλες και με εύρηστρες έπιγραφές, επίσης φωτεινές.

Φαντασμαγορική ήταν επίσης μιά άναπαράστασις τής Φάντης, έργο ενός Νεοδωρικού όδοντογιατρού. Τ'α πρόσωπα ή-σαν χρυσά και τ'ο φόντο σ'αλλισμένο με πέτρες φωσφορίζουσες. Όταν άναθε μιά λάμπα «μαύ-ρου φωτός», δημιουργούσε ένα θέαμα άφθαστης όμορφιάς. Ένας κοσμηματοπ'αλης τής άριστο-κρατικής Πέμπτης Λεωφόρου, άγόρασε για 5.000 δολάρια τ'ο άριστούργημα αυτό, για νά σ'αλλιση τ'ο χριστουγεννιάτικη βιτρίνα του.

'Ο Μπίλ Κούπερ έχει φτιάσει κι' ένα ένυ-δρείο, πού φωσφορίζει στο «μαύρο φ'ος» με κόκκινους, κίτρινους και μπλε χρωματισμούς, παρουσιάζοντας ένα φανταστικό υποβρύχιο κό-σμο, μέσα στον όποιο γλυστράνε σ'α σκιές άλ-λοκότα τροπικά ψάρια.

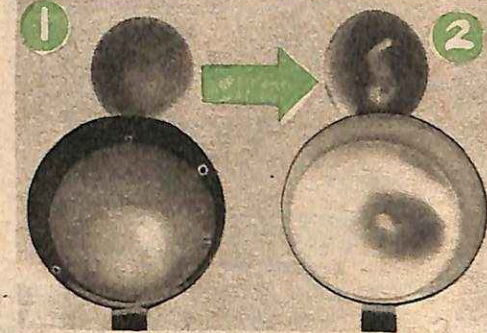
Τόσο ή βαζελίνη όσο και τ'α όρυκτέλεια, παίρνουν ένα μπλε ή πράσινο φωσφορισμό στο «μαύρο φ'ος». Αυτός ή φωσφορισμός άποκάλυψε σέ μιά περ'ι-πτ'οσι την ύπαρξη μιάς άόρατης ρωγμής στο μ'οτέρ ένός στρατιωτικού άεροπλάνου, απ' όπου έφευγε λίγο-λίγο τ'ο λάδι τής μηχανής. Έτσι σώθηκε ή ζωή τ'ο πιλότου, χάρις στην έγκαιρη εξέτασι τ'ο μ'οτέρ του με τ'ο «μαύρο φ'ος».

Διάφορα πλαστικά παιχνίδια φωσφορίζουν με χρώμα κόκ-κινο ή πορτοκαλί. Οι κοινές γυαλινές μ'οτιλίες φαίνονται κι-τρινες ή πράσινες, χάρις σ'α ήχη ούρανό πού περιέχει τ'ο γυαλί τους. Ένας φηνός χασές λάμπει με όλα τ'α χρώματα τ'ο ούρανό τ'ο έξου. Επίσης τ'α διάφορα κερ'α φωσφορίζουν με διάφορα χρώματα. Τ'ο ίδιο και πολλά κοινά φάρμακα.

Σέ όρισμένες έκδόσεις γραμματόσημων, τ'ο μ'ελάνι και τ'ο χαρτί φωσφορίζουν ζωρ'α. Υπάρχουν, λοιπόν, ήδη συλλέκτες, πού μαζεύουν άποκλειστικά τέτοια γραμματόσημα.

Τ'ο φαινόμενο αυτό τ'ο φωσφορισμού χρησιμοποείται επίσης σ'α έρευνες για την άνακάλυψι διαφόρων όρυκτων. 'Ο έρευ-νητής είναι έφωδιασμένος με μιά λάμπα «μαύρου φωτός» και ρίχνει τίς ακτίνες της πάνω σ'α τούς βράχους — τ'ο νύχτα, φυσικά. Μπορεί τότε νά ή νά φωσφορίζουν οι βράχοι σέ όρι-σμένα σημεία τους, κι' απ' αυτό καταλαβαίνει π'α υπάρχουν

Με τίς υπεριώδεις ακτίνες γίνεται εύ-κολα και γρήγορα ή διαχωρισμός των φρέσκων αυγών ά-πό τ'α μπαγιάτικα. Τ'α π'ατα (1) φαί-νονται, διαφανή και φωτεινά. Τ'α δευτέ-ρα (2) παρουσιάζ-ουν ένα όλο προ-σινωπό χρώμα.



έκει ένδιαφέροντα όρυκτά. Μ' αυτό τόν τρόπο, έχουν άνακαλυφθ'α ήδη στην Άμερική πλούσιες φλέβες μεταλλεύματων τουνγκστένιου, ψευδαργύρου, υδραργύρου, ζιρκονίου και ούρανό. Και πολλοί έρευνήται έ-γιναν πλούσιοι μέσα σέ μιά νύχτα.

Ένας απ' αυτούς όστόσο είχε και μιά άπροσδόκητη περιπέ-τεια: Ένώ τριγύριζε τ'ο νύχτα σέ μιά άγρια έρη-μιά, άκουσε ένα θόρυβο. Γύρισε π'α τ'α έκει τ'ο λάμπα «μαύρου φωτός», πού κρατούσε, κι' είδε τότε δύο μάτια πού φωσφορίζανε και δύο σειρές από μπλε φωτεινά δόντια! Ήταν μιά άρκοδα τεραστίου διαστάσεων... Φαίνεται όμως έτι τ'ο άδύνατο, μπλε φ'ος τής λάμπας τ'ο φ'όβισε, γιατί έφυγε χωρίς νά πειράξη τόν περίτρομο έρευνήτη!

Με τ'ο «μαύρο φ'ος» έξελεγχονται τ'α φρούτα στην Καλιφόρνια κι' άνακαλύπτονται όσα έχουν άρ'ασι μόλις νά χαλάνε. Επίσης τ'α αυγά πού δέν είναι π'α πολύ φρέσκα, φωσφορίζουν μ' ένα πράσινο χρώ-μα στο «μαύρο φ'ος».

Έξ άλλου, τ'α έπιστημονικά έργαστήρια τής άστρονομίας, χρη-σιμοποιάζουν τ'ο «μαύρο φ'ος», άνακαλύπτον διαφορά στοιχεία χρήσιμα στον άνώμα κατά τ'ο ήγκλήματος και τ'ο άνανώρισι των όπ'ατων. Πολλά είδη κηλίδων φωσφορίζουν με χαρακτηριστικούς χρωματισμούς στο «μαύρο φ'ος». Π'αλιά σημάδια σ'αγματισμού, πού άπαρήθηκε με χημικές μεθόδους, άφ'ιν'οι για πάντα ένα έ-δικο φωσφορισμό στο δέρμα. Κόκκοι σ'α... άόρατοι στο μάτι, φωσφορίζουν σ'α διαμαντάκια. Άόρατα ήχη κρογιονιού των χει-λιών παίρνουν ένα κόκκινο φωσφορισμό. Πάνω σέ διάφορα έγγρα-φα, διαθήκες, κλπ., έμφανίζονται φωτεινές ή λέξεις πού σ'όστη-καν με χημικές ουσίες από πλαστογράφους.

Κι' αυτές δέν είναι παρ'α μερικές μόνο απ' τίς άμέτρητες πρα-κτικές έφαρμογές τ'ο «μαύρου φωτός».

Ένα φάρμακο κατά τής έμβολής

Οι Άμερικανοί γιατροί Ντάνιελ Κλάιν και Φίλιπ άποκάλυσαν τελευταία μιά ούσία, πού έχει τ'ο ιδίότητα νά διαλύη τούς θρόμ-βους τ'ο αίματος, άμέσως μετά τ'ο σχημα-τισμό τους. (Οι θρόμβοι αυτοί προκαλούν, ός γνωστό, τ'ο έμβολή, πού είναι, σέ πολ-λές περιπτώσεις, θανατηφόρος). Ός σημε-ρα, οι έπιστημονικές έρευνές τους έκα-λούμενες άντιπηκτικές ουσίες, πού είχαν χα-ραχτήρα προληπτικό, προάβ'ααν, δηλαδή, τ'ο σχηματισμό των θρόμβων. Άλλά δέν εί-χαν έπινοήσει άκόμη κανένα φάρμακο, πού νά διαλύη τούς θρόμβους μετά τ'ο σχημα-τισμό τους και πού ταυτόχρονα νά μ'ην είναι έπικίνδυνο στον όργανισμό.

Τ'ο νέο φάρμακο, πού παρασκευάσαν οι γιατροί Κλάιν και Φίλιπ, άποτελείται από δύο ένζυμα, τ'ο πλασμινογόνο και τ'ο στρεπτο-κινάση. Η δεύτερη, πού παράγεται από τ'ο γνωστό στρεπτοκόκκο, είναι άδρατικό δηλη-τήριο, όπο τ'ο συνηθισμένη τής μορφή. Άλλά οι δύο Άμερικανοί έπιστημονικές κατόρθωσαν νά τ'α άφαιρέσουν τ'ο τοξικό τ'ο τής, χα-ρίς άντίστοιχη μείωσι τ'ον διαλυτικόν ήδι-οτήτων τής.

Και έτσι παρασκευάσαν τ'ο νέο ήδικοφάρ-μακό τους, πού άσφαλές θά συντελέσει σ'α διαλύη των θρόμβων τ'ο αίματος, πού προ-καλούν τίς θανατηφόρες καρδιακές έμβολές.

Άνω: Ένας μηχανικός άυτόκιν'ιτών έξετάζει με μιά λυχνία «μαύρου φω-τός» αυτές τίς κηλίδες από όρυκτέλεια, για νά έξασκρίψουν τ'ο προέλευσί τους, και συνεπώς τ'ο βλάδι τής μηχανής. Έάτω: Στά άμερικανικά πολεμικά έρ-γοστάσια χρησιμοποιάζονται ειδικά δελ-τία ταυτότητας τ'ο προσωπικού, πού παίρνουν ρ'ος φωσφορισμό στο «μαύρο φ'ος».



— Άπάνε δοκίμασα δύο μεγάλες συγ-κινήσεις: τ'ο πρώτο μας ραντεβού και τ'ο λογαριασμό!...



— Μετρημένα τ'α λόγια σου, παρακα-λώ! Μιλ'α με τ'ο γυιό σου κι' όχι με τ'ο μπαμπά!



— Περ'αστε... Όπου ν'αγε τελειώ-νουμε!...



Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ



ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρεμής με το φίλο του έφτασε στο Παρίσι και πληροφορήθηκε πως ο Μπαρμπερής έμενε στο ξενοδοχείο «Καντάλ». Εκεί πέρασε πριν από τρεις μέρες από το νοσοκομείο! Ο μικρός τρώμαζε πως δεν θα μπορούσε πια να βρή την οικογένειά του και παρακάλεσε τρέμοντας από τη συγκίνηση του την ξενόδοχα να του πη τι της είχε αναφέρει για αυτόν ο μακαρίτης.

— Τι δράμα! Τι δράμα!...
Τη στιγμή εκείνη, μια γυναίκα, που φαινόταν σαν υπηρέτρια, μπήκε. Η ξενόδοχα, αφήνοντας έμενα, γύρισε σ' αυτή και της είπε:

— Νά, αυτό το παιδί, αυτός ο μικρός κύριος, που βλέπεις, είναι εκείνος που μας έλεγε ο Μπαρμπερής! Ήρθε, κι' ο Μπαρμπερής πια δεν υπάρχει. Φαντάσου δράμα!...

— Ο Μπαρμπερής, λοιπόν, δε σ' αμείλησε ποτέ για την οικογένειά του;
— Έκατο φορές. Μας έλεγε πως είναι πλούσιος...

— Και ποιά μένει; Πώς ονομάζεται;
— Α, ο Μπαρμπερής αυτό το κρατούσε μυστικό. Ήθελε να πάρει μόνο τον φίλο του. «Ε, δικό ήταν!... Καταλάβαινες, παιδί μου... για τα λεφτά».

Ναι, καταλάβαινα! Καταλάβαινα τι μου έλεγε η γριά. Ο Μπαρμπερής, πεθαίνοντας, πήρε το μυστικό της καταγωγής μου μαζί του! Και τώρα, αντί ελπίδας! Αντί ωραία όνειρα!...

— Σε σ' άρεν είνε τίποτα, αλλά μήπως είπες σε κανένα άλλο; ρώτησε απελπισμένος.
— Αυτός ο πονηρός μπορούσε να έμπιστευθ' σε κανένα τέτοιο μυστικό;

— Μήπως είδατε να τον έπισκεφθ' κανένας από την οικογένειά μου;
— Ποτέ.

— Κανένας φίλος δικός του;
— Δεν είχε φίλους ο Μπαρμπερής!

— Έτσι, το κεφάλι μου με τα δυο μου χέρια. Στάθηκε συλλογισμένος. Ήμουν τόσο ταραγμένος, που ο νους μου δε μπορούσε να δουλέψει. Η γριά, αφού σκέφτηκε κι' αυτή, μου είπε σ' λίγο:

— Μιά μέρα, έλαβε ένα γράμμα συστημένο. Ο ταχυδρόμος το 'δωσε στα χέρια του. Δεν είδα όμως τη σφραγίδα...

— Δε μπορούσε να βρούμε το γράμμα;
— Αφού πέθανε, ψάξαμε σ' ό,τι είχε άφισει εδω. Δεν το κάναμε από περιέργεια... Ήθελα να ειδοποιήσουμε τη γυναίκα του. Δε βρήκαμε τίποτα... Στο νοσοκομείο πάλι δε βρήκαν τίποτα στα ρούχα του. Κι' αν δεν έλεγε πως ήταν από το Σιάβαν, δε θάβεραν να την ειδοποιήσουν.

— Την ειδοποίησαν, λοιπόν, τη μάνα-Μπαρμπερής;
— Νά βέβαια!

Σώπα. Τι άλλο να ρωτήσω; «Ο,τι ήθεραν μοι το είχαν οι γυναίκες. Είχαν κάνει ό,τι μπορούσαν για να κρατήσουν εκείνο που ο Μπαρμπερής ήθελε να κρατήσει μυστικό».

Τις ευχαρίστησα και κίνησα να φύγω.
— Πού π' ας τώρα; με ρώτησε η γριά.
— Νά βρω το φίλο μου.
— «Α, έχεις και φίλο»;
— Έχω.

Μένει στο Παρίσι;
— Όχι, ήρθαμε μαζί σήμερα...

Καλά, αν δεν έχετε ξενοδοχείο, έλατε να μείνετε εδω. Θα είμαστε καλά, γιατί το ξενοδοχείο μου, σ' ελάνω την αλήθεια, είναι φημισμένο για την τιμιότητά του. Η οικογένειά σου, άμα βαρεθ' να περιμένει την άπάντησή του μακαρίτη, εδω θα ξαναγράψει. Κι' αν είσαι εδω, εσύ θα πάρης το γράμμα και θα δής την πόλη και το όνομα κι' όλα. Το συμφέρον σου είναι

να μείνης εδω. Ο φίλος σου πόσων χρόνων είναι;

— Σάν και μένα, λίγο μικρότερος.
— Δηλαδή, δυο παιδιά μονάχα στο Παρίσι! Κι' αν πέσει, σ' κανένα ξενοδοχείο, από κείνα που συγχάζουν παλιάνθρωποι, αλλοίμονο!... Α, το δικό μου είναι τίμιο κι' η γειτονιά καλή!

Δεν πίστεψα πως η γειτονιά ήταν τόσο καλή. Όσο για το ξενοδοχείο ήταν ένα από τα πιο ακάθαρτα του Παρισιού. Η πρόταση όμως της γριάς δε μου φάνηκε άσχημη. Έξ' άλλου, τους γονείς μου δεν τους είχα βρή ακόμη, για να πάω να καθίσω σ' κανένα από τα ξενοδοχεία των βουλευτών. Στο ξενοδοχείο «Καντάλ» το ξενοδοχό-δε θάταν και μεγάλο. Τι δικό που είχε ο Μπαρμπερής, όταν έλεγε πως πρέπει να εργαζόμαστε στο ταξίδι μας από το Ντρέζ στο Παρίσι! Τι θα γινόμαστε, αν δεν είχαμε καμιά είκοσαριά φράγκα στην τσέπη;

— Και πόσα μας νοικιάζετε ένα δωμάτιο; ρώτησε τη γριά.
— Πέντε δεκάρες την ημέρα, μου αποκρίθηκε. Είναι ακριβά.

— Πολύ καλά. Θά' ξανάβρω απόψε με το φίλο μου...

— Νωρίς όμως. Δυο παιδιά στους δρόμους του Παρισιού, και νύχτα μάλιστα, είναι άσχημο!

— Έπρεπε να βρω το Μπαρμπερής. Άλλά ήταν νωρίς ακόμα. Και για να σκοτώσω τον καιρό μου, μπήκα στο Βασιλικό Κήπο και κάθισα σ' ένα παγκάκι, καταλυπημένος.

Τι κακοτυχία! Βρέθηκα να πεθάνω ο Μπαρμπερής τη στιγμή, που τον χρειαζόμουν. Και να πεθάνω χωρίς να πη το όνομα του πατέρα μου, βέβαια; που του είχε δώσει έντολη να ψάξη για να μ' εβρη!

— Ένω συλλογίζομαι τα θλιβερά αυτά με μάτια φουσκωμένα από κλάματα, ένας κύριος και μια κυρία μ' ένα παιδάκι, ήρθαν και κάθισαν σ' ένα παγκάκι, αντίκρυ μου. Ο πατέρας φίλησε το παιδάκι αυτό πολλές φορές στα μαλλιά και το έδωσε ύστερα στη μητέρα. Κι' εκείνη το αγκάλιασε σφιχτά, ενώ αυτό, χαρούμενο και γελαστό, χάιδευε τα μαγουλάκια της.

— Έγώ, βλέποντας την ευτυχία αυτή των γονέων και του παιδιού, άσπασα τα δάκρυά μου να τρέχουν. Ποτέ δε με φίλησαν έτσι έμενα...

Τότε μου ήρθε μια ιδέα: Πήρα την άρπα μου κι' άρχισα να παίζω μπρος στο παιδάκι. Ο κύριος μου άπλωσε το χέρι του, δίνοντάς μου ένα νόμισμα ασημένιο. Έγώ όμως δεν το δέχτηκα.

— Όχι, κύριε, του είπα. Άφησε μου τη χαρά, ότι χάρισα για λίγο μια μικρή ευχαρίστηση στο παιδάκι σας!

Με κούταξε προσεκτικά. Μά, τη στιγμή εκείνη, ο φύλακας μ' ανάγκασε να βγω έξω, γιατί τούλησε να παίζω στον Κήπο.

Κρέμασα την άρπα στον ώμο μου κι' έφυγα, γυρίζοντας κάθε τόσο πίσω, για να κούταξω τον κύριο εκείνο και την κυρία, που με παρακολουθούσαν με βλέμματα συμπάθειας.

— Έπειδή, όμως, ήταν νωρίς ακόμα, περιπλάνηκα στις προκυμαίες του Σηκουάνα.

Βράδυσα κι' άναψαν τα γκάζια. Τράβηξα για την εκκλησία της Παναγίας. Εκεί βρήκα έναν πάγκο. Έπεσα κατασπασμένος, σ' ένα είχα κάνει ιερότατο ταξίδι.

Ποτέ δεν αισθάνθηκα τόσο κορούσι, τόσο εξάντληση, τόσο απελπισία! Όλα γύρω μου τάβλεπα μαύρα.

Μέσα στο μεγάλο εκείνο Παρίσι, που φαινόταν πως ήμουν περισσότερο μόνος, παρά στους κάπουκους και τους λόγγους.

Οι άνθρωποι, που περνούσαν από κοντά μου, με κούτασαν. Άλλά τι μ' έμελε για την περιέργειά ή τη συμπάθειά τους;

Λίγο πλύν χτυπήσαν εδω, άκουσα ένα γαύγισμα. Ήταν ο Κάπης, που έτρεχε κοντά μου.

— Καλώς το παιδί μου! Καλώς το Ρεμή μου! Του είπα άμέσως για τη Λίζα και τον Άλκη. «Επειτα, καθώς ετοιμαζόμουν να του πω γιατί δεν κατάφερα να πάω στη Στεφανία, με διέκοψε».

— Κι' οι γονείς σου;
— Α, έρετε, λοιπόν...

Μου διηγήθηκε, ότι ο Μπαρμπερής είχε πάει να τον ρωτήσει τη Λίζα απογίνει. Μόλις έγρασε στο Παρίσι, ο ψυχολογικός μου πήγε στο Γαροφόλη, αλλά δεν τον βρήκε. Αναγκάστηκε τότε να τον ζητήσει μακρύτερα στην επαρχιακή πόλη, όπου ήταν φυλακισμένος. Κι' εκεί ο Γαροφόλης του είπε, ότι, μετά το θάνατο του Βιτάλη, με είχε πάρει κάποιος κηπουρός, Άκκέυ. Είπα ο Μπαρμπερής γύρισε στο Παρίσι, στη φυλακή. Κι' εκεί έμαθε, ότι ο Άκκέυ ήταν φυλακισμένος στο Κλίσυ. Πήγε, λοιπόν, στη φυλακή. Κι' ο πατέρας της Λίζας του είπε πως ολόενα τη γαλλία κι' αν δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόμουν τη στιγμή εκείνη, ήξερε ότι κάποτε θα περνούσα από τα παιδιά του. Ο Μπαρμπερής τότε μου έστειλε γράμματα στο Ντρέζ, στη Βάρση, στην Έσταν, στο Σαιν-Καντέν. Άλλά δε με βρήκε κανένα.

— Καλώς το παιδί μου! Καλώς το Ρεμή μου! Του είπα άμέσως για τη Λίζα και τον Άλκη. «Επειτα, καθώς ετοιμαζόμουν να του πω γιατί δεν κατάφερα να πάω στη Στεφανία, με διέκοψε».

— Κι' οι γονείς σου;
— Α, έρετε, λοιπόν...

Μου διηγήθηκε, ότι ο Μπαρμπερής είχε πάει να τον ρωτήσει τη Λίζα απογίνει. Μόλις έγρασε στο Παρίσι, ο ψυχολογικός μου πήγε στο Γαροφόλη, αλλά δεν τον βρήκε. Αναγκάστηκε τότε να τον ζητήσει μακρύτερα στην επαρχιακή πόλη, όπου ήταν φυλακισμένος. Κι' εκεί ο Γαροφόλης του είπε, ότι, μετά το θάνατο του Βιτάλη, με είχε πάρει κάποιος κηπουρός, Άκκέυ. Είπα ο Μπαρμπερής γύρισε στο Παρίσι, στη φυλακή. Κι' εκεί έμαθε, ότι ο Άκκέυ ήταν φυλακισμένος στο Κλίσυ. Πήγε, λοιπόν, στη φυλακή. Κι' ο πατέρας της Λίζας του είπε πως ολόενα τη γαλλία κι' αν δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόμουν τη στιγμή εκείνη, ήξερε ότι κάποτε θα περνούσα από τα παιδιά του. Ο Μπαρμπερής τότε μου έστειλε γράμματα στο Ντρέζ, στη Βάρση, στην Έσταν, στο Σαιν-Καντέν. Άλλά δε με βρήκε κανένα.

— Καλώς το παιδί μου! Καλώς το Ρεμή μου! Του είπα άμέσως για τη Λίζα και τον Άλκη. «Επειτα, καθώς ετοιμαζόμουν να του πω γιατί δεν κατάφερα να πάω στη Στεφανία, με διέκοψε».

— Κι' οι γονείς σου;
— Α, έρετε, λοιπόν...

Μου διηγήθηκε, ότι ο Μπαρμπερής είχε πάει να τον ρωτήσει τη Λίζα απογίνει. Μόλις έγρασε στο Παρίσι, ο ψυχολογικός μου πήγε στο Γαροφόλη, αλλά δεν τον βρήκε. Αναγκάστηκε τότε να τον ζητήσει μακρύτερα στην επαρχιακή πόλη, όπου ήταν φυλακισμένος. Κι' εκεί ο Γαροφόλης του είπε, ότι, μετά το θάνατο του Βιτάλη, με είχε πάρει κάποιος κηπουρός, Άκκέυ. Είπα ο Μπαρμπερής γύρισε στο Παρίσι, στη φυλακή. Κι' εκεί έμαθε, ότι ο Άκκέυ ήταν φυλακισμένος στο Κλίσυ. Πήγε, λοιπόν, στη φυλακή. Κι' ο πατέρας της Λίζας του είπε πως ολόενα τη γαλλία κι' αν δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόμουν τη στιγμή εκείνη, ήξερε ότι κάποτε θα περνούσα από τα παιδιά του. Ο Μπαρμπερής τότε μου έστειλε γράμματα στο Ντρέζ, στη Βάρση, στην Έσταν, στο Σαιν-Καντέν. Άλλά δε με βρήκε κανένα.

— Καλώς το παιδί μου! Καλώς το Ρεμή μου! Του είπα άμέσως για τη Λίζα και τον Άλκη. «Επειτα, καθώς ετοιμαζόμουν να του πω γιατί δεν κατάφερα να πάω στη Στεφανία, με διέκοψε».

— Κι' οι γονείς σου;
— Α, έρετε, λοιπόν...

Μου διηγήθηκε, ότι ο Μπαρμπερής είχε πάει να τον ρωτήσει τη Λίζα απογίνει. Μόλις έγρασε στο Παρίσι, ο ψυχολογικός μου πήγε στο Γαροφόλη, αλλά δεν τον βρήκε. Αναγκάστηκε τότε να τον ζητήσει μακρύτερα στην επαρχιακή πόλη, όπου ήταν φυλακισμένος. Κι' εκεί ο Γαροφόλης του είπε, ότι, μετά το θάνατο του Βιτάλη, με είχε πάρει κάποιος κηπουρός, Άκκέυ. Είπα ο Μπαρμπερής γύρισε στο Παρίσι, στη φυλακή. Κι' εκεί έμαθε, ότι ο Άκκέυ ήταν φυλακισμένος στο Κλίσυ. Πήγε, λοιπόν, στη φυλακή. Κι' ο πατέρας της Λίζας του είπε πως ολόενα τη γαλλία κι' αν δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόμουν τη στιγμή εκείνη, ήξερε ότι κάποτε θα περνούσα από τα παιδιά του. Ο Μπαρμπερής τότε μου έστειλε γράμματα στο Ντρέζ, στη Βάρση, στην Έσταν, στο Σαιν-Καντέν. Άλλά δε με βρήκε κανένα.



Σε λίγο, να σου κι' ο Μπαρμπερής. — Λοιπόν, τί νέα; μου φώναξε μόλις με είδε από μακριά.

— Ο Μπαρμπερής πέθανε! του φώναζε κι' εγώ.

— Άρχισε να τρέχει για να φτάσει γρήγορα κοντά μου. Του διηγήθηκα, όσο σύντομα μπορούσα, ό,τι είχα μάθει.

Με στοργικά λόγια, προσπάθησε τότε να με παρηγορήσει. Και κυρίως ήθελε να με πείσει πως δεν έπρεπε ν' απελπιστώ.

— Αφού οι γονείς σου βρήκαν το Μπαρμπερής, μου έλεγε, άμα περάσω λίγος καιρός και δε λάβουν είδηση, θ' ανησυχούσαν. Και τότε θα έρθουν ή θά στείλουν άνθρωπο στο «Καντάλ», να μάθουν τι άπόγινε. Άς πάμε, λοιπόν, να μείνουμε εκεί.

Το ίδιο μου είχε πη κι' η γριά με το τρεμουλιαστό κεφάλι.

Σε λίγο, θυμήθηκα να διηγηθώ στο Μπαρμπερής όσα είχα μάθει και για το Γαροφόλη.

— Άκόμα τρεις μήνες! φώναζε. Τρεις μήνες! Ζήτω!...

Κι' άρχισε να χοροπηδά και να τραγουδά στη μέση του δρόμου.

— Έπειτα στάθηκε και μου είπε: — Τι διαφορά από τη μία οικογένεια στην άλλη! Έσύ έκλαιγες που δε βρήκες τη δική σου. Κι' εγώ τραγουδού γιατι χάθηκε η δική μου!

— Μά ένας θεός, σάν το Γαροφόλη, δεν είναι οικογένεια. Θά τραγουδούσες αν έχανες την αδελφή σου τη Χριστίνα;

— Άχ, μη το λές!...
— Βλέπεις, λοιπόν;

— Άπό τις προκυμαίες φτάσαμε στην όδο Άού-στερλιτς. Τα μάτια μου τώρα είχαν καθαρίσει από τα κλάματα και μπόρεσα να δω τι όμορφος που ήταν ο Σηκουάνας με το φεγγάρι.

— Αν το ξενοδοχείο ήταν ήσυχο, δεν ήταν όμως καθόλου ωραίο. Κι' όταν βρέθηκαμε σ' ένα καμπαρούλα, στη σοφίτα, όπου ο ένας ήταν άποχρωμένος να κάθεται στο κρεβάτι, όταν ο άλλος ήθελε να σταθή όρθιος, συλλογιστικά, ότι δε θα κοιμόμουν σ' τέτοια κρεβατοκάμαρα, αν είχα βρή τους γονείς μου!...

Μ' ένα κερλί, που κάννιζε μαύλον παρά φώτιζε, φάγαμε λίγο ψωμί και τυρί. Και πάλι συλλογίστηκα, ότι στο σπίτι των γονέων μου κάτι καλύτερο θα είχα να προσφέρω στο Μπαρμπερής.

— Άς είναι! Κάθε έλπίδα δεν είχε χαθή. — Έπρεπε να περιμένουμε.

Και, με τη σκέψη αυτή, αποκοιμήθηκα. Μόλις έσηπνα στο πρωί, πήρα χαρτί για να γράψω στο μάνα-Μπαρμπερής όσα είχα μάθει.

Δε μπορούσα, βέβαια, να της γράψω ξερά πως πέθανε ο άντρας της. Τον άγαπούσε. Είχε ζήσει τόσα χρόνια μαζί του. Και θά λυπότανε αν έθλεπε πως δε συμμερίζομαι τη λύπη της εγώ, που με είχε σάν παιδί της.

Τέλος, κατάφερα, κουτά-στραβά, να τελειώσω το γράμμα μου. Έννοιέται πως δεν έχασα να της γράψω για τη χαμένη μου έλπίδα. Γι' αυτό, μάλιστα, της έγραφα πολλά. Κι' αν τυχόν της έγραφε η οικογένειά μου για να μάθη για τον Μπαρμπερής, την παρακαλούσα να με ειδοποιήσει στο «Καντάλ».

— Υστερ' απ' αυτό, θεωρήσα χρέος μου να πάω να δω τον πατέρα της Λίζας.

Ο Μπαρμπερής, που δεν είχε δ' όποτε του φυλακή, ήθελε να με συνοδεύσει.

— Έπειδή ήθερα πως μπαίνουν στη φυλακή του Κλίσυ, δεν περιμέναμε απ' έξω πολλή ώρα. Μας έμψασαν στο έντεκτήριο. Ο πατέρας της Λίζας ήρθε σ' λίγο. Άνοιξε την άγκαλιά του και μου φώναξε:

— Καλώς το παιδί μου! Καλώς το Ρεμή μου! Του είπα άμέσως για τη Λίζα και τον Άλκη. «Επειτα, καθώς ετοιμαζόμουν να του πω γιατί δεν κατάφερα να πάω στη Στεφανία, με διέκοψε».

— Κι' οι γονείς σου;
— Α, έρετε, λοιπόν...

Μου διηγήθηκε, ότι ο Μπαρμπερής είχε πάει να τον ρωτήσει τη Λίζα απογίνει. Μόλις έγρασε στο Παρίσι, ο ψυχολογικός μου πήγε στο Γαροφόλη, αλλά δεν τον βρήκε. Αναγκάστηκε τότε να τον ζητήσει μακρύτερα στην επαρχιακή πόλη, όπου ήταν φυλακισμένος. Κι' εκεί ο Γαροφόλης του είπε, ότι, μετά το θάνατο του Βιτάλη, με είχε πάρει κάποιος κηπουρός, Άκκέυ. Είπα ο Μπαρμπερής γύρισε στο Παρίσι, στη φυλακή. Κι' εκεί έμαθε, ότι ο Άκκέυ ήταν φυλακισμένος στο Κλίσυ. Πήγε, λοιπόν, στη φυλακή. Κι' ο πατέρας της Λίζας του είπε πως ολόενα τη γαλλία κι' αν δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόμουν τη στιγμή εκείνη, ήξερε ότι κάποτε θα περνούσα από τα παιδιά του. Ο Μπαρμπερής τότε μου έστειλε γράμματα στο Ντρέζ, στη Βάρση, στην Έσταν, στο Σαιν-Καντέν. Άλλά δε με βρήκε κανένα.

— Καλώς το παιδί μου! Καλώς το Ρεμή μου! Του είπα άμέσως για τη Λίζα και τον Άλκη. «Επειτα, καθώς ετοιμαζόμουν να του πω γιατί δεν κατάφερα να πάω στη Στεφανία, με διέκοψε».

— Κι' οι γονείς σου;
— Α, έρετε, λοιπόν...

Μου διηγήθηκε, ότι ο Μπαρμπερής είχε πάει να τον ρωτήσει τη Λίζα απογίνει. Μόλις έγρασε στο Παρίσι, ο ψυχολογικός μου πήγε στο Γαροφόλη, αλλά δεν τον βρήκε. Αναγκάστηκε τότε να τον ζητήσει μακρύτερα στην επαρχιακή πόλη, όπου ήταν φυλακισμένος. Κι' εκεί ο Γαροφόλης του είπε, ότι, μετά το θάνατο του Βιτάλη, με είχε πάρει κάποιος κηπουρός, Άκκέυ. Είπα ο Μπαρμπερής γύρισε στο Παρίσι, στη φυλακή. Κι' εκεί έμαθε, ότι ο Άκκέυ ήταν φυλακισμένος στο Κλίσυ. Πήγε, λοιπόν, στη φυλακή. Κι' ο πατέρας της Λίζας του είπε πως ολόενα τη γαλλία κι' αν δεν ήξερε πού ακριβώς βρισκόμουν τη στιγμή εκείνη, ήξερε ότι κάποτε θα περνούσα από τα παιδιά του. Ο Μπαρμπερής τότε μου έστειλε γράμματα στο Ντρέζ, στη Βάρση, στην Έσταν, στο Σαιν-Καντέν. Άλλά δε με βρήκε κανένα.

— Καλώς το παιδί μου! Καλώς το Ρεμή μου! Του είπα άμέσως για τη Λίζα και τον Άλκη. «Επειτα, καθώς ετοιμαζόμουν να του πω γιατί δεν κατάφερα να πάω στη Στεφανία, με διέκοψε».

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΑΛΟΓΟ

Μιά φορά στο βασιλικό παλάτι της Περούας γινόντουσαν μεγάλες γιορτές, για τα γενέθλια του διάδοχου Μοχρανί, που έμπαινε στα είκοσιένα του χρόνια.

Ξαφνικά, έξω απ' το παλάτι έκανε την εμφάνισή του ένας Ίνδος μάγος, που έφερνε μαζί του ένα ξύλινο άλογο.

Ο φρουρός, νομίζοντας πως ο Ίνδος είχε έρθει για να δώσει παραστάσι, τον παρουσίασε στο σάχη.

— Έκείνος στάθηκε ώρα και περιεργαζόταν το ξύλινο άλογο.

— Άφέντη μου, του είπε ο Ίνδος, το άλογο αυτό είναι φτιαγμένο με τόση τέχνη, που παρόμοιό του δεν έχεις δ' όποτε στη ζωή σου!...

— Μά δε βλέπω και τίποτα το σπουδαίο, αποκρίθηκε ο σάχης. Ένα τέτοιο άλογο μπορούσαν να φτιάξουν κι' οι τεχνίτες μου!

— Ναι, αλλά έχει κάτι που κανείς δεν το ξέρει! Μπορεί να ταξιδέψει και στην άκρη του κόσμου μ' εκείνον που θά το καθάλλη.

— Και πόσο το πουλάς;
— Πάτερ μου, σου και να μου δώσουν, δεν το πουλά. Θά το χάρισω μόνο στο βασιλιά, που θά μου δώση την κόρη του για γυναίκα μου.

Ο σάχης στάθηκε για λίγο σκεπτικός. Πριν προφτάσει όμως ν' άπαντήσει, ο Μοχρανί του φώναξε:

— Πάτερ, δεν είναι σωστό να δεχτής εσύ να κάνης έμποριο μ' αυτόν τον άνθρωπο.

— Ξέρω τι πρέπει να κάνω, του είπε ο σάχης. Άλλά μία και σήμερα γιορτάζουμε τα γενέθλιά σου, θά ήθελα να δοκιμάζεις το παράξενο αυτό άλογο...

Ο Μοχρανί γύρισε τότε και κούταξε τον Ίνδο. Κι' αυτός έδειξε ότι συμφωνούσε με την έπιθυμία του σάχη.

— Έτσι ο διάδοχος ανέθηκε πάνω σ' το άλογο. Ο Ίνδος πάτησε άμέσως ένα μυστικό κουμπί και πριν προφτάση να δέση τον καθάλλη στην σέλλα, ο Μοχρανί και το άλογο βρέθηκαν ψηλά στον δέρα.

Ο σάχης ανήσυχος ρώτησε τον Ίνδο, αν θά κατέβαινε εύκολα το παιδί του.

— Άφέντη μου, η έπιθυμία σου ήταν να το δοκιμάς. Δε μούδωσε όμως τον καιρό να το δείξω την τέχνη, πως θά κατέβαινε.

Ο σάχης θυώσε τότε κι' έδωσε διαταγή να ρίξουν τον Ίνδο στη φυλακή.

— Αν το παιδί μου δε γυρίσει σ' τρεις μήνες, του είπε, θά σου πάρω το κεφάλι!

Στο μεταξύ, ο Μοχρανί σηκώθηκε τόσο ψηλά, που δεν έβλεπε πια τη γη. Έψαχνε στο κεφάλι, στη ράχη, στα πλευρά του άλόγου μ' όλη την κόρη του μυστικό κουμπί, για να κατεβή, μα του κάκου. Άπελπισμένος, έφερε χωρίς να θέλη το άριστο χέρι στο αυτί του άλόγου. Εκεί βρισκόταν το κουμπί! Το πάτησε τότε μ' όλη του τη δύναμη και το άλογο άρχισε να κατεβαίνει με όρμη.

Χάρηκε όταν είδε ξανά τα βουνά, τους κάμους και τα ποτάμια. Έτσι, μέσα σ' λίγα λεπτά, έπεσε σάν κεραυνός στην ταρατάρα ενός παλατιού. Εκεί βρισκόταν έσπλωμένη σ' όλο-χρυσό χαλί η κόρη του βασιλιά της Βεγγάλης, η Ναουμά.

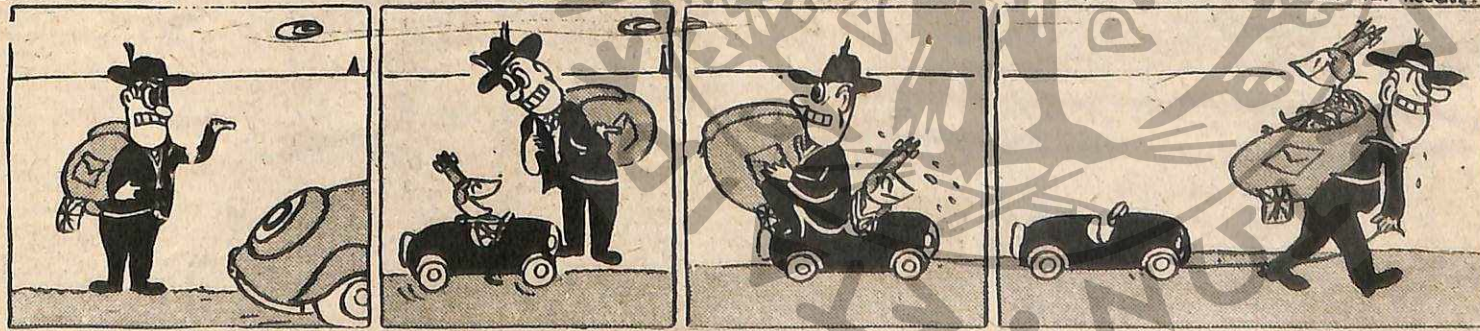
Η βασιλοπούλα, μόλις αντίκρυσε τον ούρανοκατέβητο καθάλλη, κατατρόμαξε. Μά ο Μοχρανί, την ήσυχσε και μαγεμένος από την όμορφιά της, κάθισε στα πόδια της και της είπε την ιστορία του άλόγου.

— Έπειτα τη ρώτησε, αν ήθελε να γίνη γυναίκα του.

— Θά ήμουν ευτυχής να έρχόμουν στη χώρα σου, του αποκρίθηκε η Ναουμά. Μά πρέπει πρώτα να ρωτήσουμε τον πατέρα μου...

— Ναι, αλλά σκέψου ότι ο πατέρας σου, θά δυσκολευτή να πιστέψη ότι είμαι ο γυιός του σάχη...

— Έτσι η βασιλοπούλα, δέχτηκε να τον ακολουθήσει. Άνέθηκαν τότε στο άλογο και χάθηκαν μέσα σ' ά σύννεφα.



Η ΖΩΙΤΣΑ ΚΑΙ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ("ΩΤΟ-ΣΤΟΝ")

— Έπειτα, ο Μοχρανί, πατώντας το κουμπί κατέβηκε στην Περούα. Κι' έπειδή ήθελε να δώση ξεχωριστή χαρά στον έρχομό της αρραβωνιαστικιάς του, την άφησε σ' ένα έξοχικό σπιτάκι και της άρκλισσε πως γρήγορα θά γύριζε να την πάρη.

Ο Μοχρανί τράβηξε μόνος για το παλάτι. Ο σάχης μόλις τον είδε, πήγε να τρελασθ' απ' τη χαρά του. Κι' ο διάδοχος τού διηγήθηκε την περιπέτειά του με τ' άλογο. Άκόμα τού είπε, πως η κόρη του βασιλιά της Βεγγάλης, όταν τον είδε να πέφτει στη γη, τον συμμάζεψε και τον περιποιήθηκε.

Αυτή, παιδί μου, είναι άξια να γίνη γυναίκα σου, φώναζε ο σάχης. Θά στείλω τους ανθρώπους μου να τη ζητήσουν απ' τον πατέρα της.

Η βασιλοπούλα βρισκεται στη χώρα μας, αποκρίθηκε ο Μοχρανί. Με περιμένει σ' ένα έξοχικό σπιτάκι.

— Θά πάμε μαζί να την πάρουμε, είπε ο σάχης.

Κι' ήταν τόσο χαρούμενος, που έδωσε διαταγή να βγάλουν απ' τη φυλακή τον Ίνδο, να του δώσουν το μαγικό άλογο και τον άφήσουν να φύγη από την Περούα.

Ο Μοχρανί και οι αλλοί εκκίνησαν κατόπιν να πάρουν τη Ναουμά. Στά μισά όμως τού δρόμου είδαν να πετάη ψηλά ο Ίνδος, καθάλλη σ' το άλογο του κι' έγοντας μαζί του τη βασιλοπούλα!

Ο Ίνδος, βγαίνοντας απ' τη φυλακή, άκουσε πως η Ναουμά βρισκόταν στο έξοχικό σπιτάκι κι' έτρεξε κοντά της.

Της είπε, ότι έρχόταν από το Μοχρανί,

Η βελίς της γυναίκας

ΡΙΓΩΤΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ τα χειμωνιάτικα επανωφόρια παρουσιάζουν μία χαριτωμένη πρωτοτυπία: Γίνονται ριγωτά. Τη μόδα των ριγωτών επανωφοριών την πρωτολασάρησε ο Ντιόρ, και σε μία ειδική «κολλεκσιόν» εμφάνισε κοντά κυρίως και ίσια επανωφόρια, που ήταν όλα από ριγωτά ύφασματα, δίχρωμα, και μερικές φορές, πολύχρωμα. Οι ρίγες δηλ. του ύφασματος άλλοτε ήταν σε δύο διαφορετικούς χρωματισμούς και συνηθέστερα σε δύο αποχρώσεις του αυτού χρώματος, όπως είναι π. χ. το γκρι-μολυβί, με το ανοιχτό «γκρι-πέρι».

Ο συνδυασμός αυτός του σκούρου και του ανοιχτού γκρι, είναι ο περισσότερο προτιμώμενος από τις κομψές γυναίκες. Λανσάρονται όμως και ριγωτά επανωφόρια, με ρίγες πολύχρωμες. Αλλά η «νουθωτέ» αυτή, σά τολημηρική που είναι, απαιτεί μεγάλη προσοχή από τη γυναίκα που θα τη φορέσει. Πρέπει να προσέξει πολύ, δηλαδή, το υπόλοιπο ντύσιμό της και να φορέσει δόξαμυρα, για να είναι πραγματικά ωραίο πάνω της επανωφόρι με τις πολύχρωμες ρίγες. Αλλιώς, είναι καλύτερα να αποφυγή την κακοτοπία αυτή, που είναι δυνατό να εκθέσει το γούστο και την κομψότητά της.

Γεγονός πάντως είναι πως τα ριγωτά επανωφόρια είναι μία πρωτοτυπία που άρρεσι στις κομψές Παρισιζόνες και ο' όλες γενικά τις γυναίκες, που ενδιαφέρονται για κάθε νεότεριο.

Στο Παρίσι κυκλοφορούν ήδη πολλά ριγωτά επανωφόρια, που άλλοτε είναι ανεξάρτητα και άλλοτε αποτελούν «ανασυμπλήρωμα». Τα ριγωτά επανωφόρια γίνονται κατά κανόνα σε ίσια γραμμή και με κάθετες συνήθως τις ρίγες, για να λεπτύνει και να μακραίνει ή σιλουέττα, σύμφωνα με τις απαιτήσεις της νέας μόδας.

Όσο για το μήκος τους, ποικίλλει επίσης. Τα περισσότερα είναι κοντά — και όταν λέμε «κοντά», εννοούμε το πολύ ή το λίγο περιθώριο, που μένει από κάτω, για να φαίνεται η φούστα.

Το μήκος ποικίλλει δηλαδή από 3)4 — 4)5 και 6)7 και η φούστα, που φαίνεται, αν δεν είναι σκούρα μονόχρωμη και συνήθως μαύρη, είναι ίδια με το ύφασμα του επανωφοριού.

Μεγάλες αντιθέσεις στο ζήτημα του συνδυασμού των χρωματισμών δεν επιτρέπονται. Γι' αυτό καλύτερα είναι να προτιμάτε την πολύ σκούρα μονόχρωμη φούστα και ακόμη περισσότερο τη μαύρη, που είναι το χρώμα της κομψότητας.

Ιδιόρρυθμη, όσο και μοντέρνα, είναι η χρησιμοποίησή του ριγωτού ύφασματος του επανωφοριού για την κατασκευή «άσορτι» καπέλλου. Στο πρώτο φιγουρίν βλέπετε ένα μεγάλο «κανονικό» καπέλλο, από μέσο από το ύψος του απλού και μοντέρνου επανωφοριού, που έχει 4)5 μήκος.

Το δεύτερο ριγωτό επανωφόρι γίνεται από χοντρό μάλλινο ύφασμα, με σχετικώς λεπτή ρίγα, σε απλή κλασική γραμμή και έχει 7)8 μήκος. Η φούστα από μέσα είναι «άσορτι» με το επανωφόρι και σχηματίζουν ένα κομψότατο και πολύ μοντέρνο σύνολο.

Γενικά, μπορούμε να πούμε, πως η μόδα του 1958 εμφανίζει καθημερινά διάφορες «φανταζίες», με σκοπό να ποικίλη τη μονοτονία του χειμωνιάτικου ντυσίματος.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΑ ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Όπως και άλλοτε έχουμε γράψει, οι γούνες βρίσκονται έφετος στην ημερησία διάταξη της μόδας. Όσο για τα γούνινα επανωφόρια, παρουσιάζουν μία πρωτοτυπία αληθινά εκπληκτική. Κατ' αρχήν, τα γούνινα επανω-

φόρια είναι έφετος χρωματιστά, σε πρωτότυπους και έντελως άσυνήθιστους χρωματισμούς, όπως π. χ. μωβ, μελί, γκριζο, που προσينوφέρνει, ή «γκρι-μπλέ», κλπ.

Τα χρωματιστά γούνινα επανωφόρια γίνονται συνήθως σε απλή γραμμή, ριχτά και χωρίς «ντεκούρ». Φοριούνται δε συνήθως με άξεσουάρ διαφορετικού χρώματος και με φόρεμα «άσορτι» με τα άξεσουάρ.

Άλλα ράβονται κατά τεχνολογία ύφασματος. Έχουν δηλαδή σούρες, «πάτ», πιέτες, ζώνη και «αμπρεσμέν», ακριβώς όπως ένα σχέδιο επανωφοριού από ύφασμα.

Πολύ της μόδας είναι επίσης τα γούνινα καπελλάκια, μόνο που είναι πολύ ζεστά για το δικό μας τόπο. Στην Εύρωπη και στην Αμερική, όμως, συνηθίζονται πολύ και ενώ γίνονται «άσορτι» με τη γούνα του επανωφοριού, φοριούνται και χωριστά απ' αυτό και συμπληρώνουν κοκκέτικα ένα ταγιέρ ή το επανωφόρι από ύφασμα.

Πολλά γυλέκα από γούνα φοριούνται επίσης έφετος και συνηθίζονται πολύ τα στενά και μακρά γούνινα γραβάτακια, γύρω από το λαιμό. Τα μονίκια των γούνινων επανωφοριών είναι μακρά και ίσια, μετρίου φάρδους. Όσο για τους γιακάδες, διατηρούν τον κλασικό τύπο του αρκετά σημαντικού γιακά και υποτάσσονται σε μία απλή «σπορτίβ» γραμμή, που αποτελεί τη μοντέρνα τεχνολογία 1958, για τα γούνινα επανωφόρια.

ΦΑΝΕΛΛΕΝΙΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Τα μάλλινα «έμπριμέ» είναι, ως γνωστόν, η μεγάλη ιδιοτροπία της μόδας του 1958. Αλλά η επικράτησή του χειμωνιάτικου «έμπριμέ» επεκτείνεται τώρα και στις μπλούζες.

Στις διάφορες μάλιστα παρισινές επιδείξεις μόδας, λανσάρονται τελευταίως φανελλένιες μπλούζες έμπριμέ, για όλες τις ώρες.

Η απλή φανελλένια έμπριμέ μπλούζα είναι μία χαριτωμένη «νουθωτέ», που στοιχίζει ελάχιστα. Για τις γυναίκες, μάλιστα, που ζέρουν και ράβουν μόνες τους τις μπλούζες τους, δε στοιχίζει σχεδόν τίποτα.

Αυτή η πάμφθηνη κοινή φανέλλα, κάνει μοντέρνες μπλούζες (σε, που εξυπηρετούν άφάνταστα τις κομψές γυναίκες, που τις φορούν.

Οι φανελλένιες έμπριμέ μπλούζες γαρνίρονται με σειρές από κορδέλλα βελούδου, σε διάφορα χρώματα, και είναι εξαιρετικά κομψές και χαριτωμένες, μπορούν δε να φορεθούν όπουδήποτε.

Τα σχέδια του «έμπριμέ» θα τα διαλέξετε προσεκτικά. Νά προτιμάτε τα μικρά «ντεσέν», όπως π. χ. τα άκανόνιστα «πουά», πολύχρωμα ή «χι», τα λουλουδάκια και τα εξωτικά σχέδια, σε τύπο κινέζικο.

Στο Παρίσι λανσάρεται τελευταία μία εξαιρετικά πρωτότυπη φανελλένια μπλούζα, που γίνεται από μονόχρωμη σκούρα φανέλλα, καλής ποιότητας. Γύρω δε από το λαιμό και ο' όλο το στήθος, κεντιούνται τα ονόματα διαφόρων πόλεων.

Η «π» άριθ. 3 μπλούζα, που βλέπετε, είναι το πρώτο μοντέλο, που κυκλοφόρησε έξω από τη Γαλλία και που έτυχε ένθουσιαστικής υποδοχής τόσο στην Ιταλία, όσο και στην Αμερική, όπου κυκλοφόρησε, από τις «έξαντρικ» κοπέλλες, που τους άρέσει το κομψό και πρωτότυπο ντύσιμο.

Οι φανελλένιες μπλούζες, που γνωρίζουν τη στιγμή αυτή τη μεγάλη επιτυχία, γίνονται σε διάφορους τύπους και σχέδια, ανάλογα με το γούστο και τον τύπο της γυναίκας που θα τις φορέσει.

Πάντως, δεν πρέπει να φαντασθήτε πως, επειδή η φανέλλα είναι φτηνή ύφασμα, είσαστε υποχρεωμένη να περιορίσετε τις επιθυμίες σας και να κάνετε μία ίσια νοικοκυρεμένη μπλούζα. Κάθε άλλο, μάλιστα! Γι' αυτό ακριβώς σας δίνουμε μία δόκληρη σειρά μοντέλων από μπλούζες διαφορετικού τύπου, οι οποίες, άλλες έχουν ζώνη δετή, άλλες με άγκράφα ή δεν έχουν καθόλου ζώνη και φοριούνται μέσα στη φούστα. Έτσι θα διαλέξετε και θα κάνετε τη φανελλένια μπλούζα της προτιμήσεώς σας, χωρίς δεσμεύσεις και περιορισμούς.

Πρέπει να ξεχάσετε πως η μπλούζα που φοράτε είναι από φτηνή φανέλλα, από την οποία κάνουν συνήθως τις ρόμπες του σπιτιού.

Τη στιγμή αυτή, η κοινή βαμβακερή φανέλλα είναι το ύφασμα της μόδας, για κοκκέτικες μπλούζες, που έχει πραγματικά ξετρελλάνει το Παρίσι.

Σε «νουθωτέ» συνεπώς θα τη φορέσετε και «χι» σά γνώριμο είδος, που ελάχιστα εκτιμάτε.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Τα εσώρρουχα γενικά και οι νυχτικές ειδικότερα, ακολουθούν πάντοτε τη γενική γραμμή της μόδας και το πνεύμα της εποχής.

Έφετος π. χ. τα μοντέρνα νυχτικά διακρίνονται για την απλότητά τους και την εξαιρετικά κομψή εμφάνισή τους. Δεν έχουν τίποτα περίττο και τίποτα δεν τους λείπει. Σε πολυτέλεια δε και κομψότητα, άμλληθνται τα εξαιρετικά πολύπλοκα νυχτικά της περασμένης μόδας.

Έφετος τα κομψότερα νυχτικά γίνονται από μouselína πλισέ και έχουν δαντέλλα στο στρίφωμα και γύρω από το ντεκολτέ. Η ίδια δε αυτή δαντέλλα σχηματίζει μπρετέλλες και κλείνει κοκκέτικα το νυχτικό.

Η γραμμή, στην οποία γίνονται τα νυχτικά της μόδας, είναι ίσια, σε στυλ «πρενσέ» τα περισσότερα και σφιγγουν κάτω από το στήθος με ένα κορδελλάκι, που συνήθως περνά μέσα σε «τρού».

Άλλοτε τα μοντέρνα νυχτικά έχουν ζωνάκι, που τοποθετείται ψηλά και στερεώνεται σε θηλιές ή στάφες.

Πώς πλένονται τα πλισσαρισμένα νυχτικά; Απλούστατα, γίνονται από νάυλον. Έτσι πλένονται εύκολα και ο πλισές δε χαλά.

Όταν είναι από νάυλον και η δαντέλλα, που θα χρησιμοποιήσετε ως

γαρνιτούρα, τότε την πλισσάρετε μαζί με το νυχτικό και βάζετε και τα φιογκάκια της ζώνης επίσης από κορδέλλα νάυλον.

Αλλ' όταν το ύφασμα είναι μεταξωτό (ζωϊκό ή φυτικό) ή βαμβακερό, τότε θα αποφύγετε οποιαδήποτε τόν πλισέ και θα προτιμήσετε να κάνετε πιετάνια, σούρες και κάθε τι που σιδερώνεται εύκολα όταν πλυθεί.

Αποδείξει πως στις μοντέρνες γυναίκες άρέσουν τα κομψά και πρακτικά εσώρρουχα, είναι ότι καταργήθηκε, προτού καλά-καλά επικρατήσει, η μόδα των βατιστένιων εσώρρουχων. Θεωρήθηκε από τις κομψές γυναίκες ως μη πρακτική.

Παρά το πνεύμα αυτό της απλότητας, που επικρατεί στη μόδα των εσώρρουχων, τα κυλοτάκια άρχίζουν να μακραίνουν με διάφορα σουρωτά βολάν και γαρνίρονται με δαντελλάκια «τρού-τρού» και άλλες κομψές γαρνιτούρες, που απομακρύνουν το ιδιαίτερο αυτό εσώρρουχο, από την απλότητα της σκέτης ξέρσευ κυλόττας, που συνηθίζεται τα τελευταία χρόνια.

Τα μεσοφόρια της μόδας είναι στενά και εφάρμοζουν καλά στο σώμα, ώστε να μη δημιουργούν πρόσθετο βγχο, μέσα από το φόρεμα.

ΛΙΑΙΑΝ

Η ΓΟΥΝΑ ΩΣ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

Η γούνα έπαιξε ανέκαθεν έναν από τους σπουδαιότερους ρόλους στη γυναίκα του αιώνα. Άλλοτε σά μακρύ επανωφόρι, άλλοτε σάν κοντό μπλερό, άλλοτε σά μακρεια κάπα, ειδική για επίσημες βραδιές, ή μία πλά κοντή κάπα, που μόλις φτάνει ως τη μέση, στόλιζε και στολίζει πάντα τη γυναίκα κομψοτατά, με μία ξεχωριστή χάρι, που συνδυάζει, με τον παραδοξότερο τρόπο, την απλότητα με την πολυτέλεια. «Ηδὲ βλέπομε τη γούνα να παρουσιάζεται και ως άξεσουάρ και να έρχεται και εδὼ να προσθέσει τη χάρι της.

Έτσι, η τελευταία λέξη της μόδας, που ασφαλώς θα σάς ελκύσει, είναι οι γούνινες τσάντες, όχι δε μόνο άμπτυγι, αλλά και τσάντες σπόρ.

Φυσικά, κάθε ένα απ' αυτά τα δύο είδη, χρησιμοποιεί διαφορετική γούνα. Για μία άμπτυγι τσάντα π. χ. χρησιμοποιούμε μία μονόχρωμη στρωτή γούνα ή μαύρη, ενώ, αντίθετα, για μία σπορτίβ τσάντα χρησιμοποιούμε ανοιχτόχρωμη γούνα ή κάποια που να παρουσιάζει ανάμειξη χρωμάτων, όπως είναι το δέρμα της λεοπαρδάλως.

Αυτές οι γούνινες τσάντες συνδυάζονται συνήθως και μ' ένα άλλο γούνινο άξεσουάρ.

Μπορείτε να συνδυάσετε μία σπορτίβ τσάντα με μία γούνινη ζώνη ή γούνινη γραβάτα. Μία άμπτυγι τσάντα θα συνδυασθί μ' ένα γούνινο γιακά



1-3) Διάφορα μοντέλα από φανελλένιες μπλούζες της τελευταίας μόδας σε ποικιλία σχεδίων και τύπων.

νέλλα, από την οποία κάνουν συνήθως τις ρόμπες του σπιτιού. Τη στιγμή αυτή, η κοινή βαμβακερή φανέλλα είναι το ύφασμα της μόδας, για κοκκέτικες μπλούζες, που έχει πραγματικά ξετρελλάνει το Παρίσι.

Σε «νουθωτέ» συνεπώς θα τη φορέσετε και «χι» σά γνώριμο είδος, που ελάχιστα εκτιμάτε.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Τα εσώρρουχα γενικά και οι νυχτικές ειδικότερα, ακολουθούν πάντοτε τη γενική γραμμή της μόδας και το πνεύμα της εποχής.

Έφετος π. χ. τα μοντέρνα νυχτικά διακρίνονται για την απλότητά τους και την εξαιρετικά κομψή εμφάνισή τους. Δεν έχουν τίποτα περίττο και τίποτα δεν τους λείπει. Σε πολυτέλεια δε και κομψότητα, άμλληθνται τα εξαιρετικά πολύπλοκα νυχτικά της περασμένης μόδας.

Έφετος τα κομψότερα νυχτικά γίνονται από μouselína πλισέ και έχουν δαντέλλα στο στρίφωμα και γύρω από το ντεκολτέ. Η ίδια δε αυτή δαντέλλα σχηματίζει μπρετέλλες και κλείνει κοκκέτικα το νυχτικό.

Η γραμμή, στην οποία γίνονται τα νυχτικά της μόδας, είναι ίσια, σε στυλ «πρενσέ» τα περισσότερα και σφιγγουν κάτω από το στήθος με ένα κορδελλάκι, που συνήθως περνά μέσα σε «τρού».

Άλλοτε τα μοντέρνα νυχτικά έχουν ζωνάκι, που τοποθετείται ψηλά και στερεώνεται σε θηλιές ή στάφες.

Πώς πλένονται τα πλισσαρισμένα νυχτικά; Απλούστατα, γίνονται από νάυλον. Έτσι πλένονται εύκολα και ο πλισές δε χαλά.

Όταν είναι από νάυλον και η δαντέλλα, που θα χρησιμοποιήσετε ως

γαρνιτούρα, τότε την πλισσάρετε μαζί με το νυχτικό και βάζετε και τα φιογκάκια της ζώνης επίσης από κορδέλλα νάυλον.

Αλλ' όταν το ύφασμα είναι μεταξωτό (ζωϊκό ή φυτικό) ή βαμβακερό, τότε θα αποφύγετε οποιαδήποτε τόν πλισέ και θα προτιμήσετε να κάνετε πιετάνια, σούρες και κάθε τι που σιδερώνεται εύκολα όταν πλυθεί.

Αποδείξει πως στις μοντέρνες γυναίκες άρέσουν τα κομψά και πρακτικά εσώρρουχα, είναι ότι καταργήθηκε, προτού καλά-καλά επικρατήσει, η μόδα των βατιστένιων εσώρρουχων. Θεωρήθηκε από τις κομψές γυναίκες ως μη πρακτική.

Παρά το πνεύμα αυτό της απλότητας, που επικρατεί στη μόδα των εσώρρουχων, τα κυλοτάκια άρχίζουν να μακραίνουν με διάφορα σουρωτά βολάν και γαρνίρονται με δαντελλάκια «τρού-τρού» και άλλες κομψές γαρνιτούρες, που απομακρύνουν το ιδιαίτερο αυτό εσώρρουχο, από την απλότητα της σκέτης ξέρσευ κυλόττας, που συνηθίζεται τα τελευταία χρόνια.

Τα μεσοφόρια της μόδας είναι στενά και εφάρμοζουν καλά στο σώμα, ώστε να μη δημιουργούν πρόσθετο βγχο, μέσα από το φόρεμα.

ΛΙΑΙΑΝ

Η ΓΟΥΝΑ ΩΣ ΑΞΕΣΟΥΑΡ

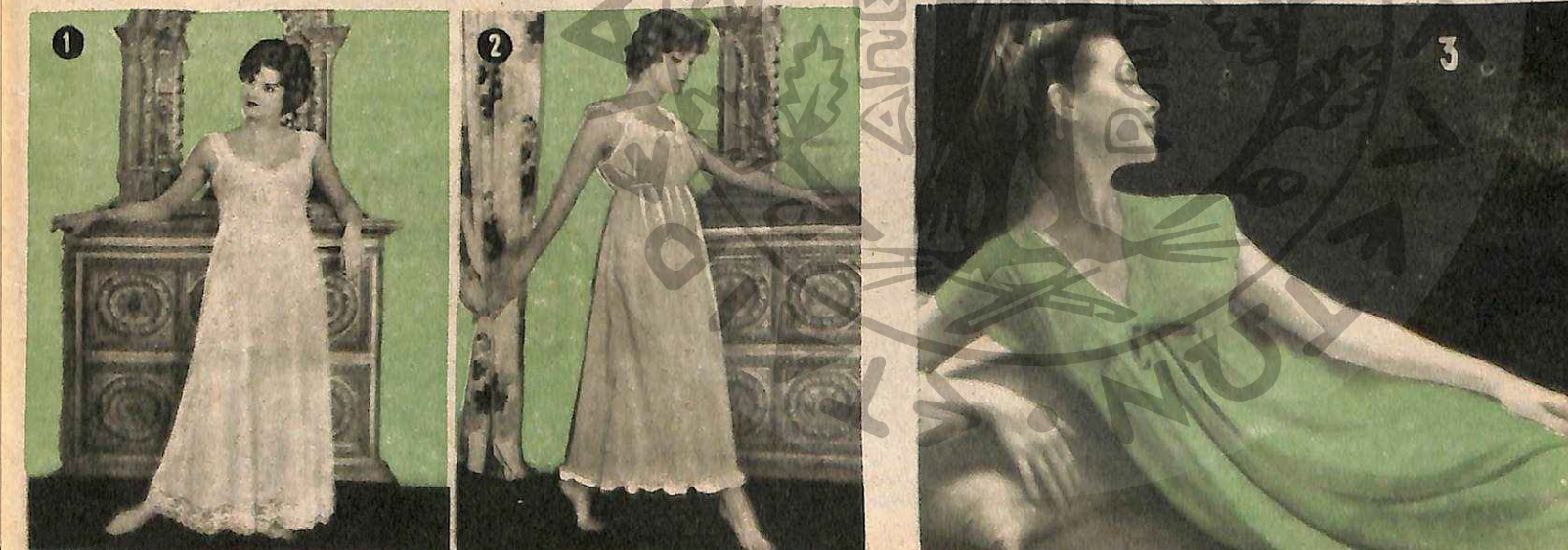
Η γούνα έπαιξε ανέκαθεν έναν από τους σπουδαιότερους ρόλους στη γυναίκα του αιώνα. Άλλοτε σά μακρύ επανωφόρι, άλλοτε σάν κοντό μπλερό, άλλοτε σά μακρεια κάπα, ειδική για επίσημες βραδιές, ή μία πλά κοντή κάπα, που μόλις φτάνει ως τη μέση, στόλιζε και στολίζει πάντα τη γυναίκα κομψοτατά, με μία ξεχωριστή χάρι, που συνδυάζει, με τον παραδοξότερο τρόπο, την απλότητα με την πολυτέλεια. «Ηδὲ βλέπομε τη γούνα να παρουσιάζεται και ως άξεσουάρ και να έρχεται και εδὼ να προσθέσει τη χάρι της.

Έτσι, η τελευταία λέξη της μόδας, που ασφαλώς θα σάς ελκύσει, είναι οι γούνινες τσάντες, όχι δε μόνο άμπτυγι, αλλά και τσάντες σπόρ.

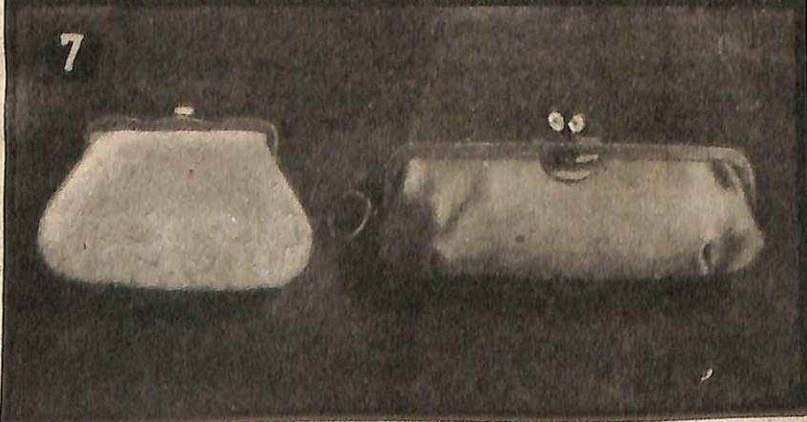
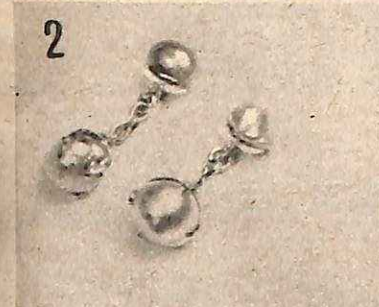
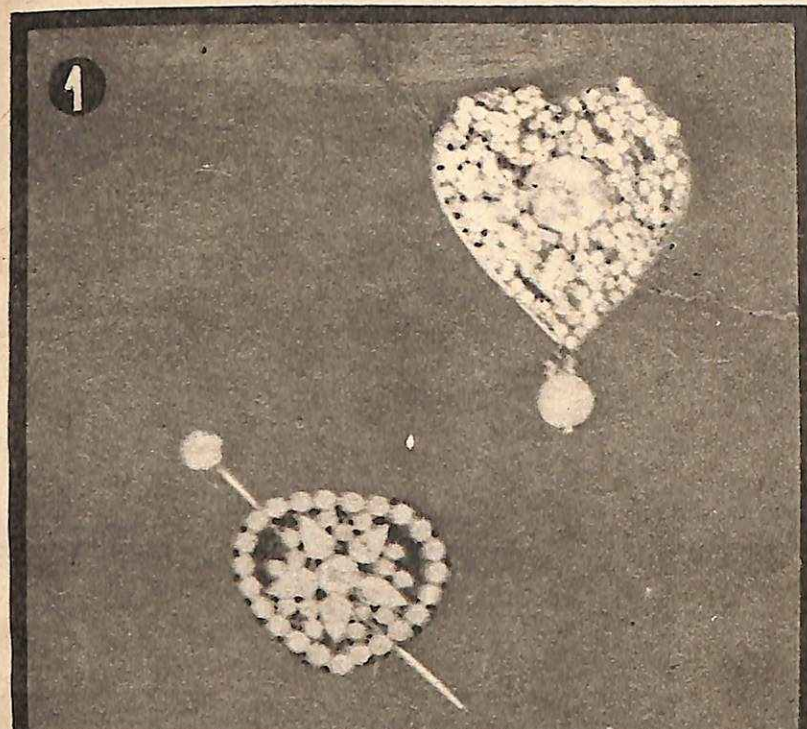
Φυσικά, κάθε ένα απ' αυτά τα δύο είδη, χρησιμοποιεί διαφορετική γούνα. Για μία άμπτυγι τσάντα π. χ. χρησιμοποιούμε μία μονόχρωμη στρωτή γούνα ή μαύρη, ενώ, αντίθετα, για μία σπορτίβ τσάντα χρησιμοποιούμε ανοιχτόχρωμη γούνα ή κάποια που να παρουσιάζει ανάμειξη χρωμάτων, όπως είναι το δέρμα της λεοπαρδάλως.

Αυτές οι γούνινες τσάντες συνδυάζονται συνήθως και μ' ένα άλλο γούνινο άξεσουάρ.

Μπορείτε να συνδυάσετε μία σπορτίβ τσάντα με μία γούνινη ζώνη ή γούνινη γραβάτα. Μία άμπτυγι τσάντα θα συνδυασθί μ' ένα γούνινο γιακά



1) Μοντέρνο νυχτικό από μεταξωτό κρέπ («λενζερ»), γαρνιρισμένο με δαντέλλα. 2) Πλισέ μouselína νάυλον, της οποίας το ντεκολτέ σχηματίζεται με πλισσαρισμένο βολάν, όπως και το στρίφωμα. 3) Κομψό νυχτικό από κίτρινο κρέπ ντε σίν, του οποίου το κορσάκι σχηματίζεται από δαντέλλα.



1) Καρδιά πανταντίφ και όμοια καρφίτσα από κρυστάλλινες πέτρες ή στράς. 2) Σκουλαρίκια από πέτρες. 3) Κολλιέ από χοντρές πέτρες, που συνοδεύει τα σκουλαρίκια. 4) Ή διερωπή έσάρπα από κορδέλλες ταφτά. 5) Ζώνη και τσάντα από δέρμα λεοπαρόδεως. 6) Κλοσάκι και τσάντα από δέρμα σουέντ. 7) Δύο διαφορετικά σχήματα δερματίνες τσάντες, που παρ' όλο το άνοιχτο χρώμα τους, είναι άμπιγιέ.

στο άμπιγιέ έπανωφόρι ή με λίγο στόλισμα του λαιμού σε μία τουαλέττα. Μη ξεχνάμε δε και τη γούνινη θήκη της όμπερέλλας, που αναφέρουμε άλλοτε και μπορεί να συνδυασθί με μία σπορτίβ τσάντα ή και μ' ένα μανσόν γούνινο.

Έτσι, κι' αν ό προϋπολογισμός σας δεν έπιτρέπη γούνινο έπανωφόρι ή γούνινη βέστα, μπορείτε, χάρις στη μόδα, να χαρήτε τη γούνα, χρησιμοποιώντας την σαν άξεσουάρ, πράγμα που δε θα σάς στοιχίση μία περιουσία.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΖΩΝΗΣ

Έπειτα από μία μικρή διακοπή, ή ζώνη ξαναπήρε τη θέση της στη γυναικεία εμφάνιση της κάθε ώρας.

Ανάλογα με τό ύλικό, που θα την αποτελέση, ανάλογα με τη φασόν, που θα χρησιμοποιήσωμε, ή ζώνη μπορεί να συνοδεύη μία άπλη καθημερινή τουαλέττα, όσο και μία τουαλέττα άμπιγιέ για κοκταίλ ή για βράδυ.

Οι γούνινες ζώνες, όπως είπαμε παρά πάνω, σπενές ή φαρδέες, ό δερματίνες σε ποικίλια φάρδους κι' αυτές, συνοδεύουν κάθε εμφάνιση.

Έξ άλλου, ζώνες στραπαριστές, από σατέν ή ταφτά, με χρυσές ή άσημένιες άγκράφες, συμπληρώνουν μία άμπιγιέ τουαλέττα και της προσδίδουν κάτι τό ιδιαίτερα κομψό και καλαίσθητο.

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Αυτό τόν τελευταίο καιρό, τά κοσμήματα σε σχήμα καρδιάς ξαναήλθαν στη μόδα και τά βλέπομε να μάς εμφανίζονται διαφοροτρόπως.

Άλλοτε έχομε μία πρωτότυπη καρφίτσα για τό κορσάζ, που σχηματίζει μία καρδιά όλο από κρυστάλλινες πέτρες, ενώ ή ίδια ή καρφίτσα, που την συγκρατεί, δεν είναι άλλο από ένα θέλος.

Μία τέτοια καρφίτσα στολίζει τό στήθος ή την γούνινη τόκα ή τό τυμπάν.

Είναι πολύ της μόδας ένα είδος μεγάλο πανταντίφ, που έχει κι' αυτό τό σχήμα της καρδιάς και σχηματίζεται επίσης από κρυστάλλινες πέτρες με χίλιες άνταυγίες. Κάποτε, άπ' αυτά τά πανταντίφ κρέμεται και μία πέπλα. Σχετικά είναι και τά «άσορτί» σκουλαρίκια. Διηλαδή πιάνεται στο κάθε αυτί μία καρδιά από την όποία κρέμεται μία μακρουλή πέπλα.

Κι' άφού μιλάμε για σκουλαρίκια, άς τονίσωμε ακόμη μία φορά τη μόδα της πέπρας στα σκουλαρίκια. Όχι μόνο στολίζει τόν λοφό του αυτιού, αλλά έχει επί πλέον μία όσειδή πέπλα, που κρέμεται κι' έδω από μία άλυσιδίτσα. Περιττό να θυμίσωμε ότι ένα παρόμοιο στόλισμα του αυτιού, θέλει για συμπλήρωμα κι' ένα κολλιέ από πέπρες σε μία σειρά γύρω στο λαιμό ή σε πιο πολλές σειρές στο στήθος. Κάποτε μάλιστα ή πιο μακριά σειρά φτάνει ως τη μέση.

Πάντως αυτό έξαρτάται πολύ και από τη σιλουέττα και τό άνάστημα.

Άλλη χρησιμοποίησι της πέπρας είναι τά κουμπιά στη μεταξωτή σας μπλούζα, μπροστά στο κλείσιμο και στα μανικέτια. Φυσικά μιλούμε για τις σεμιζιέ μπλούζες, που συνοδεύουν τά ταγιέρ.

Άλλη μεγάλη μόδα είναι τά φανταζί κολλιέ με τις πολύχρωμες και σε διάφορα σχήματα πέτρες, σε μία μόνη σειρά, αλλά πολύ μακριά, που να ξεπερνούν ακόμη και τη μέση.

Καθώς βλέπετε ή μόδα είναι άνεξάντητη σε νέες έμπνεύσεις, όσον άφορά τά κοσμήματα και αυτό τό πιστοποιούμε, ρίχνοντας άπλώς μία ματιά στις διάφορες βιτρίνες.

ΔΕΣΙΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ

Τό έπανωφόρι, ή ζακέττα του ταγιέρ, ή βέστα θέλουν πάντα κάποιο στόλισμα στο άνοιγμα τους. Κι' έδω λοιπόν ή μόδα έχει άράτες έμπνεύσεις, και μία από τις τελευταίες της είναι τό δέσιμο στο λαιμό από δύο κορδέλλες ταφτά σε διαφορετικό φάρδος και χρώμα. Ή μία κορδέλλα είναι άρκετά πλατιά και αποτελεί τη βάση, ενώ ή πιο στενή τοποθετείται στη μέση της πλατείας κορδέλλας και πιάνεται σ' αυτήν μόνο στο γύρο του λαιμού, ενώ στα άκρα ή κάθε μία κορδέλλα πέφτει άνεξάρτητη από την άλλη. Έχουν και οι δύο κορδέλλες τό ίδιο μήκος και τελειώνουν με μία φράντζα. Ή φράντζα γίνεται ξεφτώντας τις ίδιες τις κορδέλλες.

Αυτό τό δέσιμο, που είναι κομψότατο και λουσάτο, είναι ή τελευταία «νουβωτέ», φτάνει να διαλέξετε χρώματα που να είναι άρμονικά και να ταιριάζουν με όλο τό ντύσιμό σας.

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑΚΙΑ

Τά μικρά κλός, που είναι τόσο πολύ της μόδας, είναι τά πιο πρακτικά καπέλλα για ταξίδι, ιδίως όταν γίνονται σουπλ.

Για να τό πετύχωμε αυτό, χρησιμοποιούμε σουέντ ή βελούδο κοτλέ.

Όσο για χρώματα, τό μαρόν, τό πράσινο, τό μπλέ είναι πολύ της μόδας, χωρίς όμως ν' άποκλείονται και τά άνοιχτόχρωμα, όπως είναι τό μπέζ ή τό γκρι.

Φοριούνται όλα κατεβαστά συνήθως, αλλά και τό άνέβασμα του μισού μόρ συνήθίζεται, αν κολακεύη τό πρόσωπο.

ΤΑ ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ

Είναι τόσο μεγάλη ή μόδα τών σκωτσέζικων στα παιδιά, ώστε δε μπορούμε να μη μιλάμε διαρκώς γι' αυτά.

Χρησιμοποιούνται για κάθε είδος φορεματάκια σε ζωηρά και εύθυμα χρώματα.

Σήμερα σάς δείχνωμε διάφορα μοντελάκια, που καθένα έχει τό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του, τη χάρι του και ταιριάζει σε κάθε ηλικία.

Πρώτα έχομε την κόμπ, που μάς παρουσιάζει τό μπουστάκι μακρότερο, σε τρόπο όμως που να σχηματίζει καταφανώς τη μέση, χωρίς σε δύο πλάγιες καμπυλωτές ντεκούπ. Τά μανικέτια, που συμπληρώνουν τό μπουστάκι γίνονται κοντά, ενώ στο λαιμό ένα λευκό γιακαδάκι στο γνωστό σχήμα «Πήτερ Πάν» στολίζει τό φόρεμα.

Έκτός από τό γιακαδάκι έχομε κι' ένα φιογκάκι από στενή βελούδινη κορδέλλα, της όποιας τά δύο άκρα κρένονται μακριά ως τη μέση.

Και ή φουστίτσα; Αυτή άντιθέτως από τό μπουστάκι του φορέματος, που είναι έντελώς έφαρμοστό, είναι πολύ φαρδεά. Τά φάρδος της έπιτυγχάνεται με μία κόμπ άν φόρμ, που σχηματίζει επί πλέον και κουφωτές πιέτες σπενωότερες φυσικά έπάνω και φαρύτερες κάτω. Άς σημειώσωμε ακόμη πως τό χαριτωμένο αυτό φορεματάκι κουμπώνει από πάνω ως κάτω με μία σειρά κουμπιά.

Έντελώς διαφορετικό είναι ένα άλλο μοντελάκι από σκωτσέζικο ή κανονική ύφασμα. Αυτό μάς παρουσιάζει τό συνδυασμό φορέματος και πουλόβερ, που είναι τόσο πρακτικό για τά παιδιά. Τό μπουστάκι δηλαδή φτάνει κανονικά ως τη μέση κι' έχει ένα στρογγυλό άνοιγμα λίγο χαμηλότερα από τό λαιμό και τις μασηάλες άλοστρογγυλες και κανονικές σά να έπρόκειτο να μή μανίκι. Άντί μανικιών όμως, βλέπομε να ξεπροβάλλουν τά κοντά μανικέτια του πουλόβερ, όπως ξεπροβάλλει και τό όρθιο για-

1) Παιδικά φορεματάκια από σκωτσέζικο λαινάζ, που φοριούνται με πουλοβεράκια. 2) Σκωτσέζικα φορεματάκια μονοκόμματα για μικρά και μεγαλύτερα κοριτσάκια. 3) Φορεματάκια από κοτλέ βελούδο, που φοριούνται με μεταξωτές μπλουζίτσες.

καόακι του πουλόβερ στο λαιμό. Ή φουστίτσα σ' αυτό τό μοντελάκι είναι κομμένη στο εύθύγραμμο του ύφασματος και σχηματίζει συγχρόνως πιέτες κουφωτές και σουρίτσες. Δύο έξωτερικές τσεπούλες, που σχηματίζουν μύτη προς τά κάτω, τη στολίζουν και στη μέση βλέπομε μία πολύ στενή δερματίνη ζώνη.

ΣΚΕΤΑ ΒΕΛΟΥΔΑ

Έδω πιά έχομε τό ύφασμα, που θα χρησιμοποιήθι για παιδικές τουαλεττίτσες. Τουαλεττίτσες που θα φορεθούν σε πάρτυ, σε χορούς και άλλες παιδικές συγκεντρώσεις.

Θα σάς δείξωμε διάφορα μοντελάκια, που έχει τό καθένα την ξεχωριστή του χάρι.

Πρώτα, να μία τουαλεττίτσα με τό όλοσίοι μπουστάκι της, τό έλαφρά κοντόταλο και τη σουρωτή άλοτρίγυρα φουστίτσα. Ένα όμορφο γαρνίρισμα από λευκό μεταξωτό πικέ στολίζει τό λαιμό, σχηματίζοντας μία κολερέττα, ενώ μία φαρδεά σχετικώς φάσα γαρνίρει τά κοντά μανικέτια.

Άλλά να κι' άλλο ένα χαριτωμένο παιδικό άμπιγιέ φορεματάκι, που συνδυάζει την άλοκέντητη μπλουζίτσα. Τό μπουστάκι έδω έφαρμοστό κι' αυτό, παρουσιάζει μπροστά τό σκέρσο να σχηματίζει άλεπαλλήλες πιά, που ή κάθε μία κουμπώνει μ' ένα κουμπάκι στο ένα μπροστινό πλάι του κορσάζ, άφίνοντας κενά άνάμεσα στις πιά.

Τό ντεκατέ σχηματίζεται τετράγωνο και άμπιπλώνεται από την κεντητή μπλουζίτσα με τό κατεβαστό στρογγυλό γιακαδάκι, που καταλήγει σε δαντελλίτσα. Τά κεντητά κοντά μανικέτια της μπλουζίτσας άντικαθιστούν τά μανίκια, που... δεν έχει τό φόρεμα. Ή φουστίτσα είναι κι' έδω σουρωτή άλοτρίγυρα.

Και να ακόμα ένα μοντελάκι, που παίρνει κλασσική μορφή. Είναι έντελώς σκέτο, με εύθύγραμμο κορσάζ και κοντά φουσκίτσες μανικέτια. Έχει μοναδικό στόλισμα ένα μεγάλο στρογγυλό δαντελένιο γιακά, σαν είδος τραχηλιάς.

Αυτή ή μορφή της βελούδινης παιδικής τουαλεττίτσας είναι, καθώς είπαμε, έντελώς κλασσική, και έχει τό μεγάλο προσόν, ότι δε χάνει ποτέ την έπικαιρότητα της. Ή μικρούλα σας, όπου κι' αν παρουσιασθί, θα έχει μία χαριτωμένη εμφάνιση.

ΠΛΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ

Όσο και να τό λέμε, ποτέ δε θα είναι περιττόλογια πως τά πλεκτά είναι τό άραιότερο ντύσιμο για τά παιδιά. Είναι συγχρόνως πολύ πρακτικό, γιατί κρατεί ζεστό τό σώμα, χωρίς να πιάνη πολλή θέσι.

Σήμερα, σάς παρουσιάζωμε ένα χαριτωμένο σύνολο για τη μικρούλα σας, που αν έχετε λίγη έπιδεότητα, μπορείτε να τό πλέξετε μόνη σας και τηδεότητα, μπορείτε να τό άγορά τό μαλλιό.

Τό πλεκτό σύνολο αποτελείται από ένα έφαρμοστό μπουστάκι σε πλέξι λάστιχο χωρίς μανίκια, αλλά μόνο με μπρετέλλες. Ή δε φουστίτσα, πλεγμένη στην πλέξι κάλτσας, καταλήγει σε μία φάσα διαφορετικού χρώματος, με μοτίβα, που έχουν τό χρώμα του συνόλου.

Ένα ζακεττάκι είδος μπολερό, που κλείνει με έκλαϊρ, συμπληρώνει τό φορεματάκι. Στολίζεται κι' αυτό με την ίδια φάσα της φούτσας και τελειώνει τόσο τό ζακεττάκι, όσο και τά μανίκια με φαρβό λάστιχο.

Τό ίδιο φόρεμα μπορεί, αν θέλετε, να φορεθί με μπλουζίτσες.

Ή άλληλογραφία μου

Κοιμμένα φτερά. — Εύχαρίστως θα σάς άπαντήσω, αν μου στείλετε τη διεύθυνσί σας.

1) Ένα χαριτωμένο φορεματάκι λουσάτο από μαύρο βελούδο με άσηρη ταφτοδένια κορδέλλα για ζώνη. 2) Και άλλο βελούδινο φορεματάκι για μικρότερο κοριτσάκι. 3) Βελούδινο φορεματάκι, που φοριέται με άσηρη κεντητή μπλουζα. 4) Κλασσική τουαλεττίτσα από βελούδο με δαντελένια τραχηλιά.



Λιγνή Κρητικοπούλα. — Μη δοκιμάσετε αυτό τό φάρμακο, γιατί θα κάψετε την έπιδερμίδα σας.

Νησιωτοπούλα Κ. Μ. — Σας άπάντησα ιδιαιτέρως. Όσο για τό άλλο ζήτημα, που αναφέρετε στο γράμμα σας, θα χρειασθί να περιμένετε, για να ζητήσω πληροφορίες.

Τα δύο φίλτρα

ΕΣΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΤΑΝ φίλοι άχώριστοι, από παιδιά. Τον ένα τον λέγανε «Μάνγκορο», δηλαδή «εκείνος που τρέχει γρήγορα». Τον άλλον «Αμποντίνι», που σημαίνει «εκείνος που μένει πίσω».

Και πραγματικά, αυτό γινόταν πάντα, όταν βγαίνανε μαζί στους δρόμους της Φαραβοχίτρα: «Ο Μάνγκορο ήταν ένας ρωμαλέος νέος, μ' αθλητική κορμοστασιά. Ένώ ο Αμποντίνι, ισχνός κι' ασθενικός, έμενε πάντα ένα βήμα πίσω απ' το φίλο του. Κατοικούσαν σε δυο γειτονικές ξύλινες καλύβες, που τις χώριζε ένα κομψό σπιτάκι από τούβλα, άκατοίκτητο απ' την εποχή του θανάτου του ιδιοκτήτη του. Ένα πρωί, άκουσαν γυναικείες φωνές απ' το σπιτί αυτό κι' είδαν μερικούς άχρφορους που κουβαλούσαν διάφορα έπιπλα. Ένας απ' αυτούς τους πληροφόρησε:

— Τό σπιτί νοικιάστηκε απ' τη Ρά-Σαμπασάρα. Έμαθε να κεντάει στη χειροτεχνική σχολή της Ταναναρίβ. Όταν όφρανε, πούλησε τα πατρικά της κτήματα κι' ήρθε να έγκατασταθεί εδώ μαζί με τρεις εργάτριες, ξαδέφφες της... Είν' όμορφη, πολύ όμορφη, σά λουλούδι!

Όταν νύχτωσε, οι δυο φίλοι δέ μπορούσαν να κλείσουν μάτι. Αφουγκράζονταν όλη την ώρα, για ν' άκούσουν τη μελωδική φωνή της γειτόνισσάς τους.

Μά οι μέρες περνούσαν, δίχως να μπορέσουν να δουν ποτέ το πρόσωπό της. Αποφεύγανε άωτοσο να μιλήσουν ό άδους στον άλλο, γι' αυτό τό ζήτημα καί προσηποίναντε τους αδιάφορους.

Ένα πρωί, καθώς ανεβαίνανε τον άνηφορικό δρόμο που οδηγούσε στις καλύβες τους —ό Μάνγκορο μπροστά, ό Αμποντίνι λίγα βήματα πιο πίσω— είδαν μία κομψή νέα, που έρχόταν απ' την αντίθετη διεύθυνση. Ήταν ντυμένη με την εύρωπική μόδα. Ένα λεπτό μεταξωτό σάλι σκέπαζε τό πρόσωπό της. Μά αυτό δέν έμπόδιζε τους δυο νέους να διακρίνουν τα κατακόκκινα χείλη της καί τα λαμπερά της μάτια.

Ο Μάνγκορο σταμάτησε καί της μίλησε μ' εύγένεια, για να της έκφραση τό θαυμασμό του, όπως συνηθίζεται στη Φαραβοχίτρα. Η Ρά-Σαμπασάρα —γιατί αυτή ήταν— του χαμογέλασε καί προσπέρασε, σκορπίζοντας ένα λεπτό άρωμα γύρω της.

Ο Μάνγκορο ήταν ένθουσιασμένος. Μά ή καρδιά του Αμποντίνι είχε ματώσει, γιατί ή κοπέλλα δέν είχε καταδεχτή να του αδειάσει ούτε μία ματιά.

Από κείνη την ήμέρα, οι τρεις γείτονες χαιδετόνταν σε κάθε

συνάντησή τους. Η καρδιά του Αμποντίνι χτυπούσε δυνατά, όταν του μιλούσε ή Ρά-Σαμπασάρα. Δέν άδρασε όμως ν' αντίληφθί πως τό ύφος της ήταν τελείως διαφορετικό, όταν μιλούσε με τό Μάνγκορο. Τέλος ένα βράδυ, άκουσε κάτι μουρμουρητά απ' τό μέρος του κήπου. Τό ίδιο έγινε καί τ' άλλο βράδυ, καί τό τρίτο... Ήταν ό Μάνγκορο κι' ή Ρά-Σαμπασάρα που κρυφομιλούσαν.

Ο Αμποντίνι δέν άμφέβαλε πιά πως ήταν έρωτευμένος. Μία μεγάλη λύπη άπλώθηκε τότε μέσ' στην ψυχή του. Καί σκέφτηκε πως τό μόνο που είχε να κάνει, ήταν να πάει στο Μίτσι, τό μάγο της Φαραβοχίτρα.

Ο μάγος ήταν ένας γέρος, αδύνατος σαν σκελετός. Έρχεσαι να ζητήσεις τό βοτάνι της άγάπης; ελπίε στον Αμποντίνι. Ποιό απ' όλα θέλεις;... Αυτά εδώ είναι τα φύλλα ενός φυτού με μεγάλη δύναμη. Θα τα βράσεις καί θα βάλεις τό υγρό σ' ένα μπουκαλάκι. Ύστερα θα χύσεις μερικές σταλαγματιές απ' αυτό στη σκάλα της διαλεχτής σου, ή πάνω στο κεφάλι της.

Κι' αν δέν πετύχω; ρώτησε ό νέος. Μιά λάμψη πέρασε απ' τα μάτια του μάγου.

— Έχεις αντίηλο; μουνούρισε.

— Ναι! Τότε θα πάω τό φίλτρο του θανάτου! Μερικές σταγονές μέσ' στο ποτήρι του είν' άκοκτές. Θ' άδραξη να λιώνει σιγά-σιγά, κι' ή δύναμή του θα περάσει στο δικό σου κορμί... Αν πάλι θέλεις να τον βγάλεις άμέσως απ' τη μέση, δέν έχεις παρά να του δώσεις να πιή ολόκληρο τό μπουκαλάκι. Πάρε καί τα δυο φίλτρα...

Ο Αμποντίνι χρησιμοποίησε πρώτα τό φίλτρο της άγάπης. Μά μέσα συνάντησε τη Ρά-Σαμπασάρα, που κρατούσε στο χέρι τό μαγικό καπέλλο της. Καθώς λοιπόν της μιλούσε, κατάφερε να μπει λίγες στάλες απ' τό υγρό μέσ' στο καπέλλο της.

Έπειτα προέβλεπε τό αποτέλεσμα. Μά τίποτα δέν άλλαξε στις χείρες των δυο έρωτευμένων. Τα κρυφά ραντεβού τους στον κήπο συνεχίστηκαν κάθε βράδυ.

Μία μέρα, κατάφερε επιτέλους να συγκεντρώσει όλο του τό θάρρος κι' έξομολογήθηκε στην κοπέλλα την άγάπη του. Έκείνη γέλασε με την καρδιά της καί τον έκοψε, λέγοντάς του:

— Στην πηγή πίνουν πρώτα εκείνοι που φθάνουν πρώτοι!

Κι' ό Αμποντίνι κατάλαβε πως δέν έπρεπε να έλπιεί πιά... Μερικές μέρες άογότερα, θα γινόταν ένας άγνός με πιόργες στη λίμνη Άνγκί. Ο νικητής θα κέρδιζε ένα μεγάλο βραβείο. Οι δυο νέοι είχαν γραφή, για να λάβουν μέρος.

Τό πρωί του άγώνος, ό Αμποντίνι συνάντησε τη Ρά-Σαμπασάρα, που κατέβαινε προς τη λίμνη φορτωμένη λουλούδια.

— Πού τα πιάς, όλ' αυτά; τη ρώτησε.

— Πηγαίνα να στολίσω μία πιόργα.

Την παρακολούθησε καί την είδε να μπαίνει στην πιόργα του Μάνγκορο.

Τό μέρος άστραψε τότε μέσ' στην ψυχή του. Ο Μάνγκορο ήταν πιο δυνατός απ' αυτόν καί θα γυόριζε νικητής. Καί στην έπιστολή του, θα τον περιέμενε ή Ρά-Σαμπασάρα, μ' όλόνοιχτη άγκαλιά, για να τον γεμίσει φιλαία!...

Μά άχι, αυτό δέν έπρεπε να γίνει! Γιατί τάχα να περιμένη την ευκαιρία να χρησιμοποιήση τό φίλτρο του θανάτου; Τώρα μπορούσε να κάνει κάτι άλλο...

Σε λίγο άκίχισε ό άγώνας. Οι δυο φίλοι πήραν τις θέσεις τους, μαζί με τους άλλους νέους.

Στα πρώτα εκατό μέτρα, ή άδοστέλιστη πιόργα του Μάνγκορο κρατούσε την υπεροχή. Ξαφνικά όμως, συνέβη κάτι, που πάγωσε από ορική τους θεατάς: Μία όλλη πιόργα έπεσε πάνω της με όρη καί τη χτύπησε στο πλάι.

Η πρώτη έκανε ένα μικρό ζηγκ-ζήγκ κι' ύστερα άναποδογυρίστηκε, παρασύροντας στο βυθό τό Μάνγκορο, που είχε τραυματιστή στο μέτωπο κι' είχε χάσει τις αισθήσεις του.

Ο υπεύθυνος αυτού του άτυχήματος —που φαινόταν τυχαίο, χωρίς να είναι καθόλου— δέν ήταν άλλος απ' τον Αμποντίνι. Ο κόσμος τον άποδοκίμασε, με άγριες φωνές.

Μά ό Μάνγκορο δέν είχε ξανασηνή στην έπιφάνεια! Μήπως είχε πνιγή!...

Μία κοπέλλα κατέβηκε τότε τρέχοντας ως την όχθη της λίμνης, πέταξε τό φόρεμά της καί βούτηξε στο νερό. Ήταν ή Ρά-Σαμπασάρα. Όταν ανέβηκε πάλι στην έπιφάνεια, κρατούσε τό Μάνγκορο.

Χοιιάστηκε άρκετά ώρα καί πολλές περιποιήσεις, για να συνέλθι ό νέος... Όταν άνοιξε επιτέλους τα μάτια του, είδε πάνω απ' τό κεφάλι του την άγαπημένη του, καί χαμογέλασε.

... Την όλλη μέρα, βόρκαν τον Αμποντίνι νεκρό στην καλύβα του.

Είχε πιά μεριάς όλο τό φίλτρο που του είχε δώσει ό Μίτσι, ό μάγος της Φαραβοχίτρα. Γιατί έώρακε πως ήταν περισσότερο να φύγει από τό μέση, αφού έατο κι' αν σκότωνε τό Μάνγκορο, ή Ρά-Σαμπασάρα δέ θα έπρεπε ποτέ στην άγκαλιά του.

Μ. ΜΠΟΥΣΚΕ

Συγκλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα υπό ΤΣΑΡΛΥ ΟΥΕΛΣ

Ο ευδιμητής έρχεται...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπίλ Φος συναντάει πάλι την Πάτ, που τον πηγαίνει σ' ένα μικρό, σχεδόν έξοχικό σπιτάκι της. Του λέει πως έμαθε ποιος είναι καί για ποιο λόγο κυνηγά τον Τόμας, τον συμβουλεύει δέ να παρατηρήσει από ένα άγώνα δίχως έλπίδα. Πάντως, του προσφέρει τη φιλοξενία της σ' αυτό τό σπιτί της, που δέν τό ζέρει κανείς. Ύστερα ό Μπίλ πηγαίνει στο ραντεβού με τον Σάνσον, πάνω στο πλοίο «Πρέζιντεντ». Τη στιγμή όμως που τον πλησιάζει, κάποιος πυροβολεί καί σκοτώνει τό Σάνσον κι' ύστερα εξαφανίζεται. Παρουσιάζεται τότε ή Πάτ καί συνιστά στο Μπίλ να φύγει, για να μη τον πιάσει ως ύποπτο ή άστυνομία. Πράγματι, ό Μπίλ φεύγει κρυφά, κολυμπώντας. Όταν γυρίζει στο σπιτί της Πάτ, άναρωτιέται τι ζήτοσε κι' αυτή πάνω στο πλοίο καί πως ήρεσε τό ραντεβού του με τό Σάνσον. Ύστερα σ' ένα ντουλάκι, βρίσκει κάτι ρούχα άντρικά καί τα φοράει, γιατί τα δικά του είναι μουσκεμένα. Πηγαίνει ύστερα στο σπιτί της Τζούντι, διηγείται ό,τι συνέβη καί τη βάζει να ψάξει μήπως βρή τη ενοχοποιητική στοιχεία κατά του Τόμας, που είχε συγκεντρώσει ό έλεος της. Άλλά δέ βρίσκειν τίποτα. Ο Μπίλ πηγαίνει να βρή τό Μπέρυ καί τον άναγκάζει να του άποκαλύψει πως του είχε άναβεί αποκαλύψει καί να ό Σάνσον να παγιδέψουν καί να έξοντώσουν τον Τόμας. Αυτός έχει συγκεντρώσει τα ενοχοποιητικά στοιχεία καί τα είχε παραδώσει στο Σάνσον. Έξηγει άκριβή στο Μπίλ πως τον είχε διατάξει ό Σάνσον να τον παρακολουθή.

— Σύμφωνοι! Όπως θέλεις... Πάντως, δέν έρω τίποτ' άλλο. Σου λέω καί πάλι πως έγω ένδιαφερόμουν μονάχα για τα λεφτά! Ήμουν βέβαιος τώρα πως έλεγες την άλήθεια. Δέν κέρδιζα όμως τίποτα μ' αυτό. Ήθερα μονάχα τό Σάνσον είχε στην κατοχή του στοιχεία ενοχοποιητικά για τον Τόμας.

— Τί έχεις να μου πής για τις «δουλειές» του Τόμας; ρώτησε ό Μπέρυ.

— Τίποτα παραπάνω απ' ό,τι είπα στο Σάνσον. Ο Τόμας δέν άναγκάστηκε άλλους ανθρώπους στις υποθέσεις του. Μόνο αυτός τις έφερε...

— Όσοι προσπαθούσαν να τα βάλουνε μαζί του, τό μετανοούσανε πικρά. Η άστυνομία τον έπιασε δυο τρεις φορές, πάντα όμως άναγκάστηκε να τον άφήσει. Είναι διεδολεμένος, σου λέω!

Τον άρπαξε απ' τό στήθος του βρώμικου πουκάμισού του καί τον έστήριξε όρθιο. Μούρριξε μία ραντιά τρομαγμένη κι' έκλεισε άπότομα τα μάτια του, νοιώθοντας τη γροθιά του να χώνεται στον άφλό του. Βόγγηξε απ' τον πόνο, λύγισε στα δυο καί χτύπησε πάνω στο γόνατό του, που του τινάξε τό κεφάλι προς τα πίσω, ρίχνοντάς τον «νοκ-άουτ».

Τον άφισε χάμα, κάθισε στη θέση του, άδειασα τις σφαίρες απ' τό πιστόλι του καί τό ξανάβαλε μέσα στη θήκη του, κάτω απ' τη μασχάλη του.

Τό πρόσωπό του ήταν ματωμένο καί πρημένο. Αφού τό σκούπισα με τό μαντήλι μου, τον σηκώσα καί τον έξάλωσα σε μία πολυθρόνα.

Τί θα τον έκανα τώρα; Δέν ήξερα...

Εύτυχώς, βρήκα στην αλλη, πίσω απ' την κουζίνα, κάτι σκου-



νιά που άπλώνανε τα ρούχα. Τον έδεσα μ' αυτά καί τον φίμασα μ' ένα πανί. Θα χρειαζότανε δυο ώρες τό λιγώτερο για να έλευθερωθώ. Κι' ως τότε θα είχα βρή τίς σως κάποιο μέρος για να τον κρύψω.

Βγήκα, κλείδωσα την πόρτα δυο φορές κι' έκρυψα τό κλειδί στην τσέπη μου. Ός που να ξαναγυρίσω, ή Πάτ δέ θα μπορούσε να μπη στο σπιτί της. Λίγο μ' ένοιαζε όμως γι' αυτό...

Απ' τό μπράτσο του «Ηλίου» τηλεώνησα στη Τζούντι, που ένδοξασίστε για να μπορούσε να με βοηθήσει. Μου άποσχεθηκε να περάσει να με πάρη έπειτα από είκοσι λεπτά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Μόλις είχα προλάβει να πιά δυο ούισκυ, όταν έφτασε ή Τζούντι. Ήρθε κοντά μου καί με χτύπησε ελαφρά στον ώμο.

— Πάμε να φύγουμε; μου είπε.

— Τί γρήγορα που κάνετε! άπάντησα. Μία στιγμή, να πληρώσω...

Πήγε καί με περίμενε κοντά

στην πόρτα. Όταν τελείωσα, βγήκαμε μαζί καί προχωρήσαμε προς τ' αυτοκίνητό της.

— Μάθετε λοιπόν τίποτα απ' τη συζήτησή σας με τό Μπέρυ; με ρώτησε.

— Βέβαια! Έξω τώρα τί είδους στοιχεία είχε μαζέψει ό θεός σας εναντίον του Τόμας. Δυστυχώς όμως, άγνώσ που τάχει βάλει. Μήπως σας έκανε καθόλου λόγο γι' αυτά;

— Όχι. Άλλά δέ μου έκμυστηρεύντανε ποτέ πολλά πράγματα για τις δουλειές του.

Της άνοιξα την πόρτα του αυτοκινήτου. Κάθισε στο βολάν.

— Πού θα πάμε; ρώτησε.

— Στις Ντότι... Έξερτε, είναι ή άρραβωνιαστική του άμοιρου Σμύλι. Πήγατε καθόλου να τη δείτε;

— Ναι. Έξασα να σας τό πώ. Είναι πολύ συμπαθητική.

Αφού έοριξε μία ματιά πίσω, έκκόλλησε απ' τό πεζοδρόμιο. Άναψα ένα τσιγάρο καί είπα:

— Είμαι σχεδόν βέβαιος πως ό Τζιμ είχε άνακαλύψει κάτι σχετικό με τον Τόμας καί τα συστήμα-

τά του. Δέ βλέπω άλλο λόγο της δολοφονίας του... Άν μπορούσαμε τουλάχιστο να ξαναβρούμε τα ντοκουμέντα που είχε συγκεντρώσει ό Ρότζερ! Έπρόκειτο να μου τα φέρη χτές τό βράδυ, στο «Πρέζιντεντ».

— Σίγουρα, δέν τάχε άπάνω του, άπάντησε ή Τζούντι αφού σκέφτηκε μία στιγμή. Η άστυνομία μου παρέδωσε ό,τι βρήκε στις τσέπες του... Ούτε καί στο σπιτί υπάρχουν. Έψαξα όλα του τα χαρτιά, αφού φύγατε.

Σταμάτησε λίγο, ξαφνώντας τα φρύδια της. Ύστερα πρόσθεσε άργα:

— Θα μπορούσαμε να κάνουμε μία έρευνα στο γραφείο του. Ίσως να τάχη εκεί.

— Είν' εύκολο να μπητέ;

— Ναι, πιστεύω. Θέλετε να δοκιμάσουμε;

— Καί βέβαια. Μόλις τελειώσουμε με τη Ντότι.

Ξαπλώθηκα πιο άνετα στο κάθισμα του αυτοκινήτου καί είπα με τό νού μου πως θ' άρχιζε ίσως επιτέλους να μάς εύνη ή τύχη...

Η Τζούντι έμενε άμλητη. Σίγουρα, θα σκεπτότανε τό θάνατο του θείου της.

Φορούσε πάντα τό μαύρο πένθιμο φόρεμά της. Όταν όμως σταμάτησε σ' ένα σταυροδρόμι, μπροστά στο κόκκινο φώς της τροχαίας, παρατήρησα πως ήταν κάπως λιγώτερο χλωμή.

Στράφηκε προς τσάμερος μου καί μου χαμογέλασε.

— Καλά κάνετε που με καλέσατε, μου είπε. Έτσι, έχω τουλάχιστον την έντύπωσι πως είμαι κι' εγώ χρήσιμη σε κάτι.

— Καί βέβαια είσαστε χρήσιμη!

Δέν είπαμε τίποτ' άλλο, ως την όδον Ούρσουλιναν. Εκεί, ή Τζούντι σταμάτησε τ' αυτοκίνητό της σε κάποια άποστασι απ' τό σπιτί του Σμύλι καί μου είπε πως θα με περίμενε.

— Μία στιγμή, παρακαλώ! φώναξε κάποιος από μέσα, όταν χτύπησε τό κουδούνι.

Η πόρτα άνοιξε. Καί κατάλαβα τότε, με μία ματιά μονάχα, γιατί ό Σμύλι είχε έρωτευτή... Η Ντότι ήταν λίγο περισσότερο άπé 20 χρόνων, κι' όί κοποί του επαγγέλματος της δέν είχαν άφίσει άκόμα τα σημάδια τους πάνω στο ώραιο πρόσωπό της.

Έσπρωξε προς τα πίσω τα μακριά μαλλιά της, που ήταν ξανθοκόκκινα εκ φύσεως.

— Τί συμβαίνει πάλι; Ποιός είσαστε σεις; με ρώτησε.

— Είμαι ό Μπίλ Φος... Έξερτε, ό φίλος του Τζιμ...

— Ω, έσείς είσαστε, Μπίλ! Καί βέβαια σας ξέρω εξ άκοής... Με συγχωρήτε που δέ σας έκανα καλύτερη ύποδοχη. Άλλά δέν κατορθώω άκόμα να συνηθίσω στη σκέψη πως δέν υπάρχει πιά ό Τζιμ...

— Έλάτε μέσα... Ήθελα μονάχα να σας πώ πως συμπεριζέμαι τον πόνο σας... είπα, αφού καθήσαμε. Δέ θα έπρεπε ίσως ν' άνακατέψω τό Τζιμ στις δικές μου ιστορίες. Είμαι άδικαίολογος. Μά ή φίλα μας ήταν τόσο παλιά!... Κι' ύστερα, δέν είχα να βασιστώ σε άλλον απ' αυτόν. Δέ φανταζόμουν, φυσικά, πως θα πηράναι αυτό τό δρόμο τα πράγματα...

— Ήμαστε συμμαθητά με τό Τζιμ απ' τό δημοτικό σχολείο. Ήταν περίφημος τύπος... Δέ

φαντάζεστε πόσο λυπηθήκα...

Η πονομένη έκφραση της ματιάς της έλειψε σιγά-σιγά, και προσπάθησε να χαμογελάσει.

Σας αγαπούσε πολύ, ο κα-
θμένος, μου είπε μαλακά. Δεν πρε-
πει να χέσετε τύψεις για ό,τι συνέ-
βη. Είναι ένα απ' τα πράγματα
εκείνα, για τα οποία δε μπορεί
κανείς να κάνει τίποτε.

Όταν με ειδοποίησαν, νόμι-
σα στην αρχή πως έπρόκειτο για
δυστύχημα, για παρεξήγηση... πώς
οι σφαίρες προορίζονταν για κά-
ποιον άλλον. Μα ύστερα θυμήθη-
κα ότι εκείνο τ' απόγεμα, όταν
γύρισε στο σπίτι, σημείωσε κάτι
στο μπλόκ, δίπλα στο τηλέφωνο.
Τον είχα ρωτήσει τότε τι έγραφε
κι' αυτός μου είχε απαντήσει αό-
ριστα: «Τίποτα... Για κάποια δου-
λειά μου».

Αν δεν εβρίσκα αυτή τη ση-
μείωσή του, δε θα φανταζόμουν τί-
σως ποτέ πως είχε πέσει θύμα
προμελετημένης δολοφονίας.

Ανασήκωσε τους ώμους της και
πρόσθεσε:

—Ακόμα και τώρα που μιλά-
με, δεν ξέρω γιατί τον σκοτώσανε.
Μα είμαι βέβαιος πως ήταν κάτι
σχετικό με το λαθρεμπόριο ναρ-
κωτικών...

Το λαθρεμπόριο ναρκωτικών;
Κούνησε καταφατικά το κεφάλι
της. «Υστερα πήρε ένα φύλλο χαρ-
τί πάνω από ένα μικρό γραφείο
και μου το δώσε».

Θα ξέρετε ίσως αυτό το δ-
νομα, μου είπε.

Τ' όνομα εκείνο δε μου έλεγε τί-
ποτε. Άλλ' η διέυθυνση που το
συνόδευε, αντιστασιούχος σε κά-
ποια κακοήγη γωνιά της Ιρλανδι-
κής συνοικίας.

Δεν καταλαβαίνω, μουρμού-
ρισα.

Ναί, γιατί είχατε φύγει πιά
απ' αυτή την πόλη, όταν ξανα-
ερήκαμε το Ρίντ. Είπ' ένας μου-
σικός, τζαζμπαντίστας. 'Ο Τζιμ
τόν είχε γνωρίσει άλλοτε στο σχο-
λείο και μου είχε πει πολλές φο-
ρές πως λυπότανε που τον είχε
χάσει.

Ένα βράδυ λοιπόν, τον ξε-
τρυπάσαμε τυχαίως σε κάποιο
νυχτερινό κέντρο. Είχε πιη κι' ή-
ταν έκνευρισμένος. Μα ο Τζιμ
μου εξήγησε πως αυτό αποτελού-
σε την κανονική κατάστασή του.

Ο Τζιμ τον δοκίμασε στην όρ-
χήστρα του. Σε μία βδομάδα ο-
μως, ανακαλύψαμε πως έπαιρνε
ναρκωτικά. Προσπαθήσαμε να του
κόψουμε αυτό το πάθος του. Μα
του κάκου... Ξέρατε πόσο αντιπα-
θούσε ο Τζιμ τους τοξικομανείς;

Είπατε πως ο Τζιμ σημεί-
ωσε αυτή τη διέυθυνση τ' απόγε-
μα που έπρόκειτο να βρή με
βρή; ρώτησα.

Ναί. Μου είπε πως θα έβγα-
νε λίγο, αλλά δε μου εξήγησε που
θα πήγαινε. Γύρισε κατά τις 3
και, όπως σας έλεγα, το πρώτο
που έκανε τότε, ήταν να σημειώσει
αυτή τη διέυθυνση. «Υστερα μου μί-
λησε για το ραντεβού σας και τη-
λεφώνησε σ' ένα συνάδελφό του
για να τον αντικαταστήσει στην
ορχήστρα».

Η νέα γυναίκα άναψε άλλο το-
γάρο. Τα δαχτυλά της τρέμανε έ-
λαφρά.

Τι θέλουν να πουν όλ' αύ-
τά, Μπίλ; με ρώτησε. Πρέπει να
το μάθω!

Μα βέβαια, μικρή μου Ντό-
τι, θ' ανακαλύψουμε επιτέλους
την αλήθεια. Θ' αργήσουμε ίσως
λίγο, αλλά θα το κατορθώσουμε.

Αντέγραψα τη διέυθυνση σε μια
κάρτα και τη φυλάξα στο πορτο-
φόλι μου. «Υστερα σηκώθηκε και
είπα:

— Πηγαίνω στο Ρίντ. Αυτός
θα μάς βοηθήσει ίσως.

Η Ντότι με συνόδευε ως την

πόρτα και με υποσχέθηκε να με
τηλεφωνήσει μαζί Δευτέρα βράδυ
για να φάμε μαζί. Την ευχαρίστη-
σα και γύρισα σ' αυτόκίνητο.

Έδωσα στη Τζούντυ τη διέυ-
θυνση του Ρίντ: «Εμνε σε μία
γειτονιά που είχε δυο χαμοκέλες».

Τα πεζοδρόμια ήταν γεμάτα
σκουπίδια. Παιδιά αδύνατα, βρώ-
μικα και κουρελιασμένα παίζανε
μέσ' στη σκόνη.

Ο αριθμός που είχε σημειώ-
σει, ανταποκρινόταν σ' ένα παν-
άθλιο ξενοδοχείο, το «Στόνελφ».

Η επιγραφή του κρεμότανε πάνω
από μία στενή πόρτα, που οδη-
γούσε σε μία βρώμικη σκάλα.

Η Τζούντυ έμεινε μέσα σ' αύ-
τοκίνητο. «Ανέβηκα μονάχος στο
μικρό τετράγωνο χώλλ του πρώτου
πατώματος, που είχε για επίπλω-
ση μία μοναδική ξεκοιλιασμένη πο-
λυθρόνα».

Σε μία γωνιά βρισκότανε ένα
ειδος γραφείου, και πίσω του ένας
πίνακας, στον οποίο κρεμόταν
καμμία δεκαριά κλειδιά. Το φου-
σκωμένο και πλαδαρό πρόσωπο έ-
νός υπαλλήλου ξεπρόβαλε πάνω
απ' την Ιπποδρομική έφημερίδα
που διάβαζε.

Τι τρέχει; γκρίνιασε.

Μένει εδώ ένας κάποιος
Ρήντ; τον ρώτησα.

Ρήντ;... Τ' άλλο του όνομα;

Το μόνο που ξέρω, είναι πως
λέγεται Ρήντ. Δεν κυττάξετε μία
στιγμή στο βιβλίο σας;

Ο υπάλληλος με κυττάζε, κι'
ύστερα έβγαλε από ένα συρτάρι
ένα φτηνό τετράδιο, βρώμικο και
τασάλωμένο. Το ξερούλλισε και
δήλωσε, κουνώντας το κεφάλι του:

—Οχι, δε μένει εδώ.

Κατάλαβα απ' τον τόνο του
πως έλεγε ψέματα. Ακούμμησα
στο γραφείο του, έσκυψά κι' έρε-
ρα τη μύτη μου πολύ κοντά στη
δική του.

Μη με περνάς για βλάκα!
μούγκρισα. 'Ο Ρήντ μένει εδώ,
το ξέρω. Έχω ανάγκη να του μι-
λήσω.

Με ξανακύτταξε επίμονα, έπει-
τα πήρε απ' το τασάκι ένα μισο-
καπνισμένο πούρο και ξαναάνοιξε
το τετράδιό του.

— Πώς είπατε ότι λέγεται;
μουρμούρισε.

Πρόφερα καθαρά τ' όνομα του
Ρήντ. Ανασήκωσε τους ώμους
του και πρόσθεσε:

—Μία στιγμή, να ξανακυττά-
ξω...

Άρχισε να γυρίζει πάλι τα
φύλλα του τετραδίου, πολύ σιγά
στην αρχή. Εκείνος μούριξε μία
ταραγμένη ματιά κι' επιτόχυνε το
ξεφύλλισμα.

Έβγαλα ένα χαρτονόμισμα των
5 δολλάρων και τ' έφισα δίπλα
του. Τα μάτια του γυάλισαν. Ξέ-
χασε άμέσως το τετράδιό του και
συγκέντρωσε όλη την προσοχή
του στο χαρτονόμισμα.

Αυτό θα σε βοηθήσει ίσως να
δής καλύτερα... είπα, δείχνον-
τάς του τα λεφτά με μία κίνηση
του στο χαρτονόμισμα.

Μπορεί! Περιμένετε λίγο...
Ξανακύτταξε το χαρτονόμισμα,
σηκώθηκε έπειτα και βγήκε από
μία μικρή πορτίτσα.

Δεν άργησε να ξαναγυρίσει, κι'
άπλωσε άμέσως το χέρι του στα
5 δολλάρια.

Πάρτε το δεξιά διόδρομο,
μουρμούρισε. Είναι η τρίτη πόρτα
αριστερά... Ξέρετε όμως, είναι
ζορικός αυτός ο πελάτης! Μη
τον πητε πως σας έστειλα εγώ.

Ένοιχα σου!

Η τρίτη πόρτα αριστερά είχε
τον αριθμό 10. Χτύπησα και την
άνοιξα δίχως δυσκολία.

Ένας νέος ψηλός, αδύνατος κι'
αναμαλλιασμένος ήταν ξαπλωμέ-
νος σ' ένα έθλιο κρεβάτι. Με κυτ-
τάζε για λίγο σαστισμένος.

Τι γυρεύετε εδώ; μούγκρισε
επιτέλους με βραχνή φωνή. Έγώ
είχα πη να μην άφίσουμε κανένα
να μη στην κάμαρά μου.

Ξανάκλεισα την πόρτα πίσω μου
κι' άναψα ένα τσιγάρο.

Εσείς είσατε ο Ρήντ; ρώ-
τησα.

Τι σε νοιάζει; Ξεφορτώσου
με... Άρκετά είδα τη φάτσα σου!

Έχεις καμμία είδηση απ' τον
Τόμας;

Ανασείρησε και σηκώθηκε λί-
γο. Έχωσε το χέρι του κάτω απ'

το μαξιλάρι του κι' έβγαλε ένα
μεγάλο σουγιά. Τον άνοιξε, άπει-
λητικά. Μα, την ίδια στιγμή,
ταύδιεζα το πιστόλι μου.

Το θέαμα αυτό δε φάνηκε να
του άρέσει καθόλου... 'Ο σουγιάς
έπεσε απ' το χέρι του στο πάτω-
μα. Με κυττάζε μερικές στιγμές,
κι' ύστερα σηκώθηκε απ' το κρε-
βάτι.

Καθώς έπαιρνε ένα τσιγάρο απ'
το πακέτο που είχε δίπλα του,
παράτηρα πως τα δαχτυλά του
τρέμανε σαν φτερά πεταλούδας...

Κατάφερε να το βάλει ανάμεσα στα
χείλια του, αλλά κοπίασε πολύ
για να τ' άναψη.

Κύτταζε πότε το πρόσωπό μου
και πότε το πιστόλι μου ή το τσι-
γάρο του. Φαινότανε σαν ποιντι-
κός πιασμένος στη φάκα...

Προχώρησα ένα βήμα, πήρα ά-
πό χάμω το σουγιά του και έκρυ-
ψα στην τσέπη μου. Έπειτα άφι-
σα το όπλο μου πάνω σ' ένα τρα-
τραπέζι. 'Ο Ρήντ αναστέναξε μ'
ανακούφιση.

Τι με θέλεις; ρώτησε μ' ά-
νυσυχία.

Κάποιος ήρθε και σε είδε, έ-
δω και δυο μέρες. Ήταν ένας πα-
λιός μου φίλος... Μα, το ίδιο
βράδυ, του φύτεψανε τρεις σφαί-
ρες στην κοιλιά!

Ο Ρήντ κυττάζε το πάτωμα, το
ταβάνι, τους τέσσερις τοίχους της
κάμαρας — όλα, εκτός από μέ-
να. Βλέποντάς με μ' άπλώνω πά-
λι το χέρι μου προς το πιστόλι,
άρχισε να τραυλίζει:

—Μά... τι σκέτι έχω εγώ;...
Ναί, είδα το Σμύλι... Πέρασε τ'
απόγεμα από δω... 'Ηθελε να τον
αντικαταστήσω στην ορχήστρα...

Αυτό μονάχα, σου τ' όρκίζομαι!
Ήταν και δικός μου φίλος... Τον
ήξερα από πολλά χρόνια.

Βλέποντάς πως δεν έννοούσε
να σταματήσει την άσκοπη και ά-
νούσια φλυαρία του, τον έκοψα με
δυο γερά χαστούκια.

Το πρόσωπό του έγινε κατά-
χλωμο και κυττάζε γύρω του, σαν
ξετρελλανμένος. Τα χείλια του τρέ-
μουνε. Φαινότανε σωστό κουρέλι...

Πες την αλήθεια, αν δε θέ-
λεις να βρής το μπελά σου! τον
φοβέρισα.

Μα δεν έκανα τίποτα, σου
λέω! Πώς φαντάστηκες...

Η φωνή του είχε γίνει στριγ-
γή. Ένα νευρικό τικ στράβωνε
κάθε τόσο τις γωνίες των χειλιών
του.

Ο Σμύλι ήθελε να του δώσω
πληροφορίες για τον Τόμας και
τις κομπίνες του, μολόγησησε επι-
τέλους.

Ήξερε πως ήσωνα σε θέσι
να του τις δώσης... Έσ' πιασά-
ρεις λιανικά τα ναρκωτικά;

Ναί, κάπου-κάπου...

Κύτταζε το πάτωμα. Ύστερα
τά μάτια του ανέβηκαν σιγά-σι-
γά προς τα δικά μου.

Μα δε σκότωσα ποτέ κανέ-
να, πρόσθεσε. Δεν κάνω τέτοιες
δουλειές.

Αυτό το πιστεύω. Πρόδωσες
 όμως το Σμύλι στους συντρόφους
σου, κι' εκείνοι τον ξεκάνανε.

Προχώρησα ένα βήμα. 'Ο Ρήντ
τραβήχτηκε πίσω, κόλλησε στον
τοίχο. Άνοιξε το στόμα του κι'
άρχισε κάτι να φελλίζει. Μα δεν
πρόλαβε να τ' άποτελειώσει.

Τον άρπαξα απ' το λιγνό λαι-
μό του και τον τράβηξα σ' ένα
μέρος κατάλληλο για τη γροθιά
που του έτοιμάσα. Όταν την έφα-
γε, το κεφάλι του τινάχτηκε προς
τα πίσω κι' έμπηξε μία αδύνατη
κραυγή.

Τον κράτησα με το ένα χέρι
και με τ' άλλο τον ξαναχτύπησα
στην άκρη του πηγουνιού. Έπεσε
ανάστροτος. Γέμισα τότε μία λε-
κάνη νερό και του την άδισσα πά-
νω του. Συνήλθε σιγά-σιγά, κού-

νησε δυο-τρεις φορές το κεφάλι
του και με κυττάζε.

Λοιπόν τ' αποφάσισες, κά-
θαρμα; μούγκρισα. Άν μίλησής,
θα σου άφίσω άπειράχου ένα κομ-
μάτι απ' το βρωμόμυτρό σου....
όχι μεγάλο, βέβαια, αλλά καλλί-
τερα το λίγο απ' το τίποτα!

Ο Ρήντ δε δίστασε άλλο. Δι-
ηγήθηκε όλη την ιστορία, με κομ-
μένες φράσεις. Δεν έπαυε στιγμή
να επιβλέπει τα χέρια μου. Άνοδε
το ένα τσιγάρο μετά το άλλο. Και
δε σταμάτησε, παρά μόνο άφού τα
είπε όλα.

Ο Σμύλι είχε μάθει τη διέυ-
θυνση του Ρήντ από κάποιο κοινό
φίλο τους. Είχε πη τότε με το
νού το ότι ένας τοξικομανής ή-
ταν πιθανότατα ο καταλήτερος
για τις κομπίνες του Τόμας. Του
πρότεινε λοιπόν να τον ξαναπάρη
στην ορχήστρα του και να του πλη-
ρώσει τα έξοδα για μία κούρα ά-
ποτοξινώσεως.

Ο Ρήντ προσποιήθηκε πως δε-
χτηκε. Τότε ο Σμύλι του μίλησε
για τον Τόμας.

Όπως είχα μαντέψει σωστά, ο
Ρήντ έπαιρνε να καλοπιάσει τον
Τόμας και τη συμμορία του, προ-
δίδοντας το Σμύλι: Τον είχε πα-
ρακολουθήσει κι' ύστερα είχε ελ-
δοποιήσει τηλεφωνικώς τους φο-
νιδές που αναλάβανε την εκτέ-
λεση.

Κάθαρμα! του είπα όταν τε-
λείωσε. Θέλω τώρα να μου δώσης
πληροφορίες για τον Τόμας. Πού
μένει; Ποιος δουλεύει μαζί του;

Ο Ρήντ γύρισε το κεφάλι του,
κουρασμένα.

Πού να ξέρω εγώ; άπάντη-
σε. Δε λέει τα μυστικά του σ' έ-
να φτωχό λανοπούλητη σαν έ-
μένα.

Θα ξέρης πάντως άρκετούς
απ' τη συμμορία του. Πώς σου
δίνουνε το ναρκωτικό;

Έπιχειρήσε ν' άλλάξη κουβέν-
τα, αλλά έφαγε ένα χαστούκι που
του τράνταξε όλο το κεφάλι.

Δεν έχω καιρό για χάσιμο,
Ρήντ! δήλωσα. Άν θέλεις να θυ-
μώσω για τα καλά, δεν έχεις πα-
ρά να μου το πής.

Έφερε στο πρόσωπό του τα
χέρια του που τρέμανε και τά-
σφιζε πάνω στα μελίσγιά του. Το
νευρικό τικ του είχε γίνει πιο έν-
τονο. Φαινόταν άνικανός να κλει-
ση το στόμα του και τα χείλια
του τρεμουλιάζανε.

Θα σου εξηγήσω... κατάφερε
ν' άρθρώσει επιτέλους. Μου δίνει
το «πράμα» κάποιος που δεν ξέ-
ρω τ' όνομά του, μέσα σ' ένα κι-
νηματογράφο του βουλεδάρτου
Πονσαρτράιν... Μου φαίνεται πως
είναι ξένος... Αυτά μονάχα ξέρω,
σου τ' όρκίζομαι!

Κι' ο Τόμας; Πού μένει; Με
ποιους συνεργάζεσαι; Αυτοί μ' έν-
διαφέρουνε: τα κεφάλια της συμ-
μορίας.

Ο Ρήντ κόμπιασε πάλι. Όταν
δμως έβγαλα το πιστόλι μου, ξα-
ναδρῆκε την όμιλία του.

Άκουσα πως κρατάει τους
λογαρισμούς ο Τόμας, είπε, άλλ'
ότι ο πραγματικός άρχηγός είναι
άλλος. Λένε μάλιστα πως είναι
μία γυναίκα.

Ήταν τόσο τρομοκρατημένος,
ώστε βεβαιώθηκα πως έλεγε την
αλήθεια. Μα ήταν πάντως ο υπαι-
τιος του θανάτου του Σμύλι, κι'
έπρεπε να το πληρώσει, αυτό...

Όταν άφισα, είχε τα χά-
λια του. Θ' άργούσε πολύ ώσπου
να συνέλθω...

Ο Ρήντ θα σε χρειαστή σε
δυο ώρες, είπα στον υπάλληλο κα-
θώς περνούσα μπροστά απ' το
γραφείο του.

Ύστερα κατέβηκα τέσσερα—
τέσσερα τα σκαλοπάτια,

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Άφού ενημέρωσα τη Τζούντυ
για όλα, της πρότεινα ύστερα να
φάμε μαζί.

Σταματήσαμε σ' ένα μικρό रे-
στωράν της όδου Ούρσουλινών, ο-
χι πολύ μακριά απ' το διαμέρι-
σμα του Σμύλι.

Η Τζούντυ άρχισε να νοιάθη
τώρα την κούραση όλης της ήμε-
ρας. Χασμουριότανε κάθε τόσο,
στο διάστημα του φαγητού, και τα
μάτια της είχαν κοφει. Μόλις το
λόγο που σκοτώσανε το Σμύλι.

Ύποπτοι άμαί πως είχε άνακαλύ-
ψει κάποια λεπτομέρεια που θα
ήταν η Τζούντυ.

Τι θα κάνουμε τώρα; με ρώ-
τησε η Τζούντυ.

Εσείς θα πάτε να πλαγιαί-
σετε, άφού πρώτα περάσουμε απ'
το γραφείο του θείου σας και
ψάξουμε για κείνα τα περίφημα
χαρτιά.

Άλλοτε να διαμαρτυρηθώ, αλλά
την είκοσι...

Από τώρα και στο εξής, μέ-
χρι νεότερες διαταγής, θα ένερ-
γήσω μόνος μου. Ή κατάστασι
εξελίσσεται πολύ γρήγορα και
μπορεί να υπάρξουν κίνδυνοι. Δε
θέλω να σας πάρω στο λαιμό μου,
αν τυχόν πάνε άσχημα τα πράγ-
ματα!

Μα τότε λοιπόν θα κινδυνέ-
ψετε σεις;... Αυτή η σκέψη δε θα

μ' άφισα να κλείσω μάτι, Έστω
κι' αν γυρίσω στο σπίτι μου.

Έσκυψε προς το μέρος μου και
μούσφιξε το χέρι, κάτω απ' το
τραπέζι.

Δε θέλετε να μου επιτρέψετε
να σας βοηθήσω; πρόσθεσε.

Εκείνο που θέλω από σας,
είναι να μου δανείσετε τ' αυτοκι-
νητό σας. Άφού ψάξουμε στο
γραφείο του Ρότζερ, σκοπεύω να
ξαναγυρίσω στής Ντότι, για να
κονευτείσω άκόμη μαζί της...

Δεν έχω εξακριβώσει τελείως το
λόγο που σκοτώσανε το Σμύλι.
Ύποπτοι άμαί πως είχε άνακαλύ-
ψει κάποια λεπτομέρεια που θα
ήταν η Τζούντυ.

Είπατε περικό το όνομα νάρθη-
σε, άφού πρώτα περάσουμε απ'
το γραφείο του θείου σας και
ψάξουμε για κείνα τα περίφημα
χαρτιά.

Άλλοτε να διαμαρτυρηθώ, αλλά
την είκοσι...

Από τώρα και στο εξής, μέ-
χρι νεότερες διαταγής, θα ένερ-
γήσω μόνος μου. Ή κατάστασι
εξελίσσεται πολύ γρήγορα και
μπορεί να υπάρξουν κίνδυνοι. Δε
θέλω να σας πάρω στο λαιμό μου,
αν τυχόν πάνε άσχημα τα πράγ-
ματα!

Μα τότε λοιπόν θα κινδυνέ-
ψετε σεις;... Αυτή η σκέψη δε θα



"Όταν διαβάζετε

δρόμα ή Συμβουλές Όμορφιάς στον Έλ-
ληνικό και Ξένο Έθνος, θα παρατηρήσετε πόσο
συχνά συνιστούν περιποιήσι του δέρματος με
μία Κρέμα Λανολίνης. Αυτό γιατί καμμία άλλη
γνωστή χημική ουσία δεν έχει τόσο εύεργε-
τικά άποτελέσματα επί του δέρματος.

● Η Κρέμα ΛΑΝΟΛΙΝΗ "ΜΕΛΠΑΝ"
που περιέχει το συγγενές προς το δέρμα
extrait purifié de la lanoline, είναι ιδίως τώ-
ρα τον χειμώνα μία εύλογια για το δέρμα.
Γι' αυτό, πριν το δέρμα σας σκάσει, γεμίσει
λειχήνες, πάση ξηρότητα, κινδυνεύσει από κά-
μη ρυτίδες, μεταχειριόδητε "ΜΕΛΠΑΝ".

Η επιδερμής σας θέλει ΜΕΛΠΑΝ
ΙΝΑΙ Ο ΦΥΛΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

πρόσωπο του σφάφει του, είχα ο-
μως ένα δυσάρεστο προαίσθημα...

Πηγαίνετε πιο σιγά, Τζούν-
τυ, είπα. Άφιστε να μάς ξεπε-
ράσει τ' αυτοκίνητο που έρχεται
πίσω μας.

Γιατί; Τι συμβαίνει;

Δεν ξέρω άκόμα... Τραβήχτε
προς την όδο Κανάλ, αλλά πολύ
σιγά.

Η κοπέλλα έβριζε μία ματιά
στο καθρέπτακι που είχε μπροστά
της.

Πιστεύετε πως μάς παρακο-
λουθούνε; με ρώτησε.

Ίσως...

Μά, όσο σιγά κι' αν πηγαίνω-
με, το μαύρο αυτοκίνητο έμνε πίσω
μας.

Κοντά στην όδο Κανάλ, εί-
πα στη Τζούντυ να προσπαθή-
ση να του ξεφύγη, σε μία
διασταύρωση. Κι' εκείνη τα κατά-
φερε πραγματικά: Πρόλαβε να πε-
ράσει, τη στιγμή που θ' άναβε το
κόκκινο σήμα της τροχαίας, ενώ
το άλλο αυτοκίνητο αναγκάστηκε
να περιμένη ώσπου να ξαναάψη
το πράσινο.

Το κυττάζα πάντα απ' το πίσω
κρυστάλλο. Όταν το σήμα άλ-
λαζε χρώμα, το είδα να στρίβει
αριστερά, προς το ποτάμι.

Δεν είχα τρόπο να εξακριβώσω
αν είχα γελαστή ή όχι. Πάντως
όμως μία διαίσθησή μου συνιστού-
σε να φυλάγωμαι...

Τι θα κάνουμε τώρα; με ρώ-
τησε η Τζούντυ.

Υπάρχει ένα μικρό μπάρ,
άντικρυ στα γραφεία του Ρότζερ.
Σταματήστε εκεί. Θα σας περιμέ-
νω όσην ώρα θα ψάχνετε για τα
χαρτιά. Άν παρουνιστή κανείς
κίνδυνος, θα χτυπήσω τρεις φορές
το κλάδον. Μείνετε τότε στο γρα-
φείο, εκεί που θα βρρίσκεστε.

Ίσως ν' άνησυχά δίχως λόγο,
αλλά δε θέλω να κινδυνεύετε, με
κανένα τρόπο. Καταλάβετε;

Κούνησε καταφατικά το κεφά-
λι της, δίχως ν' άπαντήσει.

Όσοι σταματήσαμε έξω απ'
το μπάρ, δεν είχαμε ξαναδῆ καθό-
λου το μαύρο αυτοκίνητο. Η
Τζούντυ πήδησε έξω και δίστασε
το δρόμο, ενώ εγώ έμπαينا στο
μπάρ και διάλεγα μία τέτοια θέ-
σι, ώστε να μπορώ να επιβλέπω
το δρόμο προς όλες τις διευθύν-
σεις.

Ένοιωθα ένα παράξενο φόβο
να μου σφίγγη το λαιμό. Ξε-
κούμπωσα το σασκάκι μου, για να
μπορώ να βγάλω πιο εύκολα το
πιστόλι μου, σε περίπτωση άναγ-
κης.

Δε συνέβη όμως τίποτα. Ο
δρόμος ήταν σχεδόν έρημος και
το μαύρο αυτοκίνητο δε φαινόταν
πουθενά.

Βγήκα γρήγορα απ' το μπάρ,
όταν είδα να ξαναεμφανίζεται η
Τζούντυ στην πόρτα του γραφεί-
ου. Η κοπέλλα σταμάτησε στην
κορυφή της εξωτερικής σκάλας,
κυττάζε δεξιά κι' αριστερά και
προχώρησε. Έσφιγγε κατά απ' τη
μασχάλη της ένα μεγάλο φα-
κελλο από χοντρό χαρτί.</



1-2 δισκία σ' ένα ποτήρι νερό
ALKA-SELTZER
Registered Trade Mark
Προϊόν των "Αμερικανικών Έργων Στάσιων"
MILES LABORATORIES, INC., U.S.A.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ Δάφνη

Βραβείον τηλεπαιχνιδιού μακράς αποστάσεως, της Έταιρείας Ψυχικών Έρευνών. Όδους Κυψέλης 34B. Ωραίο επίσκεψιμο 9-1 και 4-6 1/2. Τηλ. 812-278.

Βασίς
της Υγείας
είναι η καλή
λειτουργία
του εντέρου

Sveltine
ΔΑΜΒΕΡΓΗ
άβλαβές
ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ
του ΧΟΛΑΓΓΙΟΝ

ΣΧΟΛΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ & ΚΟΜΜΩΣΕΩΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ
ΜΜΕ ΚΕΤΤΥ

Φοίτησις 4 μηνός. 30 ετών περί-
ρα της αισθητικής ΜΜε ΚΕΤΤΥ
έγγυαται τέλειαν επαγγελματικήν
κατάρτισιν. Διδάσκονται: Ιστο-
ρία της αισθητικής, μακιγιάζ,
μασάζ προσώπου και σώματος, α-
ποτίκτωσις, παρασκευή καλλυντι-
κών σε ιδιόκτητον χημειον έγκρι-
κρίμενον από τὸ Κράτος, παρα-
κολούθησις έπιστημονική. Πληρο-
φορία καὶ έγγραφα καθ' έκά-
στην, Έρμου 44, τηλ. 22.088.

Κοινωνίες
ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ
ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
με φυσικά αλβέρια έλαια

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΔΑΜΒΕΡΓΗ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 39 (ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ)

χωθή σ' ένα βρομάκι, κρατώντας
το μεγάλο φάκελλο.

Τον πυροδόκησα, μα δὲ τὸν πέ-
τυχα. Χάθηκε στὴ γωνία τοῦ δρό-
μου.

Ἀκουσα ὕστερα ἕνα θόρυβο μο-
τέρ. Τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο ξεπρό-
βαλε ἀπ' τὸ βρομάκι κι' ἀπο-
μακρύνθηκε ὀλοταχὺς.

Στὰ γύρω παράθυρα προβά-
λανε ἀνθρώπινα κεφάλια. Κάποιος
φώναζε πὼς εἶχε τηλεφωνήσει
στὴν ἀστυνομία.

Ἐπρεπε νὰ κάνω γρήγορα, γιὰ
νὰ μὴ μᾶς βροῦνε ἐκεῖ! Ἄρπαξα
ἀπ' τὸ μπράτσο τὴ Τζούντυ καὶ
τὴν ἔσπρωξα μέσα στ' αὐτοκίνη-
το. Ἀνέβηκα κι' ἐγώ, δίπλα τῆς,
πῆρα τὴ θέσι τῆς στὸ βολάν καὶ
ξεκίνησα.

Κάποιος βγήκε τρέχοντας ἀπὸ
ἕνα μαγαζί καὶ θέλησε νὰ μὲ στα-
ματήσει. Μὰ τοῦ ξέφυγα καὶ πάτη-
σα ὡς κάτω τὸ γκάσι. Τ' αὐτο-
κίνητο ἔκαμε ἕνα πῆδημα πρὸς
τὰ ἔμπροσ.

Ἐρρίξα μιά γρήγορη ματιά πί-
σω μου. Εἶχε μαζεῦτὴ κόσμος ἔ-
ξω ἀπ' τὸ γραφεῖο τῆς Σάνσον.
Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μᾶς δειχνανε
μὲ τὸ δάχτυλο.

Χώθηκε σ' ἕνα λαβύρινθο ἀπὸ
μικρὰ βρομάκια καὶ κατάρφε-
ται νὰ χαθοῦνε τὰ ἴχνη μας.

Σὲ λίγο, φτάσαμε στὴν ὁδὸ
Σαιν-Τσαρλ. Διευθύνθηκε πρὸς τὸ
σπίτι τῆς Τζούντυ.

Κάθε στιγμή, περίμενα ν' ἀκού-
σω πίσω μας τὶς σειρήνες τῶν
ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων. Μὰ δὲ
συνέβη τίποτα τέτοιο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ἡ Τζούντυ ἦταν ἀκόμα χαλι-
σμένη. Τὴ βοήθησα νὰ σταπλωθῇ
στὸ ντινάνι καὶ τῆς ἔδωσα ἕνα
ποτηράκι οὐίσκυ. Τ' ἄδειασε μο-
νορούφι.

—Ὁ φάκελλος! φώναζε ξαφνι-
κά. Μοῦ τὸν πήρε!

—Μὴ στενοχωριέστε, μικρή
μου, τῆς εἶπα. Δὲ φαίτε σείς.

—Μά... ἦταν αὐτὸ ἀκριβὸς
πού ζητούσαμε! Εἶμαι βέβαιη!...
Ξαναγέμισα τὸ ποτήρι τῆς, αὐ-
τὴ τὴ φορά ὅμως ἀρνῆθηκε νὰ πῇ
ἄλλο.

—Τοῦλάχιστον προλάβετε νὰ
δῆτε καλὰ τὰ χαρτιά πού εἶχε
μέσα; τὴ ρώτησα.

—Ναί, βέβαια. Γι' αὐτὸ σᾶς
λέω πὼς ἔβλεπα αὐτὰ πού ζητού-
σατε... Ἦταν ἕξι δακτυλογραφη-
μένα φύλλα, στενογραμμένα. Δὲν
κατάλαβα τί λέγανε γιὰτὶ ἡ
γλώσσα τους ἦταν κρυπτογραφι-
κή. Χρειαζότανε κάποιο κλειδί»

γιὰ νὰ τὰ διαβάσῃ κανεῖς. Κι' αὐ-
τὸ δὲ μπόρεσα νὰ τὸ βρῶ. Ἰσως
νὰ τοῖκρυβε κάποιον ἄλλου ὁ θεῖος
μου...

Τὰ μάτια τῆς γέμισαν δάκρυα.
—Πὼς ἔβλεπα καὶ μοῦ τὰ κλέ-
ψανε; πρόσθεσε. Δὲ μπορῶ νὰ
σᾶς φανῶ χρησίμη σὲ τίποτα!

Σὰς ζητῶ συγγνώμῃ... Κι' ὅμως
ἦθελα τόσο πολὺ νὰ σᾶς βοηθῇ-
σω!... Μὰ φαίνεται πὼς δὲν εἶμαι
φτιαγμένη γιὰ τέτοιες δουλειές...
—Μὴ λέτε ἀνοησίες, τῆς σύ-
στησα. Δικὴ σας ἦταν ἡ ἰδέα νὰ
ψάξουμε στὸ γραφεῖο.

Ἡσυχ, θὰ πάρουμε πίσω τὸ φά-
κελλο ἀπ' τὸ ζῖνο!

—Μὰ πὼς; ἐπέμεινε, κυττά-
ζοντάς με στὰ μάτια.

Θάθελα νὰ μπορῶ νὰ τῆς ἀπαν-
τήσω ἀμέσως. Μὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν
πὼς δὲν εἶχα ὅψι μου τίποτα
συγκεκριμένο...

Σίγουρα, ὁ Ζῖνο θὰ ἔτρεχε νὰ
παραδώσῃ τὰ χαρτιά στὸν Τόμας.
Ἦταν πολὺτιμα γι' αὐτόν!

Δὲ θὰ μπορούσε ὥστόσο νὰ τὰ
διαβάσῃ, ἐκτός ἂν εἶχε στὴ συμ-
μορία του κανένα ἱκανὸ ἀποκρυ-
πτογράφο — πράγμα πολὺ ἀμφί-
βολο...

Αὐτὸ μ' ἔκαμε ν' ἀναρωτηθῶ
πού μπορούσε νὰ βρισκeto τὸ
κλειδί.

Ποῦ τὸ εἶχε κρύψει ὁ Σάνσον;
Στὴν τράπεζα, σὲ κανένα ἰδιαι-
τερο χρηματοκιβώτιο; Ἡ στὸ σπι-
τι του;

—Ἐξετάσατε ὅλα τὰ χαρτιά
τοῦ θεῖου σας; ρώτησα τὴ Τζούν-
τυ. Μήπως τυχόν σᾶς ξέφυγε ὁ
κρυπτογραφικὸς κώδικας πού χρη-
σιμοποιούσε;

—Ὅχι, δὲ θυμάμαι νὰ εἶδα τί-
ποτα τέτοιο. Μὰ θὰ ψάξω ἀκό-
μα, γιὰ καὶ ἐνδεχόμενο... Θὰ
κυττάξω ἐκεῖ πού φύλαγε ὠριμέ-
να χαρτιά του, π.χ. τὰ ἀσφαλι-
στήρια συμβολαῖα του.

—Ὡραὶ! εἶπα. Τρέχω τώρα
στὴς Ντότι. Ἐσεῖς προσπάθηστε
νάξεκουραστήτε λίγο. Ἄν σᾶς χρει-
αστῶ, δὲ σᾶς τηλεφωνήσω... Γιὰ
τὴν περίπτωση πού ἡ ἀστυνομία
εἰσέβηκε στὸν ἀριθμὸ τοῦ αὐτοκι-
νήτου σας, φροντίστε νὰχετε ἔτοι-
μα νὰ τοὺς ξεφουρνίσετε κανένα
παρομῆθι, γιὰ δικαιολογία.

Μὲ συνάδερφε ὡς τὴν πόρτα.
Πρὶν φύγω, τῆς εἶπα:

—Ἀλήθεια, περιμένω ἕνα σπου-
δαῖο γράμμα, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα.
Θάναί ἀπὸ κάποιο φίλο μου. Τοῦ
ἔχω πῆ νὰ μοῦ γράψῃ στὸ σπῆτι
τοῦ θεῖου σας... Ὅχετε τὴν κα-
λωσύνη νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, ἀμέ-
σως μόλις τὸ λάβετε;

—Θὰ προσπαθῶ... μὰ δὲν
εἶναι τόσο εὐκόλο νὰ σᾶς πετύχῃ
κανεῖς!

—Θὰ σᾶς τηλεφωνῶ κάθε τό-
σο, γιὰ νὰ ξέρετε πού βρίσκομαι,
τῆς ὑποσχέθηκα.

Μὲ πλησίασε περισσότερο. Κι'
αὐτὴ τὴ φορά τῆς πρότεινα ἐγώ
ἕνα φιλή, γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ γούρι.
Αὐτὸ κράτησε πολὺ περισσότε-
ρο ἀπ' τὸ προηγούμενο.

Ἐπὶ τῆς Τζούντυ μοῦ σύστη-
σε σιγὰ νὰ προσέξω μὴ μᾶς δι-
χραζόταν κι' ἄλλο... ἀπόθεμα
τυχῆς, κι' ἐπανελάβα τὴν τόσο
εὐχάριστη μέθοδο! Ἐνοίωσα τὰ
νύχια τῆς νὰ χώνωνται στὴν πλά-
τῃ μου κι' ὅλο τῆς τὸ κορμὶ νὰ
κολλᾷ στὸ δικό μου, μ' ἕνα ἑ-
λαφρὸ ρίγος...

Τὴν ἀπομάκρυνα ἔπειτα μαλακὰ
κι' ἔφυγα.

Καθὼς σὺφάριζα τώρα, σκεπτό-
μουν τί θάλεγα ἀργότερα στὴ
Τζούντυ, ὅταν θὰ ἡσυχάζαμε πιά
ἀπ' αὐτὲς τὶς ἱστορίες καὶ θὰ
μπορούσαμε πιά ν' ἀσχοληθῶμε
μ' ἑμᾶς τοὺς δύο...

Ἡ Ντότι ἄκουσε, ἀμίλητη, τὴ
διήγησι τῆς συναντήσεώς μου μὲ
τὸ Ρήντ. Τῆς ἐπανελάβα, σχεδὸν
λέξι πρὸς λέξι, ὅσα μοῦ εἶχε πῇ
ἐκείνος.

ὁ Σμῦλι θάχε ἀνακαλύψει κάτι τι
πού τὸ ἀγνοούσαμε ἀκόμη.

—Ξέρω πόσο ποῦναι, πού τὰ
θυμόμαστε, πρόσθεσα. Κι' ὅμως
πρέπει ἀπαραίτητως νὰ βρούμε
γιατί τὸν σκοτώσανε! Ἐκτός ἀπ'
τῆς διευθύνσεως τοῦ Ρήντ, δὲ θυμά-
στε τίποτ' ἄλλο πού νὰ μπορῇ
νὰ μᾶς πληροφορήσῃ γιὰ τὸ τί
συνέβη τ' ἀπόγεμα πού ἔλειψε ὁ
Τζῖμ;

—Ὅχι... τίποτα! Τὸ μόνο πού
μοῦ φάνηκε κάπως παράξενο, ἦ-
ταν ὁ τρόπος πού σημείωσε αὐτὴ
τὴ διευθύνσι.

—Προσπαθήστε νὰ θυμηθῆτε!
ἐπέμεινα. Μήπως σᾶς εἶπε ὁ Τζῖμ
πὼς θαρχότανε νὰ μὲ βρῇ;

—Μοῦ εἶπε πὼς θὰ σᾶς συν-
αντούσε τὸ βράδυ καὶ πὼς δὲν
ἤξερε ποῖα ὥρα θὰ γύριζε ὕστερα.
Αὐτὸ εἶν' ὅλο.

—Δὲ μπορεῖ! Θὰ ὑπάρχῃ καὶ
κάτι ἄλλο... Κυττάσατε καλὰ στὰ
χαρτιά του; Ἰσως νάχῃ σημειώ-
σει κάποιον καμμιὰ ἄλλη διευθύν-
σι.

—Ὅχι, ὄχι! Ἐφαξα ἑαυτὸν...
Ἄν εἶχε μείνει κανένα ἴχνος αὐ-
τοῦ πού ἀνακάλυψε ὁ Τζῖμ, θὰ
τόδριζα ἀπωσδήποτε.

—Ναί, βέβαια... μουρμούρισα.
Ἡ Ντότι πλησίασε ἀπὸ πικ-ἂπ
κι' ἔβαλε μιά ἀνομήτρια σειρά ἀ-
πὸ δίσκου. Ὁ πρῶτος ἦταν ἕνα
σὺλο τρουμπέτα, παίγμένο ἀπ' τὸ
Σμῦλι. Τ' ἄκουσα, καθισμένοι
στὸ ντινάνι, ἀμίλητοι.

Θυμῶνουν τὴν ἡμέρα πού ὁ πα-
λιός μου φίλος εἶχε ἀγοράσει ἐ-
κείνη τὴν τρουμπέτα, πού ἀνα-
παύσανε τώρα μέσα στὴ θήκη
τῆς, πῶς σὲ μὰ ἐταξέρα, δίπλα
στὸ πικ-ἂπ. Τὴν περιποιότανε μ'
ἀγάπη, τὴ γυάλιζε... Τὴν εἶχε σὰν
παιδί του καὶ δὲν ἐπέτρεπε σὲ
κανένα νὰ τὴν ἀγγίξῃ...

Μιά ἰδέα πέρασε ξαφνικὰ ἀπ'
τὸ μυαλό μου, σὰν ἄστραψή.
—Ἡ τρουμπέτα, Ντότι!... φώ-
ναξε. Σκεφτήκατε νὰ ψάξετε με-
σα στὴ θήκη τῆς;

Δίχως νὰ περιμένα ἀπάντησι,
εἶχα ὀρμήσει κι' ὅλας κι' εἶχα ἀρ-
πάξῃ τὴ θήκη. Ἦταν κλειδωμένη,
μὰ ἡ Ντότι βρήκε γρήγορα τὸ
κλειδί τῆς. Τὴν ἄνοιξε, τρέμον-
τας. Ἐφαξα ἀνάμεσα στὰ φύλλα
τῆς μουσικῆς πού ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέ-
σα... καὶ βρήκα ἕνα ρὸς χαρτάκι!

—Ὅταν τὸ διάβασα, κατάλαβα
ἐπιτέλους γιατί ὁ Ρήντ εἶχε ἐ-
κδοίσει τὴν συμμορία τοῦ Τό-
μας νὰ σκοτώσῃ τὸ Σμῦλι! Ὁ
Τζῖμ εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα σπου-
δαῖο στοιχείο, κι' ὁ Ρήντ τὸ πῆ-
ρε εἰδησι καὶ φρόντισε ἀμέσως νὰ
ἐξουδετερώσῃ τὸν κίνδυνον.

—Κυττάξτε! εἶπα στὴ Ντότι.
Πιστεύω πὼς ὁ Τζῖμ θὰ βρῇκε
τὸ χαρτί αὐτὸ στὴν κἀμαρα τοῦ
Ρήντ...

Μὲ πλησίασε καὶ τὸ ξαναδια-
βάσαμε μαζί. Ἐγραφε μιά φράσι
μονάχα:

«Ρήντ. Πρὶν παραλάβετε τὸ ἐ-
πόμενο φορτίο, τηλεφωνήστε στὸ
55-719».

Ὁ γραφικὸς χαρακτήρας φαί-
νόταν ἀνδρικός.

—Τὶ σημαίνει αὐτό. Μπῆλ; μὲ
ρώτησε ἡ νέα γυναίκα.

—Ὁ Ρήντ πούλοσε λιανικῶς
ναρκωτικά. Μοῦ ὁμολόγησε δὲ
πὼς τοῦ τὰ προμήθευε κάποιος
πού τὸν συναντοῦσε μέσα σ' ἕνα
κινηματογράφο. Αὐτὸ ἐδῶ τὸ ση-
μείωμα λοιπὸν τὸν προειδοποιού-
σε, φαίνεται, γιὰ κάποια μεταδο-
λὴ στὸ σύστημά τους.

Ἡ Ντότι θὰ τὸ βρῇκε στὴν κἀ-
μαρα τοῦ Ρήντ. Ἦθελε νὰ μοῦ τὸ
δείξῃ, τὴν ἡμέρα πού τὸν σκοτώ-
σανε. Ὁ Ρήντ ἀντελήφθη πὼς εἶ-
χε χαθῇ αὐτὸ τὸ χαρτί. Κατάλαβε
ἀμέσως ὅτι ἦταν ἀπαραίτητο νὰ
ἐμπόδιση τὸ Τζῖμ νὰ μιλήσῃ...

—Δὲν ξέρω ἀκόμα. Πάντως ὁ
Ρήντ, ἔχω τώρα σὰ χέρι μου καὶ
ποιο στοιχείο... Μὴ φύγετε καθό-
λου ἀπὸ δῶ. Ἄν ἀνακαλύψω τίπο-
τα, θὰ σᾶς τηλεφωνήσω.

—Καλὴ τύχη! μοῦ εὐχήθηκε.
—Ἐλχριστά!

Ὅταν βρέθηκα ἔξω, ἔβαλα τὸ
χέρι μου στὴν τσέπη μου καὶ χά-
ιδεψα τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου μου.
Ἡ ἐπαφὴ τοῦ μοῦδινε ἐμπιστο-
σύνη.

Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ἤξερα
καλὰ τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου, τὸν
γραμμένον τὸ σημείωμα ἐκεῖνο.
Μὰ δὲν κατάφερα νὰ θυμῶ ἀ-
πὸ πού καὶ πὼς...

Δὲν εἶχε σημασία ἄλλωστε. Θὰ
μάθαινα πάντως σὲ ποῖον ἄνθρω-
πο. Εἶχα προχωρήσει ἄλλο ἕνα βήμα...
Ξανασκέφτηκα τὸ Μπέρνι κι' ἀ-
ναρωτήθηκα ἂν εἶχε μείνει στὸ
σπίτι τῆς Πάτ. Ἦταν δυὸ ὥρες
πού τὸν εἶχα ἀφίσει ἐκεῖ...

Μὰ, πρὶν ἀπ' ὅλα, ἔπρεπε ν'
ἀρχοληθῶ μὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλε-
φώνου. Αὐτὸ ἦταν τὸ πιὸ ἐπεί-
γον.

Πέρασα πρῶτα ἀπ' τὸ σπῆτι
μου. Γυθῖκα καὶ πάλγιασα. Ἐ-
μεινα ἔτσι ὡς δυὸ ὥρες, κατενί-
χοντας συνέχεια καὶ προσπαθών-
τας νὰ καταστρώσω ἕνα σχέδιο
δράσεως. Ἐπρεπε ν' ἀποφύγω
καμμιὰ γκάφα, ἂν δὲν ἤθελα νά-
χω κι' ἐγὼ τὸ τέλος τοῦ Σμῦλι
καὶ τοῦ Σάνσον...

Κόντευα ν' ἀποκοιμηθῶ, ὅταν
σκέφτηκα τὴν Πάτ καὶ τὴν πρώτη
νύχτα πού εἶχα περάσει στὸ δια-
μέρισμά τῆς. Θυμήθηκα τὶς ἀν-
ταγίες τῶν μαύρων μαλλιών τῆς
πού γλιστρούσανε πάνω στοὺς ὤ-
μους τῆς, ὅταν μὲ πλησίασε... τὴ
ζέστη τοῦ κορμιοῦ τῆς, τὶς τέλει-
ες καμπυλὲς τῆς...

Μὰ θυμῶνουν ἐπίσης καὶ κάτι
ἄλλα πράγματα, πολὺ λιγώτερο
εὐχάριστα... καὶ ἰδίως ὅτι ἡ Πάτ
ἦταν ἂν γνώσει τοῦ ραντεβού πού
εἶχαμε δώσει μὲ τὸ Ρότζερ Σάν-
σον πᾶν στὸ «Πρέζιντεντ»! Ἡ
σκέψις αὕτη ἔβγαλε στὸ τέλος κα-
θε ἄλλη ἀπ' τὸ νοῦ μου καὶ μ'
ἀπασχολήσε ἀποκλειστικὰ ὥσπου
ἀποκοιμήθηκα...

Ὅταν ξύπνησα, ἀναρωτήθηκα
στὴν ἀρχὴ τί εἶχε γίνει ὁ ἥλιος...
Ἄνακαθισα στὸ κρεβάτι μου καὶ
παράτηρα μὲ ἐκπληξί πὼς ἦταν
νύχτα, κατασκοπεῖνα.

Κύτταξα τὸ ρολοῖ μου: Ἡ ὥ-
ρα ἦταν 11.

Πῆρα ἕνα ντούς. Τὸ κρῶ νερὸ
ἔβριζε τὰ ὑπολείμματα τοῦ ὕπνου
καὶ μοῦ ξεκούρασε τὸ κορμί. Ξε-
ρίστηκα καὶ ξανατόνθηκα, χωρὶς
νὰ χεχῶσά νὰ περάσω τὸ πιστόλι
μου στὴ ζώνη μου.

Βγήκα ὕστερα καὶ διευθύνθηκα
πρὸς τὴ γαλλικὴ συνοικία.

Μοῦ φαινόταν πὼς εἶχαν περά-
σει χρόνια ὀλόκληρα, ἀπὸ τότε πού
εἶχα πρωτοπῆ στὸ σπῆτι τῆς
Πάτ, μαζί τῆς... Τὸ βράδυ ἐκεῖ-
νο, τὰ πράγματα ἔχουν τελειῶς
διαφορητικὴ ὄψι: Δὲν ἦμουν ὑπο-
χρεωμένος ν' ἀποφεύγω τοὺς ἀ-
στυφώλακες, οὔτε νὰ γλιστρῶ ἀ-
θρόυβα κολλητὰ στοὺς τοίχους.
Δὲ χρειαζόμουν, τὸ βράδυ ἐκεῖνο,
ν' ἀγγίζω κάθε τόσο τὸ πιστόλι
μου γιὰ νὰ ἡσυχάσω...

Μερικὰ φῶτα ἦταν ἀκόμα ἀναμ-
μένα στ' ἄλλα διαμερίσματα πού
βλέπαμε στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ τῆς
πολυκατοικίας.

Σταμάτησα στὴν ἐξώπορτα καὶ
τέντωσα τ' αὐτί μου. Ἀκουσα μο-
νάχα τὸ ραδιόφωνο ἐνὸς ἐνοικια-
σῆ.

Μιά πόρτα ἀνοιγόκλεισε ξαφνι-
κά. Ζόρωνα στὴ σκία πού ἔπνιγε
τὰ πρῶτα ἀκατοπίδια τῆς σκά-
λας πού ὀδηγοῦσε στὸ διαμέρι-
σμα τῆς Πάτ. Κι' ἔμεινα ἀκίνητος,
σφιγγοντας στὸ χέρι μου τὸ πι-
στόλι μου.

Βλέποντας ὅμως πὼς δὲ συν-

ἔβαινε τίποτα, ἡσυχάσα, ἀνάσανα
πιὸ ἐλευθέρω καὶ σκούπισα τὸ μέ-
τωπό μου.

Ἐπὶ ἀνέβηκα σιγά-σιγὰ τὴ
σκάλα, κολλώντας στὸν τοῖχο ὅσο
μπορούσα. Ἀφροῦ ξαναφουγκρά-
στηκα τοὺς θρόνους πού ἔρχον-
ταν ἀπ' τὰ διάφορα μέρη τοῦ σπι-
τιοῦ, ἔρριξα μιά ματιά ἀπ' τὸ πα-
ράθυρο τῆς κρεβατοκάμαρας. Εἶ-
χα τὴν τύχη νὰ τὸ βρῶ μισανοι-
χτό. Ἐκοφα εὐκόλα μὲ τὸ μαχαί-
ρι μου τὸ μεταλλινὸ δικτυωτὸ τοῦ
καὶ πῆδησα μέσα στὸ διαμέρισμα.

Εὐτυχῶς πού ἤξερα ἀπὸ ἄλλο-
τε τὰ κατατόπια. Ἐτσι, θὰ μπο-
ρούσα νὰ φτάσω ὡς τὸ τηλεφώνον,
χωρὶς ν' ἀναγκασθῶ ν' ἀνάψω
φῶς.

Τὸ πῶδι μου συνάντησε κάτι μα-
λακό. Ἐσκυφα κι' ἔπιασα μιά
κομπιναιζόν!

Σταματώντας μὲ προφύλαξι σὲ
κάθε βήμα μου, ἔφτασα ἐπιτέλους
στὴν πόρτα τῆς κἀμαρας. Ψαχού-
λεψα στὰ σκοτεινὰ, βρήκα τὸ πό-
μοιο καὶ τὸ γύρισα σιγά-σιγὰ.

Τὸ τηλεφώνον βρισκότανε στὴ μέ-
ση τοῦ διαδρόμου, ἀριστερά μου,
Πῆγα κοντὰ, ἀθρόυβα πάντα, κι'
ἀναψα ἕνα σπῆρτο. Ἡ φλόγα τοῦ
μὲ θάμπωνε. Χρειαστήκα νὰ περι-
μένω ἐνα δευτερόλεπτο, ὥσπου νὰ
συνηθίσουν τὰ μάτια μου καὶ νὰ
μπορήσω νὰ διαβάσω τὸν ἀριθμὸ
τοῦ τηλεφώνου, πού ἦταν γραμμέ-
νος πάνω στὴ συσκευή.

Ἦταν αὐτὸς πού εἶχε σημειώ-
σει ὁ Ρότζερ Σάνσον στὸ κορμὲ
μὲ τὶς διευθύνσεις του... κι' αὐ-
τὸς πού ἔπρεπε νὰ πάρῃ ὁ Ρήντ,
πρὶν παραλάβῃ καὶνοῦργιο «ἐμπό-
ρευμα»! Ὡστε λοιπὸν, ἡ Πάτ συν-
εργαζότανε μὲ τὸν Τόμας!

Τὸ σπῆρτο μοῦκαψε τὰ δάχτυ-
λα. Τ' ἄφρισα νὰ πῆσι καὶ νὰ
σβῇ.

Καταριόμουν ὅλο αὐτὸ τὸ μπλέ-
ξιμο... Κι' ὅμως ἀναγνώρισα πὼς
ἦταν δικό μου λάθος! Ἡ Πάτ
εἶχε ξεμυαλιστὴ μὲ τὴ γοητεία
τῆς, σὰν νάμουνα κανένα μαθη-
τοῦ!

Τώρα τὰ καταλάβαινα ὅλα! Ἡ
Πάτ ἦταν ἐρημὴ πάντα. Δὲ
χρειαζότανε νὰ πάρω ἰδιαιτέρως
προφύλαξεις. Ἀλλωστε, στὸ ση-
μεῖο πού βρισκόμουν, ἀδιαφοροῦ-
σα πιά γιὰ ὅλα...

Ξαναβάρηκα στ' αὐτοκίνητο τῆς
Τζούντυ καὶ κἀπνισα ἕνα τσιγά-
ρο. Σκεπτόμουν τὴ βρακεῖα μου
καὶ τὴν εὕρισκα ὀλοένα πιὸ ἀσυγ-
χώρητη.

Ἦταν ὀλοφάνερο τώρα ὅτι, ὅ-
ταν ἐγὼ προσπάθουν νὰ πάρω λό-
για ἀπ' τὴν Πάτ γιὰ τὸν Τόμας,
στὴν πραγματικότητά ἐπαίρνε λό-
για αὐτὴ ἀπὸ μένα. Κι' εἶχε ἐκ-
μεταλλεύτῃ μιά χαρατὶ

πώς θα σας ενδιέφερε να τη γνωρίσετε.

— Δεν έχετε άλλη φωτογραφία της;

— Όχι, πιστεύω. Έφαγα παντού για το καρνέ και δε βρήκα καμιά άλλη... Ξέρω πως είχε πάρει τον κακό δρόμο. Ωστόσο, όταν το σκέπτομαι, μου φαίνεται παράξενο πως ο Ρότζερ δεν είχε ξαναμιλήσει ποτέ γι' αυτήν!

Κούνησα το κεφάλι μου, δίχως ν' απαντήσω. Σκεπτόμουν κάτι άκομα πιο παράξενο...

— Είσατε έτοιμη; ρώτησα επιτέλους.

— Άμεσως. Προχωρήστε μπροστά. Θα σούσω τα φώτα και θαρθώ κι' εγώ.

Καθώς την περίμενα στην εξώπορτα, εξακολουθούσα να συλλογίζομαι τη Τζάνις... κι' ένα άλλο σημάδι πληγής που είχα δη τελευταίως!

★

Ήφου μείνανε για λίγο αμίλητοι, μέσα στ' αυτοκίνητο, η Τζούντυ στράφηκε σ' εμένα.

— Τί κάνατε άποψε; με ρώτησε.

— Πήγα στη γαλλική συνοικία.

Άρνηθηκε το ταίγιο ποτ της Έδινα. Της εξήγησα τότε πως ο αριθμός τηλεφώνου της Πάτ συνέπιπτε μ' εκείνον που είχα βρή από σπίτι του Σμιλ, καθώς και μ' εκείνον όπου είχαμε προσπαθήσει το κάκου να βρούμε το Μπέρνυ.

Της μίλησα επίσης για την Πάτ. Παρέλειψα, φυσικά, ώριμες λεπτομέρειες... Της διηγήθηκα μονάχα ότι η Πάτ είχε εμπόδισει το Ζίνο να με διαλύσει κι' ότι μου είχε διαθέσει προσωρινά το σπίτι της.

Μ' άκουσε, αμίλητη. Όταν τελείωσε, μου έριξε μια εκπληκτική ματιά.

— Πάμε πρὸς τὴ λίμνη, τῆς πρότεινα.

Υπάκουσε, δίχως νὰ πῇ λέξι. Όταν φτάσαμε μπροστὰ σ' ἕνα ρεστωράν, στὶς ὁχθὲς τῆς λίμνης, σταμάτησε, ἔβλεπε τὴ μηχανὴ καὶ γύρισε σὲ μένα.

— Θὰ μὲ κεράσετε τίποτα; μοῦ εἶπε χαμογελώντας.

— Πολὺ εὐχαρίστητος! "Ἐχω κι' ἐγὼ δρεξί γιὰ ἕνα ποτηράκι!"

Καθίσαμε σ' ἕνα τραπέζι, στὸ βάθος τῆς σάλλας. Ἀφ' οὗ μὲς ἔφερε ἡ σερβιτόρα δύο οὐίσκυ, στράφηκε στὴ Τζούντυ καὶ τῆς εἶπα:

— Τί περιμένετε λοιπόν; Ἐμπρός, πέστε μου τί σκέπτεστε γιὰ τὴ βλακεία μου! Πέστε μου πὼς πήρα στὸ λαϊμό μου τὸ θεῖο σας... Γιατί ν' ἀφίσω νὰ μὲ τυλίξη ἔτσι ἡ Πάτ;

Ἡ Τζούντυ ἔμεινε μὲ τὰ μάτια τῆς καρφωμένα στὸ τραπέζιό μου.

— Δὲν πιστεύω καθόλου πὼς εἴσατε βλάκας, ἀπάντησε. Εἶμαι δὲ βέβαιη πὼς δὲ φταίτε διόλου γιὰ τὸ θάνατο τοῦ θεοῦ μου.

Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ πρόσθεσε ζωηρά:

— Εἶναι γελοῖο νὰ λέτε τέτοια πράγματα! Ξεχνάτε ἀλλοστὲ μιὰ πιθανότητα: Ἀφ' οὗ Ρότζερ ἤξερε τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τῆς Πάτ, ἴσως νὰ βρισκόταν κι' αὐτὸς ἀνακατεμένος στὶς βρωμοδουλειὲς τοῦ Τόμας!

Ἀδείασε μονορούφι τὸ ποτήρι τῆς, καὶ συμπλήρωσε, ἀναστενάζοντας:

— Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ σκεφτώ... Ωστόσο, πρέπει νὰ ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ τίμιοι ἄνθρωποι...

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Τὰ δάχτυλά τῆς τρέμανε λίγο. Φύσηξε ἕνα συννεφάκι καπνοῦ, κυττάζοντάς με μέσα στὰ μάτια.

— Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα, συνέχισε. Ὁ δολοφόνος τοῦ Ρότζερ ἀποφυλακίστηκε μὲ ἑγγύησι. Τὸ διάβασα ἀπόψε στὴν ἐφημερίδα.

— Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένουμε, μουρμούρισε.

Μοῦ ἔκανε ξαφνικὰ ἐντύπωση ἡ παρατήρησί τῆς σχετικά μὲ τὸν Ρότζερ καὶ μὲ τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τῆς Πάτ.

— Γιατί εἶπατε πὼς μπορεῖ νὰ ναι ἀνακατεμένος ὁ θεῖος σας στὶς δουλειὲς τοῦ Τόμας; ρώτησα.

— Δὲν ξέρω. Μοῦ ἤρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα... Εἴν' ὅλα τόσο μπλεγμένα! Σηκώθηκε καὶ εἶπα:

— Ἐλάτε νὰ σὰς βάλω σ' ἕνα τσιγάρο.

— Μὰ γιατί; διαμαρτυρήθηκε.

— Θὰ γυρίσετε στὸ σπίτι σας καὶ θὰ μὲ περιμένετε ἐκεῖ. Μὴν τὸ κουνήσετε καθόλου, ἂν δὲν πάρετε εἰδοποίησί μου.

— Μὰ θέλω νάρθω μαζί σας! μὲ ἱκέτευε.

— Νὰ λείπουν οἱ ἀντιρρήσεις! τὴν ἔκοψα. Πάω νὰ φροντίσω γιὰ τὰς.

Περίμενε στὸ μπάρ, ὅσην ὥρα τηλεφωνοῦσα. Ἦπιαμε ὑστερα ἕνα τελευταῖο ποτήρι καὶ βγήκαμε μαζί.

Ἡ νύχτα ἦταν ὑπέροχη. Ἡ πανσέληνος ἔλαμπε στὸν ὁλοκάθαρο οὐρανό. ἕνα δροσερὸ ἀεράκι ἐρχόταν ἀπ' τὴ λίμνη.

Γιὰ λίγη ὥρα, κανένα περαστικό αυτοκίνητο δὲν τάραιε τὴ νυχτερινὴ γαλήνη. Ἡ Τζούντυ ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ στράφηκε σὲ μένα.

— Τί ὥραια βραδυά! εἶπε.

— Ναι, πολὺ ὁμορφ... ἀπάντησα. Πόσο θάθελα νὰξε τελειώσει ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία! Θὰ μπορούσαμε τότε ν' ἀπολαύσουμε καλύτερα μιὰ τέτοια νύχτα!

— Κι' ἐγὼ θὰ θέθελα πολὺ, μουρμούρισε ἡ κοπέλλα.

Καὶ σφίχτηκε δίπλα μου, τρυφερά.

Τὰ μάτια τῆς μοῦ χαμογελοῦσαν. Τὸ χέρι τῆς συνάντησε τὸ δικό μου καὶ τσάφισε γλυκά.

— Πέστε μου πὼς θὰ χαροῦ-

με ἀκόμα κι' ἄλλες βραδυὲς σὺν τὴν ἀποψινὴ, όταν θάχουν τελειώσει ὅλα, Μπίλ! φιδύρισε. Βραδυὲς ποὺ θὰ μπορούμε νὰ μιλάμε μονάχα γιὰ... γιὰ...

— Καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, μικρὴ μου. Μείνετε ἡσυχῇ, θάχουμε πολλὲς ἄλλες βραδυὲς, δικές μας!

Τὴν ἀγκάλιασα ἀπ' τὴ μέση καὶ τὴν τράβηξα πάνω μου. Χαίδεμα τὰ μεταξένια μαλλιά τῆς κι' ἔνοιωσα τὸ δροσερὸ τῆς μάγουλο ν' ἀκουμπᾷ στὸ δικό μου.

— Ἀγάπη μου!... μουρμούρισε. Καὶ τὰ χεῖλιά μας ἐνέθηκαν...

Ἔνα ζουγὰρι ποὺ ἔβγαίνε ἀπ' τὸ μπάρ, δέκοψε τὸ φιλι μας καὶ τὸ ἀγκάλιασμά μας. Περιμέναμε, ἀμίλητοι, νὰ φτάσῃ τὸ ταξί.

Ἐδῶσα τὸν σφῆρ τῆς διευθυνσι τῆς Τζούντυ καὶ χωρίσαμε ἀφ' οὗ ἀλλάξαμε ἄλλο ἕνα φιλι.

★

Τὴ νύχτα, ἡ ὁδὸς Πρέντις ἔπαυσε νὰ μὲ φῶ ἀπόκοψη.

Ἔνα φῶς μονάχα ἔλαμπε σ' ὁλόκληρο τὸ τετράγωνο, ὅπου βρισκόταν τὸ διαμέρισμά τῆς Πάτ.

Ἐδῶσα τοὺς προβολεῖς τοῦ αυτοκινήτου σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὸ σπίτι τῆς, σταμάτησα τὸ μοτέρ καὶ βγήκα ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο.

Ὁ Μπέρνυ θάχε φύγει πιά, κατὰ πάσαν πιθανότητα. Ωστόσο, καλὸ ἦταν νὰ πάρω μερικὲς προφυλάξεις...

Κόλλησα τ' αὐτί μου στὴν ἐξώπορτα. Δὲν ἄκουσα τίποτα.

Ἐβγάλα τότε τὸ κλειδί, τῶς-τῶς στὴν κλειδαριὰ καὶ τὸ γύρισα σιγά-σιγά. Μισάνοιξα τὴν πόρτα, μὲ μύριες προφυλάξεις, κι' ἔριξα μιὰ ματιά στὸ λίδινγκ-ροῦμ.

Δὲ μπόρεσα νὰ διακρίνω τίποτ' ἄλλο ἀπ' τὴ σιλουέτα τοῦ ντιβανίου.

Τράβηξα τὸ πιστόλι μου κι' ἔναψα τὸ φῶς.

Ὁ Μπέρνυ εἶχε χαθῇ! Τὸ σκηνικό ποὺ τὸν εἶχα δέσει, ἦταν πεταμένο χάμω στὸ πάτωμα, μπροστὰ στὸ ντιβάνι. Διέκρινα δὲ στὸ χαλὶ ἀρκετοὺς κόκκινους λεκέδες.

Πέρασα ὑστερα στὴν κρεβατοκάμαρα. Θάλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἀληθινὸ πεδίο μάχης, ἐκεῖ μέσα! Σურτάρια, ρούχα, σκεπάσματα, στρώματα, καθὲ τι ποὺ δὲν ἦταν καρφωμένο κι' ἀκίνητο, σχηματίζαν ὅλα ἕνα τεράστιο σωρὸ στὴ μέση τῆς κάμαρας.

Μὰ κι' ὁλόκληρο τὸ σπίτι ἦταν στὴν ἴδια κατάστασι. Εἶχαν φάξει ἀκόμα καὶ μέσα στὰ ντουλάπια τῆς κουζίνας.

Ἦμιον ἔτοιμος νὰ ξαναγυρίσω στὸ πρῶτο δωμάτιο, όταν μια ξαφνικὴ ἔμπνευσι μὲ κάρφωσε στὴ θέσι μου. Εἶχα ξεχάσει ἕνα ἀπ' τὰ ντουλάπια: τὸ μικρότερο, ἐκεῖνο ποὺ περιεῖχε τὸ χρηματοκιβώτιο!

Μόλις ἔσκυφα γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσω, κατάλαβα ἀμέσως πὼς ὁ Μπέρνυ εἶχε βρῇ ἐκεῖνο ποὺ ζητούσε. Τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ἀ-

νοιγμένο κι' ἄδειο.

Ἔνας ξαφνικὸς θόρυβος μ' ἔκαμε ν' ἀνασπρίσω. Ἐμείνα ἀκίνητος, γονατισμένος χάμω, μπροστὰ στὸ χρηματοκιβώτιο. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ἔνοιωσα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπᾷ σὰ σφυρί...

Ὁ θόρυβος ξανακούστηκε: Ἐτρίξε ἕνα σανίδι τοῦ πατώματος, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα!

Σύρθηκα ὡς τὸν τοῖχο, ἄπλωσα τὸ χέρι μου κι' ἔσβυσα τὸ φῶς.

Ἐπειτα ἀνασηκώθηκα σιγά-σιγά καὶ κόλλησα τὴν πλάτη μου στὸν τοῖχο, σφίγγοντας τὸ χέρι τὸ πιστόλι μου. Ἡ ἀπάντησι μου γινόταν ὁλόκληρη πρὸς λαχανιασμένη, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου νὰ ξαναβρῶ τὴν ἡρεμία μου καὶ νὰ περιμένω ἀποφασιστικὰ ὅποιον θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ μῆ.

Τὶ βλακεία εἶχα κάνει νὰ μὴν κλειδῶσω τὴν πόρτα, καὶ προπάντων ν' ἀρίσθα ὅλα τὰ φῶτα ἀνάμμένα! Μὰ ἦταν ἀργά πιά γιὰ τὴν διορθώσω... Οἱ αἰσθησεις μου εἶχαν φτάσει σὲ τὴν ὀδύνη, ὥστε τὸ τραγοῦδι τῶν τριζόντων, ποὺ δὲν τὸ εἶχα προσέξει καθόλου ὡς τότε, μοῦ φάνηκε σὰν ἕνας θόρυβος ποὺ ξεκούφαινε.

Σὲ λίγο, ἕνας ἡχος βημάτων σκέπασε ὅλους τοὺς ἄλλους.

Στράφηκα πρὸς τὴν πόρτα τοῦ λίδινγκ-ροῦμ καὶ περιμένα, μὲ ὅλους μου τοὺς μὺς τεταμένους.

Ἀκούσα ὑστερα ἕνα τριζιμοπίσω ἀπ' τὸ σπίτι.

Ἄμὲ βόλανε στὴ μέση! σκέφτηκα. Εἶναι δὺό!

Γονάτισα χάμω, ἔριξα μιὰ γρήγορη ματιά πρὸς τὴν πόρτα τῆς κουζίνας καὶ τραβήχτηκα σιγά-σιγά πρὸς τὰ πίσω, ὡς τὸ χρηματοκιβώτιο. Ἀπ' αὐτὴ τὴ θέσι μπορούσα νὰ ἐπιθλέπω καὶ τὶς δύο πόρτες συγχρόνως.

Ἐσφίγγα τὴ φούχτα μου τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου μου. Χοντρές στάλες ἰδρώτα γυαλίζανε στὸ μέτωπό μου. Τὸ στόμα μου ἦταν τόσο στεγνὸ, σὰν νὰ εἶχα καπνίσει δὺο πακέτα τσιγάρων στὴ σειρά.

Τὸ αἷμα μου χτυποῦσε στὰ μελίσματα μου, τόσο δυνατὰ ποὺ μοῦ φαινόταν σχεδόν ὅτι τ' ἄκουγα, μέσα στὴν ἀπόλυτη σιωπή...

Ἡ πόρτα τοῦ λίδινγκ-ροῦμ ἔτριξε. Μιὰ πνοὴ καθαρὸ ἀέρα μῆκε στὴν κουζίνα. Γύρισα τὸ ὄπλο μου πρὸς τὸ ἐκεῖ.

Ἔνας πυροβολισμὸς μ' ἔκανε νὰ πέσω ἀμέσως χάμω, μπρούμυτα, καὶ νὰ σωθῶ σὲ μιὰν ἄλλη θέσι. Ἐπείσε καὶ δευτέρη πιστολιά, ἀπ' τὸ μέρος τῆς πόρτας, κι' ἡ σφαῖρα σφηνώθηκε σφυρίζοντα στὸ ντουλάπι, κάτω ἀπ' τὸ νεροχύτη.

Ἡ πόρτα ξανάκλεισε, μ' ἕνα ἔλαφρὸ τριζιμο, κι' ἀπλόηκε πάλι σιωπή.

Κράτησα τὸ πιστόλι μου γυρισμένο πρὸς τὴν ἄλλη πόρτα, γιὰ τὴν περίπτωση ποὺ θὰ ἐμφανίζονταν ἀπὸ κεί ὁ δεύτερος ἀγνωστός. Μὰ αὐτὸς δὲν τόλμησε νὰ παροῖσαστῇ.

Ὁ πρῶτος, στὸ λίδινγκ-ροῦμ δὲν εἶχε κατ'ἀλλήλη θέσι γιὰ νὰ μὲ πετύχῃ μὲ τὸ ὄπλο του. Ἡ ξερὰ περίπου ποὺ βρισκόμουν, ἀλλὰ δὲ μπορούσε νὰ μὲ χτυπήσῃ, ἔκτος ἀν ὀπισθοχωροῦσα ὡς τὸ βάθος τῆς κουζίνας.

Φρόντισα λοιπὸν νὰ μείνω ἀκίνητος, περιμένοντας τὴ συνέχεια καὶ μὲ τὴν προσοχὴ μου συγκεντρωμένη στὸ δεύτερο.

Ἐλπίζα νὰ τὸν δῶ νὰ παρουσιάζεται γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας. Ὁ ἀποτέλουσε τότε ἕνα πρῶτης τάξεως στοχό...

Μὰ δὲν ἔγινε τίποτα τέτοιο. Συνεχίστηκε ἡ σιωπή, τὸ σκοτάδι, ἡ ἀγανία, ἡ νευρικὴ ὑπερέντασι κι' ἡ μυρωδιά τοῦ μπαρουτιού...

Τὰ μάτια μου μένανε κολλημένα στὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας. Τὰ γόνατά μου εἶχαν πονέσει, πᾶν στὶς κρυὲς πλάκες.

Ἐπιτέλους! Ἀκούσα ἕνα θόρυβο στὸ λίδινγκ-ροῦμ κι' ἕνα τρέξιμο πίσω ἀπ' τὸ σπίτι... Σηκώθηκα μ' ἕνα πήδημα καὶ κόλλησα στὸν τοῖχο, βλέποντας μιὰ σιλουέτα νὰ διαγράφεται στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας.

Οἱ δὺο πιστολιές μας ἀνακατεῦνταν σὲ μιὰ μονάχα. Ἡ σφαῖρα τοῦ βρήκε τὸν τοῖχο, ἀρίστηρά μου. Καί, ξαφνικά, ἡ κουζίνα πλημμύρισε ἀπὸ φῶς.

Στράφηκα ἀστραπιαῖα κι' εἶδα ἐκεῖνον ποὺ τὸ εἶχε ἀνάψει. Τὸ ἕνα τὸ χέρι ἀκουμποῦσε ἀκόμα στὸ διακόπτη. Τ' ἄλλο ἐσφίγγε τὸ πιστόλι του.

Πυροβόλησε, τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ ἐγὼ βουτούσα γιὰ ν' ἀπορῶγῃ τὴ σφαῖρα μου. Ὑστερα ἤρθε ἡ δική μου σειρά. Ἡ σφαῖρα μου τὸν χτύπησε, πρὶν προλάβῃ νὰ ξαναπυροβολήσῃ.

Ἄφισε τὸν ηλεκτρικὸ διακόπτη καὶ γαντζώθηκε ἀπ' τὸ μπουρέ, προσπαθώντας νὰ στηρίξῃ κάπου τὸ χέρι του γιὰ νὰ σημάδεψῃ. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ πατήσῃ τὴ σκανδάλη. Μιὰ δευτέρη σφαῖρα μου τὸν βρήκε πρὸς τὰ πίσω. Τὰ μάτια του βόλῳσαν καὶ τὸ χέρι του ἔπεσε. Ἡ τελευταία πιστολιά του χτύπησε τὸ πάτωμα. Ἐπειτα σωριόστηκε χάμω σὰν ἀψυχὸς ὄγκος.

Ἀκούγοντας ἕνα ἔλαφρὸ θόρυβο πίσω μου, γύρισα καὶ πρόλαβα νὰ δῶ τὸ Μπέρνυ ποὺ μὲ σημάδευε μ' ἕνα πιστόλι. Μὲ πυροβόλησε, κι' ἔνοιωσα τὴ σφαῖρα νὰ μοῦ τρυπᾷ τὴ γάμπα. Ἐπείσα γονατιστός κι' ἀπάντησα μὲ τὸ δικό μου πιστόλι.

Ὁ Μπέρνυ χτυπήθηκε στὸν ὄμο. Ἐβγάλε μιὰ φωνή, ἄφισε νὰ πέσῃ τὸ ὄπλο του καὶ κατρακύλησε κι' αὐτὸς χάμω, δογγώντας ἀπ' τὸν πόνο.

Ἡ πληγὴ τοῦ ποδιοῦ μου ποῦνε ἀνυπόφορα. Δὲν ἦταν βαθεῖα. Ὄταν ὅμως θέλησα νὰ περπατήσω, παρὰ λίγο νὰ πέσω.

Σύρθηκα ὥστόσο ὡς τὴν πόρτα, κουτσάινοντας κι' ἀκουμπώντας τὰ ἐπιπλά. Ἐσκυφα πάνω ἀπ' τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχα χτυπήσει πρῶτα, καὶ τὸν γύρισα ἀνάσκελα.

Τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως: Ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ Ξάνσον! Κατάλαβα πὼς δὲ ζοῦσε πιά. Τὸν ἄφισα καὶ πληγίσσα τὸ Μπέρνυ.

Ἀφ' οὗ πέταξα μακριὰ τὸ πιστόλι του μὲ μιὰ κλωτσιά, ἔσκυφα ὑστερα τὸν ἄρπαξα ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ τοῦ ἀνασήκωσα τὸ κεφάλι.

Βόγγησε πάλι, κυττάζοντάς με μὲ τὰ θοὰ τὰ μάτια.

— Μίλησε γρήγορα! μοῦγκρισα. Τί βρήκες μέσα στὴν κάσσα.

— Ἔνα πιστόλι. Ὁ Τόμας μοῦ εἶχε πῇ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.



Ἡ Ζωὴ καὶ τὰ ὄνειρα

Ἡ ἀναγνώστριά μας μὲ τὸ ψευδώνυμο Λαμμένα νεῖα τὰ εἶναι μιὰ κοπέλλα 32 χρόνων, ποὺ ἔχει προσγειωθῇ πιά στὴν πραγματικότητα κι' ἔχει καταλάβει καλὰ ὅτι ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ὄνειρο...

Ἀπὸ 18 χρόνων ἔκανε ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον τῆς, κατὰστρωσε σχέδια εὐτυχίας μὲ τὸν ἄντρα ποὺ θὰ παντρευόταν.

Εἶχε μάλιστα προσδιορίσει μὲ τὴ φαντασία τῆς τὸν τύπο τοῦ συζύγου ποὺ θὰ ἔπαυε. Ἀγαποῦσε τοὺς καλλιτέχνες καὶ τοὺς συγγραφείς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἄφηνε διὰ τίς ἡμέρας νὰ πᾶν, οὔτε ἐκδίδει ποὺ νὰ μὴν ἐπισκεφθῇ, οὔτε ἐμπειροῦσα ἔργου, ποὺ νὰ μὴν παρεμβῇ. Πάντοτε ἐνθουσιώδης, πάντοτε ὀνειροπλά, ζοῦσε μέσα σ' αὐτὸ τὸν κύκλο τῶν διαπονημένων καὶ τῶν καλλιτεχνῶν, σὰν νὰ ἦταν δικὸς τῆς, σὰν νὰ ἦταν κι' αὐτὴ μιὰ γυναῖκα τῶν γραμμάτων. Κι' ὅμως ἦταν μιὰ ἀπλὴ τραπέζιτικὴ ὑπάλληλος.

Ἦταν ἰσοτιμὴ καὶ πολλὰς προτάσεις γάμου τῆς ἔγιναν ἀπὸ συνσέδλους τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πελάτες τῆς τραπεζῆς. Ἰδίως ἕνας βιομήχανος τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ ὑπάλληλο στὸ ἐργοστάσιό του. Ἐκεῖνη ἀνέστη. Τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ διευθύντρια στὸ λογιστήριο. Κι' ἀνέστη πάλι.

Ἦταν ἰσοτιμὴ καὶ πολλὰς προτάσεις γάμου τῆς ἔγιναν ἀπὸ συνσέδλους τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πελάτες τῆς τραπεζῆς. Ἰδίως ἕνας βιομήχανος τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ ὑπάλληλο στὸ ἐργοστάσιό του. Ἐκεῖνη ἀνέστη. Τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ διευθύντρια στὸ λογιστήριο. Κι' ἀνέστη πάλι.

Ἦταν ἰσοτιμὴ καὶ πολλὰς προτάσεις γάμου τῆς ἔγιναν ἀπὸ συνσέδλους τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πελάτες τῆς τραπεζῆς. Ἰδίως ἕνας βιομήχανος τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ ὑπάλληλο στὸ ἐργοστάσιό του. Ἐκεῖνη ἀνέστη. Τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ διευθύντρια στὸ λογιστήριο. Κι' ἀνέστη πάλι.

Ἦταν ἰσοτιμὴ καὶ πολλὰς προτάσεις γάμου τῆς ἔγιναν ἀπὸ συνσέδλους τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πελάτες τῆς τραπεζῆς. Ἰδίως ἕνας βιομήχανος τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ ὑπάλληλο στὸ ἐργοστάσιό του. Ἐκεῖνη ἀνέστη. Τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ διευθύντρια στὸ λογιστήριο. Κι' ἀνέστη πάλι.

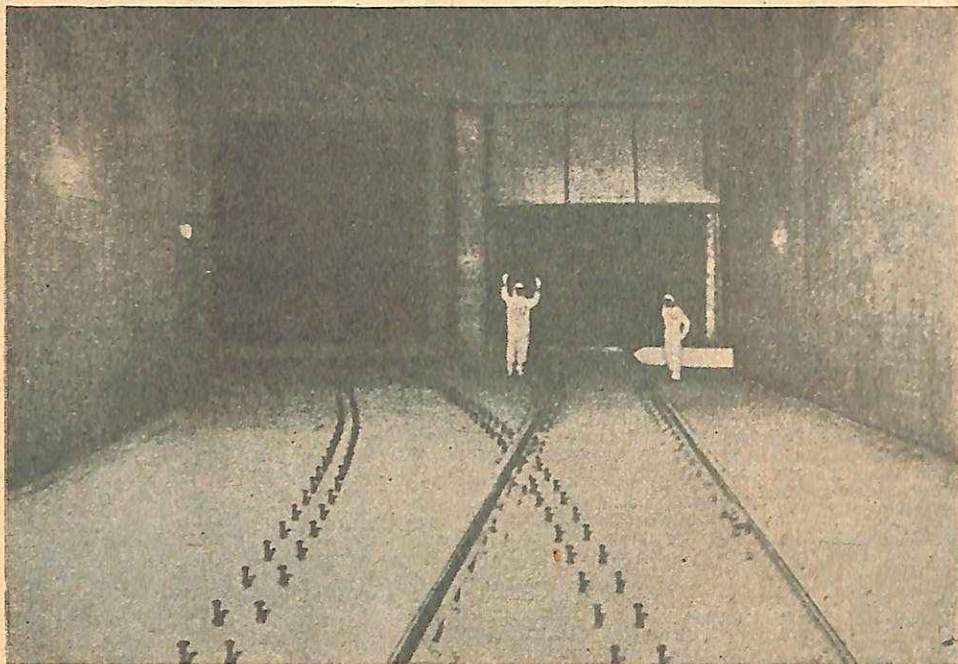
Ἦταν ἰσοτιμὴ καὶ πολλὰς προτάσεις γάμου τῆς ἔγιναν ἀπὸ συνσέδλους τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πελάτες τῆς τραπεζῆς. Ἰδίως ἕνας βιομήχανος τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ ὑπάλληλο στὸ ἐργοστάσιό του. Ἐκεῖνη ἀνέστη. Τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ διευθύντρια στὸ λογιστήριο. Κι' ἀνέστη πάλι.

Ἦταν ἰσοτιμὴ καὶ πολλὰς προτάσεις γάμου τῆς ἔγιναν ἀπὸ συνσέδλους τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πελάτες τῆς τραπεζῆς. Ἰδίως ἕνας βιομήχανος τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ ὑπάλληλο στὸ ἐργοστάσιό του. Ἐκεῖνη ἀνέστη. Τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ διευθύντρια στὸ λογιστήριο. Κι' ἀνέστη πάλι.

Ἦταν ἰσοτιμὴ καὶ πολλὰς προτάσεις γάμου τῆς ἔγιναν ἀπὸ συνσέδλους τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πελάτες τῆς τραπεζῆς. Ἰδίως ἕνας βιομήχανος τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ ὑπάλληλο στὸ ἐργοστάσιό του. Ἐκεῖνη ἀνέστη. Τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ διευθύντρια στὸ λογιστήριο. Κι' ἀνέστη πάλι.

Ἦταν ἰσοτιμὴ καὶ πολλὰς προτάσεις γάμου τῆς ἔγιναν ἀπὸ συνσέδλους τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πελάτες τῆς τραπεζῆς. Ἰδίως ἕνας βιομήχανος τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ ὑπάλληλο στὸ ἐργοστάσιό του. Ἐκεῖνη ἀνέστη. Τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρῃ διευθύντρια στὸ λογιστήριο. Κι' ἀνέστη πάλι.

Ἦταν ἰσοτιμὴ καὶ πολλὰς προτάσεις γάμου τῆς ἔγιναν ἀπὸ συνσέδλους τῆς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πελάτες τῆς τραπεζῆς. Ἰδίως ἕνας βιομήχανος τῆς πρότεινε



Το έσωτερικό της σήραγγας του Ρίτσλαντ, όπου ενταφιάζονται τα ατομικά υπολείμματα. Η μεταφορά των γίνεται με ειδικά βαγόνια. Στην είσοδο της σήραγγας διακρίνονται δύο υπάλληλοι που φορούν τις ειδικές αντιατομικές στολές τους.

Η αρχαιότητα είχε να επιδείξει πολλά και ποικίλα νεκρικά μνημεία, που οι διαστάσεις τους προκαλούσαν το θαυμασμό και το δέος: πυραμίδες της Αιγύπτου, «χωμάτια» της Σεμιράμιδος, μαυσωλεία κλπ. Στην εποχή μας, οι άνθρωποι δε φτιάχνουν υπερβολικούς σε όγκο τάφους για τη μεταθανάτιο ζωή τους. Κι' ωστόσο, οι κολοσσιαίοι τάφοι δε λείπουν. 'Αλλά δεν προορίζονται για ανθρώπους. Μέσα σ' αυτά ενταφιάζονται με όλες τις τιμές τα ραδιενεργά υπολείμματα, που προέρχονται από τα ατομικά εργοστάσια.

Ο μεγαλύτερος απ' αυτούς τους τάφους βρίσκεται στο Ρίτσλαντ των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Είναι μία σήραγγα μήκους εκατόν πενήντα μέτρων και πλάτους άνω των σαράντα. Η σήραγγα αυτή έχει κατασκευαστεί κάτω από ένα μεγάλο βουνό, μπορεί δε να θεωρηθεί σαν ένα από τα τεχνικά θαύματα της εποχής μας. Μυστηριώδεις συρμοί φτάνουν εκεί τη νύχτα. 'Επειτα ξεναφύουν και οι σιδερένιες πύλες που βρίσκονται στην είσοδο της σήραγγας κλείνουν έρμητικά. Θα ξανανοίξουν όταν φτάσει ένας καινούργιος συρμός.

Στην πρώτη περίοδο των ατομικών πειραμάτων πετούσαν τα ατομικά υπολείμματα στη θάλασσα. 'Αλλά το πράγμα αυτό θεωρήθηκε εξαιρετικά επικίνδυνο. Η ραδιενέργεια που αποβάλλεται απ' αυτά τα υπολείμματα θα μπορούσε να μεταδοθεί στα ψάρια και απ' αυτά στον άνθρωπο, με απρόβλεπτες συνέπειες. Γι' αυτό, οι επιστήμονες σκέφθηκαν πως ήταν καλύτερο να ενταφιάζουν τα ατομικά υπολείμματα σε μεγάλο βάθος μέσα στη γη.

Εννοείται ότι ο κίνδυνος δεν εξοφανίζεται μ' αυτό τον τρόπο. Παράμελλε: ζεται μόνο. Και κανείς δεν ξέρει τί μπορεί να γίνει δ-

ταν πολλάπλασιαστούν αυτά τα νεκροταφεία, πράγμα που θα συμβεί αναπόφευκτα έπειτα από μερικά χρόνια. Γιατί κάθε μέρα ιδρύονται καινούργια εργοστάσια και σήμερα δεν υπάρχει χώρα, που να μη διαθέτει ένα τουλάχιστο ατομικό αντιδραστήρα. 'Ο,τι φοβόμαστε για τη θάλασσα μπορεί να γίνει τότε και στην ξηρά. Είναι δυνατόν, δηλαδή, να έμπροστούν τα φυτά, από τα όποια τρέφεται ο άνθρωπος, χωρίς να λογαριαστούμε τον αέρα που μπορεί να καταστήσει σε επικίνδυνο βαθμό ραδιενεργός.

Ο κίνδυνος αυτός δεν υπάρχει ακόμη. 'Αλλ' όπως είπαμε, μπορεί να εμφανιστεί αύριο ή μεθαύριο.

Στο μεταξύ, οι επιστήμονες προσπαθούν να βρουν έναν τρόπο έπιωφελούς χρησιμοποίησής τους.

Προτού εγκατασταθεί ένα ατομικό εργοστάσιο σ' ένα μέρος, γίνονται ειδικές παρατηρήσεις, για να εξακριβωθούν οι κλιματολογικές συνθήκες της περιοχής, η φορά των ρευμάτων του αέρα, ο βαθμός της υγρασίας, η ατμοσφαιρική πίεση κτλ.



των υπολειμμάτων. Η ακτινοβολία που εκπέμπουν είναι πολύ μικρή, για να υπάρξει α τροφοδοτήση ένα ηλεκτρικό έργοστάσιο, έστω και περιορισμένης απόδοσης. Τα κυριότερα συστατικά αυτών των ατομικών υπολειμμάτων είναι το καίσιο και το στρόντιο. Μερικοί επιστήμονες κατασκεύασαν, λοιπόν, μ' αυτά τα στοιχεία ένα είδος λιπασμάτων, που έχουν την ιδιότητα να επιβραδύνουν την ώριμηση της πατάτας και των κρεμμυδιών ή να επιταχύνουν, αντίθετα την ώριμηση άλλων προϊόντων. Οι επιστήμονες αυτοί κατώρθωσαν επίσης να παραγάγουν με το ίδιο μέσο νέους τύπους φυτών, που δεν υπάρχουν στη φύση ή ποικιλίες άλλων που υπάρχουν.

Τα πειράματα προς αυτή την κατεύθυνση συνεχίζονται. 'Αλλά τα προϊόντα, που παράγονται μ' αυτό τον τρόπο, είναι άραγε ακίνδυνα;

Για τη στιγμή, δεν υπάρχει κανένας τρόπος για να υποθέσουμε να το εξακριβώσουμε. Μερικοί επιστήμονες υποστηρίζουν ότι η φύση είναι ένα άπεραστο ατομικό έργοστάσιο κι' ότι, μικροί και μεγάλοι της, δε διατρέχουμε κανένα κίνδυνο.

'Αλλοι, όμως, είναι περισσότερο επιφυλακτικοί και εκφοβάζουν την ύπνοια μήπως τα προϊόντα, που παράγονται μ' αυτό τον τρόπο, κλείνουν μορφές ραδιενέργειας, που μας είναι άγνωστες και που ενδέχεται να προκαλέσουν αλλοιώσεις ή καταστροφές στον οργανισμό μας.

Μεταξύ των επιστημόνων συνεχίζεται παράλληλα η συζήτηση για την ανάκαμψη ενός μέσου, που θα μας προστάτευε αποτελεσματικά από τις ατομικές ακτινοβολίες.

Στη Γερμανία δοκιμάστηκε γι' αυτό το σκοπό ένα συνθετικό προϊόν, που φαίνεται ότι είναι αρκετά αποτελεσματικό σε ώριμμένες περιπτώσεις.

Στις 'Ινδίες, εξ άλλου, πιστεύουν ότι ώριμμένα φυτά των 'Ινδών έχουν αντιατομικές ιδιότητες.

Μερικοί σάκκοι με παρόμοια φυτά γύρω στο σώμα, μπορούν

να προστατεύσουν τον άνθρωπο και από τις ισχυρότερες ατομικές ακτινοβολίες.

Το δυσάρεστο είναι ότι δε μπορεί όλος ο κόσμος να προμηθευτεί αυτά τα εξαιρετικά φυτά τη στιγμή που θα του χρειαστούν.

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, οι επιστήμονες κατασκεύασαν μια ειδική ουσία από άργιλλο, που φαίνεται ότι εξουδετερώνει τις επικίνδυνες ακτινοβολίες.

Οι 'Ιάπωνες, αντίθετα παραμέρισαν το πρόβλημα της προστασίας και περιορίστηκαν σ' έκενο της θεραπείας.

'Ανακάλυψαν, λοιπόν, ότι το οινόπνευμα εξουδετερώνει την επίδραση των ατομικών ακτινοβολιών! 'Αλλά πρόκειται για δίκτο μαχαίρι.

Γιατί, αν οι άνθρωποι άρχιζαν να πίνουν οινόπνευματόδη ποτά, για να προστατευτούν από τις ατομικές ακτινοβολίες, θα κατανατούσαν αλκοολικοί, πράγμα που θα ήταν χειρότερο.

Στη Γαλλία, τέλος, ώριμένοι επιστήμονες συνιστούν τις πλύσεις με αλατισμένο νερό σ' όσους έχουν προσβληθεί από ραδιενέργεια.

Αυτός είναι ο λόγος που, κατά την περίοδο της κοίσεως του Σου-έι, το αλάτι εξαφανίστηκε από τη γαλλική αγορά, γιατί όλοι έσπευσαν να κάμουν μεγάλες ποσότητες απ' αυτό προβλέποντας ότι ο πόλεμος ήταν μάλλον αναπόφευκτος.

Το συμπέρασμα είναι ότι η έπιστήμη, δεν κατώρθωσε ν' ανακαλύψει ακόμη κανένα θετικό μέσον για την αποτελεσματική προστασία από τις ατομικές ακτινοβολίες. 'Ετσι, ο κίνδυνος υπάρχει πάντοτε.

Το πρόβλημα των ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ

Η έπιστήμη δεν το έλυσε ακόμα

ΤΟ ταξίδι στη Σελήνη — και πιθανόν στον Άρη — φαίνεται πως θα πραγματοποιηθεί πολύ σύντομα.

Όλα είναι σχεδόν έτοιμα γι' αυτό το σκοπό. Ο άνθρωπος έλυσε το ένα έπειτα από το άλλο τα προβλήματα, που παρουσιάζουν τα διαπλανητικά ταξίδια. 'Αλλ' έλυσε άραγε και το δικό του; Να ποιά είναι το κυριότερο πρόβλημα: Οι αστροναύτες που μέλλοντος θα μπορέσουν να άνθεξουν στην καταπληκτική ταχύτητα — μία ταχύτητα που είναι σχεδόν ασύλληπτη για το μυαλό μας — ενός διαπλανητικού πυραύλου, στην απώλεια του βάρους, στις διαφορές της ατμοσφαιρικής πίεσης, στις άποτομες διακυμάνσεις της θερμοκρασίας, στον βομβαρδισμό των κοσμικών ακτίνων;

Οι έπιστήμονες προσπαθούν βέβαια, να λύσουν και αυτά τα προβλήματα κι' όλα δείχνουν ότι βρισκόμαστε στον καλό δρόμο. Αυτό δε σημαίνει, όμως, ότι φτάσαμε στο τέρμα. 'Απέχουμε, τουναντίον, πολύ, πάρα πολύ απ' αυτό.

Να ποιά είναι, για τη στιγμή, τα έπιστημονικά δεδομένα σχετικά μ' αυτό το ζήτημα:

1) **Έγκέφαλος.**— Οι αντιδράσεις του οργανισμού θα εξαρτηθούν από τη διεύθυνση της αρχικής ώθησής και συνεπώς από τη θέση του αστροναύτου μέσα στο διαστημόπλοιο. 'Αν ή ώθηση διευθύνεται προς τα πόδια, το αίμα θα φύγει από τον έγκέφαλο και θα συγκεντρωθεί στα κάτω άκρα.

Θα έχουμε τότε από το ένα μέρος λιποθυμίες και συγκοπές και από το άλλο οίδημα στα πόδια και πιθανόν ρήξη ώρισμένων άγγείων.

'Αν, αντίθετα, διευθύνεται προς το κεφάλι, ή συρροή του αίματος στον έγκέφαλο θα προκαλέσει πονοκεφάλους και αιμορραγίες, με απρόβλεπτες συνέπειες.

Και στις δυο περιπτώσεις, οι αστροναύτες θα έχουν ν' αντιμετωπίσουν σοβαρωτάτους κινδύνους, που είναι δυνατόν ν' απειλήσουν και αυτή τη ζωή τους.

Ός τη στιγμή δεν έπιτεύχθηκε καμιά ίκανοποιητική λύση του προβλήματος.

2) **Νευρικό σύστημα.**— Η έλλειψη βάρους, εκτός από τις άλλες της συνέπειες, θα προκαλέσει μία πολύ περιεργή κατάσταση. Οι αστροναύτες θα χάσουν την αίσθησι του έπά-νω και του κάτω, πράγμα που θα τους άναστατώσει στην κυριολεξία, γιατί δε θα ξέρουν πιά που βρίσκονται.

3) **Άκρο ή.**— Δεν φαίνεται ότι θα έτηρεαστή σοβαρά.

4) **Μυϊκό σύστημα.**— Η έλλειψη βάρους θα κάμη τις κινήσεις σχεδόν άδύνατες. Οι αστροναύτες θα πρέπει να κουραστούν πολύ, για να κάμουν και την πιο μικρή κινήσι.

5) **Τριχοειδή άγγεία.**— Η συγκέντρωση του αίματος στην περιφέρεια του σώματος θα προκαλέσει ρήξεις τριχοειδών άγγείων σε διάφορα σημεία.

Στα σημεία αυτά θα σχηματιστούν κόκκινα στίγματα, που θα μεγαλώνουν όλοένα.

6) **Άφ ή.**— Η έλλειψη βάρους θα εξαφανίσει σχεδόν την αίσθησι της άφης.

Οι αστροναύτες δε θα μπορούν ν' αντιληφτούν άχι μόνον τα έξωτερικά αντικείμενα, άλλ' ούτε και τα διάφορα μέρη του σώματός τους, π. χ. τα πόδια τους ή το στήθος τους κτλ.

Μ' άπλούστερα λόγια, θα βάζουν πάνω στα μέρη αυτά το χέρι τους και... δε θα αίσθάνονται τίποτα.

Τα πόδια ή το στήθος τους θα είναι σαν να μην υπάρχουν.

Σε δέκα όργανα του σώματος ενός αστροναύτου θα σημειωθούν διαταραχές κατά τη διάρκεια του διαπλανητικού ταξιδιού του.

7) **Όρασις.**— Θα διαταραχτεί σε πολύ μεγάλο βαθμό.

'Αν ή ώθηση διευθύνεται προς τα πόδια, ένα μαύρο πέπλο θα σκεπάσει τα μάτια των αστροναυτών, και θα έχουμε πιθανόν τότε όλα τα φαινόμενα της πρόσκαιρης τυφλώσεως.

'Αν, αντίθετα, ή ώθηση διευθύνεται προς το κεφάλι, το πέπλο θα είναι κόκκινο, λόγω της άθροας συρροής αίματος γύρω στα μάτια. Και πάλι θα σημειωθεί μία πρόσκαιρη τύφλωσι, ή θόλωμα της όράσεως.

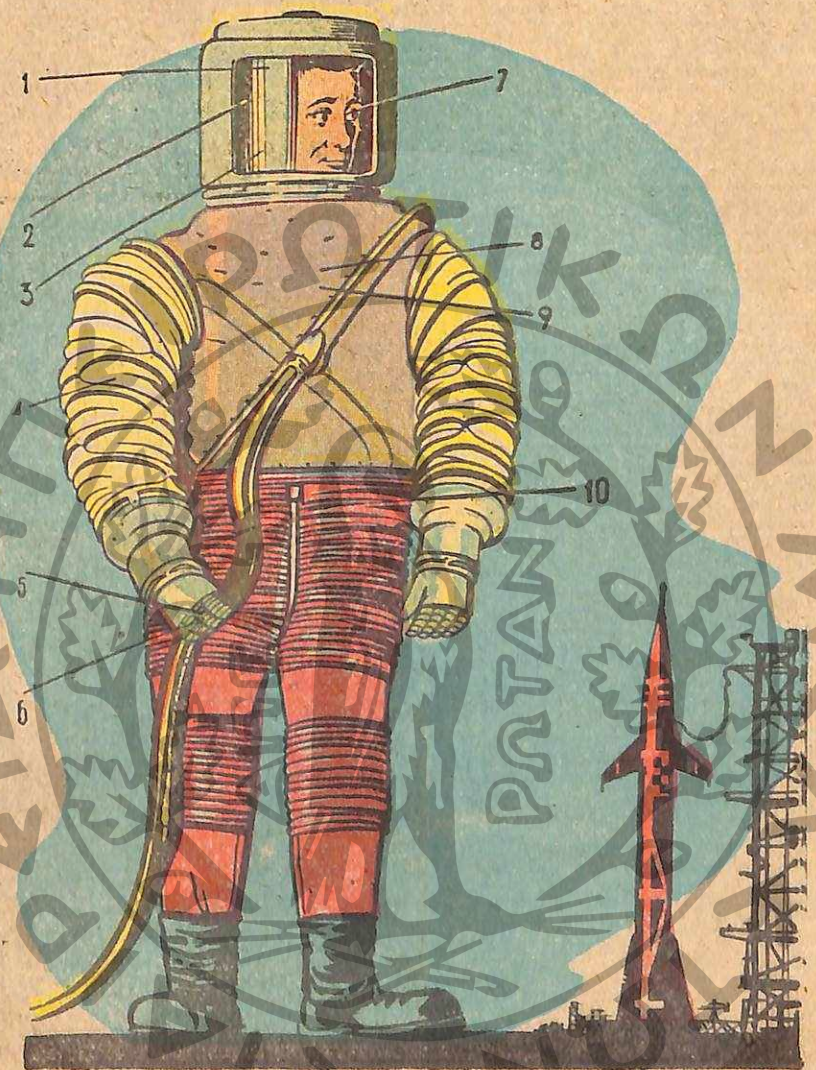
8) **Πνεύμονες.**— Λόγω της μεγάλης ταχύτητας, τα διάφορα όργανα που βρίσκονται στην περιοχή του θώρακος και της κοιλιάς θα συμπιέσουν ίσχυρά τους πνεύμονες και συνεπώς θα δυσχεράνουν σε μεγάλο βαθμό την άναπνοή.

9) **Καρδιά.**— Η κυκλοφορία του αίματος θα διαταραχτεί στο σύνολό της.

Γι' αυτό οι παλμοί της καρδιάς θα είναι ακανόνιστοι και οι διαλείψεις πολύ συχνές.

10) **Έντερα.**— Ο αστροναύτης θα έχη την έντύπωσι ότι τα έντερα του πηγαίνουν να φύγουν από το σώμα του.

Οι πεπτικές λειτουργίες θα διαταραχτούν σε πολύ μεγάλο βαθμό.



Η ελληνογραφία μας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Τζούλι: Το πραγματικό όνομα του Τάμπ Χαντνερ είναι Άρθουρ Τζέλιεν. Γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη στις 11 Ιουλίου 1931. Έχει ύψος 1 μ. 77, ξανθά μαλλιά, γαλάζια μάτια και ζυγίζει 74 κιλά. Τον είδαμε πρώτον στο φιλμ «Ολγύβενια Λόρεν» μαζί με τη Ντάτα Γουίντ και τον Δονουένο έφετος στο φιλμ «Το σμήνος Κερκάρους» με την Έντγκα Σουρρά και «Το κορίτσι που άφησε πίσω» μαζί με τη Ντάτα Γουίντ. Δεν έπαιξε στο φιλμ «Όλα τα πλοία εν συναγερμό». Είναι κάπως δύσκολο να βρούμε τα λόγια του τραγουδιού που σας άρεσε. Θα προσπαθήσουμε όμως σε προσέχει τους μας να ικανοποιήσουμε την επιθυμία σας. **Η** διεύθυνση του Lab Window είναι: C/o Warner Bros. Studios, 4000 West Olive Ave, Burbank, Calif., U.S.A. **Β** α σ. **Η** λ ι α δ η. Ένταυθα: «Ο νεαρός που είδατε στον «Ανδρόπα» δίχως όπλα» ονομάζεται Άντονι Περκίν. Φέρει το πραγματικό του όνομα και γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη, στις 4 Απριλίου 1932. Το ύψος του είναι 1 μ. 85, ζυγίζει 84 κιλά και έχει μαύρα μαλλιά και καστανά μάτια. Είναι εννοούμενος του Γκάρντ Κούπερ. Θα τον δώσετε στο φιλμ «Πόδι» κάτω από τις λέξεις μαζί με τη Σοφία Λόρεν. **Λ** υ ν τ ι α 18, Πειραιά: **Η** διεύθυνση της Abbe Lane είναι: Via Cavallieri d'Arpino 26, Roma, Italia. Της Silvana Mangano είναι: Via dei Mele 142, Roma, Italia και της Marisa Allasio: Via di Villa Ada 10, Roma, Italia.

Μ ι α φ ί λ η έ π τ ο τ ή Ρ 6 5 ο: Είναι πολύ πιθανόν να προβληθεί ένας στην Αθήνα το φιλμ «Αποχαιρετισμός στα όπλα». Εκτός αυτού όμως θα δώτε τον αγαπημένο σας Ρόκ Χάτσον και στα ακόλουθα φιλμ «Φλόγες στη Μαύρη Ηπειρά» με την Νταϊάνα Γουίντ, «Το λυκόφως των βουνών» με την Σίντ Τζορτζ και «Πιρπολ» της αγγλικής με τη Ντόροθι Μαλόν.

Θ α μ α δ ρ α τ ρ ι α τ ο υ Κ α ρ ο λ ο ν: Ένταυθα: «Ο Καραλόνε βρίσκεται τώρα μαζί με το συγκροτήμα του στην Αμερική, όπου κάνει θεατρική περίοδο. Δυστυχώς, μας είναι άγνωστη η εκεί διεύθυνση του.

Β ι ο λ έ τ τ α, Νέο Ψυχικό: «Ο Τζορτζ Σάντερς γεννήθηκε στη Βύρμη της Ρωσίας στις 3 Ιουλίου 1906. Χάρισε από την Ελσι Πούλ το 1943 και ύψος από το 1949 μέχρι το 1953 ούγκους της Τζά-Τζά Γκαμπ. Ντεμπιούταρε στον κινηματογράφο το 1929 με το φιλμ «Παραμένει φανταστικό» που γυρίστηκε στη Αγγλία. Μερικές από τις μεγαλύτερες επιτυχίες του ήταν οι «Οκτώλοποι» («Απομνημονεύματα ενός Ν.Ζ. κατασκόπου» (1939) με τον Έντουαρντ Ρόμπινσον, «Εντίο Κάβελ» με την Άννα Νήγκλ, «Πράσινη κόλαση» (1940) με την Τζόν Μπένετ, «Ρεβέκκα» με τη Τζόν Φονταίν, «Ο γιος του Μοντεκάρλο» με τη Τζόν Μπένετ, «Είς περιπέτεια του Μακχάτταν» (1942), «Ο μικρός πειρατής» με τον Τάιντον Πάουερ, «Το πορτραίτο του Ντόναλντ Κρίστι» (1945) με τον Χάρν Χοττλντ, «Σμύνη και Δολιχός», «Ι-Δόνος», «Ριχάρδος ο Λεοντάκος» με τον Ρέξ Χάρισον, «Κόρη του Ποσειδώνος» με την Έστερ Ουίλιαμς, «Κλέφτης του Β σιλόνας», κ.ά.

Φ ι λ ο τ ο υ Θ η γ α υ ρ ο υ: Είναι πολύ δύσκολο να σας πούμε ποιά είναι τα δέκα καλύτερα φιλμ που προβλήθηκαν μέχρι στιγμής κατά την εφελκτική περίοδο. Για να αποφασίσουμε όμως την επιθυμία την άσφαλτη, σας δίνουμε τους τίτλους δέκα από των καλύτερων που είδαμε μέχρι στιγμής: «Η ταβέρνα» (δράμα) με τη Μαρία Σέ, «Ο Κιόχοντες» (Εγγρα), «Ο άνθρωπος δίχως δίχως» με τον Γκάρι Κούπερ, «Ένα καπέλο γεμάτο βροχή» (δράμα) με τον Άντον Φραντσίνα, «Ο Χριστός ξανα-

σταυρώνεται» με τον Πιέρ Βανέκ, «Ο κλαχμά» (μυστικοχρητικό) με τον Γκρόντ Μακ Ρέ, «Εταυρός στο χιόνι» (περίπ.) με τον Σπένσερ Τρέιου, «Ριχάρδος ο Γ'» (Σαίξπηρ) με τον Λάρενς Όλβιε, «Το παιδί και το δελφίνι» (γυρισμένο στην Ελλάδα) με τη Σοφία Λόρεν και «Τα παραμύθια του Άντερσεν» με τον Ντάνι Καϊν. **Λ** . **Χ** . **Σ** έ ρ ρ ε ς: Κατά τις πληροφορίες που έχουμε ο Ρόκ Χάτσον απαντά στα γράμματα που λαβαίνει. Φυσικά, πρέπει να του γράψετε αγγλικά ή γαλλικά. **Η** διεύθυνση του είναι: Rock Hudson, C/o Universal - International Film, Inc., Universal City, Calif., U.S.A. **Η** διεύθυνση της Δάφνης Σκούρας είναι: «Ελληνοκιν Θεατρών Πειραιώς», Πειραιά.

Θ α μ α δ ρ α τ ρ ι α τ ο υ Τ ζ έ η μ ς Ν τ ή ν: «Ο Τζέιμς Ντίν Βρήκε τραγικό θάνατο σ' ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα στις 30 Σεπτεμβρίου 1955. Όλα τα άλλα είναι διαδόσεις. «Ο μεγάλος έρωτας της ζωής του Άντα-η Άννα-Μαρία Πιεράντζε-λι. Μπορείτε να ζητήσετε μία φωτογραφία του γράφοντας στην ακόλουθη διεύθυνση: Warner Bros Studios, 4000 West Olive Ave, Burbank, Calif., U.S.A.

Θ έ μ η Φ ρ ά γ κ ο υ, Μυτιλήνη: Σας δίνουμε μερικές από τις διεύθυνσεις που σας έδωσαν: Joan Crawford, 426 N. Bristol, Brentwood, Calif., U.S.A. — Kirk Douglas: 345 St. Pierre, Bel Air, Los Angeles, Calif., U.S.A. — Edward G. Robinson: Rexford, Beverly Hills, Calif., U.S.A. — Jane Wyman: 333 S. Beverly Glen, Bel Air, Los Angeles, Calif., U.S.A. — Catherine Valentine: Kullmer Strasse 46, Mannheim-Deutschland. Τις υπόλοιπες θα τις βρείτε σε προσέχει τους μας.

Ε λ λ η ν ο π ο θ λ α ι: Είναι δύσκολο να μάθε κανείς τη διεύθυνση της Γκρέτα Γκαρμπο, που περιβάλλει παντοία το άτομο της με κάποιο μυστήριο. Το γράμμα σας πάντως θα φτάσει, σίγουρα, στα χέρια της αν το στείλετε στην ακόλουθη διεύθυνση: Greta Garbo, C/o Screen Actors Guild, 7046 Hollywood Blvd, Hollywood, Calif., U.S.A. Θα της γράψετε αγγλικά ή γαλλικά. **Α** π η ε, Θεσσαλονίκη: «Ο George



ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΩΝΤΡΕΥ: ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

Η λιποθυμία της Ωντρέυ κατά την προμερία του φιλμ «Αποχαιρετισμός στα όπλα» έφθασε το μεγάλο δράμα της ζωής της. **Η** μεγάλη επιθυμία της καθώς και του συζύγου της Μελ Φέρνερ είναι ν' αποκτήσουν ένα παιδί, αν και είναι όμως από χρόνια παντρεμένοι δεν είδαν το δικαίωμα τους αυτό να πραγματοποιηθεί. **Η** φλογερή αυτή επιθυμία έκανε την καλλιτέχνη να συγκαταστή βαρυστατή ενώ παρακολουθούσε τη σκηνή κατά την οποία η ηρωίδα του έργου (Τζένιφερ Τζόνς) σπαράζει από τους πόνους του τοκετού και η δυνατή συγκίνησή προκαλεί από τη λιποθυμία της.

Stevens θα γυρίσει τώρα για λογαριασμό της «Φόξ» το «Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ». Απευθύνετε λοιπόν τα γράμματα σας στην ακόλουθη διεύθυνση: 20th Century - Fox Films, 10201 West Pico Blvd, West Los Angeles 24, Calif., U.S.A.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΚΥΠΡΙΟΙ

Ο Τάκης Θεοδότου, «Ομοδος, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστρία μας του 992 τέλους, που κινείται κάτω από το ψευδώνυμο «Αυτοπόνη καρδιά».

Ο Γεώργιος Κουντούρης, «Αργάκα, Πάφος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστρία μας του 990 τέλους, που κινείται κάτω από το ψευδώνυμο «Λευκή όπταση».

Ο Γεώργιος Ίωάννου, Περιοστερών, Πάφος, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με νέες από την Ελλάδα και το εξωτερικό, ηλικίας 16—22 χρόνων, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν, να στείλουν με το πρώτο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δ ω ό φίλοι, ο Νίκος Κ. Χαστίδης (18 χρόνων), Παράλιμνι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση από την Αθήνα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας άγνης φιλίας.

Ο Κυριάκος Γεωργίου (19 χρόνων), Λυμπαύρη, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Χριστόδουλος Χριστοφί (18 χρόνων), Λυμπαύρη No 1, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας.

Ο Άνδρος Γεωργιάδης (17 χρόνων), Ανώτατον Έμπορικόν Λύκειον, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες της ηλικίας του από την Ελλάδα και το εξωτερικό, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας φιλίας και την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ.

Ο Χριστάκης Παπαδόπουλος (16 χρόνων), Σαλαμίνας No 24, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες ηλικίας κάτω των 17 χρόνων.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Η Ροδούλα Κωνσταντίνου, Ταχ. Κιβ. 217, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Αθήνα και την Κρήτη. **Η** Έλενίτσα Ι. Γερού (15 χρόνων), Ριζοκάρσιον, Αμμοχώστος, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Η Λιάνα Κυριακίδου, «Έλενα Νικολαΐδου (16), Κολοκωτώνη No 49, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες από την Ελλάδα, κατά προτίμηση σπουδαστριες. Παρακαλούν όσους απαντήσουν, να στείλουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Η Νίνα Αντωνίδου (17 χρόνων), Ρήγαινας 13, Λεμεσός, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Ζωζούλα Νικολάου, Αποσταθίου Βαρβάδα 12, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και καρτ-ποστάλ.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

Δ ω ό φίλοι, ο George Bakalis, γ μηχανικός και ο Alexandros Elstathiou, S/T Cyprus Co. P. W. Richardson St, 56 Bury St. P. Madrores House, London E.C. 3, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες, κατά προτίμηση από την Πειραιά και την Αθήνα, ηλικίας 18—24 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας. Παρακαλούν όσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Άλέκος Όδυσσέας και ο Κώστας Γεωργιάδης, Παράλιμνι, Αμμοχώστος, Κύπρος, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με Έλληνίδες, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, ηλικίας 16—18 χρόνων. Το ίδιο έπιθυμούν και οι Αλέξανδρος Μαρκίδης και Άδωμος Γ. Σιώκουρας, για τους οποίους ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Ο Παναγ. Παναρέτου (19 χρόνων), Λυσάνδρου No 12, Βαρύσσα, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με τις τέσσερις αναγνωστρίες μας από τη Καρλόβασι της Σέμου, που κινούνται κάτω από το ψευδώνυμο «Ειρήνη», «Κάθηρ», «Κάτια» και «Άννα».

Ο Ανδρέας Σολωμού (17 χρόνων), Πολυκατοικία Άγιου Νικολάου 18, Λεμεσός, Κύπρος, μαθήτης Γυμνασίου, θέλει ν' αλληλογραφήσει με φοιτήτριες, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Πέτρος Αδάμου (16 χρόνων), Παίονος No 15, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων και την ανάπτυξη μιας σταθερής φιλίας.

Ο Θεόδωρος Παναγιώτου (17 χρόνων), Γεωργίου ΣΤ 18, Παλαιοκρίστια, Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης και σταθερής φιλίας.

Α γ γ έ λ ο ς Ά γ α θ α γ γ έ λ ο ς (17 χρόνων), Σμύρνης No 7, Παλαιοκρίστια, Λευκωσία, Κύπρος, μαθήτης 4ης Γυμνασίου, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Ελλάδα, με σκοπό τη συνάντη μιας άγνης και σταθερής φιλίας.

Ο Φώτης Νικολάου, Τίμη, Πάφος, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες. Παρακαλεί όσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο Ευθύμιος Κωνσταντίνου, Ταχ. Κιβ. 198, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Μελαχροινή ανεπιρόκλη» από τη «Ρακίνα Κρήτης», του 898 τέλους.

Ο Α. Αρίστο, «Ομοδος, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες Έλληνοπούλας του 994 τέλους.

Ο Πανίκος Σολωμώνδης (18 χρόνων), Γαλιαίου 20, Λεμεσός, Κύπρος, μαθήτης 1ης ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας.

Ο John Petalas (31 χρόνων), «Ελληνοαμερικανός, α' μηχανικός, S/S Los Incas West Indies Transp., 39 Broadway New York, U.S.A., ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες, κατά προτίμηση από τη Νάυα, ηλικίας 18—26 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Kleanthis Parathanasios (23 χρόνων), S/S George S., Edison S/S Corp, 25 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες του εσωτερικού και του εξωτερικού, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν, να στείλουν με το πρώτο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Vassilios Dendri-nos, S/S Angeliki Co. Paradimitriou Sons, P.O.B. 9, Port Tewfik, Suez Egypte, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 18—21 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τις απαντήσεις, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο John Tsicouras (25 χρόνων), S/T Andreas V., Co Vergetis, Grechurhs Line, London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Αολίτσα» του 986 τέλους.

Ο John Mavromatis, S/S Anax, Faros Shipping 60 Ltd, 6 Bevis Marks, London E.C. 3, England, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Πονεμένη Βολιωτούλα» του 985 τέλους.

Ο J. Theofilopoulos, Wconcord, 4143 Park St, London W. 1, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ.

Ο Georgios Loucas, M/S Hellas, Co Hellenic Lines, Ltd, 39 Broadway New York 5, N.Y., U.S.A., έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστρία μας, που κινείται κάτω από το ψευδώνυμο «Σαμπρίνα» του 988 τέλους.

Ο Gerassimos Cocolis, δόκιμος πλοίαρχος, S/S Maria II, Co Lemnos Bios Ltd, Bury Court London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ.

Ο Dimitrios Tzamaras, S/S Konstantinos V., Co Orion Shipping Co, 80 Broad St, N.Y., U.S.A., έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστρία μας, που κινείται κάτω από το ψευδώνυμο «Λευκή μπουκέτο».

Ο δόκιμος πλοίαρχος Theodoros Spiroudis, S/S Barakat, The Red Sea Shipping, Co Sudan Ltd, Port Sudan, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με την «Πονεμένη μικρούλα» από το Σουδάν.

Ο Christos Zafaropoulos, M/V Nympha, Co Lykiardopoulos Ltd, 24 St. Mary Lane, London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τις αναγνωστρίες μας, που κινούνται κάτω από τα ψευδώνυμα «Σαμπρίνα» και «Μιράζ».

Ο Ioannis Vassilakis, S/S Sonda Rosa, Portland, Maritime Corp, 44 White Hall N.Y. 4, New York, U.S.A., έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέους και νέες, με σκοπό τη δημιουργία μιας γνησμίας και την ανταλλαγή γραμματοσήμων και καρτ-ποστάλ.

Ο Kiriakos Chatzidakis (21 χρόνων), S/S Andros Coral, Orion Shipping Co, 80 Broad St, N.Y. 4, U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστρία μας, που κινείται κάτω από το ψευδώνυμο «Μαργαρίτα».

Ο Takis Sinodinos, M/V Nympha, Co Lykiardopoulos Ltd, 24 St. Mary Lane, London E.C. 3, England, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με την αναγνωστρία μας του 992 τέλους, από την Αθήνα, που κινείται κάτω από το ψευδώνυμο «Μιράζ».

Δ ω ό φίλοι ναυτικοί, ο Dimitrios Chatzis (29 χρόνων) και ο Stamatios Jannis (22), M/V Master Nicos, Phoeas Agency, Millstreet House 53 London E.C. 3, England, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον Πειραιά, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας σταθερής φιλίας.

Ο John Petalas (31 χρόνων), «Ελληνοαμερικανός, α' μηχανικός, S/S Los Incas West Indies Transp., 39 Broadway New York, U.S.A., ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες και νέες, κατά προτίμηση από τη Νάυα, ηλικίας 18—26 χρόνων, με σκοπό τη συνάντη μιας καλής και σταθερής φιλίας.

Ο Kleanthis Parathanasios (23 χρόνων), S/S George S., Edison S/S Corp, 25 Broadway, New York 4, N.Y., U.S.A., θέλει ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες του εσωτερικού και του εξωτερικού, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν, να στείλουν με το πρώτο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Ο Vassilios Dendri-nos, S/S Angeliki Co. Paradimitriou Sons, P.O.B. 9, Port Tewfik, Suez Egypte, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνίδες, κατά προτίμηση από την Αθήνα και τον Πειραιά, ηλικίας 18—21 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα, με σκοπό τις απαντήσεις, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Ο John Tsicouras (25 χρόνων), S/T Andreas V., Co Vergetis, Grechurhs Line, London E.C. 3, England, θέλει ν' αλληλογραφήσει με τη «Αολίτσα» του 986 τέλους.

Ο John Mavromatis, S/S Anax, Faros Shipping 60 Ltd, 6 Bevis Marks, London E.C. 3, England, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με τη «Πονεμένη Βολιωτούλα» του 985 τέλους.

Ο J. Theofilopoulos, Wconcord, 4143 Park St, London W. 1, England, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέες από την Ελλάδα, στην ελληνική γλώσσα, με σκοπό την ανταλλαγή καρτ-ποστάλ.

Η Liza Kontou (17 χρόνων), Kuzeller Cikmizi No 10, Buyukada, Istanbul, Turkiye, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό τη δημιουργία μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Georgia Salib (19 χρόνων), «Αδελφός, ο Fernand Salib, P.O. Box 271, Port-Said, Egypte, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αθήνα, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Rena Triantafillidou (14 χρόνων), Ferutaga Turk Sok, No 74/2, Cihangir, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας 15—18 χρόνων, απ' όλον την Ελλάδα. Το ίδιο θέλει και η φίλη της Poula Agelidou (15 χρόνων), για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Δ ω ό φίλες, η Rena Panagiotidou και η Rea Chatzopoulou, Yaman Ali Sok, No 10, Kurtilus, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένους νέους, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας. **Η** Rea θα έπιθυμούσε ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες ναυτικούς.

Η Μαρούλα Κωνσταντίνου και η Κ. Μαντομά (20 χρόνων) και οι δίδες, 80 St. Georges Avenue, London N. 7, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Τ ρ έ ι ς φίλες από την Κωνσταντινούπολη και η Ντ.όλλυ, η Έ.Τ.σ.α. Χ.Π.Ι.να και η «Α.Υ.η», θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με κυρίες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Καναδά και την Αμερική, ηλικίας 20—30 χρόνων, με σκοπό τις απαντήσεις, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Silvia (19 χρόνων), Cezelik Sok No 15 I. K., Istanbul, Kadikoy, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους του εσωτερικού, ηλικίας 19 χρόνων, στην ελληνική και τουρκική γλώσσα. Παρακαλεί όσους γράψουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Δ ω δ α δ ε λ φ έ ς, η Tzein και η L. p. a. A. p. a. n. o. s. t. o. u. l. o. u. (16 χρόνων), Sili Hanum Efendi Sok. Apart., No 25/1 Istanbul, Turkiye, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την Ελλάδα και το εξωτερικό, κατά προτίμηση από την Αυστραλία και την Αμερική.

Η Anna Papanikou (22 χρόνων), 46/35 Kent Ave., Montreal, Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 26 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όσους απαντήσουν, να στείλουν με το πρώτο γράμμα μία φωτογραφία τους.

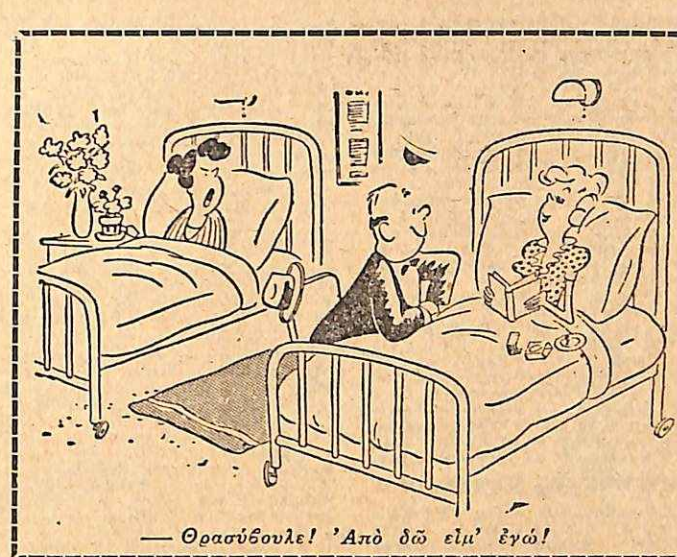
Δ ω δ α δ ε λ φ έ ς, η Rena (17 χρόνων) και η Nitsa Georgiou, Kivemil Mahalleli, At Gecmez Sok, No 8, Halic, Fener, Istanbul, Turkiye, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όσους απαντήσουν, να στείλουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Η Tzein Marinou (29 χρόνων), 61—46 80 St., Middle Village, 79, N.Y., U.S.A., έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες ναυτικούς απ' όλον τον κόσμο.

Η Vera Constantinidou (17 χρόνων), M/V Nympha, Turkiye, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους γράψουν, να στείλουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Η Kelly Stamatidou, Rue Amir Aboy, Alfan No 6, Moustaia - Pacha, Alexandria, Egypte, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέες απ' όλον τον Αίγυπτο.

Η Georgia Salib (19 χρόνων), «Αδελφός, ο Fernand Salib, P.O. Box 271, Port-Said, Egypte, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Αθήνα, στην ελληνική και αγγλική γλώσσα, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης φιλίας. Παρακαλεί όσες απαντήσουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.



—Θρασύδουλε! 'Από δώ ειμ' εγώ!

Λ ο υ ν μ ι α φ ω τ ο γ ρ α φ ι α τ ο υ ς. **Η** Rena Triantafillidou (14 χρόνων), Ferutaga Turk Sok, No 74/2, Cihangir, Istanbul, Turkiye, ζητεί ν' αλληλογραφήσει με νέους, ηλικίας 15—18 χρόνων, απ' όλον την Ελλάδα. Το ίδιο θέλει και η φίλη της Poula Agelidou (15 χρόνων), για την οποία ισχύει η ίδια διεύθυνση.

Δ ω ό φίλες, η Rena Panagiotidou και η Rea Chatzopoulou, Yaman Ali Sok, No 10, Kurtilus, Istanbul, Turkiye, θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με μορφωμένους νέους, ηλικίας 20—25 χρόνων, με σκοπό την ανάπτυξη μιας φιλίας. **Η** Rea θα έπιθυμούσε ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες ναυτικούς.

Η Μαρούλα Κωνσταντίνου και η Κ. Μαντομά (20 χρόνων) και οι δίδες, 80 St. Georges Avenue, London N. 7, England, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέες απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματοσήμων.

Τ ρ έ ι ς φίλες από την Κωνσταντινούπολη και η Ντ.όλλυ, η Έ.Τ.σ.α. Χ.Π.Ι.να και η «Α.Υ.η», θέλουν ν' αλληλογραφήσουν με κυρίες απ' όλον τον κόσμο, κατά προτίμηση από την Καναδά και την Αμερική, ηλικίας 20—30 χρόνων, με σκοπό τις απαντήσεις, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Η Silvia (19 χρόνων), Cezelik Sok No 15 I. K., Istanbul, Kadikoy, Turkiye, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους του εσωτερικού, ηλικίας 19 χρόνων, στην ελληνική και τουρκική γλώσσα. Παρακαλεί όσους γράψουν, να στείλουν μία φωτογραφία τους.

Δ ω δ α δ ε λ φ έ ς, η Tzein και η L. p. a. A. p. a. n. o. s. t. o. u. l. o. u. (16 χρόνων), Sili Hanum Efendi Sok. Apart., No 25/1 Istanbul, Turkiye, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους από την Ελλάδα και το εξωτερικό, κατά προτίμηση από την Αυστραλία και την Αμερική.

Η Anna Papanikou (22 χρόνων), 46/35 Kent Ave., Montreal, Canada, θέλει ν' αλληλογραφήσει με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας κάτω των 26 χρόνων, με σκοπό το γάμο. Παρακαλεί όσους απαντήσουν, να στείλουν με το πρώτο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Δ ω δ α δ ε λ φ έ ς, η Rena (17 χρόνων) και η Nitsa Georgiou, Kivemil Mahalleli, At Gecmez Sok, No 8, Halic, Fener, Istanbul, Turkiye, ζητούν ν' αλληλογραφήσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 18—25 χρόνων, με σκοπό τη δημιουργία μιας άγνης και σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όσους απαντήσουν, να στείλουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Η Tzein Marinou (29 χρόνων), 61—46 80 St., Middle Village, 79, N.Y., U.S.A., έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με Έλληνες ναυτικούς απ' όλον τον κόσμο.

Η Vera Constantinidou (17 χρόνων), M/V Nympha, Turkiye, έπιθυμεί ν' αλληλογραφήσει με μορφωμένους νέους απ' όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανάπτυξη μιας καλής και σταθερής φιλίας. Παρακαλεί όσους γράψουν, να στείλουν στο γράμμα μία φωτογραφία τους.

Η Kelly Stamatidou, Rue Amir Aboy, Alfan No 6, Moustaia - Pacha, Alexandria,



